

"Soluksuz okudum."
– V. E. Schwab

KİTAP- YİYENLER

SUNYI DEAN

Çevirmen: Eymen Yalaz

Hakikat, beslendiğimiz hikâyeler ile kendisine aç olduğumuz hikâyeler arasındadır.

“Saf ve yaratıcı. Bu cesur, gotik, anti-peri masalı gerçeği yüzümüze vuruyor: Aşk, herkesi kötü adama dönüştürebilir.”

– Olivie Blake, *New York Times*’ın çok satan *Atlas Altılısı* kitabının yazarı

“Bu, modern fantezinin yeni ustasının sahneye çıkışı. Sakın kaçırmayın.”

– James Rollins, *New York Times*’ın çok satan *The Starless Crown* kitabının yazarı

“Geleneklere, anne olmaya, travmalara ve canavar olmanın ne anlama geldiğine dair güzel, narin, acımasız ve son derece benzersiz bir bakış... Tek diyebileceğim çarpıcı olduğu. Sonuna dek, durmaksızın beni şaşırttı.”

– Seanan McGuire, *New York Times*’ın çok satan *Her Kalp Bir Eşik* kitabının yazarı

“Karanlık ve inanılmaz derecede ilgi çekici; kitabı elimden bırakamadım. Her şey annelik ve canavarlar hakkında, üstelik her sayfa yaralara tuz basıyor.”

– Everina Maxwell, *Winter’s Orbit*’in yazarı

“Sevginin bizi hem güçlendirip hem de yok edebileceğini gösteren büyüleyici bir hikâye. Sonuna kadar beni koltuğuma gömdü. *Kitapyiener*, dişlemek isteyeceğiniz bir kitap.”

– Genevieve Gornichec, *Cadının Yüreği* kitabının yazarı

“Kendileri için yazılan öykülerden kurtulup, mürekkep ve kanla kendi öykülerini yaratanların, zarifçe işlenmiş bir öyküsü. Elimden bırakamadım.”

– H. G. Parry, *The Unlikely Escape of Uriah Heep* kitabının yazarı

DESTEK
DÜKKAN

www.destekmedyagroup.com www.destekdukkan.com
athicabooks athicabooks athicabooks
athicabooks info@destekyayinlari.com

KD'den muaf

Kitap yiyenler

Bu kitabın taraması Ay ışıgı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>

©ATHİCA: 97

ROMAN: 9

KİTAPYİYENLER

SUNYI DEAN

The Book Eaters

Copyright © by 2022 Sunyi Dean
All rights reserved.

Translation copyright © by Destek Yapım Produksiyon Dış Ticaret.A.Ş

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Produksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Kaan Cumalıoğlu

Yayına Hazırlayan: Ozan Çağatay

Yayın Koordinatörü: Egemen Kırım

Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır

Çevirmen: Eymen Yalaz

Editör: Zuhale Beleşoğlu

Son Okuma: Aslı Yalkut

Sayfa Düzeni: Banu Akpırmak

Sosyal Medya-Grafik: Nursefa Üzüm Kalender - Mina Sönmez

Düzenleme

Ny.ozlem

ATHİCA: Mart 2024

Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN: 978-625-6335-05-9

Adres: Abdi İpekçi Cad. No. 31/5 Nişantaşı-İstanbul

Tel. (0 212) 252 22 42

Faks: (0 212) 252 22 43

www.destekmediagroup.com www.destekdukkani.com

[f](https://www.facebook.com/athicabooks) athicabooks

[i](https://www.instagram.com/athicabooks) athicabooks

[t](https://www.twitter.com/athicabooks) athicabooks

[s](https://www.spotify.com/athicabooks) athicabooks

info@destekyayinlari.com

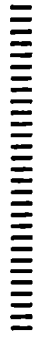
Levent Ofset Basım ve Ambalaj San. Tic. A.Ş.

Fatih Cad. Karadal Sk. No: 13 Merter - İstanbul

Sertifika: 45163 **Tel.** (0212) 637 15 30

*Hayatı boyunca güçlü bir karakter olan anneme ve biraz
Jarrow gibi olan sevgili arkadaşım John O'Toole'a...*

BÖLÜM 1

ALACAKARANLIK

DEVON'IN GÜNLERİ

GÜNÜMÜZ

Garip bir bölgede gezinmeye başladık; garip maceralarla, garip tehlikelerle karşılaşmayı beklemeliyiz.

– Arthur Machen, *The Terror*

Devon bugünlerde mağazalardan sadece üç şey satın alıyordu: Kitap, içki ve hassas bakım cilt kremi. Kitapları yiyordu, içki aklını başında tutuyordu ve kremi de oğlu Cai için kullanıyordu. Bazen, özellikle de kış aylarında Cai, egzamadan mustarip oluyordu.

Bu mahalle bakkalında kitap yoktu, sadece parlak renkteki dergiler sıralanmıştı. Dergiler onun zevkine hitap etmiyordu, zaten evde yemek için yeterli kitabı vardı. Bakışları, pornografi, elektrikli el aletleri ve ev dekorasyonu dergilerinden en alt katmana doğru, çocuk dergilerinin pembe ve sarı renkleriyle parladığı yere doğru kaydı. Devon, kapakların üzerinde kısa, eğri büğrü kesilmiş tırnaklarını gezdirdi. Şu anda o tür şeyleri okumaktan hoşlanıyormuş gibi görüldüğü için Cai için bir tane almaya karar verdi ancak vazgeçti. Bu gecenin ardından tercihleri değişebilirdi. Topuklu çizmeleriyle muşambayı eze eze koridorun sonuna yürüdü ve sepetini kasaya yerleştirdi. Dört şişe votka ve bir kutu cilt kremi.

Kasiyer sepete, ardından ona baktı. “Kimliğiniz var mı?”

“Pardon?”

“Kimliğiniz var mı?” diye yavaşça tekrar etti. Ağır işiten birine söylüyor gibiydi.

Devon dik dik baktı. “Tanrı aşkına, ben yirmi dokuz yaşındayım!” dedi. Yaşının her yılını gösteriyordu da.

Kasiyer omuz silkti ve kollarını kavuşturdu. Bekliyordu. O da en fazla on sekiz veya on dokuz yaşındaydı, aile dükkânında çalışan ve muhtemelen tüm kurallara uymaya çalışan bir çocuktan fazlası değildi.

Onu anlıyordu ama yine de kasiyere yardımcı olamazdı. Devon’ın kimliği yoktu. Doğum belgesi, pasaportu, sürücü belgesi yoktu; hiçbir şeyi yoktu. Resmiyette hiç var olmamıştı.

“Boş ver...” diyerek sepeti ittiğinde şişeler birbirine çarptı. “Başka bir yerden alırım içkimi.”

Sinirli ve telaşlı bir şekilde dışarı çıktı. Bir sürü yeniyetme her zaman böyle dükkânlardan içki alıyordu. Burada gündelik bir olaydı bu. *Kendisi* gibi açıkça yetişkin olan birini kontrol etmeyi tercih etmenin saçma olduğunu düşündü.

Ancak kötü aydınlatılan caddenin karşısına geçtikten sonra losyonu almadan çıktığını fark etti. Losyonu unutmak küçük bir hata olsa da Cai’ye karşı sürekli çok sayıda ve farklı birçok şekilde hata yaptığı için, bu küçük yanlışı bile içini öfkeyle doldurmaya yetiyordu.

Losyonu almak için geri dönmeyi düşündü, sonra saate baktı. Saat neredeyse akşam sekize geliyordu. Şimdiden geç kalma tehlikesi vardı.

Ayrıca, egzama açlığına kıyasla hiçbir şey değildi. Cai’yi beslemek çok daha önemliydi.

Newcastle upon Tyne güzel bir şehirdi, sadece Devon’a göre biraz gürültülüydü. Yılın bu zamanlarında güneş saat dörtte batar, gökyüzü tamamen kararır ve lambalar yanardı. Ortamdaki ışık eksikliği onun ruh haline uygundu. Bir anlığına içinde kısa bir kişi listesi bulunan telefonunu kontrol etti. Ne mesaj ne de arama vardı.

Sıra sıra, bir dizi köhne evin yanından yürüyordu. Yol boyunca insanlar ileri geri dolaşıyordu. Bir evin önünde içki ve sigara içen bir grup insan toplanmıştı. Müzik, perdeleri olmayan pencerelerden dışarı sızıyordu. Devon kalabalıklardan kaçınmak için anacaddeden sola döndü.

Dışarıda ve insanların arasında olduğunda dikkat etmesi gereken o kadar çok şey vardı ki! Hava soğukmuş gibi davranmak da onlardan biriydi. Bu aklına gelince ceketine iyice sarıldı ve üşümüş gibi davrandı. Sesli yürümek de başka bir noktaydı. Ayaklarını kasıtlı olarak ağır ağır sürüyerek, topuklarının altındaki çakıl ve tozu öğüttü. Giydiği büyük botlar hantal adımlar atmasına yardımcı oluyordu. Kadını, yetişkinlere göre çizmeler giymiş bir çocuk gibi paldır küldür ve hantalca yürür hale getiriyorlardı.

Karanlıkta görebilme yeteneği de başka bir zorluktu. Mükemmel bir netlikle görebildiği, çöp yığınıyla dolu kaldırımını geçmek için gözlerini kısmak; adımlarını dikkatle atıp hissetmediği, normalde olsa hareketlerini yönetecek olan korkuyu taklit etmek zorundaydı. Tek başlarına olan insan kadınlar geceleyin dikkatli bir şekilde yürürlerdi.

Kısacası Devon şu an avcı olduğunu belli etmemek, her zaman av gibi davranmak zorundaydı.

Eve gitmeye istekli bir şekilde hızlandı; sadece nakit verip hiçbir soru yanıtlamadan kiraladığı daire bir lastikçinin üstünde, bakımsız bir yerdeydi. Gündüzleri gürültülüydü, yağ kopardı ve müşterilerin konuşmalarıyla dolup taşardı. Akşamları yine kötü koksa da daha sessizdi.

Sokaktan aşağıya indi, merdivenleri çıktı, arka kapıya ulaştı. Caddeye bakan bir kapı yoktu ama bu iyi bir şeydi. Bu, karanlık yan sokaklardan gözetimsiz olarak gelip geçebileceği anlamına geliyordu ve ziyaretçileri olduğunda da böyle giriş yapabiliirdi. Gizlilik çok önemliydi.

Devon, boynundaki iptte asılı duran bir anahtar seti çıkardı. Kordon, çelik zincirin ucundaki bir pirinç pusulayla iç içe geçmişti. İpi sallayarak anahtarı çıkardı ve kısa bir süre kilitle boğuşarak içeri adım attı.

Ne o ne de oğlu ışığa ihtiyaç duymadığı için evleri sürekli karanlıktı. Bu, enerji tasarrufu sağlıyordu ve ona biraz da asıl evini hatırlatıyordu, evin daha davetkâr olduğu zamanları: Gölge koridorları ve katman katman gölgeyle dolu kütüphaneleri olan Fairweather Malikânesi'nin serin, aydınlatılmamış sakinliğini...

Ancak insan birini bekliyordu. Nihayetinde Devon tüm ışıkları açtı. Ucuz ampuller cansız bir şekilde yanıp söndü. Dairede kısıtlı ve bunaltıcı bir yaşam alanı vardı: Katlanabilir masa bulunan küçük bir mutfak, solda bir banyo ve sağ tarafta oğlunun büyük bir bölümünü geçirdiği kilitli bir yatak odasından ibaretti. Devon çantasını kapının yanına bıraktı, ceketini astı ve oğlunun odasına doğru çıktı.

“Cai, uyanık mısın?”

Sessizlik. Ardından içeriden hafif tıkırtı duyuldu.

“Losyon yoktu, üzgünüm” dedi. “Tükenmişti. Yarın alırım, olur mu?” Tıkırtı kesildi.

Devon her zaman odaya girip onu bir şekilde teselli etme dürtüsü hissederdi. Üç haftalık sürede açlık onu zayıflığa sürükler, acısı toksinler üretmeye başlayan bedeninde dayanılmaz bir şeye dönüşürdü. Delilik zaten zihnini kemiriyordu, sadece bir sonraki beslenmeyle tedavi edilebilen bir durumdu. Beslendikten sonra bile açlığı hiç eksilmezdi. Ya bir köşeye kıvrılıp tepkisiz halde otururdu ya da köpürerek ona saldırırdı.

Hangi tepkiyi alacağını bilmek imkânsızdı, bu yüzden içeri girmek yerine parmakları titreyerek sürgüleri tekrar tekrar kontrol etti. Üstte bir, altta bir tane olmak üzere ikisi de kendi

taktığı, sağlam sürgülerdi. Bir tane de anahtar gerektiren kilit vardı. Oda, dükkâna göre tuhaf şekilde konumlandığından penceresizdi. O konuda ek bir güvenlik gereksinimi yoktu.

Birisi daire girişine vurdu. Devon sıçradı, içi sıkıldı. Sonra saate baktı. Sekizi on geçe; tam zamanında. İyi ki losyon için geri dönmemişti.

Devon konuğunu içeri almaya gitti. Konuğunun ismi vardı ama kendine bunu düşünmeyi yasakladı. Sadece rolünü, mesleğini düşünmek daha iyiydi: Mahalle papazı. Bundan fazlası olmamalıydı.

Papaz ancak kırk yıl önce moda olabilecek, siyah ve hardal rengi bir ceketle kapısının önünde endişeli bir şekilde bekliyordu. Nazik gözlere, sakın bir tavra ve sorunlu cemaatine rağmen büyük bir sabra sahipti. Çocuklara karşı mesafeliydi ve iki haftalık yoğun takibinde saptayabildiği ciddi bir kişisel sorunu yoktu. Herkesin küçük kusurları ve küçük sorunları vardı, hem de her zaman. Bu kaçınılmazdı ve kadın küçük şeylerle baş edebilirdi. Sonuçta insanlardı yalnızca.

“Geldiğiniz için teşekkürler.” Devon kendisini daha da küçülttü. Huzursuz ol, isteksiz ol ve en önemlisi, savunmasız ol. Her seferinde onları kandıran davranışlardı bunlar. “Gelmezsiniz diye düşünmüştüm.”

“Hiç sorun değil!” Papaz tebessüm etti. “Pazar günü söylediğim gibi, sıkıntı değil.”

Devon hiçbir şey söylemedi, utangaç şekilde durdu ve boyundaki pusulayla oynadı. Bu konuşmayı veya başka bir türünü çok kez yapmış, her türlü taktığı denemiş ve karşısındaki insanların inisiyatifi ele almalarının daha iyi olduğunu fark etmişti. Belki daha az tehditkâr görünmek için daha da kadınsı bir şey giymeliydi ama elbiselerden nefret ediyordu.

“Girebilir miyim?” diye girişimde bulundu papaz. Devon ise kabalığından dolayı utanmış numarası yaptı ve kenara çekildi.

Papazın bakışları evin harap olmuş durumdaki içine takıldı. Devon onu suçlayamazdı. Kadın dairenin durumu için sıradan, garip özürler sunarken papaz da sıradan bir şekilde reddeden güvenceler veriyordu.

Bu ritüel de tamamlandıktan sonra, “Oğlum kötü durumda. Onunla daha önce konuştum ve cevap vermedi. Sanırım çok fazla şansınız yok. Korkuyorum” dedi.

Papaz endişeyle dudaklarını büzdü. “Denememe izin veriyorsanız, onunla konuşmaya çalışırım.”

Devon, küçümseyici gülümsemesini bastırmak için dişlerini sıktı. Konuşmak böyle sorunları çözebilseydi keşke. Papazın suçu değildi, Cai’nin depresyonu olduğunu söyleyen Devon’dı ama yine de içini histeri sardı.

Papaz hâlâ bir cevap bekliyordu. Adamın duygularını doğru türden bir çelişki için okuduğunu umarak başını sıkıca sallamayı başardı ve onu kilitli kapıya götürdü.

“Oğlunuzu odasmda kilitli mi tutuyorsunuz?” diye sordu şaşır-mış bir tonla. Devon her bir sürgüyü açarken papazın kınamasını üstünde hissedebiliyordu. Hiç şüphe yok ki papaz, kadının Cai’nin şu anki zihinsel durumuyla bir ilgisi olduğunu düşünmüştü.

Keşke bilseydi.

“Durum karışık.” Devon anahtarı çevirdi ve durdu. Kalbi-nin çok hızlı attığının farkındaydı. “Size bir şey sormam gere-kiyor.”

“Nedir?” Papaz dikkatliydi; duyuları, gözlerinin algılayama-dığı bir tehlikeye karşı tetiğe geçmişti.

Önemli değildi. İçeri adım attığı anda papaz kaybolmuştu zaten.

Bakışlarını papaza çevirdi. “İyi bir insan mısınız?” Her sefe-rinde onu tüketen soru. Her kurbanda. “Kibar mısınız?”

Papaz bu sözleri düşünerek kaşlarını çattı. Kadının ne tür bir güvence aradığını anlamaya çalışıyordu ancak tahmin etme

şansı yoktu. Yine de tereddüdü kendi başına bir güvenceydi. Kötü olanlar hızlı ve tereddütsüz şekilde yalan söylediler veya daha da kötüsü, bazen mizaha başvurarak, soruyu geçiştirirdi. Vicdanı olanlar ise durur ve soruyu değerlendirirdi.

“Hiçbirimiz gerçekten iyi değiliz” diye yanıtladı papaz niha-yetinde. Öylesine nazik, öylesine kibar bir şekilde omzuna elini koydu ki Devon neredeyse oracıkta kusacaktı. “Yapabileceği-miz tek şey bize verilen ışıkla yaşamaktır.”

“Bazılarımızın hiç ışığı yok” dedi Devon. “O zaman nasıl yaşamamız bekleniyor?”

Papaz gözlerini kırptı. “Ben...”

Devon papazın bileğini yakaladı, kapıyı açtı ve onu itti. Pa-paz zayıf değildi ama Devon görüldüğünden çok daha güçlüy-dü ve papazı gafil avlamıştı. Adam şaşkın ve nefes nefese kalmış bir şekilde Cai'nin odasındaki karanlığa doğru tökezledi. De-von kapıyı şiddetle kapattı ve sıkıca tuttu.

“Çok özür dilerim” dedi anahtar deliğinden. “Elimden gele-ni yapıyorum sadece.” Papaz cevap vermedi. Halihazırda bağı-rıyor ve kıvranıyordu.

Gerçekten de özür dilemenin anlamı yoktu. Kurbanlar, sen onlara zarar verirken üzgünüm demeni istemezler, durmanı isterler. Devon bunu yapamazdı ama ve bugünlerde özürden başka bir şeyi yoktu. Özürden ve kafa çekmekten başka...

Papazın verdiği mücadelenin boğuk sesi bir dakikadan kısa sürede kesildi. Hangisinin daha kötü olduğuna asla karar vere-mezdi: İnemelerin mi yoksa sessizliğin mi? Belki ikisi de eşit derecede kötüydü. Bir an tereddüt ettikten sonra kapı kolunu tutmayı bıraktı. Kapıyı kilitlemenin bir anlamı yoktu. Artık Cai tehlikeli değildi ve istediği takdirde odasından çıkması daha bile iyiydi.

Dümdüz, küflenmiş duvarlar ruhunu ezerek onu donuklaş-tırdı. Aşırı açlıkla geçen birçok günün ardından oğlu, besinini

sindirebilmek için uyumaya ihtiyaç duyacaktı. Devon da bu sırada içmek istiyordu fakat evde votka yoktu.

Hayır, dur. Eve getirdiği önceki kişinin bıraktığı yarım şişe viskisi vardı. Devon aslında viskiyi pek sevmezdi ama şu anda ayık olmayı viskiden daha az seviyordu. Birkaç dakika dolap karıştırdıktan sonra kayıp içkiyi buldu. Şişeyi elinde tutan Devon, kendisini küçük, pis banyoya kilitleyip aklındakiler silinip gidinceye dek içti.

BÜYÜ HATTININ PRENSESİ

YİRMİ İKİ YIL ÖNCE

O, büyü hattının prensesi idi. Tanrılar gölgelerini onun vaf-tiz törenine göndermişlerdi.

– Lord Dunsany, *Elfdiyarı Kralı'nın Kızı*

Devon bir insanla ilk kez tanıştığında sekiz yaşındaydı. Ancak o zaman bunun farkında değildi. Aslında *kendisinin* ne olduğunun farkında değildi.

O büyürken, İngiltere'nin farklı bölgelerine dağılmış olan Altı Aile vardı sadece. Devon'm ailesi; Kuzey Yorkshire'daki arazileri alçak tepeler ve ıssız bozkırlar arasında yer alan Fairweathers ailesiydi. Aike amca malikânenin reisiydi çünkü yaş-ça en büyük olmasa da en bilge kişi oydu. Onun dışında, daha yeni yetişkinliğe adım atmışlardan tut, neredeyse müzeliik sayılabilecek olanlara dek bir dizi teyze ve amca bulunmaktaydı.

Ve *onların* da dışında, Devon hariç tümü erkek olan yedi Fairweather çocuğu vardı. Aileler'de nadiren kız çocukları doğduğundan kadınlar oldukça az sayıdaydı. Amcalar teyzelerden fazlaydı; erkek çocuklar, kız çocuklardan fazlaydı ve o dönemde hiç gelinleri yoktu. Devon'ın kendi annesi, başka bir evlilik yaptığı için artık unutulmuş bir yüzdü.

“Küçük kalemizdeki tek prenses sensin” derdi Aike amca göz kırparak. Uzun boylu ve gri saçlı olan Aike amca, sıska vücuduyla sandalyelere yayılmayı ve bol miktarda mürekkep çayı

içmeyi severdi. “Sen Prenses Devon oluyorsun. Masallardaki gibi ha?” Bunu söylerken elleriyle küçük, abartılı bir hareket yapardı, dudaklarının kenarlarında bir gülümseme oluşurdu.

Devon da güler, papatyalardan yapılmış bir taç takar ve yırtık pırtık olan dantel elbisesiyle bahçede koşarak “Ben bir prense-sim!” diye bağırırdı. Bazen teyzelerle oynamaya çalışırdı çünkü o bir prenses ise, teyzeleri de kraliçeler demektir. Fakat her zaman, yaşlı kadınlar endişeli bakışlarla ondan uzaklaşırdı, hatta kendi yatak odalarından pek çıkmazlardı. Devon da sonunda sıkıcı olduklarına karar vererek onları kendi hallerine bırakmıştı.

Ev, üç katlı ve on yatak odalı bir binaydı. İçinde siperler, eklemeler, kiremit çatılar ve gotik süslemelerden oluşan düzensiz bir seçki bulunmasaydı bu tarz malikânelerin sıradan bir örneği olduğu söylenebilirdi. (Bir keresinde, “Büyük amca Bolton sayesinde...” demişti amca Aike. “Mimari, onun çok değer verdiği bir hobiydi.”)

Yeraltında, hoş bir şekilde bükülen geçitlerle dolu daha fazla kat uzanıyordu. Devon, karanlık alt kattaki koridorlarından üst katlardaki gün ışığıyla dolu müzik odalarına kadar her köşeyi bilirdi.

Ve kütüphaneler. Diğer Aileler gibi, Fairweather’ların da kendilerine özgü tatları olan kütüphaneleri vardı: Eski deriden özenle dikilmiş klasik kitaplar, ne kadar koyu renkse o kadar iyiydi. Bunların kabartılı, işlemeli kapakları vardı. Açıldıklarında, kahverengi kenarlı sayfalar yumuşak, kuru bulutlar halinde ufalanır, hafifçe mart yağmurunu andıran bir koku yayardı.

Bir ısırıkla Devon’ın kitapdişleri bu kapaklara ve çiğnenmeye değer ciltlerine doğrudan batar, dili mürekkeple karışık kâğıdın asidik ekşiliğiyle canlanırdı. “Kitapirin...” derdi Aike amca kelimeyi ağzında yuvarlayarak. “Bu, çok eski kitapların kokusunu ifade eden bir kelime. Burada kitapirini seviyoruz. Ve diğer eski şeyleri.”

“İyi de evde her şey eski zaten.” Devon kıkırdayarak aşağı kattaki yemek odasında asılı resimlerin dört yüz yıllıkmış gibi görünmesini düşünerek, “Sanırım sen *bayağı* yaşlısın!” derdi.

Amca Aike her zaman güler, buna asla alınmazdı. “Belki de öyleyim prenses ama sen o dilinle benim yaşımı hiçbir zaman geçemezsin!”

Senin dilin. Birçok insan Devon’ın dilinden bahsederdi. Bazen aynaya karşı dilini dışarı çıkarır, kontrol ederdi. Aslında görülecek farklı, özel bir şey yoktu dilinde.

Yaşadıkları yer, çocukların gözüne çok geniş gelen bir alana uzanıyordu. Kayalık tepeler, oyuklar ve turbalıklarla dolu bozkırı çevreliyordu. Devon, yaz aylarında fundalarla mor renge bürünen kıraç topraklarda tavşanları ve bataklık kuşlarını kovalardı. İki kez kendi kitapdışleri gibi küçük dişleri olan susamurları gördü. Kışın, çimenler kurur ve dondurucu soğukla kırpışır. Kardeşleriyle kardan adamlar yapar, çıplak ayakla vadiler arasında koşarlardı.

Bir ocak sabahı sekiz yaşındaki Devon, alaca kirazkuşlarını ve kızıl tilkileri aramak için tek başına dışarı çıktı. Gece tilkilerin seslerini duymuştu ve birinin kar üzerinde hızla, tıpkı kâğıdın ucundaki alev gibi koşarak geçişini yakalamayı umuyordu.

Daha üç yüz yard¹ bile gitmemişti ki evin arkasındaki küçük koruluğa girdiği sırada tanıdık olmayan bir ses dikkatini çekti. Birisi ağaçlar ve kar arasında gürültülü, sakar adımlarla ilerliyordu. Fairweather Malikânesi’ndeki hiç kimse bu kadar ağır yürümezdi; Devon, merakla neler olup bittiğini araştırmak için o yöne doğru gitti.

Tanımadığı bir adam sürünerek ve hırıldayarak taze karın içinden ilerliyordu. Tam yaşı belirsiz olmakla birlikte orta yaşlı

¹ Yaklaşık 275 metre. (ç.n.)

bir yetişkin gibiydi, koyu renk saçları ve sıcak alt tonlu kahverengi bir teni vardı, çenesi tamamen sakalla kaplıydı. Burnunu çerçeveleyen kıvrımlı, siyah bir bıyığı vardı. Gariptir ki ağır botlar, uzun bir pantolon, çenesine kadar düğmeli tuhaf şişkin kıyafetler giyiyordu ve elinde komik, örme şeyler vardı. Başının üstünde başka bir örgü nesne bulunuyordu.

Giydiği şeylerin eldiven, ceket ve şapka olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Bu giysiler ancak hikâyelerden bildiği şeylerdi, gerçek bir insan üzerinde hiç görmemişti onları. Malikânedeki yetişkinlerden çok farklı görünüyordu, onlar daha soluk gözüküyor, genellikle tozlu olan eski takımlar giiyorlardı. Belki Altı Aile'nin bir şövalyesidir, diye düşündü ama şövalyeler genellikle arkasına bir ejderha bağladıkları motorlu araçlarla, çiftler halinde seyahat ederlerdi. Onun ne ortağı vardı ne de ejderhası... *Kesinlikle* motosikleti de yoktu.

Arkasından dolanıp adamın omzuna dokundu.

“Merhaba” dedi. Adam şaşkınlıktan neredeyse düşünce Devon da kıkırdadı. Adam onu nasıl fark etmezdi? Üzerinde o kadar çok kumaş vardı ki duyarım körelmiş, diye düşündü.

“Ulan!” Adam kendini toparladı, bir nefes aldı. Koyu yanaklarına buz tozu düşmüştü ve pantolon paçaları kardan dolayı ıslanmıştı. “Nereden çıktın böyle ufaklık?”

Devon son derece mutluydu. En az iki yıldır hiç kimseye gizli gizli yaklaşmayı başaramamıştı. “Siz benim kuzenlerimden biri misiniz?” diye sordu adamın etrafında bir daire çize çize zıplarken. “Daha önce sizi hiç görmemiştim. Neden arabada değilsiniz? Tüm kuzenler arabayla gelir sanıyordum.”

“Kuzen mi? Hayır, sanmıyorum.” Adam bir nedenden dolayı kızın çıplak ayaklarına, çıplak dizlerine ve kolsuz keten elbisine bakıp duruyordu. “Üşümüyor musun güzelim?”

Devon şaşkınlıkla durdu. “Ne demek istiyorsunuz?”

Soğuktan sadece yediği kitaplar aracılığıyla haberdardı. Soğuk, yağmur yerine karın yağmasını sağlayan şeydi; hani şu *Karlar Kraliçesi* masalındaki gibi.

Şimdi kar yağıyordu, hafif taneler kollarına düşüyor ve ayak izlerini dolduruyordu. Sıcaktan farklı bir hissiyatı vardı: Keskin değil, ılık. Ama soğuk da dünyanın ve mevsimlerin bir parçasıydı, tepkiden bağımsız bir duyguydu. Soğuk için bir şey yapmanız gerekmezdi.

“Güçlü bir kızsın” dedi adam, kaşları kalkmıştı. “Soruna cevap vermek gerekirse, ben kuzenin değilim. Sanırım bir misafirim.”

Devon şimdi anlamıştı. “O zaman çok kaba bir insansınız” dedi ellerini kalçasına koyarak. “Eğer gerçekten evin bir misafiriyseniz, bana kim olduğunuzu ve nereden geldiğinizi söylemeniz gerekirdi.”

Dünyada Kuzen olmayan insanların var olduğunu biliyordu: Hayvan eti ve topraktan koparılan kirli bitkileri yiyen insanlar vardı. Ama misafir olsun ya da olmasın, Aike amcanın dediği gibi herkes *temel nezaketi* göstermek zorundaydı.

“Öyle mi?” dedi ihtiyatlı bir gülümsemeyle. “Pekâlâ, özür dilerim. Ben Amarinder Patel ya da kısaca Mani. Londra’dan geliyorum, gazeteciyim. Londra’yı biliyor musun?” Devon başını salladı. Herkes Londra’yı bilirdi. Orası Gladstone’ların yaşadığı yerd: Çok uzakta, güneydeydi. Gladstone, Aileler arasında en büyük, en zengin ve en güçlü olardı. Birkaç kez onları ziyaret eden kuzenlerinden bazılarıyla tanışmıştı.

“Peki sen kimsin?” Mani’nin gülümsemesi istikrar kazandı, daha samimi hale geldi.

“Ben Devon Fairweather, Altı Aile’den” diye bilgilendirdi onu. “Bu arazinin tamamı Fairweather Malikânesi’ne ait.”

“Altı Aile mi?” Adamın sesi yankılandı.

Devon o an kibar olmayı bıraktı. “Geze... Gezeteci ne demek?” Eğer adam doğru kelimeleri kullanmayacaksa, Devon da kullanmazdı.

“Ga-ze-te-ci” dedi adam yavaş bir vurguyla. “Araştırmacı olandan. Bu, araştırma yapmak ve garip hikâyelerin peşinden koşmak anlamına geliyor. Bazen keşfettiklerim televizyonda yayınlanıyor. Heyecan verici, değil mi?”

“Televizyon nedir?”

Başka bir duraksama yaşadı adam, bu sefer daha kısıydı. Şaşkınlığını gizlemeyi öğreniyordu. “Devon... Aslına bakılırsa ilginç bir isim... Açıkçası aileni araştırmak için buraya geldim. Çayırılarda yaşayan, soyutlanmış bir klan hakkında söylentiler var. Bir hikâye yazabileceğimi umuyordum.”

“Bir hikâye mi? Yani, yeni bir tane mi?” Devon hemen ilgilendi. “Tüm gaze-te-ciler hikâye yazabilir mi?”

“Yaani...”

“Sadece bana özel bir tane yazar mısınız peki?” Heyecanla sorularını sıraladı. “Bitirdiğinizde onu yiyebilir miyim? Bana yazılmış bir hikâye yememiştim hiç!”

Adamm yüzündeki gülümseme kaydı, çatıdan eriyen kar gibiydi. “Yemek mi?”

“Hikâyeler böyle mi yapılıyor? Hep merak etmişimdir ama Aike amca büyüyünce anlatacağını söylemişti. Hikâye nasıl yazılır? Mesela ben yazı yazamam. Peki hikâyeyi bitirdiğinizde kitap olacak mı? Tüm hikâyeler kitap olur mu?”

“Yazamaz mısın?” dedi adam şaşkın bir şekilde.

“Ne? Tabii ki yazamam!” Ona şaşkınlıkla baktı. “Nasıl yazabiliriz ki?” Kitapyiyenler yazabilseler, başkalarının kitaplarına ihtiyaçları olmazdı. Amcaları ona bunu söylemişti.

Mani yavaşça nefes verdi. “Anlıyorum.” Ceketinin yakasını kaldırırken sordu:

“Annen veya baban var mı?”

Kız ona kafası karışık bir şekilde baktığında, dudaklarını büzüştürüp ekledi:

“Seninle ilgilenen biri. Bir yetişkin.”

“Şey... Aike amcayı mı kastediyorsun?” dedi Devon, hayal kırıklığını göstermemeye çalışarak. Aike amca tüm ziyaretçilerle ilgilenirdi. “Sanırım seni ona götürebilirim.” Bu yabancıнын teyzelerini görmek istemeyeceğini biliyordu çünkü hiç kimse teyzeleri görmek istemezdi.

“Evet” dedi Mani karanlık bir şekilde. “Hadi amcan Aike’le tanışalım.”

Devon, kar yığınlarının arasmda sekerken içindeki hayal kırıklığı yerini teselliye bıraktı. Ne olmuş yani, ziyaretçi Aike amcayı görmek istiyorsa? Onu bulan Devon’dı. Ramsey çok kıskanacaktı. Diğer erkek kardeşleri de öyle. Ama onları Ramsey kadar sevmiyordu; çoğu yaşça daha büyük ve çok sıkıcıydı, onunla pek oynamazlardı. Neyse, bunu Ramsey’nin yüzüne tüm hafta boyunca vuracaktı. Hatta belki *iki* hafta.

Orman yerini hızla kayalık tepelere bıraktı, sert kenarları donla yumuşak hale gelmişti. Ev, üçboyutlu çocuk kitaplarını andırır edayla görüş alanına girdi, eski surlar zayıf kış ışığında eğreti çıkıntılar oluşturuyordu. Devon’ın erkek kardeşlerinden birkaçı ön bahçedeki yabani, bakımsız kısımlarda top oynuyordu. Hiçbiri kıza ilgi göstermedi, sadece Ramsey, tamamen şaşkınlıkla ona baktı. Devon, onun şaşkınlığından alaycı bir zevk aldı.

“Elektrik kaynağı yok, tarım ürünleri yok, çocuklar için yeterli giyecek yok. Ev bakımsız durumda ve bahçelere iyi bakılmıyor gibi görünüyor. Ama arabaları modern.” Mani, yanıp sönen kırmızı ışığı olan küçük, siyah bir cihaza doğru mırıldanıyordu. “Ne yediklerini merak etmemek mümkün değil. Her açıdan içine kapanık ve izole edilmiş durumdalar. Acaba bu insanlar eski yerel efsanelerin kaynağı olabilir mi?” Devon’ın ona baktığını fark etti ve samimi bir şekilde gülümsedi.

“Beni takip et!” dedi Devon ve onu, garip bir isteksizlikle, giriş salonunun ötesindeki büyük kemerli geçide doğru çekti.

Bir zamanlar şahaneymiş gibi görünen halı, pürüzlü taş zeminin üzerinde parçalanmış halde duruyordu, düz bir şekilde serilmişti. Kristal ışıktandırma malar karanlık ve dokunulmamış şekilde asılı duruyordu; mum veya ampul yoktu, çıplaktılar. Şu ana kadar yakılmışlarsa da Devon buna hiç şahit olmamıştı. Geçtikleri odalarda alçak koltuklar veya cilalanmış ahşap masalar vardı, şamdanlar ve lambalar hiç kullanılmamıştı. Duvarlar sonsuz raflarla doluydu. Eski kitap kokusu her şeyi sarmıştı.

Devon koridorun sonundan sola döndü ve misafir odasına geçerken Mani de peşinden gitti. Birkaç amcası büyük bir meşe masanın etrafında briç oynuyor, mürekkep çayı içiyordu. Devon ve değerli ziyaretçisi içeri girdiği anda tüm konuşmalar durdu. Herkes onlara doğru döndü.

“Amca!” dedi Devon. “Misafir buldum!”

“Evet, fark ettim.” Amca Aike kart yelpazesini masaya bıraktı. “Beyefendi, kimsiniz acaba?”

“Amarinder Patel, serbest gazeteci” dedi Mani ve elini uzattı. “Şey arıyordum...”

“Burası özel mülktür.” Aike amca yavaşça kalktı. Eğilmediği zaman bir seksenden fazla duruyordu. “Buraya girmeniz yasak. Özellikle gazeteciler burada hoş karşılanmaz.”

Devon şaşkınlık içinde bakakaldı. En sevdiği amcasını hiç böyle şaka yapmayan, temel nezaketten yoksun bir şekilde görmemişti.

Mani elini indirdi. “Üzgünüm, önceden arardım ama sizin ve ailenizin burada yaşadığından emin değildim. Mülk sicilinde kayıtlı bir telefon numarası yok, seçmen sicilinde isimler yok...”

“Doğrudur. Bu mümkün.” Aike amca öne eğildi, yumrukla rını masaya dayadı.

“Bay Patel, bir ihtimal bizim bulunmak istenmediğimiz hiç

aklınıza gelmedi mi? Hele ki bir *gazeteci* tarafından. Sivil vatandaşların özel hayatlarını koruma hakkı vardır.”

Hava yoğunlaşmış gibi geldi, Devon’ın sorularını boğdu. Anlamadığı bir şeyler oluyordu ama kimse ona kızgın gibi görünmüyordu.

Mani gözlüklerini düzeltti. “Peki, o halde kendim çıkayım.”

Fakat o sırada Aike amca boş bir koltuğa işaret etti ve “Saçmalamayın. İş işten geçmiş bile, zaten buradasınız. Lütfen oturun” dedi. Yanağında bir kasılma oldu. “Bunun için mi geldiniz buraya ha? Ailemizin üyelerini bulmak için mi? O halde gelin ve bizimle konuşun. Yetişkinler gibi sohbet edelim.”

“Ben...” Mani küçük siyah makinesiyle oyalanıyordu, sürekli elinde çeviriyordu. Tamamen insan olan bu adamın bakış açısına göre o, yıpranmış ciltlerle dolu raflar ve eski tarz takımlar giymiş solgun yüzlü kimselerin olduğu karanlık ve hüzünlü bir odaya girmişti. Herkesin kaldırabileceği bir durum değildi bu.

Ancak bir an sonra, profesyonelliği ve rasyonelliği üstün geldi. Mani hafifçe yan tarafa kaydı ve amca Bury ile amca Romford’un arasına sıkıştı. “Dev, tatlım.” Amca Aike gazeteciden gözlerini çevirmeden seslendi. “Git ve oyun oyna, tamam mı? Biz Bay Patel ile biraz konuşacağız.”

“Ama...” Devon hüznle misafirinin dimdik şekilde oturduğu yere, masaya baktı. Her zaman yetişkinler konuşurken gitmek zorunda kalıyordu ve bu *hiç* adil değildi.

Amca Aike bu defa gözlerini Devon’a çevirdi, omuzları ve yüzü biraz yumuşadı. “Bak, sana ne diyeceğim. Hadi tek başına benim odama çık ve özel basım peri masallarından birini bul küçük prensesim benim. Ama en alt raftan al, aklımda olsun. Uygunsuz bir şey olmasın, tamam mı?”

“Ah! Tamam, olur!” Devon heyecanla odadan dışarı fırladı. Peri masalları hep yediği şeylerdi ama bazıları diğerlerinden daha iyiydi ve amcasının çalışma odasındaki özel masallar çok

lezzetliydi: Parlak altın kaplamalar, kurdeleden kitap ayraçları, renkli renkli mürekkeplerle basılmış parlak resimler. Bir renk ve ışıltı patlaması yaratıyordu bunlar, kelimeler damakta sallanıyor ve uzun süre orada kalıyordu.

Merdivenlerin başına ulaştığında duyduğu son şey, amcasının “Romford, lütfen kapıyı kapat” demesiydi. Merdivenlerin tepesine vardığında ise hepsini unuttu. Aike amcanın çalışma odası doğu kanadında yer alan küçük bir odaydı. Devon da oraya doğru yol aldı.

Sessizce içeri süzüldü. Duvarlar, Rönesans tablolarını ve Çin lavtası dahil olmak üzere çeşitli enstrümanları içeriyordu ancak Devon amcasının hiçbirini çaldığını duymamıştı. Seyahat etmenin biraz daha kolay olduğu eski zamanlarda, diğer ülkelerdeki yiyenlerden gelen hediyelerdi bunlar. Günümüzde ise seyahat için çok fazla evrak işi gerekiyor.

Bir masa ve birkaç sandalye rahat bir oturma alanı oluştururken; devasa bir yatak, kalan alanın büyük bir kısmını kaplıyordu. Pencereler uzun süre önce içeriden tahtalarla kapatılmıştı ve yerlerine daha fazla raf yerleştirilmişti. En yakın rafta çeşitli Arthur efsanelerinin birden fazla kopyası bulunuyordu, onlar genellikle erkek kardeşlerine verilirdi. Kızların bilmesine gerek olmayan hikâyelerle doluydular.

Bu rafların altında peri masalları dizisi vardı. *Güzel ve Çirkin*, *Külkedisi*, *Uyuyan Güzel* ve *Pamuk Prenses*. Başka çeşitli masallar. Hepsi, aşkı arayıp bulan ya da evlerinden kaçıp ölümle karşılaşan kızların hikâyeleriydi. Amcasını duyar gibi oldu: *Ders, hikâyenin içindedir tatlım* diyordu sanki. Amcasının bahsettiği raf buydu işte.

Fakat Devon’ın başka fikirleri vardı.

Amcasının yatağın altına koyduğu küçük ahşap tabureyi çıkardı ve sürükleye sürükleye getirdi. Parmak ucunda durursa en yüksek rafa ulaşabilirdi, yani çok daha heyecan verici olana.

Bu konumdan hangi kitapların olduğunu göremese de önemli değildi. Tüm o kitaplar yasaklıydı ve bu yüzden çekicilerdi. En uslu çocuk bile aynı yemeği her gün yemekten sıkılırdı, farklı bir şey deneme şansını kaçırmamalıydı.

Parmakları bir kitabın kâğıt cildinin kenarına anca değdi. Devon kitabı çıkarırken neredeyse dengesini kaybediyordu. Amcası bunu öğrenirse çok kızardı ve Devon bir hafta boyunca sıkıcı sözlükler dışında hiçbir şey yiyemezdi ama yasak şeyin getirdiği heyecan riske değer gibi görünüyordu.

Devon tabureye oturdu ve ulaştığı ödülü inceledi. Kitabın üzerine özensizce *Jane Eyre* yazılmıştı. Kırmızı deri kapakta çiçeklerle çevrili genç bir kadının kabartma resmi vardı. Basım tarihi, yazarın çoktan öldüğünü gösteriyordu. Bir ürperti hissetti. Kelimelerin, yazarı öldükten uzun süre sonra bile yeniden basılıp taptaze kalabilmesi her zaman hayret vericiydi. Devon kitabın rasgele bir sayfasını açtı.

“İntikamın tadına ilk kez varmıştım: Aromalı şarap gibiydi. Yutulduğunda sıcak ve canlı, yuttuktan sonraki tadı ise metalik ve aşındırıcı, zehirlenmişim gibi bir his uyandırmıştı.”

Ne kadar da edepsizce, ne kadar kız çocuğuna yakışmayan ve prensesvari olmayan şeydi bu! İntikamın tadının, özellikle heyecan uyandıran bir kitap gibi olması fikri çok etkileyiciydi. Bu roman, her neydiyse artık, muhtemelen sıradan peri masallarından çok daha ilginç olacaktı.

Ağzını açtı, dişleri ortaya çıktı ve o an durdu. Birdenbire, kitabı yemek yerine onu sadece cebine koymaya iten bir dürtü hissetti. Aslında okumaya iten; bu biraz yanlış olsa da mümkündü.

Okumak utanç verici bir şeydi. *Yazılı bilgiyi tüketiriz*, demişti teyzeleri ve amcaları defalarca. *Kâğıt etini tüketir, depolar*

ve toplarız. Koleksiyoncu bizi bunu yapmamız için yaratmıştır, her ne kadar insan derisine bürünmüş olsak da. Ama okumayız ve yazamayız.

Bunda bir sorun yoktu da. Ancak herkes, Koleksiyoncu'nun bir daha geri gelmeyeceğini biliyordu. Kitapyiyenler, biriktirdikleri bilgileri Koleksiyoncu'nun bilinmez veri kasalarına aktaramadan yaşayıp öleceklerdi. Bu yüzden bu söylenenlerin arkasındaki amacı göremiyordu.

Ayrıca, en üst raftan bir kitap almak zaten yanlıştı. Biraz daha yanlış yapmakta bir sakınca olamazdı.

Bir günah diğerini doğurur; karar anında verildi. Devon kitabı gömleğinin içine tıktırarak kendi odasına götürmek üzere, batı kanadında doğru yola çıktı. Çatı katından ilerleyerek malikânenin öbür tarafına kadar gitti, ardından merdivenlerden inip odasına girdi. Bir bölüm okuyup minderinin altına çalıntı *Jane Eyre* kopyasını saklayana kadar neredeyse bir saat geçmişti.

Hole doğru yeniden çıktı, elbisesini düzeltti ve suçlu görünmekten kaçmama çalıştı. Malikâne, bir kış akşamı için bile oldukça sessizdi. Teyzeleri muhtemelen kendi odalarına çekilmişlerdi, buralardan neredeyse hiç çıkmazlardı. Tek duyulan ses, dışarıda dolaşan kardeşlerinin gürültülü çığlıkları ve bağırışlarıydı ama onlar bile daha az sesli geliyordu kulağa ve etraf, Mani'yi getirdiği zamankinden daha sakin görünüyordu.

Birden irkildi. Gazeteci! Misafirini nasıl unutabilmişti? Devon adımlarını hızlandırarak merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve oturma odasına doğru koştu.

Ancak misafiri çoktan gitmişti. Hatta artık oturma odasında, ayaklarını tabureye koymuş, şöminenin yanında oturan amca Aike'den başka kimse yoktu. Devon içeri girdiğinde başını kaldırdı, kızı yanına çağırdı. "Gel canım. Otur biraz."

Devon amcasının yanındaki sandalyeye kıvrıldı. “Gazeteci nerede?”

“Bay Patel dinleniyor, bodrum katında bir odada kendisi.” Aike amcanın elleri çok nazikti, hiç takılmadan veya çekmeden, parmaklarıyla Devon’ın saç düğümlerini tarardı. “Yarın sabah şövalyeler onu almak için gelecek.”

“Almaya mı?” Şövalyelerle sadece bir kez tanışmıştı. Ciddi ve korkutucuydular, hiç de amcası gibi iyi huylu veya komik değillerdi. “Nereye gidecek?”

“Ravenscar Malikânesi’ne” dedi amcası, bir süre tereddüt ettikten sonra. “Kıyıya yakın, buradan çok uzakta. Oradaki malikâne reisinin insanlara ihtiyacı var.”

Devon başka bir ev, getirdiği biricik misafiri çalmak üzere olduğu için üzgündü. “Kalmasını istiyordum.”

“Üzgünüm prensesim. Biliyorum, istiyordun. Ama korkarım Bay Patel hoş bir adam değildi. Bizi başkalarına anlatmak, hakkımızda hikâye yazmak istedi.”

“Hikâyeler güzel şeyler değil mi?” diye sordu.

“Bütün hikâyeler güzel şeyler değildir, hayır.” Amca Aike, Devon’ın kafasını öptü. “Senin yemen için uygun kitaplar var sadece bu evde. Çünkü sadece sana uygun, küçük bir prensese uygun hikâyeler barındırıyoruz. Ancak bazı hikâyeler kesinlikle kötü oluyor ve zavallı Bay Patel çok kötü hikâyeler yazacaktı.”

Devon bunu düşündü. “Bu, bozuk bir yazar olduğu anlamına mı geliyor amca?”

“Bir bakıma, evet.” Söylediğine gülmüş gibi görünüyordu. “Evet, bu iyi bir tanım olurdu.”

“Şimdi anladım! Ravenscar’lar onu düzeltecek değil mi amca?”

“Buna emin olabilirsin canım” dedi amcası ateşe bakarken. “Kesinlikle düzeltecekler.”

DEVON'IN GECELERİ

GÜNÜMÜZ

Fakat Kitapyiyenler nereden geliyor? Onların evrimin getirdiği mutasyonun bir türü olduğunu gösteren kanıt yok, ayrıca insanlık kâğıt yapma teknolojisini geliştirmek için binlerce yıl harcadı.

Kitapyiyenlerin kendileri, uzaylı bir varlık olan Koleksiyoncu'nun yaratıcıları olduğuna, onları insan biçiminde yaratıp bilgi toplamak (kitap yemek) ve insan deneyimini tatmak (zihin yemek) amacıyla Dünya'ya yerleştirdiğine dair inanılmaz efsaneler anlatıyorlar.

Ancak tuhaf hikâyelerine göre, Koleksiyoncu hiçbir zaman geri dönmedi. Bu nedenle, yiyenler terk edilmiş bir uzaylı bilim projesinin kalıntıları olarak kaldılar.

– Amarinder Patel, Kâğıt ve Et: Gizli Bir Tarih

Devon bugünlerde sık sık cehennemle ilgili rüyalar görüyordu.

Bazı insanlar geceleri rüyalarında cinsel fanteziler veya çıplak şekilde iş mülakatına gitmek gibi kâbuslar görür. Devon'ın rüyası ise ne biri ne de diğerydi fakat her ikisinin de unsurlarını içeriyordu.

Rüyası her zaman, ayaklarının altındaki yerin açılması ve lavla kaplı geniş bir tünele girişi ile başlardı. Aslına bakılırsa karikatür gibiydi. Direnmeden, şaşkınlığa uğramadan düşerdi ve

Dante'nin *Cehennem* adlı kitabındaki gibi bir yeraltı çukuruna dizlerinin üzerine gelecek şekilde iniş yapardı. *Cehennem*'i bir zamanlar yemeye çalışmış ama iğrenmişti çünkü kitapta kü-kürt ve safra tadı vardı. Klasikler hiçbir zaman damak tadına uymamıştı.

Karanlıktan gelen bir ses, ona günahlarından dolayı acı çe-keceğini söyledi ve Devon, bir rahatlama ile güldü. Hatta bi-raz ağladı da denebilir. Bir kırbaç sesi cınladı ve omuzlarına vurulduğunu hissetti. Devon ani bir şekilde sırtında keskin bir ağrıya uyandı. Banyo zemininde yatıyordu, başı kıvrılmıştı ve boynu bu açığa itiraz edercesine ağrıyordu. Telefonunu kont-rol ettiğinde saatin 00.04 olduğunu gördü.

Devon toparlanarak kalktı ve bir mide dolusu viskiyi tuvalete kusarak boşalttı. İnsan yiyecekleri aşırı derecede tat-sız ve yapışkandı –birkaç kez merak edip denemişti– ama al-kol daha kolay içiliyordu. Özellikle şarap. Güzel, muhteşem şarap.

Zehir atıldıktan sonra Devon lavaboya doğru süründü ve tutunarak ayakta kaldı. Aynada ona yorgun gözleri olan, bit-kin, çizgili bir yüz bakıyordu. Bu yüz hatları karmaşık mirası sayesinde oluşmuştu. Yıpranmış tırnaklar, çatlamış dudaklar ve dikişlerinden daha çok buruşuğu olan bir Nirvana tişörtü, berbat bir gece geçirmesinin ardından yanlışlıkla edindiği go-tik görünümün tamamlayıcısı olmuşlardı.

“Bir zamanlar bir prenestim, bilirsin.” Yansıması şüpheyle kaşlarını çattı. Okuduğu kitaplardaki prensesler güzel, narin varlıklardı: Neredeyse hiçbiri bir seksen boyunda, saçlarını ka-zıtan ve deri ceketler giyen bir katil değildi. Komik, değil mi?

Devon kendisine ortaparmağını gösterdi ve dişlerini fırça-lamaya başladı. İki diş sırasını da fırçaladı, kitap dişlerinin de temizlenmesi gerekiyordu çünkü. Kusmuğun kokusu yok ol-duğunda, oğlunu aramak için harekete geçti.

Cai odasından kalkıp koltuğa geçmiş ve minderlere sarılarak tortop olmuş şekilde uyumuştı. O kadar küçük, o kadar acı verici derecede zayıftı ki... Devon'm onu yatağına geri koymaya kalbi el vermedi. Eğer öyle yaparsa uyanabilirdi, ayrıca daracık odasında kapalı kalmaktan da nefret ederdi.

Onu suçlayamazdı. Onunki gibi bir yaşam diğer çocuklar için de sefalet anlamına gelirdi. Kendisi onun yaşındayken dışarıda, içeride geçirdiğine nazaran daha fazla zaman geçirmişti. Ama Devon'm çocukluğu, Cai'ninki gibi onu diliyle insanların beyin maddesini çıkarmaya iten bir açlık tarafından yönetilmemişti.

Oğlunun işlevsel bir yaşamı olabilmesi için Kurtuluş'a ihtiyacı vardı. Dini değil, kimyasal olana: Özellikle zihinyiyenler için geliştirilmiş, Aile tarafından üretilen bir ilaç. Düzenli olarak alındığında, zihinyiyenin de diğerleri gibi kâğıt yemesini sağlıyordu.

Olay bir şekilde bunlardan temin etmekte.

Cep telefonu mutfak tezgâhında titredi. Devon telefonuna doğru yürüdü, aldı ve kapağını açtı.

CHRIS

onları buldum. söylememi istediğın şeyi söyledim.

buluşup konuşalım mı? crows nest pub, yarın akşam saat 8'de. orda olcak mısın?

Devon ucuz plastik tuşlara bastı.

Aileler arasında bir tek Ravenscar, Kurtuluş'u üretmişti. Ravenscar ailesinin ataları malzemeleri saklamış ve bu sırrı çok sıkı bir şekilde korumuştı, bu da onların diğer Aileler üzerinde güç ve paranın getirdiğı konumlarını korumalarına olanak tanıyordu.

Her şey birkaç yıl önce, Ravenscar'lar aniden çöktüğünde değişti. Aile reislerinin yetişkin çocuklarından bazıları Ailele-

rinden ayrılmaya çalıştı, bu konuda Devon onlara *derin* bir empati duyabilirdi. Kanlı bir savaş çıktı ve aile reisi de dahil olmak üzere onlarca kişi bu savaşta öldü. Bu arada hayatta kalan Ravenscar kardeşler ortadan kayboldu ve Kurtuluş ilacı stoklarını beraberlerinde götürdü.

Durum onlar için iyi olabilir ancak oğlu için pek iyi değildi. Cai, diğer zihinyiyen çocuklar gibi Kurtuluş ilacı verilerek yetiştirilmişti. Ravenscar darbesinin ardından, ilaca erişim neredeyse aniden kesildi. Kalan dozlar sadece şövalyelerdeydi ve yetişkin ejderhalar için kullanılıyordu.

Cai'nin geleceği için sadece üç seçenek vardı: İnsanları tüketmek, açlıktan ölmek veya Aileler tarafından "uyutulmak".

Devon, oğlunun açlıktan ölmesine izin vermeyecek, onu öldürtmeyecekti. Ravenscar'lar hâlâ hayattalardı, bir yerlerdeydi. Bu da onları yardım etmeye ikna etme şansı olduğu anlamına geliyordu. Eğer onları buna değecek bir şey olduğuna ikna edebilirse tabii.

Ancak önce, onları bulması gerekiyordu.

Devon'ın anlam veremediği bir şekilde Ravenscar'lar, Kurtuluş'u üretmeye devam ediyordu. Kendi zihinyiyenleri olmadığından bunu yapmaları için bir neden yoktu aslında.

Ne sebeple üretiyor olursa olsunlar, bu durum Devon'ın hayatını kolaylaştırıyordu. Geçen yıl boyunca, kimyasal tedarikçileri aracılığıyla Ravenscar'ları izlemeye çalışarak ülkeyi dolaştı.

Bu arada, oğlunu hayatta tutmak için ona insanlar getiriyordu.

Aylar süren arayışın ardından sonunda bir yanıt alabilmişti. İllegal uyuşturucu satıcısı olan bir adam, hâlâ belirli bileşikleri Ravenscar'lara sattığını itiraf etmişti. Ayrıca Devon'ı onlarla iletişime geçirebileceğini iddia etmişti. Eğer adam doğru söylüyorsa, Devon aradığını bulmuş olacaktı.

Bir inleme düşüncelerini böldü. Rahip, bilinçsiz bir şekilde Cai'nin odasında kıpırdandı.

Devon isteksizce telefonu kapattı. Cevap, Devon geri döner ve Cai uyanana kadar bekleyebilirdi. Hatta Cai yazma konusunda ona yardım edebilirdi.

Rahip, Cai'nin odasının zemininde yan yatarak duruyordu. Kurumuş bir kan damlası kulağından akmıştı. Hâlâ hayattaydı; nefes alıyor, göz kırpyordu ve kalbi hâlâ atıyordu. Bazen homurdanıyordu. Hayatta kalması onu şaşırttı. Cai'nin kurbanlarından birçoğu şok veya iç kanama sonucu ölürdü. Beyninin bir parçasının sıvılaştırılması ve emilmesi hoş bir şey değildi.

Ancak pratikte ölmüş sayılırdı. Anıları, kişiliği ve olduğu her şey artık oğluna aitti. En azından bir sonraki yemeğe kadar, o zaman birçoğu yeniden yazılacaktı.

Devon, rahibin aşınmış cebini karıştırdı. Rahiplerin genellikle çok fazla parası olmazdı ve bu rahipte de durum aynıydı. Kimliğine baktı ancak cüzdanın geri kalanına dokunmadı. Çalınmaya değer bir şeyi yoktu. Kendi çantasında sakladığı yirmi bin dolara kıyasla yani.

En azından bir Kitabı Mukaddes'i vardı. Devon onları severdi. Kitapdişlerini çıkardı ve cildin etrafından ısırarak kitabın omurilik kısmını kesti. Eskimiş deri, sevgi dolu eller, ter, ayin şarabı. Sözcükler dili üzerinde akarken, mezmurlar emirlerle karışıyor, kutsal bebekler savaş ve küfürle birleşiyordu. İncecik sayfalar her çiğnemesinde hassas bir şekilde buruşuyordu.

Kullanılmış kitaplar, yeni olanların tazeliğine sahip olmasa da her biri sahibine özgü bir tat taşıyordu ve Devon, her Fairweather gibi, bunu keşfetmekten zevk alıyordu. Kitabı bitirmek için on iki ısırık aldı. Çenesinden mürekkebi sildi, karnı hoş bir şekilde doymuş olmasına rağmen kafası kadim dizelerle ve eski kehanetlerle doldu. Yemek yemek ruh halini düzeltti, alkolün neden olduğu hafif mide bulantısı geçti.

Devon rahibi donuna kadar soydu. Altını ıslatmıştı; genellikle böyle olurlardı. Dolaptaki bir çuvaldan, hayır kurumlarından top-

ladığı yıpranmış, kirli kıyafetlerden bir şeyler seçip çıkardı. Ona pantolonu, gömleği ve kötü kokulu ceketini giydirdi. Bunları yaptıktan sonra boş viski şişesini çantasına koydu ve omzuna astı.

“Kalkın bakalım.” Devon, adamın omuzlarının altına bir kol soktu. Yaklaşık olarak 80 kilo ağırlığında, diye düşündü. Ancak kitapyiyenler güçlüydü. Onu kolaylıkla kaldırdı, sendeleyerek ilerleyen bedenini kapıya doğru yönlendirdi. Hayatta kalanların bazıları yürüyebiliyorken bazıları yapamazdı. Rahip yürüyebildi. Bu Devon için daha iyiydi.

Devon saatine baktı. Gece saat bir buçuğu geçiyordu. Yükünü yarı yolda bırakmadan aşağı, arka sokağa doğru yönlendirdi. Gece aysız ve karanlıktı, düzenli aralıklarla yanan paslanmış lambalar tarafından aydınlatılıyordu.

“Evli olmadığınıza sevindim” dedi ona sessizce ışığın içine adım attıklarında. “Evli olanları seçmek beni öldürüyor. Biliyor musunuz? Çocuklar ya da eşlere haksızlık.”

Rahip cevap vermedi. Söyleyecek daha fazla sözü yoktu, sayfaları boştu.

Devon anacaddelerden kaçındı, ara sokaklara ve az nüfuslu bölgelerde kaldı, yoğun bir mahalleyi atlamak için ışısız parktan geçti. Karanlıkta ve uzaktan bakıldığında iki sevgili gibi görünüyordular, akşam yürüyüşüne çıkmış ya da sarhoş iki arkadaş birbirini eve götürüyor gibi. Cai'nin kurbanlarını bertaraf etmek en büyük engellerinden biriydi. Etik açıdan zorluydu çünkü suçluluk duygusuyla mücadele ediyordu, aynı zamanda lojistik açıdan da zorluydu: Acı bir gerçeklik olan cesetleri gizleme gerekliliği vardı. Hayatta kalsalar bile, onları yanında tutamazdı, idrar kaçırma sorunu olan ve kendilerini besleyemeyen insanlardı onlar. Ve insanları bir hastanede bırakmak şüpheli olurdu. Muayeneler yaralanmalarının tuhaflığını ortaya çıkarabilirdi.

Neyse ki, insan toplumunun zaten işlevsel anlamda görünmez bir alt sınıfı vardı.

Devon ve rahip yaklaştıkça, barınak görmeye başladı. İçinde yaşayanların olduğu zamanlarda örneğin, binanın daha iyi günleri olmuştu. Şimdi bir dizi duvarlarını yıkarak ve cam pencereleri metal ızgaralarla değiştirerek bir barınak haline getirmişlerdi. Beton basamaklar üçlü kilidi olan bir kapıya çıkıyordu. Bazı barınaklarda izleme kameraları bulunur, bu da işleri zorlaştırırdı. Devon, geçmiş deneyimlerinden yola çıkarak, bu barınakta böyle bir şey olmadığını biliyordu.

Rahibi basamaklara yerleştirdi. Adam yana doğru devrildi. Devon, onu daha rahat hale getirmek için pozisyonunu ayarladı, başını daha düzgün dursun diye çevirdi. Elinden gelen her şeyi yapmış oldu. Sonra boşalmış viski şişesini çantasından çıkarıp kolunun altına aldı.

Bunları yaptıktan sonra etrafa son bir bakış attı. Boş yol, mürekkep dökülmüş gibi duran gökyüzü, kimse yok. Devon, rahibe minik bir selam verdi. Rahip de ona boş gözlerle, bilinçsiz ve kaybolmuş ruhuyla baktı.

“Güle güle” dedi Devon ve uzaklaştı. Mantıksız bir şekilde Lut Peygamber’in karısı gibi tuza dönüşeceğinden korkarak arkasına bakmadı. Yediği Kitabı Mukaddes, korkularına dini bir boyut katıyordu.

Sabah birisi rahibi bulur ve içeriye götürürdü. O da sadece sokaktaki bir başka zavallı adam; zihinsel çöküş, felç geçiren birisi ya da öyle bir şey gibi görünecekti. Şüpheleneceklerdi ancak ona MR çektirmezlerse kimse neyin eksik olduğunu asla bilemezdi.

Çevresindeki sokaklar ölü ve sessizdi, adeta şehir kolektif nefesini tutuyordu. Devon da içgüdüsel olarak kendi akıcı yürüyüşüyle bu sessizliği eşleştirdi. Ürkütücü huzur havayı yoğunlaştırıyordu.

Sokak lambasında parlayan bir şey gördü ve hemen durup en yakınındaki dükkânın girişine uzandı. Vücudunun hatlarını

saklamaya yetecek kadar derin bir kapı girişiydi, bu avantajlı noktadan sokakları taradı.

İki blok aşağıda, bir adam kavşağın ortasında duruyordu. Hantal vücudunun üzerinde 1980'lerin stilini yansıtan krem rengi takım elbise vardı. Donma noktasındaki havaya rağmen atkı, ceket veya eldiven takmıyordu. Gömleğinin açık düğmeli yakası altında görünen bir dövme boynunu sarmıştı.

Başka bir adam, adımlarını ürkütücü bir sessizlikle atarak bu adamın yanına yürüdü. Lacivert, çizgili bir takım elbise giyiyordu ve aynı dövme, kendi kuyruğunu yiyen aç bir yılan dövmesi, cildine kazınmıştı.

Devon kollarını göğsünde birleştirdi, üşümese de kendini sıkıca sarmak istemişti. Bu adamlar ejderhalardı. Gerçek mitolojik yaratıklar değil ancak yetişkin zihinyiyenlerdiler. Boğazlarında dolanan dövmelerinden tanımıştı onları.

Taşıdıkları sembol, Aileler'in kendisi kadar eskiydi: Sonsuza kadar kendini yiyen bir ouroboros ejderhası. Zihinyiyenler, açlıklarıyla kendilerini yok ederlerdi çünkü beslenme süreci onları beslediği gibi tüketirdi de. Ouroboros, bu kasvetli kavramın harika bir temsiliydi. Zihinyiyenlere kitaplardan beslenmelerine olanak tanıyan Kurtuluş ilacı verilse bile zihin yeme arzuları hiçbir zaman kaybolmazdı.

Çocukluklarının bir noktasında, bu dövmeleri bir şövalye yapmış olmalıydı. Bu da tıpkı diğer tüm koruma çalışmaları gibiydi. Şövalyeler eskiden terk edilmiş oğullardan ibarettiler, sadece Aileler arasında barışı sağlayıp gelinlerin evler arasındaki yolculuklarında refakatçisi olmakla görevliydi.

Kurtuluş'un ortaya çıkmasıyla birlikte, şimdi canavarların bekçisi olma görevini almışlardı: Ejderhaların açlığını kontrol altında tutuyorlardı. En azından böyle yapmaları gerekiyordu. Fakat uygulamaya gelince, "eğitilmiş" ejderhalarını kendi çıkarları ve kazançları için kullanma eğilimindeydiler.

Devon risk alarak bir kez daha göz attı. İki adam neredeyse yüzleri birbirlerine dokunacak kadar yakın duruyordu. Konuşuyorlarsa bile, sesleri çok alçak olmalıydı çünkü Devon dikkatle dinlemesine rağmen bir kelime dahi duyamadı. Trafik lambaları yeşilden kırmızıya döndü. Ejderhalar hâlâ hareketsiz ve durgun bir şekilde boş yolda duruyorlardı.

Bir zamanlar Devon tüm bu şeylerin; dövmenin, ejderha olarak yaşamının Cai'nin kaderi olacağından korkuyordu. Bugünlerdeyse daha büyük sorunları vardı. Örneğin, oğlunun delirmeden önce mi açlıktan öleceğini, yoksa açlıktan ölmeden önce mi delireceğini düşünmek gibi.

Şövalyelerin depolarında ne kadar Kurtuluş kalmış olabilir? Şüphesiz, onların ejderhaları da giderek kontrol edilemez hale geliyordu. Onlar da Devon gibi çaresizce Ravenscar'ları bulmaya çalışıyorlardı. Ancak Devon'ın aksine, onların Kurtuluş'u aramalarının arkasındaki neden toplumsal güçlerini geri kazanmaktı. Devon ise sadece Cai'yi kurtarmak istiyordu.

Dizleri garip bir şekilde eğildiği için ağrıyordu. Saç tellerinden gözleri kapanmıştı fakat onları arkaya atmaya cesaret edemedi. Odaklanmak ve kontrol etmek. Anı yaşamak. Eğer ejderhalar etrafta dolaşıyorsa, şövalyeler de çok uzakta olmayacaktı; bu da şehirden ayrılması gerektiği anlamına geliyordu. Gözlerini kapatıp tekrar açtı, tam zamanında karşı yönden gelen, camları perdeli bir Volkswagen'in gürültüyle yaklaştığını gördü. Gergin ve hareketsiz bir şekilde, aracın kavşakta fren yapmasını ve kapılarının açılmasını izledi. Sürücü görünür değildi. İki ejderha da aracın içine girdi. Volkswagen, yasadışı bir şekilde U dönüşü yaparak geldiği yöne doğru hareket etti.

Devon derin bir nefes aldı ve ceketini sıkıca çekti, kendisini tehlikelerden koruyabilecek bir zırhmış gibi ona tutundu. Kapının kenarından yavaşça çıkarak sessiz adımlarla eve doğru koştu.

Eve döndüğünde Cai uyanıktı ve kucağında bir Game Boy tutuyordu.

“Yine evdesin” dedi Cai ve Devon’ı bir ürperti bastı. Papazın tınısıyla konuşuyordu, onun gibi ünlü harfleri uzatarak söylüyordu. Bu küçük değişiklikler her seferinde onu şaşırtıyordu. Her kurbanda.

“Cilt kremin olduğunu söylemiştin, değil mi? Kaşınıyorum.”

“Hayır, üzgünüm.” Mahcup ve suçlu hissederek ayakkabılarını çıkardı. “Kasadaki delikanlı votka için kimlik sorduğunda kremi almadan aptal gibi çıktım. Yakında sana bir tane alacağım, söz veriyorum.” Ona sürekli sözler veriyordu. Bir gün, onları tutacaktı.

“Endişelenme” dedi Mario’nun sonsuz macerasına dalmış halde. Dışarıdan bakıldığında, oğlu diğer beş yaşındaki çocuklara benziyordu: Küçük, biraz sıska, kara saçlı. Gözleri ve yüz hatları. Ağzında kıvrılmış duran normalden uzun dili, Devon’m hoş bulduğu peltek konuşmasına sebep oluyordu.

Ancak Devon’ın tanıdığı hiçbir beş yaşındaki çocuk böylesine kesin bir tavır almaz ya da böylesine yetişkin bir duruş sergilemezdi. Yaşma göre çok fazla zekiydi. Tabii ki çoğu beş yaşındaki çocuk, beslenme için diğer insanların zihnini tüketmiyordu. Bu büyük bir fark yaratıyordu.

Çoğu günler, Cai’nin aslından ne kadarının geride kaldığını ve ne kadarının yediği başka bir insan olduğunu bilmiyordu. Onların anıları, düşünceleri ve ahlak anlayışları, zihinleriyle birlikte Cai’nin zihnine akardı. Yediği kişilerin bilinçlerini hatırlamasından ve kendi kimlik duygusunun olmamasından korkuyordu. İki yol da acı doluydu.

Devon yanma oturdu. “Nasıl hissediyorsun?” Koltuk, ağırlıklarının birleşmesiyle çöktü, yaylar Devon rahat bir yaslanma pozisyonu bulmaya çalışırken gıcırdadı.

“Sanırım daha iyiyim.”

“Sanırım?” diye tekrarladı ve parmaklarıyla alnındaki saçları düzeltti.

Tekrar kesilmeliydi bu saçlar.

Cai, Game Boy’u sıkıca kavradı. “Hâlâ açım.”

“Ah.”

“Üzgünüm.” Cai’nin yüzü kızardı.

“Hayır, hayır. Üzülme.” Devon, yüzüne bakmamak için bir kolunu onun omuzlarına doladı ve onu sıkıca kucakladı.

“Buna engel olamazsın ki. Ben bu konularla ilgilenirim. Sen kendin ol yeter” dedi ve ekledi:

“Her şey yoluna girecek, e mi?” Bunu bir keresinde bir teyzesi söylemişti ve aynı ifadeyi tekrarlamak garip bir şekilde onu rahatlatıyordu.

Cai donuk bir şekilde başını salladı. Omuzları, parmakları altında incecik kalıyordu ve omurgasının kemikleri koluna baskı yapıyordu. Açlık diyetleri bir çocuğa bunu yapardı işte. Cai’nin açlığı büyüdükçe artıyordu ve bu, otuz günlük bir süre içinde birden fazla öğüne ihtiyaç duyduğu art arda üçüncü aydı. Aslında, çok daha fazla beslenmeye ihtiyacı vardı ama Devon her hafta avlanamazdı. Lojistik olarak da zordu. Mümkün olduğunca az insanın hayatını mahvetmek ve oğlunu sürekli açlık içinde yaşamaya zorlamak arasında ince bir çizgide yürüyordu. Şu anda Cai, otuz günün çoğunluğunda o kadar zayıftı ki odasından çıkamıyordu.

Devon, açlık ve beslenme süreçlerinin nasıl çalıştığına dair kesin bilgilere sahip değildi. Birkaç lokmada beyin maddesinde *o kadar da çok* kalori olamazdı ancak beslenme olmadan delilik başlayacak ve yavrusunun hassas ruhunu kemirecekti. Zamanla kilosu da düşer, toksinler sisteminde birikir ve organları yavaşça işlevini yitirirdi. Koleksiyoncu’nun biyolojik tasarımı gereği her zaman tüketmeye dair bir ihtiyaç ve gereklilikle hareket ettiklerinden dolayı bu böyle-

di. Cai'nin artık sıkıldığı belliydi ve sarılmayı bırakıp ondan uzaklaştı.

Devon da onu serbest bıraktı. "Dönerken sokaklarda ejderhalar gördüm. Yakında buradan gitmemiz gerekecek."

Oyun konsoluna bakarak dudak büktü ve hiçbir şey demedi. Dikkatleri dağıldığı sırada Mario bir mantar üstünde ölüvermişti.

"Özür dilerim. Seyahat etmekten hiç hoşlanmadığımı biliyorum."

"Bu sefer nereye gidiyoruz?" Cai'nin sesi çok umutsuzdu.

"Akşamın iyi haberini vereyim öyleyse. Ravenscar bağlantısıyla temasa geçiyorum."

Telefonu göstermek için salladı. Önce Chris'le buluşmak, onun sunacağı iletişim bilgilerini almak, sonra otobüse yetişmek. Sıkı bir koşturmacaydı ama başarılabilirdi. "Eğer işler yolunda giderse ve bana tedaviyi satabilirlerse, çok yakında İrlanda'ya gidebiliriz." Sonunda. Nihayet.

Cai somurtarak omuz silkti. "Gitmeden önce yemek yer miyim? Gerçekten çok açım." Ağzının içinden uzun dili sarktı ve tekrar kıvrıldı.

"Eğer uygun birini görürsem" dedi, Cai'nin tepkisi yüreğini burktu. Son birkaç ayda o kadar çok umutsuzluğa düşmüştü ki. Bir hayal kırıklığını daha kaldırmasını bekleyemezdi. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım. Ama birilerini takip etmek için pek zamanım olmayacak."

"Acelem yok." Eğilip televizyonu açtı, kanallar arasında keyifsizce gezindi ve sonunda *Red Dwarf* dizisinin bir bölümünde karar kıldı.

Devon da bir süre izledi. Lister, Cat ve Rimmer'at sürüyordu, bir tür Vahşi Batı senaryosuydu. Uygun anlarda stüdyo kahkahası patlıyordu.

"Bu bilimkurgu dizisi sanıyordum." Devon televizyonu çok takip etmiyordu ama zaman zaman birkaç *televizyon rehberi*

yerdi. Eğer toplumla uyum sağlama şansı istiyorsa, bir miktar popüler kültür takviyesi işe yarardı.

“Yapay bir simülasyona sıkışıp kaldılar” dedi Cai, gözleri ekranda. “Kryten’in kafasının içinde. O robot olan adam.”

Devon gülümsedi. “Dizinin hayranı olduğunu bilmiyordum.”

“Ha, evet” dedi papazın ses tonunu mükemmel bir şekilde yansıtan bir vurguyla ve biraz da heyecanla. “*Red Dwarf* ilk çıktığında televizyonda ona benzer hiçbir şey yoktu. Yenilikçi bir dizi.”

Devon’m gülümsemesi kayboldu, böylesine bariz bir duygusal tuzağa yakalandığından dolayı kendine kızdı. *Red Dwarf* ilk kez on dört yıl önce yayınlanmıştı. Oğlu henüz rahme düşmüş ya da doğmuş değildi. Ama papaz diziyi izlemiş olmalıydı.

Karnından buruk bir his yükseldi. Birer birer, dedi kendi kendisine. Kontrol edebileceğin şeye odaklan.

“Hey...” Cai’nin omzuna dokundu. “Benim için bir mesaj atabilir misin?” Elektronik olarak bile yazamamanın getirdiği sonsuz hayal kırıklığı.

“Başka bir mesaj daha mı? Yapmak zorunda mıyım?”

“Ravenscar’ları bulmak istiyor musun?” dedi, biraz sinirli şekilde. Sonra sert tonundan dolayı pişman oldu. O da yorgun, aç ve bitkindi, kendisi gibi. Daha nazik bir şekilde devam etti, “Kurtuluş kullanırken neler olduğunu hatırlamıyorsun ama o ilacı tekrar aldığımızda her şey daha iyi olacak.”

“*Hep* aynısını söylüyorsun” dedi, üzgün. “Bu insanların hiçbirisi bir şey bilmiyor.”

“Bu bir satıcı, yasadışı kimyasal bileşiklerle çalışan biri. Ravenscar Ailesi ile geçmişte iş yapmış” diye hatırlattı Devon ona. Daha önce açıklamıştı fakat beslendiğinde bazen anılarını karıştırıyordu. “Doncaster’den beri peşindeyiz, hatırlıyor musun? Bana Ravenscar ikizleriyle iletişim kurabileceğimi söylüyor.”

“Tamam, tamam.” Cai telefonu elinden aldı. Onun yönlendirmesiyle, *Evet, buluşalım. Nakit para getireceğim* yazdı ve gönder tuşuna bastı.

“Teşekkür ederim.” Cai’nin alnına bir öpücük kondurmaya gitti ama o geri çekildi. “Bu sabah dışarı çıkıp sana o cilt kremi ve otobüs biletlerimizi alacağım. Belki ileride kaçmamız gerekebilir.”

“Ya gece nöbetine ne olacak?” dedi Cai. “Neredeyse Noel’e geldik.”

Göğsünde derin bir ağrı oluştu. “Eğer yapabilirsem nöbeti tutarım. Ama daha önce yapmam gereken çok şey var, mesela biraz daha uyumak. Bu hafta çok fazla insan takip ettim.”

“Sanki çok fazla votka içtin” diye karşılık verdi ama gülümsüyordu ve yastıkla ona vurduğunda neşeli bir şekilde kaçtı. “Bence önce duş almaya ihtiyacın var çünkü alkol kokuyorsun.”

“Sağ ol ya. Sen kendine bak, fena kokuyorsun.”

Cai ona dil çıkardı. Yirmi santimlik, tüp şeklindeki diliyle bu büyük bir çaba gerektiren bir hareketti.

Devon güldü, hâlâ içinde küçük bir çocuğun olduğunu görmekten memnundu. Yastığı kafasına attı ve buz gibi bir duş almaya gitti.

BİR ŞÖVALYE MASALI

ON YEDİ YIL ÖNCE

“Neden korkarsınız hanımefendi?” diye sordu.

“Kafeslerden” dedi. “Yaşlılıktan ve alışmışlıktan dolayı onları kabul etmekten; büyük işler yapma arzusu hatırımdan ya da yüreğimden göçüp gidene dek parmaklıkların arkasında kalmaktan.”

– J. R. R. Tolkien, *Kralın Dönüşü*

Fısıltılar her yerdeydi: *Bilimle üretilmiş bebekler.*

Altı Aile de doğurganlık konusunda zorluk yaşıyordu. Çok az kız doğuyor ve doğan kızlar erken menopoz yaşamadan önce sadece iki çocuk taşıyabiliyordu. Bu sayı nadiren üçe çıkıyordu.

Dünyanın geri kalanında, bilim insanları kendi türlerinde kısırlığı tedavi etmeye çalışmış, bu, kitapçıyken kadınlara da uyarlanabileceği için Aileler’i çok heyecanlandırmıştı.

Henüz on iki yaşında olduğundan ve yetişkin işlerinden uzak tutulması gerektiğinden Devon’ın bu tür şeyleri bilmesi gerekiyordu. Ama Devon, kapıların ardını dinlemeyi seviyordu ve gizlice dolaşmak konusunda çok iyiydi, bu yüzden bunları öğrenmiş bulundu.

Fairweather Malikânesi’nin surlarında oynayıp, birçok kez yaptıkları gibi eğimli kiremitlerin üzerine tırmanırken Ramsey’ye bu konuyla ilgili her şeyi anlattı. Uzun yıllar boyunca yeni evliliklerin olmadığı Fairweather Malikânesi’ne o

öğleden sonra bir anne-gelin gelecekti ve ikisi de geçit törenini görmek istiyordu.

“Deli deli konuşuyorsun. Deli Devon” dedi Ramsey çatıya dayanarak. İsminin önünde hep unvan koyuyor, sonra şarkı yapıyordu hep böyle. Dikkatsiz Devon. Şaşkın Devon. Ya da bugün, Deli Devon. “Ne aptalca şey. Bir deney tüpünde doğan bebekler... O şeyleri gördün mü hiç?” Başparmağını ve işaret-parmağını kaldırarak bir deneme tüpünün boyutunu gösterdi.

“Deneme tüpünün içinde büyümüyorlar, aptal kafa” dedi Devon, oluk boyunca ilerlerken. “Sadece deneme tüplerini yardımcı olarak kullanıyorlar. Bir tür sihirli bebek iksiri gibi.” Tahmin ediyor, cehaletini itiraf etmek istemiyordu.

Ramsey güldü. “Sen öyle diyorsan öyledir!” Çocuk doğu kanadının bacasının üzerine tırmandı, baca uzun süre önce kapatılmıştı. “Bana uydurma gibi geliyor.”

“Uydurma değil!” Devon, onun kibirlenmesine çok sinirlenerek yanına tünedi. “Herkes bundan bahsediyor ve eğer insanlarda işe yarıyorsa, bir gün bizde de işe yarayacak. Ve eğer bizde yarıyorsa, tüm evlilikleri düzenlemek için artık şövalyelere ihtiyacımız olmayacak.”

Teyzeler, odalarında bunu çok tartışıyorlardı. *Artık şövalyeler olmayacak. Artık ejderhalar olmayacak. Kadınlar istedikleriyle evlenecek.* Ve Devon’ın anlamadığı başka şeyler daha söylüyorlardı fakat kız sözlerindeki temkinli umudu hissedebiliyordu.

Ramsey dinlemiyordu. “Hey, bak, işte oradalar!” Devon’ın kolunu tuttu ve işaret etti.

Devon gözlerini kıstı. Uzakta bir grup araç çukurlarla dolu bozuk bozkır yollarından kıvrıla kıvrıla geçerek malikâneye yaklaşıyordu. Gelin geliyordu.

Kadınlar evden sadece evlilikler ve bazen partiler için ayrılırlardı. Hatta malikânede bile, teyzeler evin işlerini yönetmek-

ten veya Aike amcanın *kadın işi* dediği diğer görevleri yerine getirmekten başka bir şey yapmıyor gibilerdi. Devon'ın on iki yıllık hayatı boyunca Fairweather'lar düğün yapmak için yeterli paraya sahip olmadıklarından bu gelen anne-gelin, tanıştığı ilk Fairweather olmayan kadın olacaktı.

Tebeşir renginde, parlayan bir limuzinin içindeki gelin alayı malikâneye yaklaşmıştı. “Eskiden at olurdu” dedi Ramsey üç yaş büyük olmanın verdiği bir özgüvenle. “Büyük bir beyaz at, eyerli ve...” Kollarını belirsiz bir şekilde hareket ettirdi. “O kadar işte. Bilirsin.”

“Acaba o, annelerimizden biri olabilir mi?” Devon kendi annesinin resmini bile görmemişti, sadece söylentilerde Amberly Blackwood adının mırıldanıldığını duymuştu.

“Saçmalama” dedi Ramsey. “Annelerimiz gelip geçti, hem de hepsi. Kimse aynı eve iki kez gelin gelmez.”

Haklıydı. Unutmuş olmanın utancını hissetti.

Aşağıdaki ön avluda, limuzinin kapısı elektronik bir zaraftle açıldı ve Fairweather Malikânesi'nin en yeni anne-gelini, metal arabasından zarıfçe indi. Solgun saçları resmi bir tarzda yapılmıştı, yaşından iki kat büyük bir kadına daha uygun bir modeldi bu; çünkü gençti, yaklaşık yirmi iki yaşındaydı. Fırfırlı beyaz bir tunikle ince omuzları kumaşa boğulmuştu; giydiği işlemlerle dolu mavi etek, kızıdan da ağır görünüyordu.

“Saçından anlaşılıyor. Gladstone.” dedi Ramsey, çenesini öne çıkardı. “Bizim gibi Eski Ülke kökenli değil.”

Devon gözlerini devirdi. Ramsey son zamanlarda atalarından fanatik bir gurur duymaya başlamıştı, oysa hiçbiri Romanya'ya gitmemişti.

Devon'a göre, Romanya veya yaşlılarının *Eski Ülke* dediği yer, özel günlerde işlemeli elbiselerdi, Noel'de biri keçi maskesi takıp diğer kardeşleri etrafında koşarken “Star Carol” şarkısını söylemekti, yeni çocuklar doğduğunda Kader Perilerine

hediyeler sunmaktı, çiftçilik yapmadıkları veya gündönümüne önem vermedikleri halde düzenledikleri yaz dönümü partileri ve hasat kutlamalarıydı, yağmurlu İngiliz baharını karşılamak için yaptıkları garip çiçek ritüelleriydi.

Ancak Ramsey'nin şimdi kastettiği gibi Eski Ülke kökeni, koyu saç ve koyu gözlerdi; çok uzun boylar, güçlü bacaklar ve geniş omuzlardı. Kitapyiyenlerin etnik mirasları yıllar içinde ayrılmış ve birbirine karışmış olsa da, bu özellikler devam etmişti. Cilt tonu paletleri genişlemiş olmasına rağmen, Fairweather'lar iri yapılı, güçlü ve göz kamaştırıcıydılar. Yeni gelmiş solgun, kırılğan, bir elli boyundaki Gladstone kızına hiç benzemiyorlardı.

"Bence bir açıdan güzel" dedi Devon, biraz hayale dalmış şekilde. "Peri masalı prensesi gibi görünüyor. Gerçek olanından."

"Eh... Kız iyi işte, sanırım." Ramsey elini gözlerine siper ederek baktı. "Hey, asıl şu şövalyelere bak! Görülmeye değer bir manzara doğrusu."

Aşağıda, koyu gri takımlar ve güneş gözlükleriyle donanmış bir grup adam vardı, hepsi de iyi durumdaki motosikletleriyle birlikte geçişi takip ediyordu.

"Belki bir gün sen de onlardan biri olabilirsin" diye bir öneri sundu Devon çünkü Ramsey her zaman onlara hayranlık duyuyordu.

Ramsey başını iki yana salladı. "Ben daha çok bir malikâne reisi olmayı tercih ederim. Para, ev ve insanlara ne yapacaklarını söyleyebilmek." Kendi kendine gülümsedi, Devon da ona gözlerini devirdi. Çok aptaldı ve bir de kendinden çok emindi.

Şövalyeler mükemmel bir yarım daire oluşturarak durdular. Bazıları ek bir binici taşıyordu: Resmi takımlar giymiş iriyarı adamlar. Hepsinin tüm yüzünü kaskları kaplıyordu ve vizörleri kapalıydı. Yüzleri veya boyunlarının hiçbir yeri görünmüyordu, iğrenç dövmeler gözlerden uzakta, saklanmıştı.

“Ejderhalar” dedi Devon rahatsız şekilde.

“Ejderhalar!” Ramsey diklendi. “Keşke birini yakından görebilsek.”

“Büyük iğneli diliyle beynini yerdi” diyerek ona göstermek için dilini çıkardı.

Ramsey onu geçıştirdi. “Aptal olma. Deli Devon. Bunun için Kurtuluş var. Şövalyeler onlara küçük haptan verir, böylece beyinlerini açlıktan korur.”

“Bu doğru değil” diye karşılık verdi. “Haplar onları açlıktan ölmekten kurtarır ama hâlâ acıkabilir ve beynini yemek *isteyebilirler*.”

“Kaskları takılıyken yapamazlar” dedi küçümseyerek.

Aşağıdaki gelin-anne, omzunun üstünden geriye bir bakış attı. Bir saniyeliğine yüzünde bir endişe belirdi, gözleriyle ejderhaların kasklı yüzlerini süzdü. Sonra tekrar öne dönerek nazik gülümsemesini takındı.

Teyzeler ve amcalar kadını karşılamaya çıktılar, bunların arasında başta Aike amca vardı. Omzunun bitiğinde sessiz ve düzenli bir adam olan Imber amca vardı. Müstakbel eş oydu.

“Sen Faerdre Gladstone olmalısın.” Bu mesafeden bile Aike amcanın sesi duyuluyordu. Gelin-anneye sarıldı ve yanaklarından öptü, pahalı elbisesini ezmemeyle dikkat etti. “Sana Imber’i tanıtmama izin ver.”

Devon kendi kıyafetlerine baktı: Dantelli kolları paramparça ve etekleri diken izleriyle dolu bileklerini tam kapata-mayacak kadar kısa olan solmuş bir keten elbise. Ayakkabı veya çorabı yoktu. Elbisesi, yabancı otların üzerinde tırmanarak geçirdiği günlerden kötü etkilenmişti. Ama Aile’nin kızları şort ve pantolon giymezdi, o da aynıydı. Aşağıdaki düzgün ve iyi giyinmiş kadına geri döndü. “Hiç evliliğin için teklif olacağını düşünüyor musun?” Kendisini gelin olarak hayal edemiyordu.

Ramsey'nin birinin kocası olacağını hayal etmek bile daha kolaydı.

Kardeşi bir eliyle aldırılmaz bir hareket yaptı. "Kim evlenmek ister ki? Bebekler sıkıcı." Güldü. "Bir gün kız arkadaşım olsun isterim tabii. İnsan olması gerekir sanırım."

"Bu güzel olurdu" diye düşünmeden söyleyiverdi Devon.

Kardeşi ona kaşlarını çatı. "Kızların kız arkadaşı olmaz, aptal."

"Bazı kızların olur" dedi, dokunmaması gereken kitaplar da lezbiyenler hakkında bir şeyler okumuştı. Mesela Beulah Teyze'nin sehpasında bulduğu *The Well of Loneliness*² gibi.

"Bu da öyle, bazı bebeklerin test tüplerinde yaşaması gibi mi?" dedi alaycı bir şekilde. "Bak herkes zaten içeri girmiş. Biz de inmeliyiz. Parti yakında başlar."

"Sıkıcı duruyor" dedi Devon. Onun sırf karşı gelmek için bile olsa davranışındaki aldırılmazlık canını sıktı. "Bininci kez *Rapunzel*'i yemeye katlanamam." Bu doğrudu.

"Hepimiz o hikâyeleri binlerce kez yedik, bize faydalı." Ramsey ders verir gibi konuştu. "Eğer sürekli aynı kitapları yersen, beynin daha uzun süre hızlı çalışır çünkü yeni bir şey değildir o. Ama farklı kitaplar okursan beynin daha yavaş işler."

"Ne saçmalık" dedi Devon tedirgin olmamaya çalışarak. "Bence asıl bir şeyler uyduran kişi sensin, ben değil!"

"Hayır, değilim ve bu da saçmalık değil! Doğru, tamamen doğru. Oban amca gençken bir sürü farklı kitap yedi ve beynini kelimelerle doldurdu. Şimdi kafası tümüyle kelimelerle dolu, neredeyse hareket edemez hale geldi ve konuşmıyor."

Evet, Oban amca garip biriydi, kabul etmek zorundaydı. Ona bir soru sorsanız, cevabı bulması yarım dakikadan fazla sürer, gri gözleri uzaklara daldı. Yatak odasından oturma odasına yürümek bile zorlu bir işti onun için, yavaş ve ağırdı adımları.

2 İngiliz yazar Radclyffe Hall tarafından yazılan, lezbiyen bir çifti konu alan romandır. (ç.n.)

“Neyse... Ben yine de umursamıyorum” dedi Devon. “Oturup sıkılmaktan daha iyi bir fikrim var.” Bacaların üzerinden indi ve kiremitlerin üzerinden malikânenin güney tarafına doğru ilerledi.

“Hey!” Çatıda hafif bir tırmalama sesi duyuldu ve Ramsey, bir küfredip Devon’ın peşinden geldiğini gösteren bir ses çıkardı. “Nereye gidiyorsun?”

“Herkes yeni gelinle tanışmakla meşgulken güneydeki kütüphaneye girmek istiyorum” dedi. Soğukta siyah saç telleri kıvrıldı. “Geliyor musun, gelmiyor musun?”

“Güney tarafındaki kütüphanede ne işin var? Orası, şövalyelerin ejderhalarını...” dedi, gözlerini fal taşı gibi açarak duraksadı.

“Bıraktıkları yer” diye tamamladı Devon, çatının sırt kısmında dikkatlice kayarak ilerliyordu. “Bir göz atabiliriz. Ben hiç yakından görmedim.”

“Aklını mı kaçırdın sen? Bunu yapamayız!”

“Sadece bir bakıp çıkacağız” dedi alaycı bir şekilde. “Sen de yakından görmek istediğini söyledin, değil mi?”

“Evet, evet söyledim ama saçmalama ya, onlar *ejderhalar!*” dedi.

“Of, bebek gibi davranma! Onların şövalyeler tarafından eğitildiğini ve güvenli olduklarını sen söyledin” dedi, fikrini her geçen dakika daha çok beğenerek. “Parti sıkıcı ve o kitapları daha önce okudum. Ejderhalara bir göz atalım işte.”

Devon, ayaklarını çatı oluğunun üzerinden aşağı sarkıttı ve alttaki pencereye inebilmek için su borusuna dayandı.

Yaptığı kurallara aykırıydı ama korkmuyordu. Kitapyiyen kızlar özeldi ve nadirdi, başlarına çok iş açılmazdı. Devon herhangi bir problem yarattığında, Aike amca hiçbir şey yapmazdı, en fazla ona sözlük sayfası yedirirdi.

“Bu aptalca!” diye rahatsız bir şekilde aşağıya seslendi Ramsey.

“Kapa çeneni!” diye fısıldadı Devon. Geniş bir pervazda durdu, cama dayandı.

O anda hayal kırıklığına uğradı. İçeride kitaplarla aşırı yüklü duran kasvetli meşe raflar sıralanmıştı. Kimse yoktu, merakla bakılacak ejderhalar da. Devon dikkatle odanın içine bakındı.

Ramsey onun yanındaki pervaza indi. “Deli Devon. Bak, ejderhalar bile burada değil. Şimdi partiye gidebilir miyiz?”

“Burada olmalılar, şövalyeler onları her zaman burada bırakır.” Parmaklarıyla işaret etti. “Belki arka odalardan birindelerdir. İçeri girip görelim.”

“Bence bu iyi bir fikir değil” dedi tedirgin bir şekilde. “Öylece içeri girip dolaşamayız.”

“Neden olmasın? Ejderhalardan mı korkuyorsun? Kasklarını taktıklarında mı cesursun yalnızca?” dedi gevşek duran pencerenin altından parmaklarını kıpırdatarak.

“Korkmuyorum, kask olsun olmasın!” dedi Ramsey hışımla. “Sadece başımız belaya girebilir diye düşünüyorum...”

“O zaman aşağı in ve bir korkak gibi holde otur. Senin yardımın olmadan da gizlice içeriye sızarım.” Devon pencereyi zorla açtı.

Bu hareket onun dengesini bozdu. Dengesini kaybederek geriye savruldu, durduğu çıkıntı sallandı.

Ramsey onu gömleğinden yakaladı, dengesini kazanmasına yardım etti. “Ben olmadan beş dakika bile dayanamazsın.”

“Sen benimle konuştuğun için kaydım” dedi. Uzun vücudu kısmen açık olan pencereden sıkışarak geçti.

Güney tarafındaki kütüphaneye pek güneş ışığı gelmiyordu. Bu kitapların korunması açısından daha iyiydi. Kitaplar özenle temizlenmiş halde gölgede duruyordu ve raflar kusursuz durumdaydı. Buradaki koleksiyon, genellikle koyu renkli deri ciltler tercih eden Fairweather ailesinin alışıldık tarzının aksine oldukça çeşitliydi: Eskiden yeniye, sert kapaklı ve karton ka-

paklı, farklı boyutlarda ve tasarımlarda kitaplar bulunuyordu.

Ramsey pencereden içeri sıkıştı ve yanına gelerek durdu. “Sadece beş dakika, sonra çıkıyoruz” dedi fısıldayarak.

“Şişt! Buradalarsa seni duyarlar.”

Bu odadan ileride en az üç farklı oda daha uzanıyordu ve hepsi daha fazla rafla donatılmıştı. En uzak oda, kapalı bir kapının ardında, gözden uzak bir şekilde duruyordu, bu da Devon’ın ilgisini çekmişti.

“Önce şu arka kapıyı deneyelim.” Yırtık halıların üzerinde L şeklindeki dönemeçten geçip raflar arasında dolaşarak kütüphanenin en uç noktasına ulaştı. “Gerçekten korkunç fikirlerin var” diye mırıldandı Ramsey. “Bence orada değiller bile.”

Ramsey’nin kendine güveni hızla buharlaşıyordu, bu da Devon’ın hoşuna gidiyordu.

“Öğrenmenin tek yolu bu” dedi ve pirinç tokmağı çevirdi. “Ve sakın ol, olur mu? Sadece göz atmak istiyorum.”

Kapı sessizce açıldı, sadece biraz aralık bırakarak içeriye baktılar.

İçerideki yan oda, eski raflarla kaplıydı, ahşap yıllarca fazla cila yapılmasından dolayı kırılmış ve karanlık hale gelmişti. Evden daha eski kitaplarla kaplanmıştı, ayrıca bilmediği dillerde yazılmış parşömen ve keçe yığınları da vardı, isterse yiyerek öğrenebileceği dillerdi bunlar.

Ancak Devon, yasaklanmış bu hazineleri neredeyse fark etmiyordu. Odanın uç noktasında, başları eğik bir şekilde duvara doğru dönük olarak iki adam duruyordu: Boynunda kalın mürekkeple işlenmiş ouroboros yılanı dövmesi olan adamlar. Hiçbirinde kask yoktu. Elleri yanlarda, yumruk halindeydi.

Göğüsleri nefes alışlarıyla hafifçe yükselip alçalıyordu ama başka bir hareketleri veya kıpırdanmaları yoktu.

“Gitmeliyiz” dedi Ramsey, daha önce ondan hiç bu kadar kısık bir ses duymamıştı.

Bu, Devon'da inatlaşma hissi uyanıyordu. Halihazırda bu kadar ilerlemişlerdi. Devon ağzını açıp bir saniye demek istedi ama kelimeler ağzından çıkmadı. İki figürün odadaki doğaüstü sessizliğiyle tetiklenen ani belirsizlik, karnında kabarıp duran bir endişe yarattı. Daha önce bu denli donmuş olan hiçbir yetişkinle tanışmamıştı.

Tereddüt algılayan ejderhalar, ürkütücü bir uyumla döndüler, hareketleri çevik ve akıcıydı.

Solgun yüzlerinde kanlanmış gözleri, şişen burun delikleri, seğiren elleri. Daha önce sessizlikleriyle dolu olan hallerine kıyasla şu an sinirli bir enerjiyle doluydular. Adımlarını atarak ilerlediler ve Devon, saldırıyorlar mı, selamlaşıyorlar mı yoksa sadece meraklılar mı, bilmiyordu.

Bunu ayırt etmekle de ilgilenmiyordu zaten. Anında çığlık attı ve kapıyı hızla kapatarak geri çekildi. O an, yasaklı kütüphanelere göz atmanın hiç de iyi bir fikir olmadığını anlamıştı.

“Cam!” diye nefes alabildi. “Camdan geri dönelim!”

“Çok uzak, hol daha yakın!” Ramsey onu rafların etrafında sürekli çekiştirerek güney kütüphanesinin ana girişine doğru sürükledi.

Arkalarında, ejderhalar yan odadan çıktı, rafların etrafında dolaşmak için ayrılan farklı yolları seçtiler. Kurt gibilerdi, avladıkça hızlandılar.

İki çocuk eski kitaplardan oluşan bir başka kitap kulesini geçerken paniğin getirdiği körlükle birbirine takıldı.

Ve doğrudan bir şövalyeye çarptı.

Ramsey geniş göğse çarparak geri gidip sırtüstü düşerken Devon'ı da refleks olarak yanına çekti. Devon da kardeşinin üzerine düştü, başını kaldırıp kütüphanenin ana girişindeki adama bakakaldı.

Şövalye, temiz tıraşlı yüzünde parlayan soluk gözleriyle aşağıya baktı. Uzun boylu ve iri yapılydı, ütülü siyah bir takım el-

bise giyyordu, o kadar katı bir duruşu vardı ki oyulmuş granit gibi dümdüzdü. Yakasının üzerindeki işaretlerse yüksek rütbeli olduğunu gösteriyordu.

İki ejderha görüş alanına girdi, tetikte ve her zamanki gibi sessizdiler. Bir şövalye gördüklerinde duraksadılar.

“Obedire, dracones.”³ Kingsey eliyle bir işaret yaptı. “Detain eos.”⁴ İki adam da göz açıp kapayıncaya kadar ileri doğru atıldı, her biri bir çocuğu tuttu. Devon, büyük ellerin onun dirseklerinden tutup yukarı kaldırdığını ve hareketsiz hale getirdiğini hissetti.

Ayakları neredeyse yere değmiyordu. Yakından, ejderha ekşimiş ter ve aşırı nişastalı pamuk kokuyordu. Avuç içleri terliyordu.

Tek düşündüğü şey kaskın ardında korunmayan, serbest bırakılan dildi. Ejderhalar şövalyelerine ne derecede itaat ediyordu? Artık hiçbir şeyden emin değildi.

Kendisi gibi esir tutulan Ramsey, çılgınlık dolu gözlerini kızın kokak bakışlarıyla buluşturdu.

“Bana çocukların bu kütüphaneye giremeyeceği söylendi.” Komutan, onları baştan aşağı süzdü. “Bu odaya nasıl girdiniz?”

“Onun fikriydi.” Ramsey, her şeyi kabul etmiş olmasına rağmen, ona pis bir bakış fırlattı. “Pencereden içeri girdik ve...”

Devon da ona öfkeli bir bakış attı. “Sadece onlara bakmak istedim. Sadece bakıyordum. Ve kardeşim de gelmek *istedi*.” Ramsey’nin tüm suçu kendisine attığına inanamıyordu. Utanmaz korkak.

“Sadece bir bakış.” Komutan düşündü. “Ejderhaları kontrol etmek için geri dönmemiş olsaydım, bu kapmın dışarıdan kilitli olduğunu fark ederdim. O zaman ne olabileceğini ne siz sorun, ne ben söyleyeyim.” Geniş omuzlarını silkeledi. “Kurtuluş, beslenme ihtiyacını ortadan kaldırır ancak beslenme *isteği*-

3 (Lat.) “İtaat edin ejderhalar.” (ç.n.)

4 (Lat.) “Onları tutuklayın.” (ç.n.)

ni ortadan kaldırmaz. Hâlâ sizle, herhangi biriyle beslenme arzusu duyuyorlar. Yıllarca beslenmemiş olanlarda bu arzu daha güçlüdür.”

“Bir daha yapmayacağız.” Ramsey neredeyse tiz bir sesle konuştu. “Değil mi Dev?”

“Söz” dedi zorlukla Devon.

“Doğru. Yapmayacaksınız.” Kingsey yeniden bir el hareketi yaptı. “Obedire, dracones. Desisto. Quiesco.”⁵

Ejderhalar onları serbest bıraktı. Devon bir gümbürtüyle sırtüstü yere indi, Ramsey ise yüzünü buruşturarak dizlerinin üzerine çöktü. “Senin yaşındaki erkek çocukların büyük bir enerjisi ve merakı vardır” dedi komutan. “Ancak yasak alanlara girmek son derece endişe verici eğilimleri olduğunu gösterir. Bence acilen aile reisinizle konuşmam ve düğün bittikten sonra seni yanma götürmem lazım. Senin gibi gençlere şövalye disiplinini vermek gerekir.”

“Beni şövalye mi yapacaksınız?” Ramsey’nin yanaklarındaki renk solmaya başlıyordu.

“Sadece bir hata oldu.” Devon küçük bir sesle söyledi. “Hiçbir zarar vermek isteme...”

“*Kuralların koyulmasının bir nedeni vardır*” dedi Kingsey. “Kurallarımız Aileler’i bir arada, bizleri güvende tutar ve türümüz arasında düzeni sağlar. Bu kurallara katı bir şekilde uymazsak açığa çıkma riski altında oluruz. Belki bugünkü yanlış adımı küçük bir ihlal olarak görebilirsin ancak davranışın kasıtlı itaatsizliği ve suç işleme eğilimini gösteriyor, bu da genellikle sosyal açıdan sorun yaratır” dedi ve ekledi:

“Ve aile reisinizin de benimle aynı fikirde olacağını düşünüyorum.”

Ramsey’nin yüzü bir sürü ifadeyle burkuldu, her bir söz onu

5 (Lat.) “İtaat edin ejderhalar. Durun. Dinlenin.” (ç.n.)

daha solgun ve sarsılmış hale getirdi. Ağzını açıp tekrar kapattı.

Şok etkisi Devon'ı önceki rahatsızlığından sıyırdı. Onu hissiz ve dermansız bıraktı. Bacaklarını kendine çekti, kollarını sıkıca birbirine kavuşturdu. Sadece birkaç kitap istemişlerdi: Farklı ve heyecan verici bir öğün, eğlenceli ve her zamanki peri masallarının dışında bir şey. Ama günleri, bir küçük hata yüzünden felakete dönüşmüştü. Şimdi Ramsey şövalye olması için götürülürse...

“Peki ya o?” dedi Ramsey sert ve alçak bir sesle. “Fikri o verdi, bu aptal plan onundu, neden sadece beni götürüyorsunuz?”

“Bunun olmasını istememiştim!” Devon itiraz etti. “Senin götürülmeni isteme...”

“Kızları cezalandırmayız” dedi komutan neredeyse üzgün bir şekilde. “Ama şunu söyleyeyim genç hanım. Aile kurallarını ihlal ettiğinizde, siz kendiniz etkilenmeseniz bile sevdikleriniz bunun yükünü taşıyacaktır. Bugün kardeşiniz özgürlüğünü kaybetti. Yarın, çocuklarınızdan veya amca ve teyzelerinizden biri, eylemlerinizin sonuçlarını yüklenecek. Çevrenizdekilerin sağlığı için size verilen sınırlara uyun ve size verilen kitaplarla yetinin.” Yumruk haline getirdiği parmaklarıyla Devon'ın alnına vurdu. “Anladınız mı bakalım?”

Kız, utancın etkisiyle dizleri üstüne çöktü.

“Güzel.” Parmaklarını şaklattı, köpek çağırır gibiydi. Ya da ejderha. “Şimdi aile reisinizle bir konuşalım.”

HESTER'IN GÖZLERİ

GÜNÜMÜZ

Kökenlerine bakılmaksızın, yiyicilerin en azından yüzyıllardır bizimle olduğuna inanıyorum. Hindistan'daki vetalas efsanesini hatırlıyorum, "kötü ruhlar" olarak tanımlanırlar. Erken vampir miti olarak sınıflandırılırlar da pishachalardan (Sanskrit efsanesindeki diğer bir yaratık) farklı olarak, vetalalar kan emici değildir. Daha çok karanlıklarda dolaşan, geniş bilgi ve derin içgörülerıyla tanınan, kargaşa çıkaran varlıklardır.

Tanıdık geliyor mu? Bence bu efsane, kitapyiyenler hakkında bildiğimiz birçok şeyle büyük ölçüde örtüşüyor.

– Amarinder Patel, Kâğıt ve Et: Gizli Bir Tarih

Crow's Nest Pub'a girerken Devon'ın omuzlarına bir rahatsızlık çöktü.

Girişte durdu, endişesinin kaynağını anlamaya çalıştı. Sıcak hava yanaklarına ve boynuna çarptı, dışarıdaki hoş serinliği yok eden cam kapı sessizce arkasından kapandı. Duvardaki yırtık poster, kanseri tespit etmenin on yardımcı yolunu gösteriyordu, bir bar için uygun bir poster değil gibiydi. Acaba kitapyiyenler kansere yakalanabilir miydi? Devon'ın kendi türü hakkında bilmediği birçok şeyden biriydi bu. Kızlara, bilmeleri gerekenler dışında bir şey söylenmezdi.

Boynunu ileri doğru uzatarak ana kısma göz attı: Yüksek tavan, plastik avizeler, çatlaklarla dolu ahşap zemin ve kurşunlu

pencerelerden içeri süzülen sokak lambalarının ışığı. Duvarlar pul pul simlerle kaplıydı ve köşede Poundland süsleri asılı olan plastik bir ağaç sallanıyordu. İnsanların birçoğu canlı renkler ve nahoş Noel kazakları giyiyordu. Bu, Devon'ın siyah ceket, bot, pantolon ve gömlektten oluşan tamamen siyah giyimine keskin bir zıtlık oluşturunuyordu.

Bu ucuz atmosferin dışında, hiçbir şey yanlış veya olağandı-şı görünmüyordu. Yine de o gerilim dolu tetikte olma dürtüsünü, kürekkemikleri arasındaki kaşıntıyı bir türlü atamıyordu.

Saçmaydı. Paranoyaya ayıracak zamanı yoktu; yapması gereken bir iş vardı.

Devon yürüdü, bara doğru ilerledi. İnsanlar birbirlerinin etrafında dönüp duruyordu, gürültülü ve neşeliydiler. Yarın bar Noel dolayısıyla kapalı olacaktı, o yüzden bu gece her türlü alkol ihtiyacını karşılamak adına daha da uzun süre açık kalacaktı.

Devon bara yaklaştı ve barmene el etti. “Bir bardak Guinness lütfen. Köpük kısmını az tutun.”

“Nasıl isterseniz.” Barmen kolu çekti ve bir bardağı doldurdu. “Bu gece yalnız mısınız?”

“Hayır.” Kibar bir gülümseme takındı ve barmenin gereksiz muhabbetinden hoşnutsuz olmamaya çalıştı. “Bir arkadaşımı bekliyorum.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Bardağı doldurunca verdi ve bir de peçete uzattı. “Noel için özel bir planınız var mı?”

Bu boş soru canını acıttı.

“Evet” dedi biraz keskin bir şekilde. “Bu gece, on yıl önce kaybettiğim birini anacağım.” Pusula, bir mıknatıs gibi ağırlık yapmaktaydı.

Barmen bu cevabın ardından onu yalnız bıraktı. Devon cömert bir bahşişle ödeme yaptı ve göz temasından kaçındı. Chris'i veya gerçek adı her neyse, onu beklerken içkisinden uzun bir yudum aldı.

Ve bekledi.

Ve bekledikçe bekledi.

İnsanlar geçip gidiyorlardı. Gülüşler etrafında yükseliyor, alçalıyordu. Saat sekiz yirmi olduğunda içkisinin çoğunu bitirmişti. Devon telefonunu kontrol etti. Hiçbir şey yoktu. İptale dair bir şey yok, mazeret yok; öylece ekilmişti. Ya Chris, namı diğer illegal kimyasal tedarikçi, tedirgin olup geri çekilmişti ya da geç kalmıştı. İki senaryo için de zamanı yoktu.

Öfke vücudunda dolaşp yorgunluğunu artırırken bar tezgâhına yaslandı. Eğer bu da fiyaskoya dönerse... Son günlerde sağduyusu ve sabrı sınırdaydı. Cai'yi İngiltere'nin dört bir yanına sürüklediği on altı ay, on altı yıl gibi hissettirmişti. Yorucu, rutin, kasvetli. Fazlaca çıkmaz sokakla karşılaşmıştı.

İnsanları buluyordu, elbette. Ravenscar'lar, ekipman ve kimyasal bileşenleri pek çok tekinsiz insan örgütünden temin etmişti. Peşinden koşacak çok insan vardı. Ancak bu tür insanlar çekingenlerdi. Birçoğu onunla görüşmeyi reddetmiş ya da onunla iş yapmak istememişti. Diğerleri ise artık o Aile'ye malzeme vermediklerini belirtmişlerdi.

Chris, Ravenscar'lar ile gerçekten iş yaptığını itiraf eden üçüncü kişiydi ve Killock Ravenscar ismini anmıştı. Ayrıca daha fazla bilgi verebileceğini söyleyen ilk kişiydi; bu da elbette bir bedel karşılığında olacaktı. Tabii eğer gelirse...

"Pardon, saati söyleyebilir misiniz?"

Devon başını arkaya çevirdi. Ardından bakışları aşağı kaydı; kendinden çok daha kısa bir kadın vardı karşısında. Dikdörtgen şeklindeki gözlüklerin ardından parlak, ela gözler yukarı doğru bakıyordu.

Omuzları yuvarlak, yapısı tıknaz olan bu kadının boyu bir elliyi geçmiyordu. Yirmi beş otuz beş yaşları arasındaydı. Yün ceketinden pahalı sigara kokusu geliyordu ve deri çantası son derece şıktı. Devon modaya dair çok bir şey bilmiyordu ancak

çocukluğunda bolca yemiş olduğundan deri hakkında biraz bilgi sahibiydi.

“Tam sekiz yirmi beş, saatim doğruysa.”

“Ah.” Ela rengi gözlerinin merakı söndü. “Düşündüğümünden daha geç.” Aksam düzensizdi, İskoçya ve Geordie karışımıydı. Sınır bölgelerindendi, buralarda görülmemiş şey değildi bu.

“Birini mi bekliyordunuz?” Devon ona doğru döndü.

“Bir tür Noel arifesi buluşmasıydı. Sanırım beni ekti. Yedi buçuk gibi buluşalım demiştik.” Ela gözlü kadının saçları, Devon’ın tam da saç rengi diye düşündüğü tonlardaydı: Küllü kahverengi ve kirli sarının bir karışımıydı. Pahalı paltosunun altındakiler de aynı tarzda bir karışım hissiyatı veriyordu: Kahverengi-yeşil gözlerinden yama işi eteğine ve asimetrik bluzuna dek.

“Benimki de beni ekti” dedi Devon. “Eğer sadece geç kalmadıysa tabii.”

Ela gözlü kadın şüpheyle gözlerini kısarak ona baktı. “Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?” diye sordu.

“Hayır, sanırım hayır.” Devon, Guinness’ten son yudumunu aldı. “İnsanlarla iletişimde pek şanslı değilim.” Bu birçok açıdan doğrudu.

“Sadece doğru kişiyi henüz tanımadın bence.” Ela gözlü kadın bar taburesine çıktı. Kadın oturduğunda ayakları Devon’inkiler gibi yere değmiyordu. “Ya da kimseye bir şans vermiyorsundur.”

“Biraz öyle biraz böyle” dedi Devon ve avcunda bir peçeteyi buruşturdu. Aç olduğunda Cai’nin nasıl dilini çıkarıp çektiğini düşünüyordu. “O halde... Adın ne? Madem burada beklerken sıkışıp kalmışız ikimiz de.”

“Hester. Hawthorne’un *Kızıl Damga* adlı kitabındaki o zavallı kadın gibi. Kasten yapılmış, biliyorum.” Gülümsemesi mütevazıydı.

“Hayır, o kadar da kötü değil, güzel isim. Devon isimli bir kadın olmayı dene bir de.”

Hester kıkırdadı. “Tamam, sen kazandın. Tahmin edeyim, annen sana orada mı hamile kalmış?” dedi.

“Hayır, aile geleneği” dedi Devon. “Çoğumuzun ismi yer adlarından geliyor.” Sonra nadiren gösterdiği bir tedbirsizlikle ekledi:

“Bana söylendiğine göre büyükannemin adı da öyleymiş. Daha kötüsü, onun soyadı Davenport’tu.”

“O zaman... Ah, anladım. Devon Davenport. Of.” Hafif, rahat bir gülüş. Şüphesiz, yüksüz, temiz bir vicdana sahip birisinininki gibi. “Peki, sen nerelisin? Aksanın Tynesideli gibi değil.”

“Şey...” Son söylediği bir darbe etkisi yarattı ve Devon’ı gerçekliğe geri getirdi. Geçmişi sorunluydu ve amacı Chris’le buluşmak, Cai’yi beslemektir. Bu saçma sohbet de ne demek oluyordu? Bunu sona erdirmesi gerekiyordu.

“Derby tarafı diye tahmin ediyorum” dedi Hester. Bacak bacak üstüne attı, sonra ayaklarını indirdi. Ayakkabıları ya yeni alınmıştı ya da özenle cilalanmıştı. “Derby’den Devon. Yaklaştım mı?”

Ancak Devon da kendi açlığını yaşıyordu. Başka bir bahtsız, yenilip yutulmaya mahkûm yaşlı adam değil; kendi yaşındaki hoş ve nazik birinin arkadaşlığını arzuluyordu. Bir saat daha geçse ne fark ederdi ki? En azından başarısız buluşmasının getirdiği hayal kırıklığını unuttururdu ona.

“Hey, iyi misin? Yanlış bir şey mi söyledim?”

“Üzgünüm; mekân yüzünden, tüm bu Noel ışıkları başımı ağrıttı.” Devon boş bardağını itti. “Buradan çıkıp daha sakın bir yere gitsek sorun olur mu? Çok gürültülü, neredeyse seni duyamıyorum ve...”

Hester tabureden atladı ve tuhaf bluzunu düzeltti. “Yürüme mesafesinde çok iyi bir yer biliyorum.”

Devon zoraki bir tebessümle anın tadını çıkarmaya çalıştı. Sonuçta başka ne olabilirdi ki? Chris gelmeyecekti.

Kalabalıktan sıyrılıp hafifçe sendeleyerek dışarı çıktılar. Karanlık, medeniyetin sert neon kenarlarını yumuşattı ve insanların aniden yok olması sakın bir boşluk yarattı.

“Bunu sık sık yapıyor musun?” Devon boğucu ceketini çıkarabilseydi keşke. “Randevuda başıboş kalıp başka biriyle çıkmayı yani.”

“Bu bir randevu mu?”

“Olması gerekmez.” Dikkatli ol, diye kendine hatırlattı. Ne çok istekli ne de çok umutsuz. “Nereye gidiyoruz?”

Hester birkaç blok aşağı yöneldi ve bir iskele barından taze birer içki satın aldı. Garip bir çift olmuşlardı: Devon topuklu botları ve ciddi, koyu kıyafetleriyle; Hester ise kısa ve pastel renkli, uçuş uçuş üst başıyla. Ancak Newcastle tuhaf insanlarıyla doluydu ve kimse yorum yapmıyordu.

İçkileri satın aldıktan sonra soğuğa rağmen dışarıdaki bira bahçesinde oturdular, insanları izlediler ve öylesine konuştular. Hester, yıllardır arkadaş gibilermişçesine rahatça kitaplardan, filmlerden, hava durumundan ve çeşitli diğer konulardan bahsetti; hayatının çoğunu arkadaşsız geçirdiği için Devon’la oldukça garip gelen bir durumdu bu. Kendi hakkında söyleyecek pek bir şeyi olmadığı için mümkün olduğunca dinledi.

Belki de bu, insan gibi ve normal hissetmenin benzediği şeydi. O da insanlar arasında “normal” diye bir şey varsa. Aca-ba böyle bir hayat mı isterdi? Karar vermesi çok zordu. Dünya, nerede olursan ol komşunun tavuğunun komşuya kaz gözük-tüğü bir alan gibiydi.

Devon gençken her zaman kitapları yemek değil de, bazen onları okumak da isterdi ancak asıl önemli olan kendi kitapla-rını seçmekti, kendini kitaba nasıl vereceğine ve nasıl şekillen-direceğine kendisi karar vermektir.

Bu temel arzu kadın yaş aldıkça değişmemişti. Hâlâ seçeneklere sahip olduğu, hayatının kaçınılmaz bir olaylar dizisi olmadığı hissini özlüyordu. Çocukluğundaki her şey önceden düzenlenmişti, kişiliği ve bakış açısı Fairweather anlatısına uyacak şekilde şekillendirilmişti: Aileler'in anlatısı.

“Ya ben bugüne kadar gördüğüm en iyi dinleyiciyle karşılaştım ya da çok gizemli biri olarak sessiz kalmaya çalışıyorsun” dedi Hester kendi konuşmasına ara vererek.

“Sanırım gizemliyi sıkıcıyla karıştırdın. Dürüst olmak gerekirse öğrenilecek hiçbir şeyim yok.” Olsa da insan-kadın olan birinin dikkatini çekmezdi.

“Sahi mi? Her iddiasına varım ki tahmin edebilirim.” Hester otururken öne eğildi. “Bakalım. Bahse girerim... Bahse girerim ki ebeveynlerin boşanmıştır ve bu yüzden herkese bu kadar mesafeli olmuştur.” Viski kolasını yudumlarken sırttı.

“Boşanmaktan ziyade ayrılardı gibi.” Devon annesinin hâlâ Fairweather Malikânesi'ne terk ettiği küçük kızı umursayıp umursamadığını düşündü. Kendini savunma amacıyla ekledi: “O kadar da mesafeli değilim. Konuşuyoruz sonuçta, değil mi?”

“Ayrılmak da neredeyse boşanmak demektir” dedi Hester ancak bu doğru veya gerçek değildi. Boşanma bir seçenektir; zorla ayrılma değildi. Amberly Blackwood'a herhangi bir seçenek sunulmamıştı. “Ve sen tam anlamıyla *mesafeli* olmanın sözlükteki karşılığıdır.”

“Yani...”

“Dur, hâlâ tahmin ediyorum!” Bir kahkaha patlattı. “Sanırım ailen kibirli ve kurallara bağlı, çok eski kafalılar. Ve sen de daha önce evlenip bu işten pek hoşlanmadın. Haklı mıyım?”

Devon'ın göğsünde bir huzursuzluk baş gösterdi. Yanılıyor muydu yoksa Hester'in bakışı aniden keskinleşmiş miydi?

Eğlenmiş gibi yaptı. “Kendi yaşadıklarını bana yakıştırdın sanki.”

“Belki de yapmışımdır.” Hester, Devon’ın kısa süreli şüphesini silip süpüren bir şekilde kızardı. “Tamam, son tahmin. Bir şeyi doğru tahmin edeceğim. Bence... Bence sen kitap kurdusun. Bu sana düşünceli bir hava katıyor. Çok okur musun?”

“Eh.” Devon hayatının otuz yılında yaklaşık otuz bin kitap yemiş ve en az üç binini okumuştı. “Sanırım bir hayli okuyorum.”

Bu, aynı anda erişebileceği bilgilerin sınırını aşıyordu ve zihinsel eleme becerisi her yıl azar azar, düzenli bir şekilde yavaşlamıştı. Ramsey’nin gençken uyardığı gibi.

Hester bardağı geriye doğru kaldırarak, “Ben de öyle düşünmüştüm. Her şeyi okumuşsundur” dedi.

“Hayır. Edebiyatsever biri değilim. Gerilim ve suç romanlarını seviyorum.” Omuzlarını silkti. “Ne kadar çöp olursa o kadar iyi. Eğlenceli kitaplar. *İştah açıcı* kitaplar. Şaşıalı edebiyatı yaşlı ukala tiplere bırakıyorum.” Amcası gibi. “Başka içecek ister misin? Bu seferkiler benden.”

“Bu sefer sadece kola” dedi Hester. “Benimki gibi bir bedeni olunca sınırlarına daha hızlı ulaşıyor insan.”

Devon içeri geçip sıraya girdi. Sipariş verirken telefonu titreşti, mesajlarını kontrol etmek için açtı.

Fikrimi değiştirdim. Paran sende kalsın. Üzgünüm.

Telefonun kapağını hızla kapattı ve kaldırdı. O kadar yorgun ve hayal kırıklığı doluydu ki öfkelenmeye bile enerjisi yoktu. Hâlâ takip edebileceği ipuçları vardı, zihnindeki listede kontrol edeceği bir avuç isim kalmıştı.

Bu arada, şehirden ayrılmadan önce Cai’nin beslenebileceği güvenli birini bulması en iyisiydi. Mutlu, masum, tatlı biri.

Hester gibi biri.

Bu düşünce, suya atılmış bir tuğla gibi içine battı. Aslında Devon, Cai’yi kadınlarla besleme fikrinden hoşlanmıyordu ve

şimdiye kadar bunu yapmamıştı da. Bir şekilde bu daha kötü hissettiriyordu ki bunun mantıksız olduğunu biliyordu. Hayat hayattı, hepsi bu kadardı.

Ancak Devon için hepsi eşit değildi. Garrett Hardin'in Cankurtaran Sandalı Etiği'ne baktığınızda, kimin kurtarılacağına ve kimin boğulacağına dair birçok kriter olduğunu fark edersiniz. Belki de ona kadınların değerli ve daha az kullan-at olduğunu fısıldayan şey kitapyiyenlerin yetiştirilme tarzıydı ya da muhtemelen aynı cinsten birine sempati duymak daha kolaydı. Ne olursa olsun, Devon kadınları oğlundan korumak istiyordu.

Ancak şu anda, zaman ve seçenekler açısından sıkışmış durumda olduğu için, seçeneği iğrenmeden düşünmeye başlamıştı. Cai açtı, Newcastle'dan çıkması gerekiyordu ve bu yabancı bir hediye gibi kucağma düşmüştü. Üstelik yılbaşı arifesiydi. Başarabilirse mantıklı olurdu.

Aniden, içtiği tüm Guinnesslere rağmen çok ayık hissetti. Oğlu sabırla evde bekliyordu. Onu birkaç saatliğine bile unuttuğu için suçluluk duydu. Ve şehrin başka yerlerinde şövalyeler dolaşıyordu. Zayıflık gösterecek zaman yoktu.

İçeceklerini aldı ve masaya geri dönerek gülümsedi, bu sefer tamamen odaklanmıştı.

Bardaklarını yarılادıklarında Devon masanın üzerine eğildi ve çevre gürültüsünü bastırarak, "Benim evime gelmek ister misin?" diye sordu.

Hester "Duruma göre" dedi kulağına doğru. "Biseksüelliğe merak sardığın için yapacağımız ve sabahına uyanıp erkekleri daha çok beğendiğine karar verdiğin bir seks mi olacak?" dedi.

Devon cevaplarını düşündü ve dürüstlükten yana karar kıldı. "Buna iyi bir cevabım yok. Sadece senden hoşlandım." Ve gerçekten de hoşlanmıştı ama Hester'ın istediği şekilde değil.

Hester kuru bir şekilde, "İş görürsün" dedi.

Devon güldü ve kulağa histerikmiş gibi gelmediğini umut etti. “İş görürsün” potansiyel kurbanlara bakarken bazen kendi kendine de söylediği bir cümleydi. Zihinde geri dönerek tekrarladı: *İş görürsün... Cai için.* Yola çıkmadan açlıktan kurtulması için son bir yemek.

İçkilerini bitirdiler ve birlikte bardan ayrıldılar ancak Devon, bu akşamdan sonra içmek için bir şişe votka almak için durdu. Olacakların ardından kesinlikle bir içkiye ihtiyacı olacaktı.

“Evin uzak mı?” diye sordu Hester.

“Sadece bir daire, ev değil ve hayır. Lastikçinin üstünde, şu tarafta.” Eliyle belirsiz bir şekilde işaret etti. “Beğeneceksin.” Ne yalandı ama.

Hester koluna dokundu. “Üşümüyor musun? Ceketini almak için geri dönmek ister misin?” Devon, alkolün hülyalı etkisinde ceketini giymeyi unuttuğunu fark etti.

“Ben kuzeyliyim” dedi, bu dondurucu havalarda mantıklı bir yanıtmış gibi. “Fundalıkların içinde büyüdüm, oralar çok soğuk oluyor.”

“Gerçekten mi? Fundalıklar mı? Ne romantik!” Hester kürklü ceketine sarıldı. “Şimdi bana *Uğultulu Tepeler*’deki gibi bir malikânede büyüdüğünü söyleyecekmişsin gibi geliyor.”

Devon’ın kafasında bir alarm çınladı, bu yorumun da gerçeğe oldukça yakın olduğu duygusuna kapıldı ama sarhoştı ve gülemedi. Üstelik korkması gereken neydi ki? Hester sadece bir insandı.

On dakika sonra, küçük dairenin girişine doğru saptı. İki si de sessizce merdivenleri çıktı. Hester, Devon kapıyı açarken bekledi. Her iki kadın da çatlamış duvar boyalı ve yıpranmış, son nefeslerini veren mobilyaları olan küçük, kirli daireye girdi.

Cai’nin odasının kapısı açıktı ve kucağında açık bir dergi ile yatağında oturduğu oturma odasından görünüyordu. Başını kaldırıp onlara baktı ve dedi ki:

“Kadınları eve getirmeyi sevmediğini sanıyordum.”

Hester aniden durdu. “Çocuğun mu var?”

Devon bu fırsattan yararlanıp sessiz hareketlerle kapıyı kilitledi. “Özür dilerim. Bu benim oğlum Cai. Çok açıksözlüdür.” Hester’ın, oğlunun kekeleyişine yorum yapmamasına şaşırtıcı bir şekilde minnettar hissetti. Cai bu konuda hassastı.

“Bütün bu süre boyunca tek başına mıydı?” diye sordu Hester. “Bebek bakıcın nerede?”

“Bebek bakıcısına ihtiyacı yok” dedi Devon çünkü bu doğrudu. Yirmi beş yetişkinin birikmiş zihinleriyle donatılmış bir çocuk, birkaç saat kendine bakabilme yetisine sahipti.

“Ben yalnız kalabiliyorum.” Cai dergiyi yatağın üzerine bıraktı ve yataktan kalktı. İnce halının üzerinde sessizce geçerek oturma odasına girdi. Kolları, Devon’ın sabah ona aldığı cilt kremiyle kaplanmıştı.

Hester gerildi, nefesini tutmuş gibiydi. Çantasının askısını sıkıca tutuyordu.

“Rahat oturabilirsin.” Devon, banyoya doğru ilerlerken oğluna sürtünerek geçti.

Dar dairede saklanacak çok az yer vardı; her oda oturma alanından görünüyordu. Ama en azından banyonun kapısı vardı. Devon, kapısını ardına kadar kapatabilir ve Cai’nin yaptıklarıyla yüzleşmek zorunda kalmazdı, birinin ölümünü izlemek zorunda kalmazdı. “Sadece... Kendini evinde hisset.”

“Şey... Gerek yok.” Çanta askısına giderek daha da sıkı sarıldı. “Bak, seni sevdim ama çok kalacağımı düşünmüyorum...”

Sözleri yarıda kesildi, kendisine yaklaşan çocuğa baktı. Tuhaf ve ürkütücü bir ikili oldular: Derisinin altında ateş gibi yanan bir açlık olan, soluk yüzlü bir çocuk ve minyon, ela gözlü Hester, dudakları korkuyla sıkılmış.

Devon, bir eliyle banyo kapısına dayanmış şekilde döndü. “Sana bir şey sorabilir miyim? İyi bir insan mısın? Kibar mısın?”

Hester, gözünü kırptı, bakışlarını çocuktan Devon'a çevirdi. "Pardon?"

"Önemli değil." Cai beklenmedik bir şekilde konuştu. "Biz hiçbirimiz iyi değiliz. Bizi sadece Tanrı affedebilir."

Lanet olası papaz. Öfke Devon'm göğsünü düğümledi.

"Tanrı'nın bir şey yapabileceği konusunda ciddi şüpheliyim" dedi Devon dudaklarını sıkıyordu. "Ama eğer sen memnunsan, o zaman tamam." Ardından kapıyı sert bir şekilde kapattı.

Diğer odadan gelen boğuk bir bağırs. Ardından bir kükre-me sesi ve Hester'in çılgık atması. Sonra durgun kan gibi pıhtılaşan o iğrenç sessizlik.

Devon hiçbir şey hissetmiyordu ve tüketildikleri anlarda asla bir şey hissetmezdi de. Kötü olan sonrasındı. Lavaboya doğru eğilerek musluğu açtı ve serinlemek için yüzüne su çarptı. Kendini ayıltmak için soğuk su gerekiyordu.

Gerçekten, genç ve çekici bir kadını eve getirirken ne düşünüyordu? Cesetten nasıl kurtulacaktı? Hester gibi birini evsizler barınağına atmak çok şüpheli olurdu, özellikle dün papaz da orada bıraktığı göz önüne alındığında. Havluyla yüzünü kuruladı. Eskimiş ve yıpranmıştı, Devon'm hissettiği gibi.

Salondan yumuşak bir kahkaha geldi.

Devon dondu, elleri ve yüzü hâlâ nemliydi. Birisi konuşuyordu: Hester'in sesi.

Cai yumuşak kekelemesiyle bir yanıt verdi.

Boynunun arkasında meraklı bir heyecan dolaştı. Bin tane olasılık tomurcuklandı; neyi umut etmesi, neyi reddetmesi gerektiğini bilmiyordu. Rüyadaymış gibi bir yavaşlıkla musluğu kapattı, havluyu astı ve kapıyı açtı.

Cai, önceden okuduğu dergiyi kucağında açmış olarak koltukta oturuyordu. Onu yırtarak şeritlere ayırıyor ve gözlerini fal taşı gibi açmış bir şekilde kâğıtları ağzına atıyordu. Hester

yanında oturmuş, beğeniyle izliyor ve kâğıt parçalarını hızlıca yiyen Cai'ye onaylayan bir gülümsemeyle bakıyordu.

İkisi de Devon'ın girişiyle başlarını kaldırdı.

Devon çok geçiriyordu, mantıksız bir kiskançlık içini deldi. Cai ile hiçbir zaman oturup bir şey yememişti çünkü oğlu kitap yiyemezdi. Ayrıca nasıl oluyordu da bu kadınla, bu kızla, Newcastle'da gece dışarıda tanıştığı kişiyle *birlikte kitap yiyordu*?

“Devon Fairweather sanırım? Kocasını öldüren ünlü prenses.” Hester'in ela gözleri parladı. “Sizi nihayet tanımak büyük bir onur.”

Devon baktı. “Sen de kimsin be?”

“Killock Ravenscar'ı temsil ediyorum.” Hester dilinin ucunu dudaklarının köşesinde gezdirdi. “Neden oturmuyoruz? Sohbet etmenin zamanı geldi sanırım. Kadın kadına, anlarsın ya.”

PRENSES GELİN

ON BİR YIL ÖNCE

Herkes ona prenses eğitimi aldığından beri dünyanın en güzel kadını olduğunu söylerdi. Şimdi bir de en zengin ve en güçlü kadını da olacaktı.

Hayattan çok fazla beklenti içine girme, dedi kendine Buttercup yol boyunca giderken. Sahip olduğunla yetinmeyi öğren.

– William Goldman, *Prenses Gelin*

Faerdre'nin düğününden ve başarısız kütüphane girişiminden yıllar sonra, on sekiz yaşındaki Devon tekrar tebeşir rengi bir limuzinin gelişini bekliyordu. Ancak bu sefer limuzin onun içindi ve bu düğün, kendi düğünüydü.

Fairweather Malikânesi'nin yetişkinleri onu uğurlamaya gelmişti. Hatta daima geri duran ve büyüdükçe Devon'dan uzaklaşan teyzeler bile düğün için ortaya çıkmıştı. Evden çıkan ve ilk düğününe giden bir kız, büyük ve kutlanmaya değer bir mevzuydu onların gözünde. Faerdre'nin arkasında bıraktığı oğlu küçük Chester mutlu bir şekilde el salladı. Artık neredeyse beş yaşındaydı.

Devon, ailesinin her üyesine sıkı sıkıya sarılacak, gözyaşlarına boğulacak kadar duygusallaştı. Düğün iyi giderse ve bir çocuk dünyaya gelirse, dört yıl boyunca eve dönmeyecekti. Herkesle el sıkıştı ve onlara sarıldı. Bazıları onu öperek şans diledi.

Teyze Beulah, teyzelerin en yaşlısıydı, yetmişli yaşlarına doğru ilerliyordu ve vedalaşmak için geri kalan son kişiydi.

Kambur olduğundan Devon'ı kendi seviyesine çekti ve ağır bir Yorkshire aksanıyla fısıldadı: "Güçlü ol canım ve ağlarsan da bunu kimseye gösterme. Her şey sonunda yoluna girecek, e mi?"

"E... Evet, tamam" dedi Devon şaşkınlıkla. Ve ona garip bir şekilde sarılıp ardından gitmek için arkasını döndü. Garip bir yorum yapmıştı teyzesi. Ağlamayı planlamıyordu, hele ki başkalarının gözü önünde gözyaşı dökmek için kendine izin tanımak hiç aklında yoktu.

Limuzin, iki yanında şövalyeler ve boşa duran motosikletlerinin üstündeki ejderlerle garaj yolunda bekliyordu. Şövalyeler sadece evlilikleri düzenlemekle kalmaz, tarafsız bir aile dışı grup olarak anlaşmaları uygular ve güvenilir eşlikçiler olurlardı.

Valizlerini hazırlamasına bile gerek kalmamıştı. Çantaları çoktan bagaja alınmıştı. Aike amca da çoktan içeride oturuyor, sabırlı bir gülümsemeyle bekliyordu. Devon arkasına baktığında yaşlı teyzesinin hâlâ ona baktığını fark edip tedirgin oldu.

"Endişelenme hiç prensesim" dedi amcası, Devon içeriye geçerken. "Sevgili Beulah teyze bugünlerde biraz kasvetli bir havaya bürünmüş. Kadın romanlarından biraz fazla yiyor, bilirsin işte."

"Endişelenmiyorum ki" dedi güçlü bir gülümseme takınıp amcasının yanaklarını öperek. "Çok şanslıyım."

Gerçekten de şanslıydı. İnsanlar, kardeşi Ramsey gibi, yaşlıları arasında öne çıkmak için çalışmalı ve mücadele etmeli, şövalyeler arasındaki eğitimde zorluklarla başa çıkmalıydı. Diğerleri –aslında çoğu insan– amaçsız ve yönsüz bir yaşam sürdürüyordu. Birçoğu yoksulluk ve zorlu şartlar altında eziliyordu. Onların kadınları dengesiz, düzensiz ve dezavantajlıydı.

Ancak kitapyiyen kadınlar, nadir ve özel varlıklardı. Toplumda kendilerini rahat hissettikleri güvenli bir yerleri vardı. Bu nedenle, var olmaktan başka bir şey yapmadan da nadir ve özellerdi. Devon'ın üstlendiği rol de statüsüne uygundu.

Kısacası, güzel bir evde büyümüş, malikâne sınırları dışındaki fena dünyadan korunmuş ve mutlu bir yaşam sürmüştü. Bu gerçeği amcalarından ve erkek kardeşlerinin söylediklerinden değil, çaldığı kitaplara bakarak da doğrulayabiliyordu: Dram, kalp kırıklığı, korkunç suçlar, karanlık, stres dolu hikâyelerle doluydu o kitaplar. Bunların hepsinden korunmuştu o. Yoksulluk içinde yaşayan ve karmaşık ilişkilerle boğuşan Jane Eyre mi? Devon asla öyle biri olmayacaktı.

Ve işte şimdi, saçına safırdan ağlar takmış ve bedenine sıkıca bağlanmış yeşil bir sosyeteye takdim elbisesi giymiş olarak duruyordu Devon, pahalı limuzininde bir o kadar pahalı emniyet kemerini takmıştı. Üst başmdan zenginlik akıyordu ve kız şansla parıldıyordu. Teknik olarak tam bir prenses olmasa da önemli olan tüm yönlerden prenses sayılabilirdi.

Sessizce yaşa. Kurallara uy. Aile'yi memnun et. Bunu yaparsan, hayat iyi olur. Hayat *güzeldi* de.

“Ramsey’den haber aldın mı?” dedi Devon, emniyet kemeri kayışının kenarını başparmağıyla ovuşturarak. “Son aradığında beni uğurlamaya gelmeyi çok istediğini söylemişti.”

Zavallı Ramsey, Devon’ın son aptalca hatasının ağır yükünü o taşımıştı.

“Bildiğim kadarıyla kardeşin iyi durumda ama çalışmalarıyla meşgul olduğu için ziyaretine gelemeyecek” dedi Aike amca alışıldık dalgınlığıyla. “Belki de bir sonraki düğünün için olur canım.”

Hayal kırıklığına uğramamalısın, dedi Devon kendi kendine. Kardeşi artık bir şövalyeydi ve sorumlulukları vardı. Ramsey’nin başını belaya sokmasına rağmen hâlâ kendisine telefon ettiği için bile şanslıydı.

Aslında, Ramsey’nin çağrılarına cevap vermesi için dört yıl geçmesi gerekmişti. O, dört zor yıl boyunca şövalyelerin gözetimi altında mutsuz olurken Devon da kendi utancıyla kavruluyordu.

Ramsey'nin eğitiminin en kötü kısmı bitmişti ve artık kendi görevine yerleşmişti. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı ama en azından aralarında hâlâ bir şeyler vardı. Ne kadar kısıtlı ve düzensiz olursa olsun iletişimde kaldıkları için minnettardı.

Sürücü çoğunlukla otoyolda veya kırsalda ilerledi. Gelenek gereğince, sürücü mümkün olduğunca az kasabadan geçen bir yol seçiyordu. Kendini bir anlık gafletle şehirden geçmelerini dilerken buldu. Açıkçası, insan toplumu kitapyiyenlerin kendi aralarında yürüttüğü toplumdan aşağıydı ama yine de onları merak ediyordu. Merak etmemek güçtü.

Küçük bir köyde, genç bir çift yan yana yürüyordu. Kadının kot pantolon giydiğini fark etti. Buradaki kadınların çoğu erkek kıyafeti giyerken Devon'ın hayatı boyunca alıştığı uzun elbiseleri içlerinden çok azı kullanıyordu.

Köşede durduklarında, kadının söylediği bir şey adamı güldürdü; adam da kadının elini tuttu. Devon çocukken kardeşleriyle el ele tutuştuklarını hatırladı ama dışarıdaki çift tamamen farklıydı.

"O, nasıl biri?" Devon, nişanladıklarını öğrenmesinin üzerinden altı ay geçse de bu soruyu hiç dile getirmemişti.

"Kocanı mı kastediyorsun?" dedi Aike amca bir yandan da gizlice Shelley'nin şiirlerinden birini yiyordu. "Yetenekli, zengin, zeki. O evde oldukça mutlu olacaksın, eminim."

Acaba annem mutlu muydu? Seninle, Fairweather Malikânesi'nde yaşarken? Devon ellerini küçük bir düğüm haline getirdi ve bu sözleri sesli olarak söylemeyi hayal etti. Gerçekte amcası olmayan, aslında babası olarak adlandırılması gereken Aike amca, kesin tam bir ciddiyetle, "*Kesinlikle, canım benim!*" derdi.

Devon yüzünü tekrar pencereye çevirdi, manzarayı içine çekti. Amcasının ne diyeceğini biliyorsa, gerçekten de soru sormanın bir anlamı olur muydu? Bu sadece onaylama duymasına

yarardı ancak. Fakat o, anlamsızca onaylama talep eden bir kız değildi.

Gittiler de gittiler... Tepeler tarlalara dönüşürken nihayet Birmingham'ın dış kesimlerinde yer alan Winterfield Malikânesi'ne geldiler. Devon tam olarak yerini bilmiyordu. Önemli olan evin kendisiydi ve araba yolunun önü açıldığı an görünen ev zarif ve Tudor tarzındaydı. Siyah ahşaplar beyaz duvarları modern bir zebra deseniyle süslüyordu.

Yıkılan surları veya düzensizce yapılan eklemeleri yoktu. Winterfield'ların evi düzenliydi.

Garaj yolunun etrafında kusursuz bir patika vardı: Çim ve çitler elmas kesiminde uygulanana benzer bir hassasiyetle şekillendirilmişti adeta. Devon, limuzini dört katlı bir fiskiyenin etrafında dönerken güldü, şövalyelerin eşlik ettiği bir geçit törenindeki herkesi içine alabilecek büyüklükteki fiskiyeyi görünce nefesi kesildi ve Winterfield kardeşlerin, sıra sıra asil atlar üstünde onu beklediklerini gördü. Fairweather Malikânesi'nde atları bile yoktu.

Aike amca eğildi. "Bu yaratıkları beslemek son derece pahalıdır ve malikânemiz birkaç on yıldır mali açıdan gerileme içinde. Ama bu değişecek prensesim, bu değişiklik senin sayende olacak. Winterfield'lar cömert bir çeyiz verdi."

Bu söz üzerine Devon, kendi değerinden gurur duyarak gülmüsed.

Devon limuzinden inerken Luton Winterfield onları karşılamak üzere ata binmiş olarak dışarı çıktı.

Yeni kocası, o kadar da yakışıklı olmayan ve bu eksikliği nedeniyle herkesi kıskanan bir adam gibiydi. Yaşı belirsizdi; otuzdan fazla, kırk yaşından az. Ya burnu fazla küçüktü ya da çenesi çok büyüktü, bakış açısına bağlı olarak değişirdi. Bir zamanlar açık renkli olan saçlarının ağarması sert hatlı çenesini yumuşatmamış, yumuşak hatlarına da bir katkı sağlamamıştı.

Şanslısın, diye hatırlattı Devon kendine. Zengin haneden biriyle evlenmek, sözleşme şartlarına sadık kalacak ve çocuklarına iyi bakacak birini bulmaktı. Kocasının görüntüsünü beğenmediyse ne olmuş yani? Ona alışıacaktı. Gerçekten hiç önemli değildi; dış görünüş dediğimiz şey rastlantısal, yüzeysel, üstünkörü bir şeydi.

Luton, değerlendiren bir edayla kaşlarını çatarak başını geriye doğru eğdi. “Fazla uzunsun be.”

Üç basit kelimenin insanı bu kadar küçültebilmesi inanılmaz şeydi. Devon büzülüp kaldı, güveni sarsıldı. Uzun olmak iyiymi aslında, değil miydi?

Aike amca homurdandı. “Luton, oğlum. Ne biçim bir adamsın sen!”

Diğer adamlar güldü ve Devon da belli belirsiz bir gülümseme takındı. Artık yetişkin bir kadındı ve şaka kaldırabilirdi.

Zarif, gri saçlı bir teyze ileriye doğru geldi ve Devon’a elini uzattı. “Seninle tanışmak harika tatlım. Ben Luton’un kız kardeşi Gailey, emrine amadeyim.”

“Teşekkür ederim. Çok nazıksınız.” Devon şaşkınlığını göstermemeye çalışarak kadının elini sıktı. Fairweather Malikânesi’nde yaşlı kadınların kendinden kaçmasına o kadar alışmıştı ki... Winterfield’lar daha mı arkadaş canlısıydı; yoksa artık kadın olduğu, büyümüş ve evlenmek üzere olduğu için mi onların dünyasında hoş karşılanıyordu? Her iki olasılık da içini sıcaklıkla dolduruyordu.

Ardından geçen saatler bir etkinlik lunaparkı olmuştu. Şövalyeler ortadan kayboldu, ejderhalarını somurtup gezinsinler diye bodrum kata bıraktılar. Aike amca ve Luton, “Şu iğrenç tüp bebek işi” hakkında konuşmak için başka adamlarla birlikte yukarı çıktılar. Bugünlerde erkekler sürekli olarak üreme tedavileri hakkında konuşuyorlardı. Çoğunlukla kitapyiyenlerin biyolojisinde işe yarayıp yaramayacağı, nasıl test edileceği,

kimin üzerinde test edileceği, ekipmanın nasıl temin edileceği gibi konulardı bunlar.

Bu arada Devon, merkezinde bizzat kendisinin bulunduğu, kıpır kıpır bir partiye daldı. Gailey yanında durdu ve el sıkışmalar, öpüşmeler ve reveranslar sırasında onu yönlendirdi. İlk merdivenlere ulaştıklarında o kadar çok insanla tanışmışlardı ki saymayı bırakmıştı. Fairweather Malikânesi'ndeki Faerdre'nin düğünü çok daha küçüktü ama Fairweather'ların daha küçük bir evi ve daha az sakini vardı. Malikânenin dışı kadar içeri-si de güzeldi, mermer ve maunla donatılmıştı, krem halılar ve mobilyalarla doluydu. Winterfield kütüphanelerinde modern ciltlerden oluşan, çoğunlukla edebi ve çağdaş kurgu kitaplara, farklı dilde yazılan eserlere yer verilmişti. Merak uyandıran romanlardan oluşan bir sürü rafın önünden geçerken parlak kaplamanın ve bembeyaz sayfaların kokusunu aldılar.

Eskimiş deri ciltli kitaplarla dolu karanlık köşeler yoktu; kocaman, kasvetli kitaplar yoktu; *kitapirin* kokusu da yoktu. Devon rafların önünde durduğunda, Gailey birazdan yemek yeneceğini fısıldadı, hâlâ sıkıca korseyle sıkılmış elbisesiyle ve toplu saçlarıyla Devon'ı Winterfield ziyafet salonuna doğru yönlendirdi.

Salon nefes kesiciydi. Dört büyük maun masa kare şeklinde konulmuştu ve her biri kitaplarla doluydu. Eski ciltler, yeni kurgu romanlar ve kodeksler birer sanat eseri gibi stantlara yerleştirilmiş, küçük kuleler halinde konumlandırılmıştı. Genç adamlardan oluşan bir dörtlü, Devon'ın daha önce hiç duymadığı orkestral bir türde müzik çalıyordu. Kulakları hoş bir gürültüyle doldu, kadim ahşap ve hafifçe aşınmış pirinçten oluşan enstrümantal kokuyu içine çekti.

Odanın ortasında, her masayı gölgede bırakacak büyüklükte, Bilgi Ağacı'nın sanatsal bir temsili duruyordu. Metal ve cam birleştirilerek parlak, sağlam bir gövde şekline getirilmişti.

Dallar masaların üzerinden yukarıya doğru yayılarak tavana dek uzanıyordu, Devon'dan katlarca yüksekteydiler. Yapraklar yerine, özenle katlanıp elma şekline sokulmuş basılı sayfalar vardı. Sırf ağacın inşa edilmesi için harcanan çaba bile olağanüstüydü.

“Buyur otur” dedi Gailey gürültü ve kahkahalar arasında. “Güzelce doyur karnını! Gece uzun olacak.”

Devon onu neredeyse hiç duymadı. Parıldayan ışıkları ve baharatlı kokuları içine çekmekle meşguldü; kafası müzikle, vücudu ise adrenalinle doluydu. Hâlâ kocaman gözlerle etrafı tarayarak oturacak yer bulmaya uğraşırken yaşlı kadın onu bir sandalyeye yönlendirdi.

Winterfield'lar yemeklerini insan yiyecekleri taklit eder şekilde sunmayı seviyordu: Kâğıtlara şekil verilerek oluşturulmuş kavrulmuş “et” veya çeşitli renklere boyanmış sayfalardan zarif, sahte meyveler. En azından onun için yeni bir yeme şekliydi bu. Ağaçtan bir elma koparmayı düşündü ama buna henüz cesaret edemedi.

Bir de her yerde alkol vardı. Devon daha önce hiç alkol denememişti, ailesiyle birlikte sadece mürekkep çayı veya su içerlerdi. Şaraptan aldığı ilk yudumda boğulacak gibi oldu. İyi değildi, mürekkep çayının ağırlığına sahip değildi ancak içilebilir nitelikteydi. Tekrar bir yudum aldı. Ve bir kez daha. Bu kez tadı iyi yazılmış bir aşk romanı gibi geldi. Karmaşık, tatlı ve biraz da yürek sızlatan.

“Vay canına, bir düğünün ne kadar *eğlenceli* olabileceğini unutmuşum!”

Devon, yanında ıslıl ıslıl yüzüyle duran Faerdre'yi görmek için sola döndü. İnsanların gelip gitmesi; kitapların, şarabın ve müziğin baş döndürücü karışımı arasında kadın bir yandaki sandalyeye oturmuştu. Faerdre, Fairweather Malikânesi'nden yalnızca birkaç yıl önce ayrılmıştı ama yine de birbirlerini bir

önceki görüşlerinden bu yana bir ömür geçmiş gibiydi.

“Merhaba” dedi Devon sonra sesi küçük bir kız gibi çıktığı için kendi kendini azarladı. Zekice bir şeyler söylemek için ağzını açmaya çalıştı ancak beyni ona ihanet ederek durdu. “Yani, şey, ben...”

“Sanırım oldukça çakırkeyifsin!” Faerdre, fazla kalın rimelle topaklanmış kirpiklerini kırıştırarak gülümsedi. “Kendi düğününde çakırkeyif olmak iyi bir şey. Ben iki düğünümde de öyleydim!” Elini Devon’ın eteğinin kapladığı uyluğuna koydu. Uzun ve çatlamış tırnakları, tırnak etlerine de yayılan bir ojeyle fazlaca boyanmıştı.

“Doğru” dedi Devon utanarak. “Yani, teşekkür ederim.” Faerdre’nin ince kumaşın üzerinden bacağına bastırıldığı sıcak avcunun farkında olarak biraz daha şarap içti.

“Rahatla. Eğlen!” Faerdre, Devon’ın yanağına dostça bir öpücük kondurdu. “Şuna bak, kıpkırmızı olmuşsun!” Sonra bir tabak “salata” almaya gitti. *Bir Yaz Gecesi Rüyası* oyununun sayfalarından oluşuyordu bu salata; parçalanmış, yeşilin farklı tonlarma boyanmış ve üstündekiler neredeyse okunmaz hale gelmişti.

Faerdre, Fairweather Malikânesi’nde yaşamış olsa da, Devon neredeyse onu hiç tanımıyordu. Teyzeler Faerdre’yi konağın kuzey kanadında izole etmişlerdi ve bebek Faerdre’nin vaktinin büyük bir kısmını alıyordu.

Üstelik Devon, başka bir kadınla nasıl konuşacağına dair en ufak fikre sahip değildi. Hâlâ bilmiyordu, şimdi bile. Faerdre’nin görünüşü onu utandırıyor ve kekelemesine neden oluyordu. Devon’ın marifetli dili onu yarı yolda bırakıyordu.

“Winterfield’lar her zaman en iyi partileri düzenler, o yüzden sizin eve dair kendini kötü hissetme. Daha kötülerini de görmüştüm.” Faerdre kitap-salatasının şeritlerini alıp muzipçe şaraba batırdı. “Sen de bunlara katılabilirsin, bebeklerle işin bi-

tince tabii. Ben artık bebek yapamıyorum! Eğlenip oradan oraya gitme şansım oluyor.” Yüz ifadesi özlem dolu bir hal aldı ve altdudağı kısa bir süre titredi. “Oğlum nasıl? Çok sorunlu bir çocuktuk; korkunç derecede uykucuydu, ilk çocuğumdan çok daha kötüydü. Ama onu sevgiyle hatırlıyorum.”

“Chester çok mutlu” dedi Devon bunun doğru olduğunu umarak. Onunla da pek fazla görüşemiyordu. Faerdre ilk ayrıldığında haftalarca ağlamıştı ama sonra üstesinden gelmişti. Yani bu şimdi iyi olduğu anlamına geliyordu.

“Oh be, güzel...” Faerdre şarabının içine mırıldandı. “Bunu duyduğuma çok sevindim.” Bardağından koca bir yudum alıp bitirdi.

“Bir soru sorabilir miyim?” Devon biraz daha yaklaştı, omuzları birbirine değene kadar. “Seni rahatsız etti mi?”

“Rahatsız etmek mi?” Faerdre avcundaki yeşil boya lekesini yaladı. “Neyi kastediyorsun?” Şarap damlacıkları yanaklarına sıçradı.

“Her şeyi. Evlenmek, bebek sahibi olmak.”

Eski gelin uzun bir an sessiz kaldı, işaretparmağının ucunu tırnağı üzerinde gezdirdi. “Eh, başka bir seçenek yok, değil mi? İnsanlarla yaşayamazsın, o yüzden ya bunu ya hiçbir şeyi seçmek zorundasın.” Uzun bir yudum aldı, sonra bir tane daha. “Sadece birkaç yıl ve birkaç bebek, sonra hayatına devam edersin. Borcunu ödedikten sonra kraliçe gibi yaşarsın.” Neşelendi. “Ben pek rahatsız olmuyorum. Neden soruyorsun? Sen oluyor musun ki?”

Arka planda birisi anlamsızca kadeh kaldırdı ve birkaç kişi alkışladıktan sonra sessiz kutlamalarına geri döndüler.

“Hayır, tabii ki olmuyorum” dedi Devon refleks olarak. Faerdre haklıydı, ya bu hayat ya da hiçbir şey. Şövalye veya insan olamazlardı; sadece kitapyiyen kadınlar ve bunun içerdiği diğer her şey, olma şansları vardı.

Sonra cevabın yanlış anlaşılacağından korkarak, “Çok şanslıyız” diye ekledi. Bunu dile getirmek önemliydi sanki.

“Elbette, evet! En şanslı hayatlar bizde!” Faerdre kadehlerini kıkırdayarak doldurdu. “Şansa! Şerefe, canım.”

İkisi de kahkahalara boğuldu. Devon onları güldüren şeyin ne olduğunu düşündü, ardından komik olanın şarabın ta kendisi olduğuna karar verdi.

“Tanrım. Bu partileri özleyeceğim.” Faerdre kıkırdayarak söyledi. “Çok da fazla kalmadı, biliyor musun? İngiltere’nin tamamında sadece altı gelin kaldığı söyleniyor.”

“Ne?” İçki konuşmalarını bulandırmış olmalıydı, Devon önemli bir konuyu kaçırdığını hissetti.

“Ne oldu, kendin söyledin ya.” Faerdre, bardağını çevirerek söyledi. “Biz nadiriz ve daha da nadirleşiyoruz. Bunu bilmiyor musun?”

“Evet, bunu herkes bilir.” Devon bilmiyordu. Kadınlar kitapyiyenler arasında nadirdi, evet ama kimse ona *daha da* nadirleştiklerini söylememişti.

“Sadece altı kişi kaldı” diye tekrarladı Faerdre. “Artık pek çok düğün olmayacak, o bilimsel şey işe yaramazsa tabii. En azından son kocam öyle demişti.”

“Bilimsel şey mi?” Devon, alkolün etkisiyle gözlerini kırpıştırarak yanıtladı. “Yani... Tüp bebek olayı mı?”

“Evet. Bilim sayesinde doğan çocuklar. Yakında gelecekler. On yıl sonra.” Faerdre, biraz fazla yüksek bir şekilde gülmeye başladı. “Acaba kendi kocalarımızı seçebildiğimizde şövalyeler ne yapacak? Ejderhaları yetiştirip arzularını kontrol etmeyi öğretecek şövalyeler olmayınca onlar ne yapacak? Zavallı küçük şövalyeler! Zavallı küçük ejderhalar!”

Birkaç kişi onlara gözlerini dikti. Özellikle şövalyelerden bazıları Faerdre’ye çok sert bir şekilde bakıyordu.

Tam zamanında, Gailey dirseklerinin yanında belirdi ve sessizce, “Benimle gelme vakti tatlım” dedi.

“Görüşmek üzere!” Faerdre göz kırptı, bir öpücük yolladı ve başını ellerinin arasına alarak masanın üzerine yığıldı.

“Parti bitiyor mu?” diye sordu Devon, yine de Gailey’ nin onu masadan kaldırmasına ve yemek salonundan çıkarmasına müsaade etti. “Tören olmayacak mı?” Fairweather Malikânesi’nde, Faerdre’nin düğününde evlilik yeminleri edilmişti ve ailenin geri kalanı da bu süreçte saygılı bir sessizlik içinde durmuştu.

“Winterfield geleneği öyle değil tatlım” dedi Gailey. Yemek salonundan beklenmedik bir şekilde çıktılar ve merdivenlere vardılar. “İyi bir partiye bayılırız ama törene önem vermeyiz.”

“Peki, nereye gidiyoruz o zaman?” Devon elini sert bir şekilde korkuluk üzerine dayadı, içkiden başı dönüyordu.

“Sadece biraz daha ileriye, bu koridorun aşağısına. Eşikte adımına dikkat et. Vay be, biraz içki içmişsin. Ve sanırım alışık değilsin.”

“Eh...”

“İşte burası.” Gailey, zarifçe boyanmış ahşap bir çift kapıya doğru yönlendirdi onu. “İyi iyi geceler dilerim tatlım. Sabah seni ziyarete geleceğim.”

Devon’ın önünde, mavi renkli duvarlar ve zarif çiçek desenli duvar kâğıdıyla çevrili, küçük bir süit oda vardı. Solunda, yan yana dört parçadan oluşan bir banyo ile bir yatak odası bulunuyordu ve sağa doğru yayılan büyük, L şeklinde bir oturma alanı vardı.

Luton Winterfield, önünde bir şişe konyak ve iki kadehle birlikte kanepeye oturmuştu. Yanında katlanmış kâğıt parçalarıyla dolu bir tepsi duruyordu. Kapıda duran Devon’ı baştan aşağı süzdü; yaşça en azından iki katı, babası olabilecek kadar yaşlı bir adamdı.

“Bu boyla topuklu ayakkabı mı giyiyorsun ciddi?” Başını salladı, konyağı iki bardağa da döktü. “Otur ve ürkme lütfen canım. Sadece şaka yapıyordum.”

Devon topuklu ayakkabılarını çıkarmayı düşündü, bunu zarif bir şekilde yapmanın bir yolunu bulamadı. Adamın yanına doğru sendeleyerek ilerledi ve katı bir resmiyetle oturdu. Daha yakından incelediğinde, origami parçalarının aslında yine kitap sayfaları olduğunu fark etti, her biri küçük bir kuğu şeklinde katlanmıştı.

“Rahatla...” dedi ve ona bir içki uzattı. “Eğlenceli olacak.” Gülümsüyordu, yani kız iyi gidiyor olmalıydı.

Devon içeceğe uzandı, bir tane de kâğıt kuğu aldı. İlk ısırıkta dilinde bir karıncalanma hissetti, görüşünde yıldırım şeklinde patlamalar oldu.

*Ah, ne güzelsin, aşkım,
Ah, ne güzel.
Gözlerin tıpkı birer güvercin.*

“O da ne?” Eğer Luton elini destekler şekilde uzatmasa kız geriye doğru yığılırdı. “Bu Ezgiler Ezgisi⁶ mi?” Kutsal Kitap’tandı ama daha önce yediklerine benzemiyordu.

“Kelimeler bize etki eder. Bazı kimyasal maddeler de öyle...” Gülümsemesi yavaş ve vahşi bir hal aldı. “Bir basılı sayfayı doğru miktarda uyararla harmanlarsan, oldukça etkileyici deneyimler elde edersin.”

Oda gözleri önünde hareket ediyordu. “Uçuyor gibi hissediyorum... Yok yok, yüzüyorum.”

“Onlara kuğu dememizin sebebi bu.” Devon’ın dudağına bir tane daha kuğu koydu.

*Ne kadar da
güzelsin sevgilim!*

6 Eski Ahit’te bir kısım. (yay.haz.)

Başı güvercinlerden oluşan bir kasırgaya dönmüştü. Luton, manasız hoş sohbetler ediyor ve Devon zihnindeki fırtınaya rağmen adamın iğneleyici şakalarına cevaplar vererek onunla başa çıkmak için elinden geleni yapıyordu.

“Bak şu diline” dedi Luton bir ara ama kız bunu hangi sözüne karşılık söylediğini hatırlayamadı. “Amcan beni uyarmıştı.”

“Ahlaksız!” Devon çocukken yaptığı gibi dilini çıkardı ve Luton ona dişleriyle dokundu. Devon kızardı.

Birkaç beceriksiz öpücüğün ardından, adam kızın eski moda korse bağlarını çözmeye başladı ve sonra konyağa uzanmak için geri çekildi. “Sanırım biraz daha içmeye ihtiyacın var.”

Üçüncü içkisiyle birlikte –akşam yemeğinde de birkaç kadeh şarap da içmişti– kıyafetlerinin çoğu, sorunlu topuklu ayakkabılar dahil, bir yığın halinde yerde birikmişti.

Adam kolunu Devon’ın omuzlarına doladı. “Üşümüş gibisin” dedi.

“Şanslıyım” diye duyurdu. “Ayrıca bir prensesim.”

Nasıl olduysa, yatak odasında buldular kendilerini. Alkolün yarattığı bitkinlik zihnini bulandırıyordu. Geriye doğru düşmüş olmalıydı çünkü tavana bakıyordu. Süslü ahşaptan çapraz kirişler vardı karşısında; kızıla çalan, çıkık: Dev bir yaratığın kaburgalarını içeriden görmek gibiydi.

Belki de Yunus Peygamber gibi bir balina tarafından yutuldum, diye düşündü Devon. Kız hikâyeyi nerede duyduğunu hatırlamaya çalışırken Luton onu yana çevirdi.

Başını kaldırmaya çalıştı, nakışlı yastık kılıfları ve Mısır pamuğundan çarşaflar yüzünden sesi boğuk çıktı.

“Sadece rahatla.” Devon’ın başını geri itti. “Akıllı kız.” Sesi bir nehir gibi akıp gitti ve onu da yanında sürükledi.

KURTULUŞUN TADI

GÜNÜMÜZ

Zihinyiyenlerin varlığına dair kanıtlar, tarih boyunca daha da fazladır. Mezopotamya ve Babil, Lamaştu ve Lilitu gibi gençlikle beslenen kan emici yaratıkları tasvir eder. (Lilitu da İbrani demonolojisinden Lilith ile bağlantılıdır.) Ayrıca bu sadece başlangıçtır: Bu efsaneler her kültürde, tarih boyunca görülür.

Detaylar ve bağlamlar değişse de kültürler ve dönemler içinde tutarlı kalıplar ortaya çıkar, bizi tek bir sonuca ulaştırır: Yüzyıllardır hepimiz bu yaratıklar tarafından avlanmışız.

– Amarinder Patel, *Kâğıt ve Et: Gizli Bir Tarih*

“Kendine sormalısın. ‘Şanslı hissediyor muyum?’ Hissediyor musun bakalım, serseri?” Televizyon ekranında somurtan Dirty Harry, silahıyla nişan aldı. Serseri şanslı hissetmiyordu. Asla hissetmezlerdi. Harry’nin iyi niyeti hiç takdir edilmiyordu.

Cai takdir ediyordu ama. Film izlerken koltukta çömelip oturmak yerine bir ayağının üzerinden diğerine sıçırıyordu. Enerjiyle titreyiyordu, bazı replikleri kendi kendine mırıldandı.

Devon, Hester’la birlikte çekildiği küçük mutfak bölümünden onu izledi. Gerçeküstü: Sıfat. Rüyadaki yoğun, mantıksız gerçeklikle alakalıdır. Bu durum gerçeküstü kelimesinin tanımıydı.

“İyi bir delikanlı. Onu sevdim, beni öldürmeye çalışmasına rağmen.” Hester mutfak tezgâhına dayanmış, çatlamış

bir kupadan su yudumluyordu. “Bu arada sahte kimlik mevzuu için özür dilerim. Chris’ten Ravenscar’ları aradığınızı ve hikâyenizin detaylarını duyduğumuzda... Neyse. Killock sizi önce biraz incelemek istedi ve sizin bir tür Aile tuzağı olmadığınızdan emin olmak istedi.”

Devon, o anda Chris’i zerre kadar umursamadı. “Cai’ye ne verdin? Yoksa...” Lafını tamamlayamadı bile.

“Kurtuluş ilacı mı? Tabii ki.” Hester başını ekrandan yankılanan bir silah sesine doğru eğdi. “Ravenscar’larla gerçekten çalıştığımı nasıl daha iyi kanıtlarım ki başka?”

Devon güçlükle oturdu. Çok küçük bir çocukken Cai Kurtuluş’u kullanmıştı, ta ki Ravenscar’lar bir gece ansızın kaybolana kadar; ilacı tavuk dışından daha nadir hale getirmişlerdi.

Bu da Aile politikasında ve Devon’ın kendi hayatında bir dizi olaya yol açmış, onu bu odaya, bu kadınla masada karşılıklı oturduğu ana getirmişti. Her şey başladığı yere dönüyordu.

Hester devam etti:

“Artık senin yaptığın gibi o da kitap yiyecek. Kitapdişleri olmadığı için dayanıklı kapakları çiğnemekte zorlanacak ancak beyin eti yerine yazılı veya basılı sayfalarla beslenebilir ve onlardan bilgi emebilir. Hâlâ yazı yazabilecek, bu da onu sıradan bir kitapyiyenden üstün kılacak ancak kendi yazdığı bir şeyi yemesine izin verme; bu onu çok hasta eder.”

“Biliyorum. Daha önce yemişti.” Devon yumruklarını sıkıp gevşetti. Kendini katran çukurundan kurtarılmış tarihöncesi bir hayvan gibi hissediyordu: Uzun süren mücadeleden yorgun, şansına inanamayan ve fazla hareketliliğin batmasına neden olabileceğinden hâlâ şüpheli haldeydi. “Sen kimsin? Ravenscar mısın?”

Hester her iki elini de kaldırdı. “Yakalandım. Killock’un kardeşlerinden biriyim ve onun adına seninle buluşmak için buradayım.”

“Yani kanlı canlı bir Ravenscar.” Devon düşüncelerini düzenlemeye çalıştı, Hester’ı taze bir farkındalık ve daha keskin bir gözle inceledi. Alaycı bir üslupla ekledi:

“Öyleyse sen de benim gibi bir prenses misin?”

“Evet, öyle diyebiliriz” dedi sert bir şekilde.

“Doğru.” Devon bunu düşündü. Arkalarında, televizyonda, Dirty Harry tekerlekleriyle savaşıyordu; sıkı bir kovalamacadaydı, araba lastikleri bir cırlama sesi çıkardı. “Bu arada gerçekten kadınlardan hoşlanıyor musun, yoksa bu gece tamamen bir oyun muydu?”

“Aynı soruyu ben de sana sorabilirim.”

Devon konuyu değiştirmeye karar verdi. “Neden Killock kendisi gelmedi?”

“O liderimiz” dedi Hester. “Bu riskli olurdu.”

“Yani seni riske attı? Bir kadını?”

“Güvenin için teşekkürler. Başımın çaresine bakabiliyorum.”

“Tabii bakabiliyorsundur” dedi Devon samimiyetle özür dileyerek. “Bunu bir hakaret olarak söylemedim, haberin olsun. Bizim türümüzün erkekleri, kadınlarla karşılaştırıldığında genellikle... Nasıl desem...”

“Harcanabilir mi?”

“Senin sözlerin, benim değil.”

“O konuda yorum yapamam. Sadece bir kadının başka bir kadınla buluşmasının daha diplomatik olacağını düşündüler” dedi Hester. “İşle ilgili konuşabilir miyiz, kusura bakmazsan?”

“Tabii, buyur.” Devon ağırlığını öbür ayağına verdi. “İngiltere’den ayrılabilceğim kadar Kurtuluş satın almak istiyorum. Sonra hem Cai hem de benim için güvenli bir yer bulup özgür, mutlu hayatlar yaşayabileceğimiz bir yer bulurum. Aile’den uzak.” Çoğunlukla doğrudu, sadece biraz basitleştirmişti.

“Tam olarak beklediğim gibi.” Düzgün kesilmiş tırnaklarını tezgâhın üzerinde tıklattı. “Sana karşı dürüst olacağım ve ayağına dolanmayacağım. Killock şu anda bizim evin lideri ve Cai’nin ihtiyaç duyduğu ilaçları vermeye niyetli. Tabii sen bazı koşulları kabul edersen.”

“Ne tarz koşullar?”

“Ravenscar ailesine katılman gerekecek.”

Devon sandalyesine geri yaslandı. “Sanırım bu söylediğinden daha karmaşık bir durum.”

“Hiç de değil. Katılmak, bu durumda, Killock’un yönetimi altında yaşamak, onu lider olarak kabul etmek, emirlerini uygulamak ve ona karşı makul bir sadakat göstermek anlamına geliyor.” Hester, parmak uçlarını sinirli bir şekilde başparmağına sürtmeye devam etti. “Bu, diğer kardeşlerimizle anlaştığı koşullar. Onun evinin bir üyesi olarak, aynı kurallar size de uygulanır.”

Başka bir deyişle, diye düşündü Devon, Killock kazanmış ve kardeşlerine ölüm veya itaat arasında bir seçenek sunmuştu. Aile kültüründen kaçtıkları halde, armut ağaçtan uzağa düşmemişti.

Bu durumda, Ravenscar evinin neden çöktüğü sorusu akla geliyordu. Eğer Killock sadece liderlik değişikliği isteseydi, bunu başarmanın yolları vardı. Aile reisliğini ele geçirmeye çalışan ilk hırslı genç sayılmazdı.

Fakat diğer Aileler’den tamamen ayrılmaya çalışmak, taze bir başlangıç yapacaklarını ima etse de Devon buna dair bir kanıt göremiyordu. Bir şeyler eksikti. Muhtemelen fazlası. Karmaşık bir aile içi anlaşmazlığın akıntıları ve girdapları ayak bileklerinde dönüp dururken o kör adımlar atıyordu.

“Bana uymaz. Ben zaten kitapyiyen aile reisleri ve Aile hayatından uzaklaştım. O sistemin altında bir daha yaşayamam” dedi Devon.

Hester'ın huzursuz elleri duraksadı. "O eski reisler gibi değil. Çok farklı bir yönetim tarzı var."

Devon kahkahalarla gülmeye başladı, iki büklüm oldu.

"Dev?" Cai hemen ayağa kalktı, dar mutfak geçidinin ucundan ona bakıyordu. Arkasındaki ekranda Clint Eastwood kararlı adımlarla bir binaya ilerliyordu.

"İyiyim." Onu eliyle uzaklaştırdı. "Sadece... Komik bir şaka. Sen filmine odaklan canım."

"Hım." Birkaç saniye bekledikten sonra hâlâ şüphe dolu bakışlar atarak koltuğuna geri döndü. Devon, Cai'nin onun kahkahalarını nadiren duyduğu için bunu endişe verici buluşuna üzüldü.

Hester dudaklarını sıktı. "Ciddiydim!" dedi.

"Yine de bir şaka bu ama değil mi?" Devon kendini sakinleştirmek için hırıltılı bir nefes aldı ve kalktı. "Tanrım. İçmem lazım."

"Zahmet olmazsa bana da koy." Hester masa etrafında oturacak şekilde hareket etti, bacak bacak üstüne attı ve bir ayağını oynatmaya başladı.

Devon kızgın bir şekilde baktı ama daha önce satın aldığı votkayı nazikçe çıkarıp birkaç bardak aradı. Ortada basit bir çözüm varmış gibi durmuyor, diye düşündü. Herkes her zaman beklemediğiniz bir şey istiyordu.

Ucuz alkolün kokusu aralarındaki mesafeyi doldurdu, alt kattaki lastikçi dükkânından gelen kalıcı bir yağ kokusuyla birlikte havada ekşi bir koku tabakası oluştu.

"Oğlum için hayatını değiştirecek ilaçlar istiyorum ve parasını ödemeye hazırım." Devon votka dolu bir bardağı kaydırıldı. "Başka bir grup insanım yanında yaşamak istemiyorum. Hele de Aile'nin aynısı olan insanların arasında. Üstelik sözde aile reisinizin işlerine karışmak da istemem."

"Öyleyse sanırım ikimiz de eli boş döneceğiz." Hester kupasının yanından kir gibi bir şeyi kazıdı ve kupasındakini dik-

katlice yudumladı. “Şahsen ben probleminin ne olduğunu anlamadım. Bu kadar kötü bir teklif miydi?”

Cai hâlâ oturma odasından onları izliyordu. Şüphesiz her kelimeyi içine çekiyordu, her zamanki gibi.

“Aile hayatı o kadar kötü mü diyorsun yani.” Devon geriye yaslandı, diğer kadının acı çektiğini görmekten memnundu. “Zenginlik, ayrıcalık, şık evler. Nesini sevmeyesin ki, öyle mi?”

“Öyle değil.” Yüz ifadesi karmaşık ve okunamazdı. “Asla eskisi gibi olmayacak.” Niyeti kadar belirsiz bir ifade dile getirdi.

“Eğer öyle diyorsan.” Devon votka buharlarıyla öksürdü. “Her neyse, neden beni evinde *istesin* ki? Riskli bir kaçak, bir sürü derdi ve birçok düşmanı olan biri.”

“Sana saygı duyuyor. Yaptıklarına, yaşadıklarına... Hayatta kalmaya olan adanmışlığına” dedi Hester. Devon, bu ifadenin ne kadarının doğru, ne kadarının bu kadının kendi uydurması olduğunu düşündü. “Dinle, hemen karar vermek zorunda değilsin. Sadece seni kardeşimle tanışmaya davet ediyorum. Hoşuna gitmezse, hiçbir şeye razı olmak zorunda değilsin.”

“Öyle mi? Oraya gider de beğenmeyip gitmeye çalışırsak ne olacak? Kardeşiniz bizi bir risk olarak mı görecektir? Beni bir gün Aileler’e geri dönüp her şeyi açıklamaktan ne alıkoyacak?”

Cai koltuktaki yerinden, “Başka seçeneğimiz yok ve Killock bunu biliyor olmalı. Bana Kurtuluş’u verebilecek tek kişi o, bu yüzden onunla, onun şartlarına göre anlaşmamız *gerekliyor*. Yoksa burada açlıktan ölürüm” dedi.

İki kadın da ona baktı.

“Karamsar olmayalım” dedi Devon, diğer kadının dinlediğinin ve izlediğinin farkında olarak. “Henüz onu düşünmek zorunda değiliz...”

“*Asıl* onu düşünmek zorundayız.” Cai koltuğun arkasına dirseklerini koydu. “Günde bir tane alsam, acıkmam. Eski evde Kurtuluş aldığımnda böyle derlerdi. Eğer yarın başka bir dozum

olmazsa, çok yakında beslenecek birini bulmam gerekecek. Ve şövalyeler de bizi yakalamak üzere. Bunu bana daha önce *sen* söyledin.”

Devon tereddüt etti. Haklıydı ancak Ravenscar'lara katılmak veya iç çekişmelerine karışmak, dikkatle planladığı şeylerle uyuşmuyordu. Bunları Cai'ye açıklayamazdı çünkü onun iyiliği için ona olanları tüm gerçekliğiyle anlatmamıştı.

Diğer kadına geri döndü. “Bize biraz zaman verebilir misiniz?”

“Neden olmasın. Zaten bir sigaraya ihtiyacım var” dedi Hester ve kıyafetini hışırdatarak onların yanından geçti, dışarıya, hemen kapının yanındaki merdiven boşluğuna geçti.

Hester gittikten sonra, Devon mutfağın yanından oturma odasına doğru yürüdü ve yorgunlukla Cai'nin önündeki sehpanın üzerine oturdu.

“Senin için çözüm arıyorum. Ama işler karışık.” Onun bildiğinden *çok daha* karmaşık, diye düşündü bıkkınlıkla. “Gireceğimiz durum pek de iç açıcı değil gibi görünüyor. Dikkatli olmalıyız.”

Cai, uzaktan kumandanın ses kapatma düğmesine basarak filmini susturdu. “Tüm anıları saklamıyorum, bilirsin. Ya da saklasam bile her zaman hatırlayamıyorum. Ama bazen...” Dudağını büktü. “Bazı zamanlar uyandığımda Mary hakkında düşünmeye başlıyorum, mezarını ziyaret etmeye karar veriyorum. Sonra bunu yapamayacağımı, onun eşim olmadığını ve asla evlenmediğimi hatırlıyorum. Elektrikçinin karısıydı. Hatırlıyor musun? Senin getirdiğin beşinci kişi.”

Televizyondaki aktörler sessiz bir şekilde savaşırken Devon donmuş halde oturdu kaldı, parmaklarını birbirine kenetlemişti. Cai daha önce hiç bu kadar açık bir şekilde yediği biri hakkında konuşmamıştı.

“On beş kez evlendim ve sekiz boşanma belgesi imzaladım” dedi Cai, beş yaşındaki bir çocuğun cesur açıksözlülüğüyle.

“Dört farklı dine mensuptum ve hiç dindar değildim. Neredeyse iki kez ölüyordum ve yirmi iki ehliyet sınavını geçtim. Savaşa gittiğimi ve kazara bir sivili öldürdüğümü hatırlıyorum. Kanı üniformamı mahvetmişti.” Dalgın bir hoşnutsuzlukla kaşlarını çatı. “Bir kadının canını ilk yaktığında çıkardığı sesleri hatırlıyorum. O adamın gözlerinden bakarak senin canını yaktığını hatırlıyorum. Çıkardığın sesleri hatırlıyorum.”

Devon boğazına dokundu ve hiçbir şey söylemedi. Onun yüzünde eski kocasının yansımasını görmekten çekindiği için ona bakamadı.

“Bu şeyleri yapmadığım halde *hatırlıyorum*. O günahları işlemesem de onların acısını çekiyorum; papaz öyle derdi burada olsaydı. Ben o insanlar değilim ve aynı zamanda ben, ben de değilim. Ben asla ben olamam, başka hayatlarla doluyum.” Cai, kumandayı bir elinden diğerine geçirerek çeviriyordu. “Yirmi beş kez ‘İyi bir insan mısın?’ diye sordun onlara. Onlara sordun, bana değil ama şimdi ben tüm bu insanların birikiminden oluşuyorum. Artık soru bana ait, yirmi beş kez tekrarlanıyor.”

“Cai...” Kontrolü kaybetmişti ve bu konuşma onu kontrolsüz bir şekilde farklı yönlerle sürüklemişti.

“Henüz bitirmedim” dedi. “Cevap hayır, ben iyi bir insan değilim. Hiçbir zaman olamam, iyi insanları yediğimde de. Hatta özellikle kötü insanları yiyip onları yok ettiğimde de iyi olmuyorum. Ben gerçek bir canavarım sadece. Sen bana böyle demeyeceksin, biliyorum ama ben tam olarak buyum.”

“Bu doğru değil. Böyle düşünme.”

“Doğru değil mi? Tükettiğim her insan son anında canavar olduğumu düşündü. Benden korktular.”

“Herkes bir başkasına göre bir canavardır.” Devon düşünmeden bu cevabı verdi; bunu hazırlamıştı, çok uzun zaman

önce. “Ama sen benim gözümde canavar değilsin ve asla olmayacaksın.”

Ona söylediği hem en kötü hem en iyi yalandı bu.

“Sevindim” dedi. “Ama bu hislerimi değiştirmiyor. Yorgunum Dev. Yemek istemiyorum. İnsanlara zarar vermek istemiyorum. Hemen *orada* bir çözüm var ve ona ulaşabiliriz. Killock’un istediklerinin ne önemi var? Halledeceğiz. *Sen* halledeceksin. Her zaman halledersin.”

Devon cevap vermedi, sadece yanına oturdu ve bir kolunu uzattı.

Cai isteksizce onu kucaklamasına izin verdi. Bebekken çok yapışkandı Cai ama bugünlerde kendi alanı olmasını seviyordu. Güçlü ve bağımsız, aynı Devon gibi. Aynı zamanda yaralı, aynı Devon gibi. Devon’ın kalbi acıdı. Cai’ye yaptığı şeyleri, birbirlerine yaptıkları şeyleri düşündü.

Cai kafasını Devon’ın omzuna yerleştirdi, o kadar nadir yaptığı bir hareketti ki bu, Devon’ın kalbi yumuşacık oldu. “Kurtuluş’u alamazsam, böyle devam etmek istemiyorum. Hiç devam etmek istemiyorum.”

“O noktaya gelmeyeceksin” dedi endişeyle. “Sana daha fazla Kurtuluş alacağız.”

“Biliyorum” dedi ve Devon ona daha sıkı sarıldı.

Devon kafa karışıklığından hoşlanmazdı ve bu, Ravenscar’ların ilaçlarını parayla satın alıp başka bir ülkeye kaçma planından çok daha karmaşıktı. Ama sonuçta, planı ne kadar değişmişti ki? Killock, Ravenscar veya tuhaf kardeşleriyle olan her ne olursa olsun Kurtuluş’un saklandığı yere ulaşabildiği sürece, planını uygulamak için yollar bulurdu.

Çok yakında oğluna planları hakkında gerçeği anlatmak zorunda kalacaktı. Kiminle iletişim halinde olduğunu ve sırasıyla, kaçışlarının ilk sekiz ayında neler yaptığını anlatacaktı. Cai’nin hafızasında bir boşluk ve şimdiye kadar do-

ğum lekesi olarak açıkladığı bir karın implantı yarası vardı.

Bu düşünce onu biraz rahatsız etti. Çok fazla sır. Belki de...

“Merhaba...” Hester kapıdan başını uzattı, parmaklarının arasına bir sigara sıkıştırmıştı. “Bölmek istemem ama sanırım yakında misafirlerimiz olacak.”

BÖLÜM 2

GECE YARISI

MESİH ÇOCUĞA HEDİYELER

ON SENE ÖNCE

Kör bir annenin penceresiz mezarında, gecenin karanlığında, kaymaktaşıdan küre içindeki bir lambanın zayıf ışıkları altında, karanlığa bir kız geldi haykırarak.

– George MacDonald, *Photogen ve Nycteris'in Hikâyesi*

Devon ölmekte olduğunu düşündü. Her kasılma daha kötü bir acı getiriyordu, bunun nasıl olup da devam edebildiğini aklı almıyordu fakat ediyordu da.

Bir avuç Winterfield kadını, Devon acıdan yastığa kafasını gömüp çığlık atarken, ardından bağırmasının utancıyla ağlarken ortalıkta geziniyordu. Kıvrانmak ve inlemek zayıf kadınlara özgü bir şeydi, öyle değil miydi? Güçlü, genç, bir seksen boyunda kitapyiyen gelinlere özgü değildi. Sonuçta doğum onun varoluş sebebiydi.

Doğum sancıları altı saat sürdüğünde Luton geldi ve “Bizi sağır etmeden şu kıza bir şeyler verin” diye emir verdi hırçın bir şekilde.

“Elinde değil” dedi Gailey, Devon’ın başını tutarken. “Bek tersten geliyor.”

“Ne?” diye sordu Devon nefes nefese.

“Ne?” Luton tekrarladi. “Dış müdahaleye mi ihtiyacımız var? Cerrahi veya ah...”

“Sorun değil.” Gailey ona güvence verdi. “Sadece uzun ve acılı bir doğum.”

Bu Devon'a inanılmaz büyük bir sorun gibi geliyordu ama şikâyet etmek için artık yeterli nefesi dahi yoktu.

Ancak Luton itiraz etti. "Uzun mu? Yani saatler mi sürecektir? Öyleyse bir iğne falan yapın şu kıza Tanrı aşkına! Bu çığlıklarla bir dakika daha geçirmek zorunda kalırsam akıl sağlığımı kaybederim. Noel arifesinde biraz huzur istiyorum."

Kadınlar, Devon'ın duyamadığı şekilde tıslayarak ve öfkeli ifadelerle itiraz ettiler. Acı, kitapyiyen geleneğinin bir parçasıydı; travma, anne ve çocuğun bağ kurmasını zorlaştırır, bu da anneyle çocuğun birbirinden ayrılmasını kolaylaştırırdı.

Ancak Luton kazandı ve huzurlu bir Noel arifesi isteği galip geldi. Devon'a neredeyse hissetmediği bir iğne batırıldı. Luton onu izledi; gözlerini kısmış, kulaklarını tıkamıştı, sözde kocasıydı.

Devon böylesine ilgisiz davrandığı için ona kızgındı ama aynı anda minnetle ağlamak için ayaklarına kapanmak istedi.

Diamorfin etkisini gösterirken uyku hali onu ele geçirdi. Ağrı hâlâ hüküm sürüyordu ancak uzaklaşmıştı, içine gömüldüğü bir acı yerine nefret ettiği bir şeyin yankısı gibiydi artık.

"Geçer gider." Gailey çok uzun, yankılı bir tünelden konuşuyormuş gibiydi.

"Sonra tekrar verin. Bazılarımız çalışmak zorundayız!" Ayak sesleri yankılandı. Sesinde de bir yankı vardı. Her şey uğultuluydu. Devon, titreyen bir tel gibi hissediyordu.

Kalan doğum süreci hafızasının aralıklarından kayıp gitmişti. Yediği her kitaptan her bir cümleyi beyinde bulabilirdi ancak o saatlere geri döndüğünde sadece bölük pörçük hisler ve anlamsız konuşmalar bulabiliyordu. Diamorfin midesini çok bulandırdı ama aynı zamanda dakikaları yutuyor, saatler arasında düzensiz bir şekilde atlıyor gibiydi.

Beklenmedik bir şekilde, ağrı aniden sona erdi. Artık kasılmalar yok, itmek yok. Yatağının üzerindeki tavana bakarak

hayatta olduğuna şaşırdı ve doğum hiçbir zaman peri masallarında anlatılmadığı için ihanete uğramış hissetti. Kadınlar etrafında uğulduyor, kordonlar, kesim ve bebek hakkında konuşuyorlardı.

Bebek. Kalkmak için çabaladı. “Oğluma bakayım!”

“Erkek değil” dedi Gailey ve çocuğu ona verdi. “Sağlıklı küçük bir kızın oldu güzelim.”

“Bir kız mı?”

“Mutlu Noeller tatlım. Kendi küçük mesihin.”

Ve Devon terli kollarıyla bebeğine uzandı.

Kıpkırmızı ve buruşuk suratlı, kıvrılıp duran bu bedeni hayranlıkla izledi. Küçük yumruklarını ve şişmiş yanaklarını da.

Dışarıda hiçbir şey değişmemişti. Galaksi hâlâ bilinçsiz bir kayıtsızlıkla dönüyordu ve umursamaz dünya, yatak odasının sınırlarının ötesinde akmaya devam ediyordu. Ancak Devon’ın kişisel evreninin eksenleri bu anın içinde eğildi ve varlığı temelden sarsıldı.

Bebek, üzerine basılmış bir kurbağa gibi ağlamaya başladı.

“Acıkmıştır. Emzirmelisin onu tatlım. İkiniz için de iyi olur.” Gailey yaklaştı, Devon’ın dik oturmasına yardım etti, üstünü açıp çırpınan bebeği yerleştirirken teyzeler hayretle ve telaşla çırpındı. *Bir kız! Bir kız! İnanılmaz bir şans!*

Küçük şey emmeye başladığında ortama sessizlik hâkim oldu, gözleri yavaşça kapandı. Sessizlik kan gibiydi ve Devon otururken evreninin tekrar eğileceği endişesiyle korkudan hareket edememişti. Teyzeler çoktan temizliğe başlamıştı: Bacaklarındaki kanı siliyor, çarşafı değiştiriyorlardı. Birisi plasentayı götürdü.

“Sütün siyah olacak” dedi Gailey. “Endişelenme. Bu tamamen normal.”

Devon sadece başını salladı, konuşamadı bile. Tamamen normal mi? Artık bir şeyler nasıl normal olabilirdi? Hayatı,

kendisini prenses olarak hayal ettiği gerçekdişı bir masallar dizisi olmuştı şimdiye dek ancak yaşıyan, nefes alan ve kollarında horlayan bu bebek, yuttuğu tüm hikâyelerden daha fazla gerçeklik taşıyordu.

O, kızının bütün dünyasıydı, hem onu mahcup eden hem de ona güç veren bir farkındalıktı bu. Devon daha önce hiç kimsenin dünyası olmamıştı; aslında kimsenin hiçbir şeyi olmamıştı, sadece düşünmeden tükettiği kâğıdın toplamıydı.

“Ona isim verebilir miyim?” Soruyu ortaya attı, ne yapılması gerektiğini hatırlamayacak kadar sersemlemişti.

“Gerek yok” dedi Gailey, kanlı çarşafı bir bir çamaşır sepetine tikiştirirken. “Luton çocuğun kız olması durumunda zaten ‘Salem’ adını seçmişti.”

Salem Winterfield. Heceler ağzında çürüyen kâğıt gibi birbirine karıştı. Cadı mahkemelerini ve kadınların yakıldığı olayları düşündürdü. Soğuk ve eski Winterfield’a yapıştığında fazla sıcak bir ad gibi görünüyordu.

“İsmi sevmedim.” Kızının yumuşak, tombul yüzüne doğru bakındı. “Ona hiç uymuyor.”

“Saçmalama, harika bir isim! Başını daha iyi destekle; öyle işte.”

Devon, tartışamayacak kadar çok yorgundu. Aşırı yıpranmış ve hâlâ kanar haldeydi, çıplak bebeği de göğsünde kıvrılmış durumdaydı. “Salem” kelimesinin istese de istemese de aklında kaldığını fark etti. Kızının da kalıcı olarak lekелendiđi gibi.

Dikkatini dağıtan bir kapı tokmağı sesi duydu. Luton gelmişti. Gözleri uykuluydu; esniyor, hâlâ sabahlıkla dolaşıyordu ve Devon, şaşkınlıkla saatin dört buçuk olduğunu fark etti. Zamanı tamamen unutmuştu.

“Dilini...” dedi Luton, elinin tersiyle yüzünü silerek. “Hiç kontrol eden oldu mu?” Yaklaşmadı, muhtemelen yataktaki kanlı karmaşa nedeniyle uzak duruyordu.

Bir an için yorgunluktan dolayı Devon kendi dilini kastetiklerini düşündü –*senin o dilin!*– ve neden bunun bahsedilmeye değer olduğunu anlayamadı.

“Bebek iyi, dili hortum gibi uzun değil” dedi başka bir teyze. “Sonuçta bir kız, Luton.”

“Kızlar da zihinyiyen olabilir. Nadiren de olsa olur” dedi. “Ama katılıyorum, bu durumda iyi görünüyor.”

Sonrasında Gailey’yi bir kenara çekti ve alçak bir sesle konuştu, kayıt memurları ve doktorlar hakkında bir şeyler söyledi. İlgilenilmesi gereken pratik detaylardı bunlar. Gailey dudaklarını büzdü, uygun noktalarda başını salladı.

Devon kızını sıkıca kucakladı, Luton’un sorularından rahatsız olmasına rağmen cevaplarla rahatlamıştı. Sağlıklı bir kız. Ancak bir parçası, bunun bile önemli olmasından öfkelenmişti. Zihinyiyen bir kız gelin olmazdı ve Luton bunun dışında hiçbir şey düşünmüyordu.

Kollarında uyuşukça nefes alan şişkin şeye baktı, endişe ve gurur karışımı bir duyguyla sarsıldı. Faerdre, Britanya’nın tamamında sadece altı gelin kaldığını söylemişti. Acaba bu, kızını yedinci gelin mi yapıyordu? Bu düşünce birçok nedenle endişe vericiydi.

Luton, hâlâ gözlerini kandan kaçırarak Devon’ın yatağına yaklaştı. “İyi iş çıkardınız Bayan Fairweather. Çocuğun sağlıklı bir kız olmasma sevindim. Umarım uykuya dönmemi affedersiniz çünkü saat gecenin körü ve yarın dolu bir programım var.”

“Evet, tabii” dedi Devon nazik sözcükler bulmaya çabalararak. O da bu gücü, travmayı, hayranlığı hissetmiyor muydu? Neden *onun da* evreninin ekseni, Devon’inki gibi eğilmemişti? Acıyla boğuştuğunda ilaçla müdahale ettiği için ona teşekkür etmeyi düşündü, sonra vazgeçti ve kızının üzerine eğildi. Luton sadece acısı ona rahatsızlık verdiği için yardım etmişti. Şimdi

Devon, zihni ilaçlar ve acıdan arındığı için bu gerçeği keskin bir şekilde anlayabildi. Sadece temel nezaket gösterdiği için ona minnet duymaya değmezdi.

Ardından bebek; tartılmak, temizlenmek ve giydirilmek üzere teyzeler tarafından alındı. Bir teyze Devon'ın duş almasına yardım etti ve onu lüks ürünlerle dolu suda yıkadıktan sonra huzur içinde bıraktı.

Dehşet verici gerçek Devon'ı hızla hareket eden bir trenin gücüyle vurdu. Tükenmiş bir şekilde porselen küvetin içinde çıplak ve yalnız, kabarcıklarla örtülü halde otururken anladı: Salem'i başkasına veremezdi.

Bu duyguyu taşıyacak hiçbir yer; planı veya belirli bir hedefi yoktu. Sadece hissettiği ve inkâr edemeyeceği bir gerçektir bu. Salem onundu, ağır bir ismi olsa da. Kimsenin onları ayırmaya hakkı yoktu.

Devon banyodan çıkarak zeminde köpükler damlattı, kendini bir bornoza sardı. Yeni değiştirilen yatak odasına topallayarak geri döndü ve bir teyzenin Salem'i yanına bırakmasıyla teşekkürlerini sunarak yatağa süzüldü.

"Uyu..." dedi Gailey, ikisinin de etrafındaki battaniyeleri düzelterek. "Bu ilk birkaç gece yanında biri kalacak. Uykunda çocuğun üzerine yuvarlanma konusunda endişelenmene gerek yok."

"Onu ben büyütebilir miyim?" diye sordu Devon. Salem'in minik elleri yetişkin parmaklarının etrafında kıvrıldı, sıkıca sarıldılar; birbirlerine sıkıca tutundular. "Daha uzun süre burada kalabilirim. Fark etmez."

Gailey yastıklara sertçe bastırarak onları şişirdi. "İşler öyle yürümüyor Devon."

"Neden? Neden olmasın?"

"Ah, tatlım" dedi Gailey başını okşayarak, bir köpekmiş gibi. "Beni iyi dinle. Dikkatlice. Kimsenin çocuğu emzirmesi üç yıldan fazla sürmez ve bundan sonra tüm kadınlar bir sonraki

evliliklerine devam etmek zorundadır. Evlilikler, yakın akrabaların çiftleşmesini sınırlamak için dikkatlice müzakere edilir.”

“Anlıyorum” dedi Devon, Salem ağlamaya başladığında bebeği çok sıkı tuttuğunu fark etti. “Sözleşmenin şartlarını biliyorum, doğurganlıkla ilgili sorunlarımızı anlıyorum” dedi daha sakin bir şekilde. “Ama düşündüm ki...”

“Hayır” dedi Gailey. Devon’ın ifadesini görünce, kendi ifadesi biraz yumuşadı. “Tüm anne-gelinler bunu yaşar. Tamamen normaldir ve hepimiz bu yollardan geçtik. Ben de dahil.”

“Sen de bunu yaşadın mı?” Bu onu şaşırtmamalıydı çünkü elbette çocuk sahibi olabilen tüm kadınlar bunu yapmıştı. Yine de Devon, Gailey’yi genç, evli, hamile ve emzirirken hayal etmekte zorlandı. Özellikle, bu deneyimi aynı şekilde yaşamış birinin nasıl olup da buna destek vermeye devam edebileceğini, tıpkı diğer Aile kadınları gibi, anlamakta zorlanıyordu.

“Tabii ki tatlım.” Gailey ellerini birbirinin üzerine koydu. “Dediğim gibi, hepimiz çocuğumuzdan ayrılmakta zorlanıyoruz. Annen de muhtemelen zorlanmıştır. Ama göz açıp kapayıncaya kadar bebeğin büyüyecek ve evlenecek. Yakında kendi çocukları olacak. Bu olduğunda, başka bir evde soyunun bir halkası, kendi etinden ve kanından bir soyun olduğu için ne kadar mutlu olacağını düşün. Bu güzel bir şey değil mi?”

Devon buna ne cevap vereceğini bilmiyordu.

“Sürece güven” diye yorgun bir ifadeyle devam etti Gailey. “Üç yıl sonra, bebeğin yanından uzaklaşmak için can atacaksın. Ben kesinlikle öyleydim.” Sesi biraz titredi, diğer teyzeler ise birbirlerine bakarak sessiz kaldılar.

“Ne? Hayır, atmayacağım!” Devon’ı aptal mı sanıyorlardı? Kolayca dikkati dağılan, kolayca vazgeçen biri mi? “Onunla kalmak istiyorum!”

Yaşlı kadın kaşlarını çattı, yüzü sert çizgilere büründü. “Neden bir plan yapmıyoruz? Kızından zaman zaman ayrılmak

için programı yapalım. Bazı anne-gelinler bunu yapıyor. Bağlanmayı biraz engeller.”

“Zaman zaman ayrılma mı?” Devon panik hissini sesinden uzak tutmaya çalıştı. “Birbirimizden ayrılmamıza gerek yok!”

“Bunu başka bir zaman konuşuruz. Şimdilik dinlen tatlım.” Gailey, sarkık omuzlarıyla odadan çıkıp kendi odasına doğru ilerledi.

Adil olmak gerekirse, o da muhtemelen çok yorgundu. Herkes için uzun bir doğum süreci olmuştu. Devon bunu affetmeye istekliydi ve uyku konusundaki tavsiyeyi dikkate alacak kadar yorgundu. Salem kolunun içinde kıvrılmış haldeyken uyuyakaldı.

Ancak Gailey on saat kadar sonra hesap soran bir bakışla tekrar geri döndüğünde, Devon daha az affediciydi.

“Çocuğuna aşırı bağlanan bir annenin yapacağı gibi davranışlar sergiliyorsun” dedi Gailey ona. “Sana sert görünebilir ama erken müdahaleye razı olman gerektiğini düşünüyorum.”

“Bu çok saçma. Böyle bir şeye razı olmayacağım!”

Gailey diğer teyzeleri çağırdı. Üç kadın onu yere yatırırken başka biri Salem’i parmaklarından ayırdı. Devon doğumdan iki gün sonra olmasma rağmen hâlâ kan kaybı yaşıyordu, teyzeleri durduramadı ve çığlık atmanın ötesinde herhangi bir direnç gösteremedi.

“Keyfini çıkar” dedi yaşlı kadınlardan biri. “Rahatla ve dinlen.”

“Siktir git!” Sözleri geri çekilen sırtlarına çarptı, gerçek bir etki yaratmadı.

Devon birkaç saat boyunca yatağında yattı, ağlamak için fazla öfkeli, utanç ve başarısızlıkla doluydu. Kurallara uymak, çizgiyi takip etmek, iyi bir hayat yaşamak... Bütün hayatı boyunca ona öğretilen buydu. Ama Devon iyi bir hayat istemiyordu. Kızını istiyordu, daha fazlasını değil. Yıllar önce şövalye

komutanının kötü şeylerin sadece kuralları çiğneyenlerin başına geldiği vaadi boş bir yankı gibi hissettiriyordu. O iyi biri olmuştu, itaat etmişti ama Salem yine de ondan alınıyordu.

Bu adil değildi. Ve içinde, Ramsey'nin cezasının şokuyla uzun süredir uykuda olan, gömülü bir isyankârlık hareket etti.

Daha güçlü hissettiğinde yataktan çıktı ve getirdikleri kitaplarla mürekkep çayını fırlattı. Salem, bir tanecik Salem. O keskin çığlıkları evin her yanında duyulabiliyordu. Devon yıkımın ortasında durdu, kilitli kapısının yanına diz çöktü ve acı dolu bir memnuniyetle kızını nihayet isteksizce geri getirdikleri ana kadar dinledi. "Razı olmadım" dedi, sesi çatlamış olsa da. Gailey sadece başını salladı.

Ertesi gün bebeği geri almak için tekrar geldiler. İki kadın öfkeli, tükürükler saçan Devon'ı tutmaya çalıştı.

Devon bugün daha güçlüydü. Bir porsuk gibi savaştı ve boğazı yara olana kadar bir ölüm perisi gibi çığlıklar attı.

Salem'i, Devon'ın kavrayışından neredeyse kurtarmışlardı ki Luton odaya yüzü kıpkırmızı ve kravatı yamuk bir şekilde içeri girdi.

"Ne yapıyorsunuz lan?" Nefes nefese kalan Devon'a bakıp suratını ekşitti, Devon da dikkatleri dağılmışken çocuğunu geri kaptı. Salem çılgınca emmeye başladı ve Devon da üstünü çekip çocuğu emzirmeye çalışırken elbisesini neredeyse yırttı.

Gailey diklendi. "Bu kadın işi. Karışma sen."

"Aksine. Bu benim evim ve dolayısıyla bu benim işim" dedi Luton ona dik dik bakarak; kız kardeşi hemen çekildi, anında pıstı. "Tekrar soruyorum, ne yapıyorsunuz?"

"Luton, Devon aşırı bağıllık belirtileri gösteriyordu, bu yüzden kısa süreli ayrılıklar önerdim. Bu, diğer evlerdeki diğer gelinlerde işe yarayan bir tekniktir."

"Belli ki burada işe yaramıyor! Tanrı aşkına, bebeğin ağlama sesini veya şu kızın ağlamasını duymadan işeyemiyorum bile!"

Devon öfkeyle ağlamadığını söylemek istedi. Doğumdan bu yana tek bir gözyaşı dökmemişti. Öfkeyle bağırmak tamamen farklıydı. Bunu yapmak yerine çenesini kapattı. Luton, nedeni ne olursa olsun, onun tarafındaydı en azından.

“Eğer sert davranırsak, uzun vadede herkes için bir dizi sorunu önleyecektir.”

“Sorun mu?” Luton, Salem’i emziren Devon’a baktı. “Şu anda kız mutlu, bebek mutlu. Bu da demektir ki benim başım ağrııyor. Sorun nerede? Neden onları üzüyoruz?”

“Endişem, onları ayırmamız gerektiği zamanlar olduğunda...”

“Onları ayırmamız gerektiği zaman geldiğinde, öyle yaparız” dedi, kaşları arasında huzursuzluğun getirdiği bir kırılganlık belirdi. “Önleyici olarak rahatsızlık vermekle kazanacağımız bir şey olacağını sanmıyorum. Devon işbirliği yapmazsa, sü-tanne başvurusunda bulunmamız pek mümkün olmaz ve bebek aç kalır. Şimdilik anneyi ve çocuğu mutlu etmek için gerekeni yapın. Bunu *başarabilirsiniz* değil mi?”

Gailey yutkundu, yüzü kızardı. Diğer teyzelerle göz göze geldi. “Anlaşıldığına sevindim.” Luton hızla dışarı çıktı. Devon sarıldı ve onu izlerken, kalbi göğsünde dikenli bir topa dönüşerek ağrıdı, aynı zamanda tamamen rahatlama hissiyle terler içinde kaldı. Üç yıl düşüncelerini değiştirmek için yeterliydi ve o da tam olarak bunu yapacaktı.

Hiç kimse Salem’i ondan alamazdı.

ON ÇEYREKTE EDINBURGH'YA

GÜNÜMÜZ

Önceki dönemlerde, zihinyiyenler genellikle doğumda öldürülürdü. Bu durum, 1920'lerde Ravenscar Malikânesi'nin aile reisi tarafından değiştirildi. Kendi oğlunun bir zihinyiyen olarak doğduğunu fark eden reis hastalığa bir "tedavi" bulmaya karar verdi. Bunu sevgiden mi yoksa böyle bir girişimden güç ve para elde edeceği farkındalığıyla mı yaptı, hâlâ tartışma konusudur.

Bildiğimiz tek şey, yaklaşık yirmi beş yıl sonra Kurtuluş adını verdiğimiz ilacın bir prototipini başarıyla ürettiğidir. Ve bu da Altı Aile'yi sonsuza kadar değiştirdi.

– Amarinder Patel, *Kâğıt ve Et: Gizli Bir Tarih*

Devon'ın dairesinin bulunduğu dar sokakta, üzeri çöp dolu kaldırımında bir ejderha yalnız başına turluyordu. Sokak boyunca gidip geliyordu.

Devon, düz basamakların arkasında eğildi. "Benim yöntemlerimi öğreniyorlar. Şövalyeler bu sefer doğrudan barınakları kontrol etmeye gitmiş olmalı."

"Barınaklar mı?" Hester, parmakları arasında hâlâ tüten bir sigara ile onun yanında çömeldi.

"Cai'nin kurbanlarını bıraktığım yerler. İnsanlar genellikle yoksullara ilgisiz davrandıkları için neredeyse hiç kimse polise ihbarda bulunmaz."

"Doğru. Kendi çaplarında en az bizim kadar zalimler." Hes-

ter, bir aynayı yukarıya kaldırıp basamakların demir korkuluklarının etrafından bakabilmek için eğerek açısını değiştirdi. “Gitti. Şimdilik tabii.”

“Az kalsın yakayı ele veriyorduk.” Devon saate baktı; saat 21.50’ydi. Cep telefonu cebini yakıp mecazi bir delik açıyordu sanki. Bu gece Ravenscar’lara kaçacaksa, ona haber vermesi gerekiyordu. Yüksek sesle, “Buraya arabayla mı geldin? Alabileceğimiz bir araba var mı?” dedi.

“Maalesef yok. Bir arkadaşım beni birkaç gün önce şehir sınırlarına getirdi ve orada bıraktı.”

“Hımm, ilginç bir seçim. Neden beklemedi?”

“Eğer bu bir Aile tuzağıysa ve şehir şövalyelerle doluysa diye.” Hester isteksizce ekledi:

“Ve bir de böyle telaşla ayrılacağımızı tahmin etmemiştim.”

“Anlıyorum. Yani trenle gidiyoruz.”

“Tren mi?”

“Seninle. Killock Ravenscar’ı görmek için.”

“Anladım.” Hester vanilyalı sigarasını kirli tuğla üzerinde söndürdü ve kenara fırlattı. “Şikâyetçi değilim ama neden fikir değiştirdin? Bana güvenmediğini düşünmüştüm.”

“Bu benim kararım değil. Cai’nin tedavinize ihtiyacı var. Bunu inkâr edemem. Ona özgür ve mutlu bir hayat sunma şansını yakalamak istiyorsam, Kurtuluş’a ve güvenliğe giden bir yola ihtiyacım var.” Devon içeri doğru ilerledi. “Toparlanmaya başlayacağım.”

“Ne oluyor?” diye sordu Cai. “Gidiyor muyuz?”

“Evet.” Duvarın yanındaki bavulu kaparak yatak odasına götürdü. “Hadi Game Boy’unu al. Hayır, benim omuz çantama koy; bavulda yer olmayacak.” Kıyafetlerin üstüne birkaç tane eski masal kitabını bastırdı: *Photogen ve Nycteris’in Tarihi*, *Elf-land Kralı’nın Kızı*, *Prences Tüylütop*.

“Tamam.” Cai omuz çantasının fermuarını açtı ve oyun

konsolunu içine yerleştirdi. Önemli şeyler orada kalırdı, yaklaşık yirmi bin sterlin nakit para, acil durumda atıştırmak için bir kitap ve cep telefonu gibi. Şimdi bir de Game Boy: Cai'nin hayatına süreklilik katan bir şeydi. Farklı beyinler tüketmesine rağmen aynı seviyeler, aynı zorluklar hâlâ dikkatini çekiyordu.

“Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?” Hester hâlâ kapının yakınında bekliyordu.

“Teşekkürler, bitti bile.” Devon bavulun üzerinde sertçe kapatıp kilitledi. “Çıkmadan önce tuvalete gitmem gerekiyor.” Ayrıca çıkmadan önce bir telefon görüşmesi de yapmalıydı.

“Bayağı acelemiz var!”

“Haklısın, hızlı olacağım.” Devon, başka bir itiraz duymadan önce banyoya kaçtı.

Ceketinin cebinden cep telefonunu çıkardı ve klozete oturdu; çünkü gerçekten tuvaletini de yapması gerekiyordu. Son arananlar listesinde sadece dört kişi vardı. Bir numarayı seçti ve arama düğmesine bastı.

Bu gibi durumlarda, Devon yazamıyor, hatta mesaj göndermiyor olmasından nefret ediyordu. Yapabiliyor olsa, gizlice mesaj atabilirdi, böylece duyulma riski olan bu garip telefon görüşmelerini yapmak zorunda kalmazdı.

Üç çalma sesinin ardından açılan telefonda yalnızca konuşmayan biri tarafından gelen sessizlik vardı.

Güvenli olmadığından konuşamadığı için, Devon hızla yıldız tuşuna birkaç kez bastı. Kendi tarafında telefon tamamen sessizdi ama dinleyici için, “*Plan değişti, bekle, bilgi gelecek*” ifadesini Mors koduna dönüştürerek uzun ve kısa sinyaller şeklinde tuş sesleri duyulacaktı.

.-... .-... .-... .-... / -... .-... .-... .-... / -... .-... .-... .-... /
-... .-... .-... .-... / -... .-... .-... .-... .-...

Birkaç gergin saniye boyunca telefonu kulağına dayayarak gelecek cevabın tuş seslerini bekledi.

Anlaşıldı.

“Hâlâ bitirmedin mi?” Hester kapının arkasından seslendi.

Devon cep telefonunun mikrofonunu başparmağıyla kapattı. “Sabırlı ol.”

Diğer kişiyle iletişim kurmak için yeterli zaman yoktu. Şimdilik Hester’la gitmek zorundaydı, daha sonra iletişim kuracaktı. Devon sifonu çekti, kotunu çekip yukarı kaldırdı, ardından cep telefonunu kapattı ve ellerini yıkadıktan sonra dışarı çıktı.

“Hazırım.” Cai’den kodlu konuşmaları gizli tutmanın getirdiği zorluk yetmezmiş gibi, şimdi bir de Hester’dan da sakınmak zorundaydı. Şakaklarında bir baş ağrısı hissetti.

Üçlü bir grup olarak arka arkaya merdivenlerden aşağı indiler, Hester öncülük ederken Devon küçük bavulu ve omzuna asılı olan çantasıyla onu arkadan takip ediyordu. Geriye tek bir bakış atmadan evi terk ederlerken Cai kadının yakınında duruyordu.

Terk edildiklerinde tüm evler aynı görünüyordu.

“Zamanımız kısıtlı.” Hester bir elini çantasına sokmuştu, Devon sakladığı silahı merak etti. “Eğer dikkatini çeken bir şey olursa bana seslen.”

İçine yürüdükleri gece, sanki Devon’ın birkaç saat önce girdiği gece değildi. Ayık oluşu, her binanın çizgilerini keskinleştiriyordu ve hava daha da soğumuştü. Kaldırımlar yavaş yavaş insanlardan arınıyordu. Uzaklarda, Noel için coşkuyla bağırان ve alkışlayan kalabalıklar vardı.

Cai endişeyle dudaklarını ısırdı. “Tren istasyonuna giderken yolda bir ejderha ya da bir şövalyeyle karşılaşsak ne olur?”

Hester çantasının askısını kısaltarak çantayı bedenine yakın tuttu. “O zaman kaçırız ve istasyonun kalabalığında kaybolmayı umarız.”

St. James Bulvarı'ndan Neville Caddesi'ne geçerken St. Mary Katedrali göründü, tek çan kulesi karanlık kış göğüne uzanıyordu. Tren istasyonuna çok uzak değillerdi; istasyon yolun karşısında, iki blok ötede bulunuyordu.

“Evden daha erken ayrılmış olsaydık daha kolay ve daha az tehlikeli olurdu” dedi Devon, kısılmış gözlerle kalabalığı tarayarak. “İstesen saatler önce buluşabilirdik.”

“Bu kadar acil olduğunu bilmiyordum!” Diğer kadının gözlükleri, konuşurken kendi nefesinden buğulanıyordu. “Üstelik sen bir saat boyunca barda takıldın.”

“Eh, sen de pek aceleci değildin barda...” Devon söze başladı fakat sözler daha boğazındayken kaybolup gitti.

St. Mary Katedrali'nin geniş avlusuna çıkan merdivenlerde iki adam sırtları dönük halde duruyordu. İlki, kaskıyla yüzünü belirsiz kılmuş bir ejderhaydı. İkincisiyse Devon'la aynı koyu saçlara sahipti, omuzlarının eğimi bile benzerdi. Ama yaşça biraz daha büyük, daha uzun ve daha enli görünüyordu. Saçları düzgün taranmıştı ve ütülü bir takım elbise giyiyordu. Adam biraz döndüğünde yaka iğnesi gibi duran, küçük, gümüş, ağaç şeklinde bir rozet gözüne çarptı, yakanın içine işlemişti ve onu yerinde tutuyordu.

Ramsey Fairweather: Artık bir Aile şövalyesi. Kardeşi ve arkadaşı; düşmanı ve avcısı. Diğer adamı da tanımıştı, adını biliyordu: Ramsey'nin arkadaşı Ealand. O da bir şövalyeydi.

Onları görünce şaşırmadı. Bu karşılaşmayı bekliyordu, hatta bunun için hazırlanıyordu. Şövalyelerin en belirgin özellikleri güvenilir ve tahmin edilebilir olmalarıydı.

Yine de, zamanlama çok rahatsız ediciydi.

Hester yavaşladı. “Ne var?” diye sordu.

“Önümüzde şövalyeler var, saat on yönünde” dedi Devon.

“Sakin.” Hester sağa, yoldan tarafa doğru döndü. Tamamen sakın ve etkilenmemiş görünüyordu, bunun için eğitilmişti.

“Karşıya geçelim, belki onların yanından geçip gidebiliriz.”

“Bizi görürler” diye fısıldadı Cai. “Bu yöne baktıkları an görürler.”

“Başını aşağıda tut ve paniğe kapılma” diye fısıldadı Devon. Kendi tavsiyesini kendi de dikkate aldı, garip bir heyecan duydu. Sıkıcı rutinlerle dolu günlerin ardından bir şeyler olduğu için neredeyse bir rahatlama hissetti.

Hızlı adımlarla istasyona doğru yaklaştılar, neredeyse hiç trafik olmayan bir yolu geçtiler. Devon başını aşağıda tutarken, Hester yaka kısmını yukarı kaldırdı. Bir an için, sadece karşıya geçerek kolayca kaçabileceklerini düşünüyorlardı. Ta ki yakındaki kaldırıma bir taksi gelene kadar.

Bir grup sarhoş genç adam dışarıya döküldü. Onlardan biri kaldırıma takıldı, çocuk palyaço gibi dönerek etrafta savrulurken diğerleri yüksek sesle kalın kahkahalar atmaya başladı.

Ramsey otomatik olarak gürültüye doğru döndü ve hemen onları fark etti. Duruşu sertleşti, yanındaki ejderha da keskin, ani bir hareketle arkaya döndü, birisi onu yönlendirmek için görünmez bir ip çekmiş gibi gerildi. Ramsey’nin bakışlarını takip eden Ealand’ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Siktir!” dedi Cai.

“Laflarına dikkat et” dedi Devon, ardından onu bileğinden tutarak koşmaya başladı. Hızlı hızlı koşarken serin gece havası yüzüne çarpıyordu. Hester de koşmaya başladı ve tempoya ayak uydurdu.

Akşam sıcaklığın düşmesiyle kaldırım buzlanmıştı ve ucuz botları kaygan yüzeyde kayıyordu, iyi bir koşu için fazla hantaldı. Devon sinirle ayakkabılarını çıkarıp attı, taksideki yolcuları şaşkına çevirerek çıplak ayaklarla soğuk zeminde koşmaya başladı. Hester atılan ayakkabılara takılmak üzereyken küfretti.

“Ama sen küfredebiliyorsun!” Cai, küçük ayakkabılarının içinde serbestçe hafif hafif koşuyordu. Devon, onu böyle capcanlı bir şekilde hareket ederken en son ne zaman gördüğünü

hatırlayamıyordu. Daha önce de birkaç kez şehirden kaçmışlardı, birinde insan polisi onları çevrelemişti, diğerindeyse onları takip eden şövalyeler vardı ama her iki seferinde de onu taşımak zorunda kalmıştı. “Neden ben laflarıma dikkat etmek zorundayım?”

Devon, neden bahsettiğini anlamak için bir iki saniye düşündü. “Ne?” dedi ve onu istasyon girişindeki kemerlerin altına itti. “Tanrı aşkına, ben yetişkinim. Küfretmek yetişkin ayrıcalığı!”

“Kalkış panosuna bak.” Hester işaret etti. “Hangi perona gideceğimizi bulsana! Edinburgh’ya giden sonraki trene binmeliyiz.”

“Eh, ben de yirmi beş tane yetişkinden oluşuyorum, bu yüzden senin kadar ben de küfretme hakkına sahibim” dedi Cai.

“Sen ben ne zaman dersem o zaman yetişkin olursun!” dedi Devon sinirle. Niye çocuklar her zaman en kötü zamanlarda böyle karşılık vermek zorundaydı? “Hes, panoya bakma boşuna, altı numaralı peron.”

“Emin misin?”

“Tren tarifelerinin kitapçığını yemişim. Hadi gidelim.”

Yaşananlar bir dizi ana ayrıldı.

İstasyonun gölgelerinden dört adam çıktı, dar bir daire oluştura oluştura yaklaştılar. İki takım elbiseli şövalyelerdi, ikisiyse ejderha; boyunlarındaki karanlık mürekkep izlerinden anlaşılıyordu.

Şövalyelerden uzun boylu olan, istasyon gürültüsü arasında bağırarak Hester’ı işaret etti: “Bir Ravenscar!”

Hester çantasından tabancasını çıkardı ve dört adamı da şaşırtıcı bir isabetle başlarından vurdu. Çığlıklar ve tutulan nefesler. Diğer yayalar kaçmaya ve sığınacak bir yer aramaya başlamışlardı.

Şövalyelerin bedenleri yere düşerken parçalanarak yok

oldu, etleri kırılğan ve solgun hale gelirken mürekkep tabakaları kâğıt yığınlarına dönüşerek istasyonda uçtu. Her biri kâğıt dolu takım elbiseler olarak yerlere düştü.

“Harikaydı!” Cai gülümsemeye başladı. Devon şaşkınlık içindeydi.

Ramsey Fairweather istasyon girişinden içeri fırladı, yanında başka bir şövalye ve bir ejderha vardı. Meslektaşlarının dağılmış bedenlerini görünce tereddüt etti, hazırlıksız yakalanmıştı.

Hester hızla döndü ve ona da ateş etti. Ramsey en yakın direğin arkasına geçiverdi ve diğer şövalye de onunla birlikte saklandı. Ejderha açıkta bir yerde yarı çökmüş vaziyette, suratını asarak durdu.

“Sikeyim!” Hester homurdandı.

Devon silahın boş olduğu fark etti. Sadece beş mermi alıyordu.

Ramsey, saklandığı yerden bağırdı: “Obedire dracone!”⁷

Ejderha homurdandı, saklandığı yerden ayrılarak ileri doğru koştu.

Devon çantasmı aldı ve doğrudan ona fırlattı. İyi bir atıştı, garip şekline rağmen havada mükemmel bir yay oluşturdu. Ejderha zamanında kaçamadı. Ağır çantanın etkisiyle yüzüstü düştü. Fermuar patladı; kıyafetler ve kitaplar betona saçıldı.

“Sıkı tutunun” dedi Devon ve her ikisinin de beline kolunu sardı.

İnsan gibi davranmaya çalışmayı bir anlığına bıraktı ve altı adım büyüklüğünde koca adımlarla istasyonda ilerledi. Bir kadının halka açık yerde ateş açmasından daha dikkat çekici bir şey değildi bu. Şu anda sadece uzaklaşmaları gerekiyordu.

“Şu şövalye bizi kovalıyor!” Hester bağıırken Cai ise “Dev, treni kaçıracağız!” dedi.

7 (Lat.) “İtaat et ejderha.” (ç.n.)

“İkiniz de kapatın şu çenenizi!”

Yayalar diğler perona ulaşmak için merdivenleri çıkup köprüyü kullanmalıydı. Bu çok zaman alırdı. Yol arkadaşları ona sıkı sıkı tutarken Devon gücünü topladı ve trendeki peronlar arasındaki boşluğa sıçradı.

İki demiryolu arasındaki çakıl üzerine kusursuz bir şekilde indi ve hemen ardından Hester'ın küfürlerinin ve Cai'nin kahkahalarının gürültüsü eşliğinde platform altıya doğru sıçradı. Devon, şaşkın yolcuların arasından koşarak bekleme salonundan geçti, diğler taraftan çıktı ve ardından doğruca Edinburgh'ya giden son Noel trenine atladı. Tam o sırada konduktör düdüğünü çaldı.

PRENSES ELF ÜLKESİNE DÖNÜYOR

YEDİ SENE ÖNCE

Anında kalktı ve şimdi Dünya onun üzerindeki, sadece maddi nesneler üzerinde kurduğu, kavrayışını kaybetmişti. Hayallerden, hayal gücünden ve masallardan bir şey haline gelerek süzülüp gitti odadan.

– Lord Dunsany, *Elfland Kralının Kızı*

Salem üçüncü doğum gününde deniz kabukları istemişti. Hiç denize gitmemişti ve gitmesine izin verilmiyordu ancak plajdaki dalgaların fikrine âşıktı. Devon akşam saatlerinde Luton ile görüşmek istedi ve nazikçe çalışma odasının kapısını çaldı.

“Deniz kabukları mı? Böyle saçma fikirleri nereden buluyor?” dedi Luton. “Kız neredeyse kitap yemiyor bile.”

“*Küçük Denizkızı*’nı yemişti.” Devon, Luton’un ifadesine bakarak ürktü. “Kötü mü olmuş? Klasik bir eser, ben de onunla büyüdüm. Ve sizin raflarınızda da görünce düşündüm ki...”

“Önce benimle konuşmalıydın” dedi buruk bir şekilde. “Yine de sanırım zararı yok. Ona bazı kabuklar bulmaya çalışacağım. Başka ne istiyor?” Tüm yakınmalarına rağmen Luton, Salem’e karşı hoşgörülüydü ve bu durum Devon’ı şaşırttığı kadar onu da şaşırtıyor gibi görünüyordu.

“Hayır. Zaten çok şey verdiniz. Minnettarım.”

Şanslıydı. Diğer anne-gelinler çocuklarını terk etmek zorunda kalıyordu. Ancak aylar boyunca Luton, Devon’m argüman-

larını dinlemiş, kendisiyle Salem arasındaki güçlü bağı görmüş ve bu duruma özel muamele etmekte karar kılmıştı. Devon'ın onlarla yaşaması ve Salem'i, Fairweather Malikânesi'ne götürmemesi şartıyla kızıyla kalmasını kabul etmişti. Bazen kurallar esneyebilirdi.

Düzgün davran, iyi ol, sınırları koru, kurallara uy; böylece aile reisleri de sana iyi davranır. Evet, sonunda, bu doğru çıkmıştı; Devon'ı utandıracak şekilde hem de. Bu bilgeliğe daha önce güvenmeliydi. Sonuçta, Aile gelenekleri ona Salem'i, aksi takdirde sahip olamayacağı kızı, hediye etmişti. Bu harika bir lütuftu. "Minnettar demek..." diye tekrarladı Luton ve yüzüne garip bir ifade yerleşti, yanlılıkla bir böcek yutmuş gibi bir ifadeydi bu.

Devon ona teşekkür etti ve odasından ayrıldı. Salem için kabuklar: Kelebekleri komik bulan, tırmanamayacağı bir ağaçla henüz karşılaşılmamış ve küçük de olsa Devon ile ata binmeyi seven sevimli, kara saçlı Salem için kabuklar... İkişer adımla merdivenlerden inerek bahçeye çıktı. Bu bahçe akasya ağaçları ve İspanyol gülleriyle doluydu. Kızı eski bir çeşmeye çakıllar atıyordu.

"Anne!" Salem kollarını açtı, Devon onu bir gülümsemeyle kucakladı. Kızı kendisinin aynası gibiydi: Geniş omuzlu vücut yapısı, uzun burnu ve koyu renk saçları onunkilerle aynıydı. Luton, sadece teknik olarak bebek yapımında orada olmaktan başka bir şeye katkıda bulunmamıştı.

İlginçtir ki, kendisi anne olana kadar Devon annesinin olmasını hiç özlememişti. Kızını sıkıca kucaklayıp gözlerini kapattığında, uzun zaman önce genç Amberly Blackwood'u aynı şekilde kendisini kucaklarken hayal edebiliyordu. Ancak o zaman bile, böyle bir figürün üzerinde hayal edebildiği tek yüz kendi yüzüydü, sadece biraz daha yaşlı hali. Hiç görmediği bir şeyi hayal etmek çok zordu. Bahçenin diğer ucunda, Gailey ve

diğer teyzeler kaşlarını çatarak onları izliyordu. Hamile olduğunda onu aralarına kabul etmişlerdi ancak Luton'un karar değiştirmesinden beri onunla konuşmuyorlardı. Devon onların tarafına bakınca bile bakışlarını uzaklaştırıyorlardı.

Devon pek umursamıyordu zaten. Kendi çocuğuyla keşfe-deceği ormanlar, akarsular ve buzla kaplı bahçeler vardı, bazen yürüyerek bazen de at üzerinde gezerlerdi. Salem eyer üzerinde dikkatlice sarılmış halde dururdu. Yaşlı bayanlar kendi seçtik-leri izolasyonun tadını çıkarabilirlerdi, günün çoğunu köhne odalarında geçiriyorlardı. Devon, küçük kızının elini sıkıca tutarak Winterfield Malikânesi'nin meyve bahçelerine doğru ilerledi.

Luton verdiği söze sadık kaldı ve bir kutu deniz kabuğunun Winterfield Malikânesi'ne getirilmesini sağladı. Devon, parti-den bir gece önce dikkatlice kabukları inceledi, sonra da hepsi-ni pastel renkli hediye kâğıdıyla paketledi.

Salem üç yaşına Noel günü girdi. Toprak, parlak ayaz yüzünden kuru ve çıtırtılıydı. Devon sabah ana yemek odasına süsler astı ve hatta yeşil bir şifon elbise bile giydi. Elbiselere pek önem vermese de Salem güzel kumaşı seviyordu, hem giymeyi hem giyilmesini. Ah, çocukları mutlu etmek için yapılan şey-ler...

Doğum günü partileri Fairweather Malikânesi'nde hiçbir zaman "büyük" bir olay olmamıştı ancak Winterfield'lar kutla-maları severdi. Bahçe oturup konuşan veya etrafta dolaşan in-sanlarla doluydu. Luton bile iş programından zaman ayırarak dışarı çıktı, şık fakat huzursuz görünüyordu.

"Geldiğin için teşekkür ederim" dedi, Luton'un onun ya-nında kısa görünmekten hoşlanmadığını bildiği için yanında eğildi. "Lemmie seni görünce mutlu olacak."

Luton bir fincan mürekkep çayını karıştırdı ve cevap ver-medi. Devon'ın kızlarına taktığı ismi asla kullanmazdı.

Salem, sandalyeler arasında zikzak yaparak dönüp dolaştı, gözleri mutlulukla parlıyordu.

“İşte buradasın Lemmie. Sana bir hediyem var.” Devon hediye kâğıdına sarılı paketi uzattı.

“İkimizden” dedi Luton hızlıca. Sanki Devon’ın değil, onun fikriydi. Devon bunu önemsemedi. Sonuçta hediyeleri o almıştı.

Salem paketi kapıp paket kâğıdına bir delik açtı. Anında sevinç çılgılığı attı. “Deniz kabukları!”

“Bir sürü deniz kabuğu.” Devon, kızı kucağına alarak geri kalanları açmasına yardım etti. “İstersen bazılarıyla bir kolye bile yapabiliriz.”

Salem en büyük kabuğu kaldırdı ve kulağına götürdü, gü-lümsedi. “Deniz!”

Diğer yetişkinler birkaç Winterfield çocuğuyla birlikte yanlarına geldi. Salem’in doğum günü iyi bir şekilde kutlandı. Küçük hediyelere boğuldu: Çoğu hediye son zamanlarda kitapdış-leri sayesinde yemeğe başladığı çocuk resim panolarıydı.

Fairweather Malikânesi tarafından gönderilen bir oyuncak çay fincanı paketi de gelmişti. Adres etiketini görünce Devon utançla burkuldu; burada geçirdiği üç yılda evle neredeyse hiç iletişim kurmamıştı. Ama Salem o kadar çok zamanını ve enerjisini alıyordu ki... Luton ile sürekli yaptığı küçük çekişmelerden bahsetmeye gerek bile yoktu. Ayrıca, Aike amca evde sabit telefon kullanmıyordu, bu yüzden onları arayamazdı.

“Bayan Fairweather.”

Devon, Gailey’yi dibinde dikilirken görünce sıçradı. “Efendim?” dedi.

“Bay Winterfield sizi görmek istiyor. Lütfen benimle gelin.” Gailey’nin ifadesi sert ve inatçıydı.

“Luton mu? Ama az önce buradaydı.” Devon başını çevirdi, kocasının partiden ayrıldığını fark etti. “Bekleyemez mi? Partinin ortasındayız.”

“Çok sürmez” dedi Gailey sert bir şekilde. “Hemen geri döneceksiniz.”

“Peki, mecbursam.” Devon kızının saçına bir öpücük kondurdu. “Git biraz oyna Lemmie. Hemen döneceğim.”

Salem başını kaldırmadı. Kış güneşi altında gözlerini kısarak deniz kabuklarını düzenlemekle meşguldü.

“Bu taraftan” dedi Gailey, Devon Winterfield Malikânesi’ni bunca sürede ezberlememiş gibi. Belki de Gailey sadece otomatik pilotla çalışıyor, nefes almak kadar otomatikleşmiş sözcükler söylüyor ve jestler yapıyordu.

Devon, kadını itaatkâr bir şekilde takip ederken, asla böyle robotik bir yaşlı kadın olmamaya karar verdi. Merdivenleri ikişer ikişer çıktı, ziyareti hemen bitirebilmek için sabırsızlanarak hızla döndü ve Luton’un çalışma odasına doğru yöneldi.

“Hayır, senin odanda” dedi Gailey. Elleri titriyordu. “Seni orada görmek istiyor.”

“Neden?” Kış bahçesine, kızının olduğu yere dönmek için ani bir istek duydu.

“Lütfen bugün benimle tartışma Devon.” Gailey yorgun bir şekilde konuşuyordu. “Yapmam gereken şeyler ve gitmem gereken başka yerler var ve... Uzun sürmez.”

“Peki, sen git.” Koridorda kendi odasına doğru yürüdü.

Luton Winterfield sahiden orada bekliyordu, Devon’ın kızıyla paylaştığı küçük oturma alanında oturuyordu. Şık ceke-tini çıkarmış, kanepenin koluna atmıştı. Ağır mürekkepli gazete sayfalarını kucağının üzerine sermişti. Garip bir şekilde, gazeteyi yemek yerine okuyordu: Nadir görülen bir manzara.

“Selam.” Bu selamı düşman bölgeye keşif eri gönderen bir general edasıyla söylemişti.

“Beni beklettin.” Luton gazetesinin bir sayfasını çevirdi. “Yan sehpa da bir fincan daha var, tam yanında. Lütfen iç.” Aslında gazeteyi okumuyordu, sadece huzursuz bir enerjiyle

parmaklarını sayfaların üzerinde gezdiriyordu. Onunla oynuyordu.

Devon sol tarafına baktı, fincanı inceledi. “Bu ne için?”

“Sadece çay, Tanrı aşkına.” Bir yıldan fazla bir süredir onunla bu kadar sert konuşmamıştı. “İç ve otur, tamam mı? Tartışmacı kadınlara katlanamam.”

Devon da kaba erkeklere katlanamazdı. Ama sadece yirmi iki yaşındaydı, Salem’i kendisine verdiği için Luton’a borçlu hissediyordu ve bir tartışma çıkarmak istemiyordu. Bu lanet Aile üyeleriyle kendisi arasında her gün küçük çatışmalar çıkıyordu. Bir savaş başlatmak, onu da karşısına almak olabilirdi.

Fincanı aldı ve içti. Acılığından kusacak gibi oldu.

“İçinde ne var?” İddia ettiği gibi *sadece* çay değildi. Mürekkebin tadı, fincana konan şeyi silemiyordu.

“Yatak odasında bekle” dedi. “Az sonra konuşacağız.” Devon hareket etmeyince bariz bir rahatsızlıkla “Her şeyi açıklayacağım. Sadece kendimi toplamak için bir saniyeye ihtiyacım var” dedi.

Devon henüz onun ne kadar korkak olduğunu bilmiyordu, aksi takdirde daha şüpheli yaklaşırdı. Devon yönlendirildiği gibi bitişik odadaki yatağa oturdu.

Dakikalar geçti, Luton ortalıkta görünmedi. Gazete kâğıdının hışırtısını duyabiliyor, adam ara sıra hareket ettiğinde hafif bir kımıldama duyabiliyordu ama bu kadardı. O da bekliyordu, aynı şekilde.

Uyuşukluk, cıva gibi kemiklerini ağırlaştırarak yayıldı. Bir şeyler çok yanlış gibiydi; ayağa kalktı, yapılması gereken şeyi hatırlamaya kararlıydı... Neydi o? Salem bahçedeydi ve bir şeyler yanlış gidiyordu.

Yere doğru düşerken toprağın da kendisine yaklaştığını hissetti. Karanlığa dalmadan önce hatırladığı son şey, Luton’un adımların yaklaştığını duyması ve soğuk parmakların gözkapaklarını yoklayışydı.

Karmaşık bir hareketlilik, ışıklar ve sesler; etrafındaki insanlar. Uyku gibi olmayan bir uyku ve rüya gibi olmayan rüyalar. O, bir mağarada prenses; etrafta kükreyen de bir ejderhaydı. Hayır, aslında sadece araba motoruydu. Kır manzarası ucuz bir animasyon gibi geçip gidiyordu. Daha fazla el, daha fazla hareket, tanıdık bir koku.

Sonra karanlık ve yumuşaklık.

Devon gecenin ortasında şiddetli bir baş ağrısı, rahatsız edici bir mide bulantısı ve korkunç bir kayıp hissiyle uyandı. Gözlerini ovuşturarak, bulantıyla mücadele etti.

Bu onun yatak odası değildi. Ya da daha doğru bir ifadeyle, yatak odasıydı ancak Fairweather Malikânesi'ndeydi, Winterfield Malikânesi'nde değil. Burnuna gelen de ıslak otların ve penceresinin dışında, dik bir şekilde uzanan fundalıkların kokusuydu.

Hâlâ üzerinde yeşil şifon elbisesi vardı, yavaşça yana döndü. Odada iki erkek vardı, ikisini de tanıyordu. Bacak bacak üzerine atmış halde sandalyede oturan Aike amca, bir tabağın üzerinde yarı yenmiş bir kitap tutuyordu. Başlığı Japoncaydı, daha önce yemediği bir dil olduğu için okuyamadı.

Onun yanında Ramsey Fairweather duruyordu. Onu neredeyse hiç tanıyamayacaktı. Onu son gördüğü zamanın üzerinden on yıl geçmişti. Daha yaşlı görünüyordu, elbette, çocuksu saç dalgaları askeri bir tıraşla kısaltılmıştı. Yüz hatları, çocuklukta da her zaman biraz keskin ve dardı, şimdi ise bir baltanın bıçağına benziyordu.

“Sensin” dedi. Baş ağrıyordu.

“Merhaba Dev. Birkaç yıl oldu, değil mi?” Ramsey göğsündeki gümüş rozetle oynadı. “Artık büyüdüğün için seni Bayan Devon olarak çağırmalıyım.”

Eski takma ad alışkanlığı, onu bir sıcaklık dalgasıyla doldurdu. “Seni özledim.”

“Hâlâ duygusal” dedi. Her zamanki gibi kaçamak bir cevap vererek. “Evlilik hayatı nasıl?” Evlilik. Evli. Luton. *Salem*.

Dik bir konuma geldi. “Kızım nerede?”

Aike amca, Japon kitabının bir köşesini ısırdı ve ilk kez ağzını açtı. “Winterfield Malikânesi’nde, ait olduğu yerde.” Yemek yemek için kitapdışları açılmış, sözleri bozulmuştu. “Ve sen, sözleşmenin sonunda evine döndün. Ait olduğun yer burası.” Daha sessiz şekilde, Japonca ekledi:

“*Eshajōri*.⁸ Dedikleri gibi.”

Devon yine de anlamamıştı. “Hayır, öyle değil, Salem’le kalabilirim çünkü Luton ve ben anlamaya vardık...”

“Açık konuşayım” dedi amcası ağzını doldururken. “Kocan yalan söyledi prenses.”

“Yalan mı?” Kendi kendine bile küçük ve acması geldi. Devon doğrulama veya güvence vermesi için Ramsey’ye baktı.

Kardeşi esnemesini bastırdı ve tırnaklarını inceledi.

“Özel bir anlaşma yok” dedi amcası. “Beş yüz yıllık kitapyıyen geleneği, bir şımarık kızın hevesleriyle değişmez.” Uzunca içini çekti. “Yine de, yapmasaydı daha iyi olurdu çünkü sonunda işleri sadece daha da zorlaştırdı ancak başka bir evin çatısı altında olanlar onların meselesi. Sanırım seni sakinleştirmenin en kolay yolu olduğunu düşündü. Ne kadar önemi var bilmiyorum ama özür dilerim, tatlım.”

“Anlamıyorsunuz. Bugün doğum günü ve ona hemen döneneğimi söyledim!” Kardeşine yalvaran bir bakış attı. “Beni geri götürmez misin? Niye hiçbir şey söylemiyorsun?”

“Bu kadar dramatik olma” dedi Ramsey, sesi sinirli gibiydi.

“Çocuğun süttten kesilmiş ve üç yaşma gelmiş.” Aike amca mürekkep lekeli parmaklarını bir peçeteye sildi ve artık boş olan tabağı yan masaya bıraktı. “Sözleşme bitti prenses. Anlıyor musun?”

8 Japoncada “İnsanlar bir araya gelirler ve ayrılırlar” anlamında kullanılan, her şeyin geçici olduğunu belirten kelime. (ç.n.)

İçinde çatırdayan bir şey vardı; yayıldıkça yayılan küçük örümcek ağı çatlaklar oluşturunuyordu. Derin nefes alsa parçalara ayrılacaktı tamamen. Gariptir, aklından bir türlü çıkmayan şey Gailey'nin acıyan bakışları ve sakın öfkesiydi. Ona karşı değildi bu acıma ve öfke, onun adınaydı. Karşısındaki kadına ne kadar zalim davranmıştı!

Aldanan Devon, diye düşündü anlamsızca. Kolayca kandırılan aptal bir kız.

“Prenses.” Aike amca dikkatini tekrar kendine toplamak istemişti.

“Bir kez daha Salem’le görüşmek istiyorum” dedi böyle bir dilekte bulunmanın saçma olduğunu bildiği halde. “En azından lanet olası bir hoşça kal dememe izin verin!”

“Ah şu dilin” dedi amca Aike dudaklarını silerken. “Sesini alçalt lütfen.”

Devon yanak içini ısırды, bir zamanlar çok sevdiği birinin birden tamamen nefret ettiği birine dönüştüğünü düşününce duruma hayret etti. Ona göre, kitapçıykenlerin kendilerini Aileler olarak görmeleri fakat aynı zamanda aile kavramına hiç değer vermemeleri korkunç bir ironiydi. Kızlar ticaret eşyası, erkekler ise kolaylıkla harcanabilirdi. Ve çocuklar...

Buradan çıkmalıydı. Salem’i kurtarmalıydı.

Devon yataktan fırladı, bu sabah Salem için giydiği şifon elbisenin eteğine takılıp düşmekten son anda kurtuldu. Her şey Salem içindi, Salem’e geri koşacak ve her şeyi siktir edecekti.

“Dev, dur!” Ramsey peşinden koştu.

Devon kapıyı açıp koridorda hızla koştu, şaşkınlık içindeki amcalarla çarpışıp neredeyse sekiz yaşındaki bir çocuğa toslamaktan kıl payı kurtuldu. Annesi tarafından buraya terk edilen, Faerdre’nin küçük oğluydu bu ve Winterfield Malikânesi’nde geçirdiği dört sene boyunca çocuğun adını

bile hatırlayamamıştı. Öfke dolu bir hırsla onun yanından geçip ilerledi.

Yüksek tavanlı raflar tozlu bir şekilde yükseliyordu, parlayan kitaplar ahşap bir ağızda bulunan sonsuz dişler gibi görünüyordu. Ana merdivenlerden aşağı inmek yerine birinci katta bulunan oturma odasına daldı, masaları ve sandalyeleri devirerek geçti; kovalamacayı zorlaştırmak içindi tüm bunlar. Ona çok yakın olan Ramsey bunlara takıldı ve küfretti. *Ona* kötü kelimeler kullanmaması konusunda kimse uyarıda bulunmamıştı.

Arka merdiven boşluğundan başka bir geçit daha vardı, peşinde olan kardeşinden bu rotayı kullanarak kurtulmak daha kolay olacaktı. Ev ne zaman bu kadar dar, kıvrımlı bir labirente dönüşmüştü? Ne zaman bu kadar korkutucu ve kasvetli bir yer olmuştu?

“Dur, lanet olası!” Ramsey sonunda ona yetişti, parmakları elbisesinden bir avuç kumaşı tuttu. “Ne yapıyorsun?”

“Winterfield’a geri dönüyorum!” Kolunu ondan sıyrarak hızla döndü ve önünde aniden ortaya çıkan Aike amcaya çarptı.

Devon geri çekildi, iki adam arasında sıkışmış durumdaydı. “Yolumdan çekilin!” Ailenin üyelerinin gölgelerde toplandığını, izlediklerini ve üzgün olduklarını görüp tedirgin oldu. Teyzelerden biri hüznle başını salladı.

Aike amca ellerini kaldırdı. “Prenses...”

Devon tükürdü, amca da geri çekildi. “Ben senin prensesin değilim. Prensesler saçmalık. Masallarınız saçmalık. Beni çocuk gibi görmekten vazgeçin ve *adımı* kullanın!”

“Devon” diye uyardı Aike amca, artık Devon’ı korkutmayan o “benimle tartışmaya kalkma” ses tonuyla. Şimdi Devon’ı korkutan tek şey kızını kaybetmekti. “Malikâneye sıçayım” dedi. “Bu boktan evden ve bu kitaplardan ve bana zorla yaptırdığınız evlilikten nefret ediyorum. Burada sıkışıp kaldım sizin gibi...”

“Devon...”

“Siktiğimin lanetli canavarlarıyla!”

Aike amca, alışkanlık haline getirdiği öne eğik duruşu bıraktı, tam boyuna yükseldi. “Genç hanım...”

Devon yan sehpadan bir vazo kapıp amcasının kafasına fırlattı. Amca şaşkınlık içinde yana doğru eğildi, beklenmedik bir ağırlıkla sendeleyerek Ramsey’ye çarptı. Seramik vazo duvara çarpıp parçalandı.

Devon ikisinin etrafından sıyrıldı ve hol boyunca koşarak evden çıktı. Arkasında bağırış ve çığlıklar yankılanırken aşağı doğru, Birmingham’a, Salem’in kurtarılmayı beklediği yere koştu.

Sadece koştu.

RAMSEY HÜCUMDA!**GÜNÜMÜZ**

Oyunu kaybediyorsanız sakinleşin ve hile yapın.

– George MacDonald Fraser, *Flashman Hücumda*

Ramsey, Ealand'a baktı. Ealand kararsızlık içinde donmuş kalmıştı. "Ejderhayı alın ve buradan çıkın, ikiniz de!" Ayaklandı.

Tren istasyonunun merkezi, Devon'ın "arkadaşı" tarafından geride bırakılan cesetler sağ olsun, mürekkep dolu kâğıtlarından bir girdaba dönmüştü. Yolcular çılgınlık atıyordu ve güvenlik –veya polis ya da her ikisi de– bir an sonra burada olacaktı.

"Dur!" diye seslendi Ealand paniklemiş gibiydi. "Kingsey'in emirleri ne olacak?"

"Kingsey'i siktir et, insanlar seni tutuklamadan önce çık oradan!" diye bağırdı Ramsey omzunun üzerinden, ardından kız kardeşinin hızla kaybolan silüetinin peşinden koştu. "Sana ulaşacağım!"

Tüm bu olanlar tam da Devon'ın yapacağı türden şeylerdi. Çocukken bile ormana, vadilere, uçurum kenarlarına ve dik duvarlara koşar, neyle karşılaşacağını düşünmezdi. Asla aklına gelmezdi ağaç dalının ayaklarının altında kırılabileceği. Tırmanmak için yapılmamış olan oluk ve boruların ağırlığını taşıyıp taşıyamayacağını veya her ne halt yapıyorsa onun iyi bir fikir olup olmadığını hiç durup düşünmezdi. Kafası basmazdı.

Ve her zaman onu kovalamak, başı belaya girdiğinde imdadına yetişmek veya zavallı kışını kurtarmak Ramsey'ye düşerdi. Devon, kardeşi hareketlerine dair fikir belirttiğinde ona karşı çıkar, bencil davranışını Ramsey'nin seçimlerinin bir sonucuymuş gibi gösterirdi. *Öyleyse evde kalsaydın*, derdi. Onu yaramazlıklarına katılmaya hiç zorlamadığını savunurdu. *Benimle gelmeni istemedim ki aptal*, derdi. Böyle düşünmesinin sebebi sorumluluk bilincinden ve içgöründen yoksun olmasıydı.

Ramsey'de bu iki özellik de mevcuttu. Kadınları kendilerinden kurtarmak erkeklerin sorumluluğuydu ve Aileler'in erkekleri görevlerinden kaçmazdı. Görevi, onun peşinden koşmasını gerektiriyordu.

Sadece o kadar hızlı koşmasaydı keşke.

Dükkânlar, yüzler ve boyası dökülmüş duvarlar, o sıçradıkça geçip gitti. Her şeyin içinden fırtına gibi geçti, kaos ve düzensizlikten rahatsız oldu.

Eğer dürüst olacaksa, *her şey* Devon'ın hatası değildi zaten. Aslında suçun büyük kısmı komutanı Kingsey'deydi. Ramsey liderlik ediyor olsaydı geri çekilir, uzaktan takip ederlerdi. Kadına hemen saldırmak yerine Devon'ın *neden* bir Ravenscar ile seyahat ettiğini ve nereye gittiğini öğrenmeye çalışmalıydılar.

Ama Kingsey, adamlarını yönetmeye bizzat gelmemişti ve *gördüğünüz Ravenscar'ı yakalayın* gibi aptalca bir talimattan başka emir de vermemişti. Değerli bilgiye sahip olan tek Ravenscar, Killock'tu ve onun değersiz kardeşlerinden birini yakalamak sadece adamı kaçırma riski oluştururdu.

Artık çok geçti. En kıdemli şövalyeler paniklemiş, Kingsey'in muğlak emirlerini takip etmek için refleksif davranmış ve başlarına iş açmışlardı. Şimdi avları korkmuş, insanlar onları fark etmişti: Her yer felaket ve karmaşa doluydu. Killock bu olaydan sonra saklanmaya gitmezse şanslı olacaktı.

Ramsey, Devon'ın uzun silüetine bir göz attı, kendisini ve

iki yoldaşını 10.15 trenine atarken gördü. Daha hızlı koşmak için bacaklarını zorladığı sırada, vagonlarının kapılarının sert bir şekilde kapanışına şahit oldu. Motor ivme kazanmaya başladı.

Bulunduğu yerden trene atlamak epey zordu. Yine de atladı, denemekten başka seçeneği yoktu. Vagonlar istasyondan uzaklaşırken Ramsey kaslarını zorlayan, büyük bir zıplamayla içeri girdi. Yaklaşık beş metre sıçramıştı ve işe yaramıştı.

Ellerini dışardaki korkuluklara kenetleyerek indi. Ayaklarıyla asma basamağa tutunmaya çalışırken ter tüm vücudundan fışkırıyordu.

Edinburgh'ya giden 10.15 treni, karanlık bir Northumberland kış gecesinde Newcastle İstasyonu'ndan ayrıldı ve bir şövalyenin bile yakalamasının imkânsız olduğu bir hıza ulaştı. Kitapyiyenler hızlıydı ama bu kadar değil.

Kalbi makul bir ritmi yakalayana dek birkaç saniye nefes almak için zamanı oldu. Ayaklarını sağlamca dayadı, kapıları araladı. Biraz sıkışarak, biraz tökezleyerek içeri girdi; çaba sarf etmekten soluk soluğa kalmıştı. Bu karmaşanın içinde bir şeyler başarmış olmanın verdiği rahatlık vardı üstünde.

Son vagon yolcular için değildi. Makine, dolaplar ve bozuk bir atıştırmalık arabası bulunan, sadece personelin girebileceği bir bölümdü. Orta yaşlı kondüktör –tek başınaydı– şok içinde ayaklandı, beti benzi attı. İnsanlarda, her zaman Ramsey'ye tavukları hatırlatan bir tür gergin enerji vardı.

Kondüktör telaşla seslendi:

“Efendim! Yolcuların girmesi yasak...”

Ramsey adamın şakağına sert bir yumruk geçirdi. Adam yerdeydi.

“Kişisel değildi dostum.” Bilincini yitirmiş adamın üzerine eğildi ve kendine yeni bir kimlik buldu.

Şövalye gitmişti. Ramsey, yılanın derisini değiştirdiği gibi

değiştirdi görünüşünü, kendi kıyafetlerini bir kenara atarak kondüktör elbisesini giydi. Siyah bir üniforma ceket, düğmeleri işlemeli fakat kabacaydı. Üstüne tam olmamıştı. Üniformayı aldığı adamdan daha ince ve daha enliydi. Kumaş sırtında gerildi. Dikişler omuzlarında patlayacak gibiydi.

Pürüzler. Onları bir kenara itti, giyinmeye devam etti. O üzerini değiştirirken gömleği altındaki verici, kaburga kemiklerine sert kenarlarıyla baskı yapıyordu. Dev'i kontrol altında tutmak için gizli silahı. Ona sevgiyle dokundu.

Sonraki adımda şapka alnın üzerine çekildi. Yüzünün şeklini değiştirdi. Bunu sevmişti. Eğri duruşu zararsızmış gibi görünmesini sağlıyordu. Pantolon ve ayakkabıyı değiştirmeden bıraktı. Kendi koyu renkli pantolonu ve deri brogue ayakkabıları da iş görürdü.

Son olarak bilet makinesini bir omzuna astı. Metalin ağırlığı iyi hissettirdi. Filmlerdeki adamlar misali silahı varmış gibi yapabiliyordu. Ya da işte şu Ravenscar kaltak gibi...

Askıda kırmızı bir atkı asılıydı. Onu çekip boynuna doladı. Ağzını gizledi, bu onu daha iri gösterdi. Hester'ın onu tekrar gördüğünde tanımayacağını umdu.

Kılık değişimi tamamlandığında, yarı çıplak bilet toplayıcısını koltukaltlarından kavradı ve hâlâ baygın olan adamı aralık vagon kapısından dışarı fırlattı.

Yumuşak beden yuvarlandı ve yol boyunca hızla görüş alanı dışına çıktı. Adam belki hayatta kalmış belki de kalmamıştı, bu önemli değildi. *Önemli olan*, kötü bir zamanda uyanmaması ve sorun çıkarmamasıydı.

Ramsey bacağının içine takılı olan av bıçağını kontrol etti ve onu -tabii ki kınıyla- ceketinin iç cebine taşıdı.

Devon'ı bulma zamanı gelmişti.

Bir sonraki vagona girmeden önce dinlemek ve bakmak için bağlantı geçidinin girişinde durdu. Konuşmalar vardı ama aradığı kişiyle ilgili hiçbir şey yoktu. Birkaç kişi bileti göstermeye

ya da yeni bilet satın almaya çalıştı. Ramsey onlara makinenin bozuk olduğunu söyledi, onu rahat bıraktılar.

Bir sonraki vagon ve bir sonraki de aynıydı: Anlamsız tatilleri başlamadan önce evlerine yetişmeye çalışan yorgun, terli insanlarla tıka basa dolu. Aynı zamanda kardeşi ve arkadaşlarının *olmadığı* yerler. Bu kadar insanın kokusunu yakın mesafeden maruz kaldığı için taktığı atkıya şükretti. En azından kimse bilet almaya çalışmadı.

Ramsey, kalkıştan altı dakika sonra kız kardeşini buldu.

Vagon bağlantı noktasında bir çocuğun gülme sesinin, Devon'ın düşük, feminen olmayan sesine karıştığını duydu. Dikkatli ve tetikte olarak dördüncü vagonun çıkışında durdu. Beşinci vagonun gevşekçe kapalı kapıma dayanıp dinledi.

“Çok rahatlama, henüz eve varmadık.” Yumuşak, kuzey aksanlı bir sestti; muhtemelen adamlarını oldukça etkili bir şekilde öldüren Ravenscar kadınıydı bu. “Daha fazla mermi getirseydim keşke. Her ihtimale karşı yani.”

Ramsey merakla dinledi. Her zaman tabancacı olmasını düşlemişti, birkaç kez eğlence için hedef pratiği yapmıştı. Ancak bunlar için gerekli belgeler zahmetliydi, diğer kitapyiyenler için olacağı gibi.

“Çok iyi nişancısın” dedi Devon, bu onun sesiydi kesinlikle. “Birkaç saniye içinde dört temiz vuruş yaptın, hepsi hareketli hedeflerdi. Silahı nereden buldun?”

Yeterince dinlemişti. Hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Ramsey, vericiyi çıkardı, cihazı elinde tutarken başparmağı da düğmedeydi; başkası görse telsiz tuttuğunu sanırdı. Diğer elinde de bilet kesme makinesini tutuyordu. Tetikteki parmağı hazır olarak, dirseğiyle kapıyı açtı ve içeriye girdi.

Üç avı da vagonlar arasındaki geçidin zemininde oturuyordu ve Ramsey içeri girdiğinde aniden başlarını kaldırdılar.

Hester Ravenscar (onun Hester olduğunu hemen anlamıştı,

dosyaları ve Aile fotoğraflarını ölümüne incelemişti) sıradan bir görünüme sahipti, ne güzel bir yüzü ne de ilginç bir vücudu vardı. Hippiliği yeni bırakmış biri gibi giyinmişti. Ne kadar ölümcül olduğunu görmemiş olsaydı, tamamen göz ardı edeceği biriydi. Çocuk, Cai de görsel olarak ilginç değildi. Küçük, ince yapılı, koyu saçlıydı. İçindeki gerçek canavar doğasını gösteren bir belirti yoktu dış görünüşünde.

Devon ise, Dykes on Bikes⁹ posterlerindeki kızlar gibi görünüyordu: Uzun ve dağınık, kırpılmış saçlar; tamamen siyah giysiler ve haddinden fazla deri. Suça meyilli bir şehir çocuğu gibi de duvara yaslanmıştı. Uzun zaman önceden hatırladığı saçları örgülü, dantelli elbiseli kızdan çok farklıydı. Ramsey içeri girdiğinde Devon'ın beti benzi attı. Birbirlerini o kadar yakından tanıyorlardı ki kılık değiştirmenin hiçbir faydası yoktu. Bakışları avcunda sıkıca tuttuğu vericiye kaydı ve çenesi kasıldı.

“İyi akşamlar hanımlar” dedi Ramsey, hâlâ atkıya yarı gömülü haldeydi. Şapkası neredeyse kaşına kadar indirilmişti, hayli komik duruyordu.

“Korkarım trenin bu bölümünde yolcuların yere oturmasına izin verilmiyor. Sizi vagona kadar götürebilir miyim?”

“İkiniz de koltuklara geçin” dedi Devon ayaklanarak. “Biletleri alıp hemen yetişirim. Edinburgh'ya gidiyoruz demiştin, değil mi?”

“Evet, Edinburgh” dedi Hester bir anlık sessizlikten sonra, Ramsey onun gerginliğini hissedebiliyordu. Bilgi paylaşmaya isteksiz gibi görünüyordu.

Kadın Cai'yle beraber hızla uzaklaştı. Muhtemelen daha fazla soru sorulmadan kaçmak istiyordu.

Kapı arkalarından kapandığında Ramsey sakin bir şekilde, “Eğer gerçekten seni avlasaydım çoktan bitmiştin. Az önce

⁹ Amerika'da kurulmuş olan lezbiyen motosiklet kulübü. (ç.n.)

meydana gelen katliam için bana on saniye içinde bir açıklama yap” dedi.

“Nasıl oluyor da...” diye başladı sonra akıllıca kendini kontrol etti ve sorusunu yuttu. “Adamların önce saldırdı. Ne yapmamızı bekliyordun? Onun silahının önüne mi geçseydim? Bir de hainin teki olduğumu ve Aileler için çalıştığımı itiraf etseydim bari!” Suçlu bir şekilde omzuna doğru bakındı, Ravenscar kadının intikam için bağırarak içeri girebileceğinden endişelenir gibiydi.

“Hiçbiri. Ne yaptığım, nereye gittiğin ve kiminle olduğun hakkında basit bir ipucu bile güzel olurdu.” Ramsey Devon’ın önünde komutanı suçlamayacaktı. “Şu anda bütün bir ekip ölmüş durumda ve geride bıraktığım iki kişiye ne olacağı belli değil.”

“Dediğim gibi, ne yapmamı bekliyordun?” diye karşılık verdi. Bakışları sürekli vericiye doğru gidiyordu. “İşte bir fikir; bir daha peşimize düşme! Kadının silahı olduğunu da bilmiyordum zaten!”

“Sana kim olduğunu söyledi mi?” Terlemesi avuçlarını kayganlaştırdığından Ramsey vericiyi daha sıkıca tutuyor ve Devon’dan iki metre uzakta duruyordu. Bir şey yapmaya kalkışmayacağından emin olamazdı. “Veya senden ne istediğini?”

“Tabii ki” dedi Devon açıkça sinirli bir şekilde. “O bir Ravenscar ve beni doğrudan Killock’a götürüyor. Tam olarak senin istediğin gibi. Cai’yi bu cehenneme sürüklemenin amacı bu değil miydi zaten?”

“Evet, öyle.” Bilet makinesiyle uğraşıyordu. Aptal şey. Tek elle kullanması zordu ama vericiyi parmağından çıkaramazdı. “Nereye götürüyor sizi? Edinburgh son durağınız mı ve nasıl anlaştınız?”

“İskoçya’nın bir yerine, bildiğim kadarıyla. Edinburgh’nın son durak olmadığına eminim, sadece aktarma yapacağımız bir

yer.” Deri ceketinin kapattığı kollarını kavuşturdu. “Kurtuluş’u vermeyi kabul ediyorlar ama Ravenscar kurallarına göre yaşamayı kabul etmeliymişim. Karışık bir durum.”

“İlginç” diye düşündü. “Yine de, sana ne teklif ettikleri önemli değil çünkü orada uzun süre kalmayacaksın ya da onlarla birlikte yaşamayacaksın, değil mi? Tüm bunlar Killock’u bulduğumuzda sona erecek.” Aptal makine sonunda iki bilet verdi, Ramsey aralarındaki mesafeyi koruyarak dikkatli bir şekilde biletleri uzattı. “Sonraki durak ne kadar uzakta? Hatta hangi duraktayız?”

“Berwick-on-Tweed’e varmamıza 18 dakika var” dedi ve biletleri Ramsey’nin elinden kapıp aldı. “Bölgenin tren tarifelerini yemedin mi?”

“Ne kadar da alaycı bir ineksin.” Beynini tren tarifeleriyle doldurmaktan daha önemli işleri vardı Ramsey’nin, bu *Devon*’ın işiydi. “Şöyle yapacağız: Beş dakika sonra, acil durum stopunu çekeceğim ve eğer ulaşabilirsem ışıkları kapatacağım. Bu olduğunda Hester Ravenscar’ı şövalyelerin trene binmiş olabileceğine ve üçünüzün erken inmesi gerektiğine ikna et.”

“Gerçekten mi, treni terk etmemizi mi istiyorsun?” dedi, inanamayarak. “*Sen* ne yapacaksın?”

“Tabii ki senin yalanını gerçeğe dönüştüreceğim. Ben, bıçağım ve çığlık atan masumların bulunduğu bir vagon, bu şövalyeler tarafından takip edilme hikâyesine yakışır bir panik havası yaratacak.”

“Aman Tanrım, Ramsey! Kaç kişiyi öldürmeyi planlıyorsun?”

“Hiçbirini, aptal. Yalnızca birkaçını korkutacak, trenin içinde koşup çığlık atmalarını sağlayacağım.” Lanet olası tavuklar gibi, diye düşündü. O da tilki olacaktı.

“Ama neden?” dedi homurdanarak. “Bütün bu tiyatronun amacı nedir?”

“Amacı karmaşa yaratmak” diye tatlı bir şekilde cevap verdi Ramsey. “Şu an bana güvenmeyebilirsiniz...”

“Ciddi misin?”

“Ama en azından şu anda senin başarılı olma ihtimaline yatırım yapıyorum. Bayan Ravenscar’ın planını boz, onu denge-
siz bırak. Gizli yerlerine yine ulaş ancak bizim şartlarımızda,
onunki değil. Kısacası: Hayatta kal Devon ve akıllı ol. Unutma,
Killock bu kadını yetersiz gördüğü için göndermedi. Bu kaltak
kaşla göz arasmda bu gece dört eğitimli adamı öldürdü. Onun
üstünlük sağlamasına izin verme.”

Devon yanaklarını içine çekerek onu şaşırttı ve “Pekâlâ. O
zaman bir adım daha ileri gidelim, hikâyeyi daha inandırıcı
yapalım. Keşif yapmaları için birkaç şövalye gönder, saklanıp
kaçacağımız kötücül yaratıklar olurlar” dedi.

Ramsey başını salladı. “Kötü bir fikir değil. Telefonunu ta-
kip edeceğiz. Zamanında çıkabilirsem, yolda önünüzü kesme-
si için bir şövalye gönderirim. Biraz araba kovalamacası falan
yaparız.” Ramsey dilini dişlerinde gezdirdi. “Ama bu seferkini
hayatta tut lütfen. Ceset temizlemekten bıktım ve şövalyeler
sonsuz sayıda değil.” Bu aralar tam tersiydi durum.

“Buna söz veremem...”

“Elinden geleni yap” dedi Ramsey, çocukken yaptığı gibi
alına hafifçe vurdu; Devon da kaşlarını çattı. “Bu insanlar ve
sihirli haplarıyla kaçma gibi saçma fikirlere kapılma, tamam
mı? Çünkü koşsan bile seni her zaman yakalarım. Her zaman.
Bunu unutma.”

Kadın yumruklarını sıktı, hiçbir şey demedi.

“Git” dedi, vericiyi sallayarak. “Aksi takdirde bu tüm bunlar
hakkındaki fikrimi değiştiririm ve oğlunun biletini keserim.”
Ona karşı sahip olduğu tek koz: Cai’nin yaşamını uzaktan, bir
düğmeye basarak sona erdirebilme yeteneği. “Ve unutma ki
ben tek verici sahibi değilim.”

“Elbette hatırlıyorum ve zaten gidiyordum.” Devon dönüp vagona doğru ilerledi. Göğsünde sıkıca biletleri tutuyordu.

“İnandırıcı ol” diye seslendi arkasından. “Senin için birçok şey buna bağlı.”

Geri bakmadı ancak Ramsey omuzlarında bir titreme fark etti ve bundan memnun oldu.

Adam onun gidişini izledi, sonra bıçağını çıkardı. Geldiği vagonları gözden geçirdi, kokuları hatırladı. Yaratacağı gürültü ve yorucu kaosu, etrafta nasıl çırpınacaklarını düşündü.

Hadi, kendi işine odaklan, diye düşündü ve tutuşunu sıkılaştırdı.

Düzenleme

Ny.ozlem

PRENSES VE GOBLİNLER

SEKİZ SENE ÖNCE

Gerçekten de aptalca bir davranıştı; ona yardım edebilecek herkesten giderek uzaklaşmak. Adeta goblinin onu istediği zaman yemesi için uygun bir yer arıyordu kız. Fakat korku hep böyledir işte: Her zaman korktuğumuz şeyin tarafında olur.

– George MacDonald, *Prenses ve Goblinler*

Kovalamaca hemen başlamadı. İlk yarım saat boyunca Devon, karmaşık ağaçlar arasında körü körüne kaçtı, sessizlikten başka bir şey duymamak onu hem mutlu etmiş hem de ürküt-müştü. Kısa süre içinde ormanda tökezleyip durduğundan vücudu kesiklerle ve yaralarla dolmuştu. Hem de bayağı kaybolmuştu. Ancak geri dönüş yoktu. Kar tutmuş ağaçlar arasından, yarı donmuş toprak üzerinden uzun süre ilerledi. Ardından yüksek dikenli tellerle örülü bir çitle burun buruna geldi.

Fairweather Malikânesi'nin sınırı.

Oranın ötesi ona yabancıydı.

Geri dönüş yoktu. Devon kendini tellere doğru attı, parmak ve ayaklarıyla rahatça tutundu. Yukarı ve ileri. Sakarca bir dönüşle diğer tarafa indi ve karla kaplı zeminde Birmingham olduğunu düşündüğü yöne doğru yol aldı. Birmingham büyük bir şehirdi, yollarla çevriliydi, sadece birkaç saatlik sürüş mesafesindeydi. Winterfield'ların evini bulmak kesinlikle kolay olacaktı.

Aileler onun yanında değildi. Bu farkındalık Devon'a gong tokmağıyla vurulmuş gibi etki etti. Akciğerleri yanar, ayakları adımları yeri döver ve burnu çam ağaçlarıyla taze karın kokusuyla dolarken bile onu sarstı bu duygu. Aileler, kan bağlarıyla bağlı olduğu, sevdiği ve onu seven insanlardı; tüm dünyası onlardı. Şimdi ise en büyük düşmanıydılar.

Aslında, her zaman öyleydiler. Çocukluğu her ne kadar sevgi dolu geçmiş olursa olsun hâlâ onların, satılmaya hazır bir maldı. Kesilip doğranacak domuz veya tavuk gibi bakıcılarına sevgi beslemişti, onlar da ona karşı öyleydi. Ancak bu, Devon'ın tüketilmekten kurtulmasını sağlamıyordu: Domuz çiftçileri hâlâ pastırmalarını keyifle çiğniyordu. Sevgi zulmü hüznü kılıyordu sadece.

Onun ardından yumuşak, yüksek bir düdük sesi çınladı.

Kovalamaca. Ürperdi ve daha hızlı koşmaya başladı. Salem'in doğumundan bu yana pek koşmamış olsa da umutsuzluk ona güç veriyordu.

İnsanların olduğu bir yere ulaşabilirse şövalyeler ona yaklaşmaktan çekinebilir, o da onları atlatabilirdi. Ancak açık arazide şövalyelerin motosikletleriyle üzerine doğru akın edip ejderhaların sırtlarına yapışacağı korkusuyla dolup taşıyordu. Burada en azından zaman zaman onlardan kurtulabilir, izlerini ve sesini ormanın karmaşasında gizleyebilirdi.

Bir kasabaya yakın olsaydı, belki başarabilirdi. Ancak malikâneyi terk etmesinin üzerinden iki saat bile geçmeden şövalyeler her yöne yayıldı, yaklaşık elli metre uzaktalardı ve Ramsey de aralarındaydı. Onu göremese de bağırıışlarını duymuştu, sesini çok iyi tanıyordu.

Diğerleri sinsi adımlarla hareket ediyorlardı, hepsi siyah giysiliydi ve genelde motosiklet kaskı takıyorlardı. Koşarken beyininde anlık bir görüntü belirdi: Luton, yeni doğmuş Salem'in üzerine eğiliyor. *Dili. Kontrol eden oldu mu?*

Ejderhalar, onun dünyasında sessiz hayaletler olarak yaşıyordu. Onların kitapdişleri yerine hortumları olan sapkın, deli çocuklar olduğunu biliyordu; değişik bir zombi türüymüşçesine kitaplar yerine beyin yemek istiyorlardı. Kurtuluş alsalar bile açlıklarına karşı koyabileceklerine güvenilemediği için Oxford yakınlarında bir yerde, şövalyelerin işlettiği bir tesiste yaşıyorlardı. Aynı zamanda şimdi şövalyeler tarafından *Aile problemlerini çözmek için* kullanılıyordu, amcalarından biri bir defasında böyle demişti.

Görünüşe göre Devon, şimdi bir Aile problemiydi. Eğer yoldan çıkarsa, onu şiddetle ya da ölümcül yöntemlerle ortadan kaldırma konusunda hiçbir tereddütleri olmazdı. Eğer onu bir ejderha yakalarsa, iğrenç hortum dilini açar ve onu bir dakikadan daha kısa sürede tüm yaşamı, anıları, ruhuyla birlikte emerdi.

Ramsey Latince bir şeyler söyledi. Tiz düdük sesi tekrar duyuldu. Devon, daha önce hiç hissetmediği kadar güçlü bir korku duydu. Kör bir panikle zikzaklar çizdi; bağırmaktan, hatta soluk almaktan bile âcizdi.

“Kız! Dur!” En yakındaki ejderhanın megafon gibi sesi vardı ve kask takmıyordu. Güneş ışığından yoksun olduğu için aşırı derecede solgun olan yüzündeki koyu damarları belirgin hale gelmişti. Sessiz, yüz­süz veya zihinsiz bir varlık değilmiş demek ki.

Korku, ayaklarına vurdu. Durmadı, hatta bunun yerine kuru bir çayır­lığı geçip yıkılmak üzere olan bir tepeye tırmandı. Alçak dalların altından geçerken aniden kanlı canlı bir kâbusla yüz yüze geldi: Başka bir zihinyiyendi bu. Bir şekilde önüne çıkmıştı, şimdi de üstüne saldırıyordu.

İkisi de yere düştü, mücadeleye başladılar. Zihinyiyen, Devon’dan daha uzun ve yapılıydı.

Koyu gözleri büyümüş, gözbebekleri iğne ucu kadar kalmıştı. Devon’ı yerde tutmaya çalıştı, ağzından tükürükler saçılarak dışarı fırladı.

Dudaklar. Hortum dilini gizleyen o dudaklar.

Devon'ın tiksintisi bir güce dönüştü ve zihinyiyene başıyla sert bir şekilde vurdu. Zihinyiyen yaralı bir kurt gibi inledi, burnundan kan sıçradı. Devon onu bir yana itti, ayağa kalktı ve tam o sırada iki ejderha daha Devon'ın üzerine hücum etti.

Üçe karşı tekti. Devon öfkeyle yumruklarını savurdu, tırmaladı, vahşi bir kararlılıkla tekmeledi. Şaşırdı ve keyiflendi. Çocukken erkek kardeşleriyle boğuşmuştu ama bu yıllar öncedydi ve hiç bunun gibi değildi. Korkusu eridi; uzuvları özgür kaldı ve refleksleri güçlendi.

Yine de yeterli olmadı. Bir an için birinin saçını avuç avuç koparıırken diğer yandan bir başkasının bacaklarına tekme atıyordu. Sonraki an nasıl olduysa yere düşmüş buldu kendini. İlk adam göğsünde diz çöküp elleriyle boğazını sıkarken, ikincisi bacaklarını tutmuş, üçüncüsü de bileklerine bastırmıştı.

Şövalyelerin geldiğini fark etmedi bile, onların ağaçların arasından süzülüşünü ya da Ramsey'nin ejderhalara *Locum tenentem!*¹⁰ diye bağırışını duymadı.

Lastik bantların çıkardığına benzer bir şaklama duyuldu, ardından Devon göğsünde bir sıkıntı hissetti. Devon'm vücudu bir gökyüzü dolusu yıldırım demetiyle doldu. Ağrı, kaslarına çekildi. Vücudunda asitten teller dolanıyormuş gibi hissetti.

Şok tabancasının yanıışı sona erdiğinde hayatının en uzun beş saniyesi bitmiş oldu. Ağzı kanla doluydu, dilini ısırp yaralamıştı. Hiçbir uzvu çalışmıyordu ve başı dönüyordu. Keskin bir düdük sesi geldi, ejderhalar, hırçın homurdanmalarla geri çekildiler.

“Üzgünüm Dev.” Ramsey, hâlâ ona doğru tuttuğu şok tabancasıyla başında duruyordu. “Ama öğrenmen gerekiyor ve bu senin dersindi. Kaçarsan, seni her zaman yakalarız. *Ben* her zaman seni yakalarım.”

10 (Lat.) “Pozisyonu koruyun!” (ç.n.)

Devon ona doğru bakarken karmaşık duyguların kendisine işkence ettiğini hissetti. Kaçmalıydı ama halsizlik kemiklerini ağırlaştırıyordu ve bedeni acıyı hatırlayarak ürperiyordu. Bir şok tabancası bu kadar can acıtır mıydı? Yoksa bu, sadece kitapyiyenlerin hissettiği özel bir acı mıydı?

“Eskiden böyle kızlarla başa çıkma yolları vardı” dedi yeşil gözlü bir şövalye, görüş alanına girerken. “Bileklerine takip cihazları takarlardı. Belki de kız kardeşinin de onlardan birine ihtiyacı vardır ha?”

“Yok. Bir daha yapmaz.” Ramsey ona ayağıyla hafifçe dokundu. “Değil mi Dev?”

Konuşmaya çalıştı, başaramadı. Tükürmeye çalıştı, onu da yapamadı. Nefes almak bile bir meydan okumaydı resmen. Şövalyeler etrafındaki ağaçlar arasından süzülerek onun etrafına yayıldı. Sessiz ve ürkütücüydüler. Hayır, sessiz değillerdi; duyma yetisini kaybeden Devon’dı ve görüşü de kayboluyordu. Baş dönmesi karanlığı beraberinde getiriyordu.

Bir sonraki sabaha uyandı. Yatakta ve hastaydı. Sonunda aptal parti elbisesinin üzerinden çıkarıldığını, yerini bir teyzenin tertipli geceliğinin aldığını fark etti. Yakasındaki gereksiz danteller boynunun kaşınmasına neden oluyordu.

Bir tarafı tekrar kalkmak, tekrar denemek ve ikinci bir kez tepelere kaçmak istedi. Vücudu bu isteği reddetti, yerinden oynamadı; yemek yememekten, aşırı koşmaktan zayıf düşmüştü. Korku ve travma ile de güçsüz kalmıştı. Ejderhalar korkutucuydu.

Utanç verici bir şekilde, birkaç saat sonra bile hâlâ hareket etmemişti ki Aike amca gelip bir tepsi üzerinde dizi dizi kitap getirdi.

“Dün Winterfield’lardan döndüğünden beri yemek yemediğini duydum” dedi. “Seni biraz beslenmeye ikna edebilir mi-

yim?” En azından ona prenses demiyordu. Ve artık Devon da ona amca demeyecekti.

Devon yatağında kıvrılıp sunulan yiyeceği görmezden geldi ve dümdüz bakmaya devam etti. Onun dokunmuş olduğu herhangi bir şeyi yemek istemiyordu.

Aike, dokunulmamış tepsiyi bıraktı. “Avlanmış olduğun için üzgünüm ancak bize pek seçenek bırakmadın.”

Bu özür Devon’a bir şey hissettirmedi. “Şimdi ne olacak? Ayak bileğime takip cihazı mı takacaksınız? Beni vahşi bir hayvanmışım gibi izleyecek misiniz?”

Aike gözlerini kırptı. “Ayak bileğine takip cihazı takmak mı? Hayır, Tanrım! Yıllardır kimse böyle bir şey yapmadı. Zaten ancak şövalyelerin böyle barbarca yöntemlere başvurduğu olmuştur. Sen hâlâ bu evin bir kızısın...”

“Senin kızın. Sadece bunu söyle lanet olasıcı, *senin* kızınım!”

“Ve buna göre muamele göreceksin.” Söylemedi, yalnızca dudaklarını sıkı sıkı birbirine kenetledi ve kaşlarını çatı. Yıkılamayacak kadar büyük bir kaleydi Aike.

“Soysuz” diye fısıldadı Devon.

“Ancak olacıklara gelince, *senin* eylemlerini ve seçeneklerini düşünmene bırakıyoruz” dedi Aike tüyler ürpertici bir nezaketle. “Hâlâ yerine getirmen gereken bir evlilik sözleşmesi ve sunman gereken bir çocuğun var.”

“Tekrar evlenmek istemiyorum.” İkinci bir düğün fikri onun midesini bulandırdı. Oysa bu fikir bir zamanlar heyecandan tüylerini diken diken ederdi.

“Devon.” Aike parmaklarını birbirine doladı, rahatsız görünüyordu. “Seçeneğin yok, hiçbirimizin yok. Tüm Yiyenlerin varlığımızı devam ettirmekteki rolünü oynaması gerekiyor. Ne kadar az doğurgan kadın kaldığını, Altı Aile’nin yararına olacak ve aynı zamanda akraba evliliğini önleyecek evlilikler müzakere etmenin ne kadar zor olduğunu anlıyor musun?”

Göğsünde bir kıvılcım parladı. “Senin için söylemesi kolay! El koyulan senin bedenine ya da çocuğun değil!” diye feryat etti.

“Benim yerimde olsan sen de aynısını yapardın.” Sakin sözleri öyle kibir doluydu ki sadece bu iddia karşısında Devon şaşkına döndü. “Teselli olması açısından söylüyorum, her şey sonsuza dek böyle olmayacak. Tüp bebek tedavilerini uygulamaya başladığımızda şövalyelerin evlilik anlaşmalarını düzenlemesine ve yürütmesine gerek kalmayacak. Senin kızların da dahil olmak üzere bir sonraki neslin kızları için işler çok daha kolay olacak.”

Devon bir cevap yetiştirmeye çalışmadan birisi kapıyı çaldı.

Aike koltuğunda döndü. “Ah, evet. Kızından bahsetmişken, bir ziyaretçi ayarladım gelmesi için.”

Devon, Luton Winterfield içeri girmeden önce ancak oturup dik pozisyona gelmeye zamanı oldu. Görkemli nezaketi ve düzgün ütülenmiş takım elbisesinden başka eşlikçisi yoktu.

“Sen!” Devon yüzünü düzgün tutmaya ve değişken duygularını kontrol altına almaya çalıştı. Kızını geri vermesini istemek, yazışmalarına izin vermesi için yalvarmak ve boğazını yırtmaya çalışmak seçenekleri arasında bocalıyordu; kararsızlığı, göğsündeki kelimeleri düğümlüyordu.

“Ben kendim çıkarım.” Aike ok gibi fırlayarak odadan çıktı.

Luton ona çok dikkatli bir şekilde baktı, sanki ilk kez karşılaşmışlardı da yüz hatlarını ezberlemek istiyordu. “Sanırım benden nefret ediyorsun.”

Buna verecek bir cevap yoktu. Sorusuna hak ettiği sessiz küçümseyişle karşılık verdi.

“Salem işi için üzgünüm” dedi Luton, gayrimenkulden bahsediyormuş gibi. İnsan dünyasında bir araştırmacıydı ne de olsa. “Teselli olacaksa, ilk çocuk en zordur. Ya da en azından öyle söylenir. Sonraki daha kolay olacak.”

“Daha kolay olmasını istemiyorum” dedi sesini yeniden bulan Devon. “Kızımı kendim büyütmek istiyorum!” Hepsini özür

dilemeye bayılıyor, diye düşündü içinden burukça. Bugün üç özür almıştı, hâlâ özürleri sayıyordu. Ama özürler kimseyi kötü davranışlarından alıkoymuyordu.

“Ne istediğinin farkındayım.” Luton, cebinin derinliklerinden çıkardığı kalın çelik zincirli, ağır bir kolyeyi uzattı ona. “Sana bir şey getirdim. İstersen al, istemezsen bırak.”

Kolye döndü ve ışıpta göründü. Dış yüzeyinde kabartmalı oymaları olan kalın, dairesel bir diskti.

Gurur, merakla mücadele etti; merak kazandı. Devon kolyeyi hızla alıp kapıverdi.

Tırnağı bir yere takıldı. Madalyon muydu? Kolyeyi açtı. Kolye ya da madalyon değil, güzel bir pusula çıktı. İğne belirsizce titriyordu. Kapağın içine Salem’in resminin yerleştirilmiş olduğunu gördü. Fotoğrafın yeni olduğu belliydi, belki de üçüncü doğum gününden birkaç ay öncesine aitti. Fotoğrafta Devon’ın iyi bildiği bahçede gülümseyerek oturuyordu, çok sevimliydi. Güneş, bir elfinkine benzeyen yüz hatlarını aydınlatıyordu.

“Dış deseni Winterfield ailesinin arması. Kişiliklerimizde bazı farklar olsa da görevlerini iyi yerine getirdin ve beni çok sevdiğim sağlıklı bir kız çocuğuyla onurlandırdın.” Boğazını temizledi. “Eve dönüşte zorluk çektiğin söylendi bana, bunun bir kısmı benim yaptıklarımla ilgili olduğundan sana anı olarak bir şeyler vermenin uygun olacağını düşündüm. İşleri kolaylaştırmak için.”

Devon pusulayı hızla kapattı, parmakları sıkıca etrafına sarılmıştı. “Çocuğumu aldın ve karşılığında bir süs vererek kendini affettirmeyi mi bekliyorsun? Siktir git. Affetmedim.”

Kaşları kalktı. “Öyle mi? Pusulayı istemiyorsan...”

“Öyle demedim.” Devon, ona göstere göstere pusulayı geceliğinin cebine attı. “Bir gün geri döneceğim, bunu senin boynuna takacağım ve kızımla birlikte uzaklaşacağım.”

“Bu tamamen bir hayal ve gerçekleşmeyecek” dedi. Devon’ı kemiklerine kadar yakan bir kesinlikle. “Gerçekte *şunlar* ger-

çekleŖecek: Salem'e senden bahsedeyeğim ve hafızasını canlı tutacağım."

"Sen neden..."

"Salem'e senden bahsedeyeğim" diye tekrarladı. "Ona fotoğraflarını vereyeğim çünkü Ŗu anda seni çok özlemiŖ durumda. Ve ona, annesinin bir gün onu görmek için geri geleceğini, ama bunun yalnızca annesinin onu yeterince sevmesi halinde olacağını anlatacağım. Belki onuncu doğum günü için olabilir. O zamana kadar yeni evliliğini de bitirmiŖ olursun." Parmağını salladı. "Uslu dur ve rolünü iyi oyna Devon, böylece kızıyla buluŖabilirsin. Ama eğer ikinci evliliğinden çekilir ve sorun çıkarırsan, kızına onu sevmediğini ve onu görmek istemediğini söylemek zorunda kalacağım."

"Yalan söylüyorsun!" Umutsuz bir dehŖet, önceki öfkesini ve cesaretini yok ederek Devon'ın eklemlerini ele geçirdi. "Daha önce de söylediğin gibi!"

"İstediğine inan. Sana iyilik yapmak için buraya geldim, paranoyak sulamalarınla uęraŖmak için değil." Luton kalkıp ıktı.

Ona küfürleri savurdu, kulağa nasıl vahŖi geldiğini kendi de fark etti.

Kimse onu umursamadı. Odasının dıŖında kapıyı kilitleyen sürgüler çekildi. Bekçiler yerlerini alırken tek tük konuŖmalar duyuldu.

Her Ŗey kilit altında, tamamen kapanmıŖ durumdaydı. Acı-naŖı kaçma giriŖimi sona ermiŖti. Uzun süren bir mücadele ya da son bir savunma olmamıŖtı; sadece avlanmıŖ, yakalanmıŖ ve geriye srklenmiŖti.

YanlıŖ türden bir prensese dnŖyordu; goblinlerle takılan ve kulelere kapatılanlardan.

Utanç damarlarında gezerken keder zihnine bir zihiniyenin darbesi gibi indi. Ne kadar da saf sanıyorlardı onu; aile reislerinin sunduğu her yalana inanan aptal bir kız. Luton'a yönelik

tehdidi etkisizdi, yerine getiremeyeceği bir şeydi.

Deli Devon. Dangkalak Devon. Dümene gelmiş Devon.

Hayatını bir arada tutan dikişler sökölüyordu. Aileler güçlü, sağlam ve eğitimliyken o, hiçbir şeydi; dikkatle seçilmiş kitaplarla dolu bir kafası vardı ve pratik bilgiden yoksundu.

Bilinçsizce büyüyen bir farkındalık, onu bir sarmaşık gibi çevreliyor, boğazlıyordu. Tek çıkış yolu uslu davranmaktı. Aileye karşı her direnişinde başkaları da bedel ödüyordu. Kural-lara uymakla kazanmıyordu ama en azından daha az kaybedi-yordu.

Pasif ol, iyi davran, bir sonraki çocuğu taşı, biraz özgürlük elde et. Salem'i ziyaret etmesine izin vermezlerse de evliliği tamamlandığında ve omuzlarındaki bazı sorumluluklar hafifletildiğinde daha fazla özgürlüğe sahip olacaktı.

Bu, Salem'i bu yıl, gelecek yıl ya da bir sonraki yıl göremeyeceği anlamına geliyordu.

Korkunç, neredeyse katlanılmaz bir durumdu.

Ancak alternatif daha da kötüydü: Fazla cesur davranıp daha fazla sınırlandırmaya davetiye çıkarabilirdi. Luton'un vaa-dini gerçekleştirip Salem'i, Devon'ın onu görmek istemediğine ikna etmesi riskini alabilirdi. Devon kızını görmeyi istiyorsa; acıyı, kalp kırıklığını, arzusunun getirdiği sabırsızlığı çekecekti.

Yere kıvrıldı, pusulayı sıkıca kavradı ve kendini nefes alma-ya zorladı.

KURTLAR SOFRASI

GÜNÜMÜZ

Zihinyiyenlerin açlığını yatıştırmak, bu türü etkileyen doğurganlık sorunlarını çözmedi. Bu sorunu çözmek için kitapyiyenler her zaman en iyi yaptıkları şeyi yaptılar: İnsan teknolojisini alttan alta desteklediler ve sonra onlardan ödünç aldılar.

Tüp bebeğin temelini çok önce çözmüşlerdi. İnsan tıp bilimini ders kitaplarını bir “ögle yemeği” niyetinde yiyerek kolayca öğrenebiliyorlar neticede. Ancak böyle bir teknolojiyi kullanmak bunu yiyenlerin biyolojilerine uyarlamayı ve güvenli bir şekilde uygulamayı gerektiriyordu.

Kitapyiyenlerin özgürce çocuk sahibi olabildiği bir dünya nasıl bir dünya olacak, merak ediyorum. Geleceğe dair korkunç bir soru.

– Amarinder Patel, *Kâğıt ve Et: Gizli Bir Tarih*

“Hadi!” Devon yarı itme, yarı dürtmeyle Hester ve Cai’yi en yakın tren çıkışına doğru sürükledi.

Tam Cai ve Hester’in oturduğu vagona geri dönmüştü ve trende şövalyeleri gördüm sanırım diyebilecek kadar zamanı oldu ki motor birden durdu. Hemen ardından ışıklar söndü. Kısa bir süre sonra Ramsey bıçağıyla işe koyuldu: İnsan yolcularda korku ve dehşet uyandırdı; insanlar da bunun karşılığında karanlık vagonlarda bağırarak ve yardım arayarak dönüp durmaya başladılar.

Devon tüm numaralarını sergileyerek Hester ve oğlunu, şövalyelerin trene bindiğine ve üçünün orayı terk etmeleri gerektiğine ikna etti, zor olmadı bu.

Bir grup diğer insanla birlikte boş ve vahşi tarlaların ortasına, dondurucu bir Northumbria gecesine çıktılar. Trende, arkalarında, birkaç kişi çılgık atıyordu. Gökyüzü habis bir şekilde duruyordu yukarıda: Bulutluydu ve ay ışığı yoktu, oldukça atmosferikti.

Hester, Devon'ın omzuna düşerek tökezledi. Birbirlerine destek oldular ve yarı donmuş uzun otlar arasından koşmaya devam ettiler. Kuşatılan 10.15 treninden uzaklaşmaya çalışıyorlardı.

Belki de iki yüz metre gitmişlerdi ki Hester, "Bekle!" diye bağırdı ve birden durdu. "Çantam kayıp. Üzerimde yok!"

Devon döndü. "Ne kadar önemliydi?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Hester üç yüz metre kadar uzanan tarlalara göz atmak için ardına dönmüştü. Tren, arazinin hafif yüksek oluşundan dolayı zar zor görünüyordu. "Cüzdanım, cep telefonum ve silahım içindeydi. Çantanın kendisi dört yüz pounda mal oldu ama bu önemli değil sanırım." Mahzun ses tonu aslında önemli olduğunu ima ediyordu. "En büyük kayıp silah. Mirastı."

"Geri mi gitmek istiyorsun?" diye sordu Devon rahatsız bir şekilde trene bakıp. Ramsey'nin geri döndüklerini görmekten memnun olmayacağını biliyordu.

"Hayır. Riske değmez." Ellerini kısaca sıktı, sonra açtı. "Ama yine de. İçinde kalemlerim vardı. Çizim defterim de."

"Çizim defteri mi?" diye sordu Devon, şaşırmış bir şekilde. Teknik olarak mümkün olsa da kitapyiyenlerin çizim yaptığını daha önce hiç duymamıştı. Tür olarak yaratıcı değillerdi. "Senin çizimlerin miydi? Önemli şeyler miydi?"

Hester küçümseyici bir şekilde güldü. "Hayır, sanırım değil-

lerdi.” Koşmaktan vahşi bir hal almış, dağınık saçlarını toplayarak başının arkasında bağladı. “Hadi gidelim. Fikrimi değiştirmeden önce.”

“O konuda...” dedi Cai. “Tam olarak nereye gidiyoruz?”

“Muhtemelen Alnwick, en yakın kasaba o.” Hester, çamurlu eteklerine dokundu. “Oraya gidecek, bir ulaşım aracı bulacak ve İskoçya sınırına geçeceğiz.”

“Sanırım Cai’nin sormak istediği şey en son varacağımız yer” dedi Devon. “İskoçya’nın hangi bölgesine gidiyoruz?”

“Şu an için bilmeniz güvenli değil.” Hester yürümeye başladı. Devon, Cai ile göz göze geldi. Cai omuz silkti.

Kaşındıran ısırganotları ve sık bitki örtüsü arasından sürünerek ilerlediler, çamurlu toprak ve karışık otların ağır kokusu Devon’m burun deliklerini tıkadı. İki kez hapşırdı. Burada kar yoktu, sadece serin ve nemliydi.

Yaklaşık yarım kilometre daha gittikten sonra gizli buzlanmadan bir kurdeleymişçesine kıvrılarak uzanan iki şeritli bir yol buldular. Devon her iki yöne de bakındı, kaygan ve donmuş yolda hâlâ çıplak olan ayak parmaklarını esnetti. “İnsanlar ya da kovalamaca yok ama aynı zamanda arabalar veya evler de.”

Hester yol levhasına göz gezdirdi. “Burası A1086 otoyolu gibi görünüyor. Ne yaparsak yapalım kasabadan uzak durmalı ve bir sonraki yere yürümeliyiz.”

“Sonraki kasaba mı?” Cai çöktü. “Ama çok yorulдум. Gerçekten bütün gece yürümek zorunda mıyız?”

“Doğru söylüyor” dedi Devon. “Hepimizin uyumaya ihtiyacı var. Ben bir günden fazla süredir ayaktayım ve uzun bir yolculuk için yeterince yemek de yemedim.”

Gerçekten de kemikleri sızlayacak kadar yorgundu. Ama bundan da öte, Devon bu kadını gözlemlemek ve Ravenscar evinde onları nelerin beklediğini öğrenmek istiyordu. Tek somut güvence Kurtuluş’tan tek bir doz veriş olmalarıydı. Geri

kalani bilinmeyen bir boşluktu. Ramsey'nin gelecekte olacakra dair umursamazlığı iyi hoştu ama asılacak olan onun boynu değildi.

“Oraya gitmek bütün gece sürmemeli” dedi Hester kolundaki gevşek bir ipliği koparıırken.

“Sürmemeli derken ne demek istiyorsun? Ne kadar uzakta ki?”

“Oraya varmadan nereye gittiğimizi söyleyemem.” Kararsızlık onu olduğundan daha küçük gösterdi. “Güvenli değil.”

“Of, Tanrı aşkına. Dinle, dikkatli olmaya alışkınsın. Bunu anlıyorum. Ama şu anda birlikte çalışmalıyız. Ne kadar gideceğimizi söylemeyecek misin? Neresi olduğunu söyleme, ne kadar uzaklıkta olduğunu söyle sadece.”

“Yaklaşık 12 kilometre” dedi tedbirlice.

Devon yüzünü ovdu. “Ve sence 12 kilometre gitmek bütün bir gece sürmez mi?”

“Açıkçası, yürürsek sürer ama arabayla kısa bir mesafe! Edinburgh'ya vardığımızda birinin bizi karşılaması gerekiyordu.” Yüzünü buruşturdu. “Onları arayıp kontrol ederdim ama telefonum çantadaydı.”

“Edinburgh'ya hiç yakın değiliz, ayrıca Edinburgh şu an için bizim için kesinlikle güvenli değil. Burada ve şimdi, arabasızız. Bu da on iki kilometrenin çekilmez bir yürüyüş olduğu anlamına geliyor.”

“Daha iyi bir fikrin var mı?” dedi Hester sinirli bir şekilde. “Sanırım burada yatıp dışarıda kamp yapmalıyız diyorsun!”

“Dışarıda değil. İçeride.” Cai, keskin kış rüzgârında dalgalanan yırtık kollarını işaret etti. “Yolda bir pansiyon var. Oraya gidebiliriz. Sabah da yolculuk yapmanın başka bir yolunu buluruz.”

Her iki kadın da ona baktı.

Devon, “Buraya daha önce geldin mi?” diye sordu.

“Bir bakıma. Avukat bir kez burada kaldı, fundalıklarda yürüyüş yaptığı tatilde. Bu bölgelere çok seyahat eder.”

Hester kaşlarını kaldırdı. “Avukat mı?”

“Pansiyon iyi bir fikir gibi.” Devon, *avukatı* veya Cai’nin diğer yarı hatırladığı kurbanlarını açıklamak istemiyordu. “Gidelim.”

Hester ellerini havaya kaldırdı. “Hiç param yok, cüzdanım çantadaydı...”

“Birkaç poundum var.”

“Birkaç mı? Ne kadar?”

“Bizim için yeterli.” Devon, yirmi bin poundun konaklamayı rahatlıkla karşılayabileceğini düşündü.

“Peki tamam! Pes ediyorum. İkiniz de durmayı çok istiyorsanız dururuz. Şimdi ne yapalım?”

“Ben nerede olduğunu biliyorum” dedi Cai. “Çok uzak değil. Kaçırmam.”

Yeniden yola koyuldular, bu sefer yarı donmuş çimenler üzerinden ilerlediler ve çit hattını takip ettiler. Devon, Hester’in yanında yürüdü, ileride de Cai vardı, yalnızca zihnindeki ölü adamın hatırladığı arazide onlara yol gösteriyordu. Çalınmış anılarının doğru olup olmadığını yakında öğreneceklerdi.

“Aile tuzağı olmamana sevindim” dedi Hester, kıvrıkcık saçları yüzünü gizliyordu. “Aklımdan geçen bir olasılıktı.”

“Daha erken” dedi Devon, içindeki ürpertiye belli etmeyen bir hafiflikle.

Hester gülmedi. “Kardeşim Killock’un tüm bunların kurgu olduğuna dair bir teorisi vardı. Cai gerçekten senin çocuğun değildi...”

“O benim çocuğum.”

“Ve tüm bu şey, Ailelerin Kurtuluş’a erişmek için kurduğu bir tuzaktı.” Kızardı. “Neyse, şimdi bunu söylemek aptalca geliyor. Yan yana beş dakika durduğunuzda bağınız açıkça görülüyor. Ve yüzünüz de benziyor.”

“Cai bu görüntüyü daha iyi taşıyor” dedi Devon alaycı bir şekilde. “Bir şey sorabilir miyim? Bir bakıma anlıyorum; genç adamlar hırslıdır ve aile reisi olmayı severler. Ama kardeşleriniz vahşi doğada saklanarak ne elde ettiler? Artık Kurtuluş satmıyorsunuz ve para kazanmıyorsunuz, bu zor olmalı. Belki de bir şey kaçıyorumdur ama anlamıyorum, neden Killock sadece yerinde kalmadı ve siz de onun yanında olmadınız? Diğer Aileler, malikânenizdeki iktidar değişikliğiyle gerçekten ilgilenmezlerdi gibi görünüyor.

“Killock bunu kendisi açıklamalı. Çok karmaşık ve hassas bir mesele.”

“Öyledir herhalde” dedi Devon, rahatsız ve sinirli bir şekilde. Konuşmanın bir yere gittiğini düşündüğü her seferde duvara tosluyordu.

“O açıkladığında anlayacaksınız, söz veriyorum.” Ravenscar kadını donmuş çamurun üzerinden atladı, gözlerini önündeki engibeli zeminden ayırmıyordu. Sonradan ekledi:

“Hiç beklediğim gibi değilsiniz.”

“Öyle mi?” dedi Devon. “Sen ne bekliyordun?”

“Sanırım başka bir ben” dedi kadın gizemli bir şekilde.

Devon bu şifreli cevabı çözmeye girişmeden Cai döndü ve omzunun üzerinden seslendi:

“Gördüm sanırım! İşte, hemen önümüzde.”

Üçü de bir bakış atmak için durdu. Alndyke Çiftliği yolun hemen önünde uzanıyordu: Küçük evlerin olduğu sıradan sadece birkaç yüz metre uzaktaydı. Kiremit çatısı altındaki taştan bir kulübe çömelmiş, gri bir kaplumbağa tanrıyı andırıyordu. Ama bakımlıydı: Sessiz ve temiz. Bu gibi yerlerin müşteri çekmelerini sağlayan sözde İngiliz eski modasını benimsemişti biraz.

Saat gece yarısına yaklaşıyordu ve Devon, ayakları altında çitirdayan çakıl yolu takip ediyordu, Cai yanı başındaydı. Hester ise biraz gerideydi. Giriş kilitli değildi ve ışıklar hâlâ açıktı

ama resepsiyonda kimse yoktu. Saate bakıldığında bu şaşırtıcı değildi.

Yerin sahibi, Nadiya adında ufak tefek bir kadın, uyandırılmaktan memnun kalmamıştı. Özellikle de yorgun ve bakımsız bir grup insanın oda talep etmesinden hoşnut olmadı. Devon'ın çıplak ayaklarına şaşkınca yan bir bakış attı.

Ama onları geri çevirmek için de iyi bir nedeni yoktu, özellikle de Devon zahmetleri için iki katı ücret ödediğinde... Para, insanın hoşnutsuzluğunu giderebiliyordu.

Yirmi dakika sonra yüz pound daha fakir olarak avlu karşısındaki bir kır evine yerleştiler. Odada iki adet çift kişilik yatak vardı: Yataklar yeni yapılmıştı ve tarzlarında yapay bir kırsal yaşam havası vardı, bu da Devon'ı şaşırttı; Alndyke zaten gerçek bir çiftlikti. Neden bir çiftliğin taklidiymiş gibi yapmaya çalışıyorlardı ki?

“Kim nerede uyuyacak?” dedi Devon, Cai bir yatağa kendini atarken. “Hey, ayakkabıları çıkar!”

“Bir dakika.” İç geçirerek yastığa yığıldı.

“Diğer yatağı sen alabilirsin istersen. Ben kanepede yatabilirim” diye teklifte bulundu Hester. “Gerçekten dinlenmeye ihtiyacın var gibi görünüyor.”

“Saçmalama. Ben Cai ile yatarım. Zaten yeterince sık yaptığımız bir şey. Ama duş sırası ilk bende.” Banyoya girdi.

“Çok uzun kalma!” Hester dışarıdan seslendi. “Sadece bir lavabo var, biliyorsun!”

Devon gözlerini devirdi, sonra soyundu ve buz gibi suyun altına girdi. Sadece saçını ve cildini kirden temizleyecek kadar kaldı. Ayakları iğrençti ama onları ovacak bir şeyi yoktu, eline aldığı parçalara ayrılan kurumuş tek bir sabun kalıbını saymazsa. Ovmaktan vazgeçti...

Kurulandı ve isteksizce kirli kıyafetlerini geri giyindi. Daha kötüsünü giyindiği de olmuştu.

Temizimsi veya en azından önceki halinden daha temiz olan Devon banyodan çıktı ve aceleyle girip kapıyı kapatan telaşlı Hester'in rahatlamasını sağladı.

Cai, yatağa kıvrılmış yatıyordu, derin bir uyku içindeydi. Ayakkabıları hâlâ ayağındaydı. Ayağından ayakkabılarını çıkardı ve yırtık pırtık elbiselerine dokunmadan üstünü örttü. Çocuk ter ve kir kokuyordu. Onun da duşu ihtiyacı vardı. Ayaklarıyla bileği arasındaki kısım ve dirsekleri döküntülerle kaplıydı. Tekrar Kurtuluş içmenin onun cildini iyi mi yoksa kötü mü etkileyeceğini merak etti Devon. Fakat bunun önemli olmadığına karar verdi.

Cai'yi uyandırmamak için çok dikkatli bir şekilde gömleğinin kenarını yukarı doğru kaldırdı ve karın bölgesindeki pürüzsüz yara izini ortaya çıkardı. Hemen hemen 3 santimetre genişliğinde, cildinin üzerinde neredeyse gümüş bir çizgi gibiydi. Şikâyet ettiği flaş ışıklar veya rahatsız edici şişlikler yoktu; karm boşluğundaki cerrahi olarak yerleştirilmiş minik cihazın dışarıdan görülebilecek bir belirtisi yoktu.

Ona yalan söylemek yanılttı ama zaten diğer insanların ve birçok kurbanın günahlarını omuzlarında taşıyan beş yaşındaki bir çocuk için durum çok ağır ve garipti. Halihazırda endişelenecek yeterince şeyi vardı.

Devon bazen cihazın gerçekten orada olup olmadığını veya bir şekilde devre dışı kalıp kalmadığını merak ediyordu. O kadar olanaksız bir fikir gibi geliyordu ki. Ama gerçeklik her zaman kendini yeniden kabul ettiriyordu. Devon ameliyatın yapıldığını görmüştü, sonraki dikişleri izlemişti; oğlu ölümü her zaman yanında taşıyordu ve bunun farkında değildi.

Ve eğer tereddüt ederse, yalnızca Ramsey'yi düşünmesi yeterliydi. *Git, fikrimi değiştirip oğlunun biletini kesmeden önce git.* Her seferinde oğlunun hayatını tehdit ettiğinde –bu gece olduğu gibi ve hiç şüphesiz yine yapacaktı– köpüren öfkesini

yutup nazik olmaya çalışıyordu. Sadece bir düğmeye basarak oğlunun hayatını sona erdirebilirdi.

Banyodan birtakım sesler geldi. Devon, gömleğin kenarını bıraktı ve Hester'in çıkmasından hemen önce daha az şüpheli görüneceği bir yere geçti. On dakika içinde diğer kadın saçını düzeltebilmiş ve kıyafetlerindeki kırıksıklıktan kurtulmuştu. Et-kileyici bir yetenek.

"Bu arada, bunu lavabonun üstünde bırakmışsın" dedi Hester. Pusulayı uzattı.

"Aa!" Devon hızla pusulayı geri kapattı. Dikkatsiz, çok dikkatsizdi.

Gerçekten de yorgundu. "Teşekkürler" diye ekledi sönük bir şekilde.

"Sorun değil." Ravenscar kadını diğer yatağa oturdu, aralarındaki boşluk dizleri birbirlerine çarpacak kadar dardı. Islak saçlarını parmaklarıyla taramaya başladı. "Güzel bir şeymiş. Aile hatırası mı?"

"Kızımdan hatıra."

Hester, parmağıyla saçlarını tararken duraksadı. "Ya... Özür dilerim. Keşke almasaydım o halde, yani eğer..." diye başladı.

"Sorun değil." Devon pusulayı açtı ve gösterdi. "İstersen bakabilirsin." Herkes kızını görmeliydi.

"Çok tatlıymış" dedi Hester yumuşak bir sesle.

"Öyledir. Tüm çocuklar tatlıdır." Devon pusulayı hızla kapattı ve zinciri avcunun etrafına doladı. "Yetişkinler ise pek öyle değil. Güzel olmak için çok fazla şey yapıyoruz."

Rahatsız edici sessiz bir anın ardından Hester mini buzdolabını işaret etti. "İçki ister misin? Dolapta şarap olduğuna eminim."

"Evet, isterim."

Hester kalktı, mini buzdolabını karıştırdı ve ucuz bir şişe beyaz şarap çıkardı. "Bir şey sorabilir miyim? Çocukken mutlu muydun? Ailenle büyürken yani."

“Evet...” Devon cevabını düşünmeden verdi. “Gerçekten mutluydum. Özgürlüğüm vardı ya da öyle düşünüyordum. Belki şöyle ifade etsem daha iyi olur, yapmama müsaade edilen şeylerden çok keyif alırdım. Sonunda her şeyin tahrif edildiğini biliyorum ama yine de Cai’ye o mutluluğun bir kısmını verebilseydim keşke.”

Bozkırlar. Fundalık. Tilkiler. Susamurları. Güneş ve kar, gök gürültülü fırtınada çıplak ayak. Tüm bu şeyler gerçektir ve onları elde etmişti ama yine de ardında sadece acı dolu bir miras bırakmayı başarmıştı.

“Mantıklı.” Hester kadeh olmadığı için içkiyi otel fincanlarına doldurdu. “Sanırım mutlu Devon’la tanışmayı isterdim.”

“Senin hayatın da tozpembe değil.”

“Kendimden neredeyse hiç bahsetmedim.” Hester şişeyi koydu ve fincanları aldı.

“Söylemediğin şeyler daha önemliydi.”

“Başına bela açacak kadar iyi bir gözlemcisin öyleyse.” Hester bu sefer yanına oturdu, neredeyse omuz omuzaydılar, iki elinde de bir fincan vardı. Yakın olması hoştu. “Buyur, birini al.”

“Teşekkürler.” Seramik sap avucunu terletiyordu. “Peki, şey... Çocuğun var mı?”

“Hayır. Hiç çocuğum olmadı.”

“Ne, gerçekten mi?” Devon tek kaşını kaldırdı; diğer kadın onun yaşındaydı ve o da bir kitapyiyendi. “Nasıl atlattın?”

“Şans.” Hester uzun bir yudum aldı, fincanının çoğunu bir anda bitirdi. “Tüm sağlıklı Aile kadınları, erken yumurtalık yetmezliği yaşarlar. Bu yetmezlik yirmili yaşlarımda sonunda gelmesi gerekirken çocukluğumda geldi bana.”

Devon cevap verecek gücü bulamadı. Ağzını açıp hiç adil olmasa da *ne kadar da şanslısın* demekten korktu. Hester için kısırlığının şans olup olmadığını değerlendirecek kadar bilgi

sahibi değildi kadının hayatı hakkında. Başkası hakkında bu tür varsayımlar yapma hakkına sahip değildi.

“Her neyse, çok aptal hissediyorum. Başka bir çocuğun olduğunu tahmin etmeliydim” diye devam etti Ravenscar kadını. “Nerede peki kızın?”

“Birmingham. Yedi yıldır onu görmüyorum.”

“Üzgünüm, zor olmalı” dedi Hester alçak sesle. Şarabının son yudumunu da içti. “Bunu söylemem ne kadar uygun bilmiyorum ama kızını özlediğini bilmek tuhaf bir teselli oldu bana. Annemi çok hatırlamıyorum ama bir yerlerde beni özlüyor olması fikrini seviyorum.”

“Ben de” diye itiraf etti Devon. Yanıtı yetersizmiş gibi hissetti. Binlerce kitap yemişti fakat hâlâ kendi annesi hakkında herhangi bir şey söyleyemiyordu. Bir eksikliğe nasıl şekil verilirdi? Bir kara delik nasıl ışıkla doldurulurdu?

Çocukken annesiyle tanışmanın nasıl olabileceğini hayal etmişti. Genç bir gelinken, hamile ve pırlıl pırlılken bu farazi senaryo tam teşekküllü bir hayale dönüşmüştü: Devon, Amberly ile yeniden bir araya geldiğini, ikisinin ortak deneyimleri üzerinden bağ kurduğunu gözlerinin önüne getirebiliyordu.

Bugünlerdeyse bu mevzuu hiç düşünmek istemiyordu. Annesiyle yüz yüze gelmeye hazır değildi, asla hazır olmayacaktı. Ve muhtemelen de bu asla gerçekleşmeyecekti.

Sessizlik fazla ağır geldiğinde Devon şöyle dedi: “Killock’a yakın mısın, onu iyi tanıyor musun?”

“Biraz.” Hester avcuna doğru esnedi. “Sanırım herkes kadar tanıyorum onu. Büyürken iyi bir çocuktı ve iyi bir kardeşti.”

“Şimdi böyle değil mi?” diye sordu Devon dikkatli bir şekilde kadını yoklayarak.

“Pek sayılmaz, hayır. Keşke daha çok dinlese.” Hester yorgun görünüyordu, belki de sadece şaraptandı. Her nasılsa, gözleri kapanmaya başladı, küçük vücudu gömüldü. “Bazen beni korkutuyor.”

“Ne demek istiyorsun?” Cevap yok.

Aşağı baktı. Hester sızmıştı, başı hâlâ Devon’ın omzundaydı. “Boş ver” dedi. Tuhaf bir şekilde korumacı hissetti, Ravenscar kadını yakındaki yatağa bıraktı ve şarap lekeli fincanı halsiz parmaklarından çekip yan sehpanın üzerine koydu. “Bence kardeşini çok sevmeyeceğim” dedi Devon. Hester derin bir uykundaydı.

Salem için her yıl tuttuğu nöbeti tamamlama zamanıydı.

Pencereye gidip başını çerçeveye dayadı ve pusulasını açtı. Üç yaşındaki bir kızın solmuş resmi ona bakıyordu.

Nöbet her zaman acı verici bir şeydi, özellikle bu yıl daha işkenceye dönmüştü. Güneyde bir yerde, birkaç saat sonra kızının onuncu yaşını kutlamak için bir doğum günü partisi verilecek, şahane kutlamalar yapılacaktı.

On yaşında. Luton’un anlaşmasına göre katılması gereken doğum günü. Ve o, bir çocuğunu kurtarmak için diğerini terk ettiğinden orada olmayacaktı.

Kesin Salem’in babası bu anı sevinçle karşılar, diye düşündü ama Devon’ın seçeneklerinin hiçbirisi mükemmel bir çözüm içermiyordu. Verdiği sözü tutabilmesi için gereken koşullar, Cai’yi ölü veya daha kötüsü olarak kabul etmek anlamına geliyordu.

Yapabileceği en iyi şey buydu. Kızı beklemek zorunda kalacaktı.

“Üzgünüm ama seni göremeyeceğim” diye fısıldadı karanlığa, nefesi camsız pencerelerde donuyordu. “Sana gelebileceğim vakit, geleceğim.” Pusula parmaklarında kırmızı çizgiler oluşturan dek sıktı. “Doğum günün kutlu olsun Salem.”

Dinginlik, yorgunluğuyla karışmıştı; yıllar öncesine dayanan bir yorgunluktan ondaki. Cai’yi rahatsız etmek veya Hester’in kişisel alanına girmek istemeyen Devon, onları kendi yataklarında bıraktı. Uzun bedenini yapmacık köy koltuğuna sığdırdı ve uyuyakaldı.

14

PRENSES VE DEV

ALTI SENE ÖNCE

Prenses yine tamamen yalnızdı. Dahası, babası elli vagon gümüş karşılığında onu bir devle evlendirme sözü vermişti.

Prenses, babasının yaptığını duyduğunda dehşete kapıldı ve ona fikrini değiştirmesi için yalvardı. Ancak babası anlaşmasını gerçekleştirmeye kararlıydı.

– Charlotte Huck, *Prenses Kürklü*

Teslim olmakta bir tür huzur vardı.

Onu utandırsa da Devon'ın bir tarafı öylece pes etmenin rahatlığını kucakladı. Kızına geri dönmenin tek yolu aynı zamanda en az direnç içeren yoldu, bu yüzden başarısız kaçışından yedi ay sonra Devon ikinci bir düğün için hazırlık yapmaya gelen teyzelere direnmedi.

“Nefes al tatlım” dedi Beulah teyze, parmakları kaburga kemiğine dokunurken. “Evlilik sonsuza dek sürmez. Güçlü kal ve dimdik dur.”

Devon nefesini içine çekti ve daha dik durdu. Üzerindeki ağır işlemeli Romanya işi elbisesi, ona ilk olarak dört yıl önce hediye edilenle aynıydı; sadece şimdi göğüs ve kalçalarını biraz sıkıyordu, bu yüzden biraz mücadele etmek zorunda kaldılar. Bu tür şeyler bekleniyordu zaten. Daha yaşlıydı ve bir çocuk doğurmuştu. Kızı. Hayır, Salem'i düşünme.

Güçlü eller bağcıkları sıkıca çekti ve Devon, kalbinin vücuduna bağlanmasına izin verdiğini hayal etti. Kendini topla.

Başka bir evlilik, başka bir çocuk, sonra onları görmek için izin isteme yetkisi olurdu.

İçten içe şimdiden argümanlar oluşturunuyordu. Bir daha görürse Faerdre'den tavsiye alabilirdi. Faerdre çocuklarını görmek ister miydi? Umursar mıydı? Geçmişe dönüp baktığında, Devon'ın düğününde üzgün görünüyordu.

Onlar bir tür prensesler ve işte prenseslerin yaşamı böyleydi: Kulelerde güvende, kendileri için rekabet eden erkeklerle evli. En mutlu masalarda bile prenseslerin genellikle çok fazla seçeneği yoktu. Onlar kazanılacak veya verilecek ödüller olarak kabul ediliyordu ve hayatlarını anlamlandırabilecekleri başka bir bağlam yoktu.

Sıcak bir temmuz öğleden sonrasında Devon çocukluk evini ikinci kez terk etti. Bu seferki ayrılığı kutlama sesleriyle karşılanmadı, teyzeler odalarında saklandı, amcalar onu kararlı bir şekilde görmezden geldi. Belki artık bu sahtekârlığa gerek yoktu ya da belki gerçekten utanmışlardı. Her iki şekilde de, Devon minnettardı. İstemediği ikinci evlilik için Aile tarafından bir uğurlama yapılması dayanılmaz derecede acı olurdu.

Bunun yerine onu refakatçi olarak iki şövalye eşliğinde –biri Ramsey'ydi– çok daha küçük bir limuzine sıkıştırdılar.

Kardeşini en son kışın bir ormanda, başına doğru silah tutarken görmüştü.

“Önden hanımlar” dedi Ramsey ve hatta gülümsedi. Yani neredeyse. Devon titredi ve araca bindi.

Ramsey ve Paulton adlı başka bir şövalyenin arasına sıkıştı. Aike amca karşılarında oturuyordu. Yan koltukta bir ejderha belirdi: Büyük dizlerinin arasına sıkıştırılmış yumuşak elleri ve motosiklet kaskıyla gizlenmiş bilinmeyen yüzüyle.

“Sana ikinci düğünün için geleceğimi söylemiştim” dedi Ramsey ve şaka yapmış gibi güldü. “Nasılsın?”

Devon dudaklarını birleştirdi ve yere baktı. Dostça sohbet etmeye katlanamazdı.

Yorkshire'dan Norfolk Sahili'ne yapılan yolculuk, Yorkshire'dan Birmingham'a yapılan yolculuktan daha uzun sürdü. Aracın düzenli hareketinden dolayı sakinleşen ve dışarıdaki manzaraya karşı ilgisiz olan Devon uyuyakalmıştı. Ramsey'nin "Neredeyse geldik" dediğini duyarak aniden uyan-
dığında henüz saniyeler geçmiş gibi gelmişti ona.

Devon başını salladı, ondan nefret ettiğini hatırladı ve bakışlarından kaçmmak için pencereden dışarı baktı. Kardeşi ise esnemesini bastırdı.

Easterbrook Malikânesi, Devon'm bir daha ziyaret edeceği hiçbir eve benzemiyordu. Aile arazisi boyunca iyi döşenmiş bir yol üzerinde ilerlerken bahçeler, bostanlar, küçük bir çiftlik ve Ramsey'nin kendisine yel değirmenleri olduğunu bildirdiği garip bir dizi hareketli yapı karşısında şaşkına döndü.

"Yel değirmenleri mi?" dedi, merakı kısa süreli olarak nefretini yenerek ağır bastı. "Elektrik için mi?"

"Evet. Elektrik satılabilir bir şeydir. Easterbrook'lar topraklarının birçoğunu insan işletmelerine kiralamışlardır."

Mevsimlik meyve toplayıcıları tarlalarda hareket ediyor, çalışıyorlardı. Traktörler düzenli sıralar halinde hareket ediyordu. İşçiler kötü giyimliydi ve birçoğu yorgun gibi görünüyordu.

"İnsanlarla etkileşimde bulunmamamız gerektiğini sanıyordum" dedi Devon. "Ve neden çoğu kadın? Kadınların böyle işler yapmak istemeyeceğini düşünürdüm."

"İşçi olmayı fuhuş işçiliğine tercih ederler" dedi Paulton. Yanak kasında bir kasılma oldu.

"Fuhuş?" Devon'ın içinde huzursuzluk dolaştı. Fuhuş fikrini okumalardan anlıyordu ancak bunun Aile ile ne ilgisi olduğunu anlayamıyordu.

"Evet, kötü seçenekler ruleti gibi bir şey" dedi Paulton. "Eğer şanslıysan tarım işçisi olursun. Eğer şansın yoksa fahişe. İkisi için de çok yaşlıysan organlarını satarsın. Gaddarca bir iş."

“İnsanlarla etkileşim değil, bütünleşme sorundur” dedi Ramsey, meslektaşının araya girişini duymazdan gelerek. “Easterbrook’lar insanlarla bütünleşmiyorlar. Evin içinde insan çalıştırmıyorlar. Aslında, bu insanların çoğu işe alınmış sayılmazlar çünkü ülkede yasadışı kalıyorlar ve ne kadar ücret alırlarsa alsınlar memnunar.” Camı açtı, dirseğini dışarıya doğru çıkardı. “İyi bir iş. Birkaç teknik eleman dışında, Easterbrook çocuklarının çoğu kâhya ve toprak sahibi...”

Paulton homurdandı. “Öyle de adlandırılabilir tabii.”

“Çiftliklerden ve yel değirmenlerinden evlerini ayakta tutacak kadar bir meblağ pay alırlar” dedi Ramsey sert bir bakışla ona bakarak. “Ve bunun sayesinde diğer Ailelerdeki delikanlılara göre yerel nüfus arasında daha az zaman geçirirler. Buna kıyasla son kocan işinde insanlarla yakın temasından kaçınmak için çok dikkatli olmak zorundaydı.”

“Kirli para. Acı üzerinden kazanılıyor. Dürüst olmak gerekirse Aile reislerinin buna izin vermesine inanamıyorum” dedi Paulton. “Benim evim Gladstone böyle bir şey yapmıyor.”

Limuzinin içindeki hava daha yoğun ve sıcak hale geldi sanki.

“Hadi ama... İnsan bunlar sadece” dedi Ramsey sıkkın bir tonla. “Kitapyiyen ticareti yapıyor değiller ya.”

Ticaret yapmak: Geçişli fiil. Kelimenin birçok tanımını vardı ancak bunlardan hiçbirisi kardeşlerinin kullandığı bağlamda mantıklı değildi. İnsanlarla ticaret yapmak neden kötüydü? Diğer tüccarların yaptığı şey de bu değil miydi?

“Aptal olma” dedi Paulton. “Evet, sadece insanlar ama kızları içinde tutuldukları o cehennem çukurunu gördün mü? Bir ejderhayı bile onlardan birine koymam!”

Ramsey gülmeye başladı. “Ne zamandan beri bu kadar yufka yürekliisin?” dedi.

“Yeter Paulton” dedi Aike. “Ve Ramsey, lütfen yaşına ve statüüne uygun davran.”

“Yaşıma uygun mu davranayım?” dedi Ramsey, hâlâ keyifli gibiydi. “Sen de kendi işine baksan ve çeneni kapalı tutsan olmaz mı seni bir ayağı çukurda, ihtiyar ucube? Şövalyeler senden emir almazlar.”

Aike’yi rahatlıkla küçümseyebilmesi Devon’ı şaşırttı. Aike amcayı da şaşırttı; adamın elleri titredi, baykuş gibi gözlerini kırptı. “Ayrıca, Paul ve ben sadece şaka yapıyoruz. Değil mi?” Ramsey diğer adamın omzunu silkeledi.

Paulton yüzünü buruşturdu, anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Aike, Devon’ı da şaşırtarak, hiçbir şey demedi.

Araba durduğunda çakıl taşları çıtırdadı.

Aike kapıyı açtı. Hâlâ sessizdi, arabadan zarif bir hareketle çıktı. Devon kendini dışarı attı ve dik bir şekilde durdu. Prensesler her zaman nazik davranırlardı; bu onun rolüydü. Onun Ramsey gibi amca/babasına karşı kaba olma özgürlüğü yoktu.

Easterbrook Malikânesi’nin dışı, orijinal Tudor tarzında bırakılmıştı ancak içi acı verecek kadar modern ve aydınlıktı. Girişin tamamı ışıkla doluydu ve kapılardan avizelere kadar her şey camla kaplı gibi görünüyordu. Kuvars parçacıklarının yarattığı ışınlar kırmızı mermer zeminden yansıyor, kıvılcımlar halinde kırılıyordu.

Beyaz raflar girintileri zarifçe dolduruyordu; üzerlerindeki kitaplar renk ve boyuta göre düzenlenmişti ve inişli çıkışlı bir gökkuşağı oluşturuyordu. Alt tonlarda petrol notaları eşliğinde taze basılmış kâğıdın yaydığı keskin kitap kokusu... Devon yüzünü buruşturdu. Modern kitapların güzel hikâyeleri vardı ama parlak sayfaların yağlı tadını sevmiyordu.

Kutlamalar çoktan başlamıştı. Bir avuç insan gülüyor ve yine ışık yansıtan kadehlerden şampanya içiyordu. Hepsi resmi giyimliydi ve mücevher takıyordu. Her yerde parlaltı ve parlaklık vardı. Devon elini başına koydu, ışıltıdan bunalmıştı.

“İşte buradasın Aike.” Matley Easterbrook, ana merdiven-

lerden kayıtsız bir özgüvenle indi ve diğer iki adam da onun ardından geldi. Üçü de açık renkli takımlar giymişlerdi.

Matley, Luton'dan daha genç, Devon'dan daha yaşlıydı; Luton'dan daha uzundu ancak yine de Devon'dan daha kısaydı. Sarı teni ve koyu, kıvrırcık saçları Akdeniz kökenlerine işaret ediyordu.

Kitapyiyenler genellikle karmaşık ve takip etmesi güç etnik kökenlere sahipti. Farklı kıtalar üzerindeki farklı evler uzun zaman önce soylarını birleştirmiş, her iki tarafta da zayıf olan halkaları desteklemişti.

Sadece kaçınılmazı geciktiriyorlardı, diye düşündü. Gittikçe daha az kitapyiyen aile kalmıştı ve diğer ülkelerde hayatta kalanlara erişilmesi giderek zorlaşıyordu. Modern zamanda pasaportlar, göç, resmi belgeler, vizeler ve diğer tüm resmi şeyler, kıtalararası evliliği neredeyse imkânsız hale getirmişti.

“Yeniden görüşmek ne hoş.” Aike kendine gelmişti. Genellikle sadece diğer Ailelerin erkekleri için sakladığı ve asla Devon'a sunmadığı geniş, dişlerini gösteren gülümsemesini takınmıştı. “Size Devon'ı takdim etmekten mutluluk duyarım.”

Tüm gözleri üzerinde hissetti, dikkatlerin yoğunluğu altında kasıldı. “Merhaba çocuk.” Matley'ye bakmak zordu: İnci rengi takımı, onu aşırı aydınlatılmış evde aydınlık bir işaret fişğine dönüştürmüştü.

“Tanrım, amma uzunmuşsun!” Omzunu haddinden daha sert bir şekilde sıktı.

Devon titrememek için kendini tutuyordu. Bu adama zayıflık göstermek, onunla alay edilmesine davetiye çıkarmak demektir. Luton soğuk ve ilgisizdi; Matley'nin ise hoşgörüsüz olabileceğini düşünüyordu. Aslında, birazcık bile vicdanı sızlamadan insan ticareti yapan bir adam olabilirdi.

Herhangi bir yanıt alamayınca Matley hızla uzaklaştı ve “Bunlar iki kardeşim, Wight ve Jarrow” dedi.

“Evliliğin hayırlı olsun kuzen, kutlarım.” Wight tırnaklarının kenarındaki etlerle uğraşıyordu. Gerçek ilgisi, resepsiyon odasında olan partide gibiydi.

“Kuzen, kutlarım.” Jarrow çekingen bir şekilde yineledi. Yirmi üç yaşında olmasına rağmen daha genç gösteriyordu. “Bir yastıkta kocayın.”

“Teşekkürler.” Sohbetin bayağılığı sinirlerine dokunuyordu. “Çok nazıksınız.”

Matley koluyla bir yana savurdu. “Wight, lütfen şövalyeleri ejderhaları kontrol edebilecekleri kışlalara götür. Jarrow, gelinimizi kutlamalara götürür müsün lütfen?” Dönüp Aike’a yapmacık bir gülümseme sundu. “Kuzen, bunun iş tarafını tamamlamak için benimle ofise gelmelisin.”

Ramsey ve Paulton, Wight ile birlikte ayrıldılar, ejderha da peşlerinden gitti. Aike, Matley ile birlikte ortadan kayboldu ve hiçbirisi Devon’a bakmadı.

Devon, günün hiçbir yanı gerçek veya elle tutulur değilmiş gibi uzaklara daldı. Düğünü atlat, diye kendisine hatırlattı. Her gün bir adım. Düğün, evlilik, çocuk, sonra Salem. Eninde sonunda. Başka yapabileceği bir şey yoktu.

“Benimle gelin lütfen Bayan Fairweather.” Jarrow’un koyu Norfolk aksanı kulaklarına çarptı. “Sizin için bir parti düzenledik.”

“Sabırsızlıkla bekliyorum” dedi neredeyse gerçekçi bir şekilde. En azından parti bir oyalama olacaktı, bol miktarda alkol de vardı. Devon, bugünlerde Faerdre’yi biraz daha iyi anladığını düşünüyordu. Kadının o zamanlar çok neşeli görünen gülümsemesi üzerine düşündüğünde kırılğan ve zoraki gelmeye başlamıştı.

Resepsiyon odasına yaklaştıklarında bir çift genç adam aceleyle yanlarından geçti. Elllerinde lekeli bardaklar vardı. Biri yemek odası kapısını itip sonuna kadar açtı ve kapı geri döner-

ken, Luton Winterfield kısa bir süreliğine görünür oldu, gülümseyip şakalaşıyordu.

Devon donup kaldı. Midesi bulandı ve kusmuğu ağzına geldi. Buraya gelmeye, burada olmaya, ona tekrar işkence etmeye, güzel kızı Salem'i öylece malikânesinde sakladıktan sonra onu bu halde görmeye nasıl cüret ederdi?

"Hayır." Ayakları hareket etmiyordu. Salem'in babasıyla nasıl yüzleşebilirdi? Salem'i *kaçıran* adamla.

Jarrow durdu. "Bir şey mi oldu?"

"Fikrimi değiştirdim. Kutlamak istemiyorum. Burada olmak istemiyorum." Sesi bekleme odasında yankılanıyordu. Aptal camlar her şeyi fazla parlak ışıklarıyla donatıyordu.

Kulağına eğildi. "Düğün kutlamasına gitmek istemiyor musun? Gelinlerin düğünleri sevdiğini sanırdım."

Bir şey söylemesi gerekiyordu, yüzünün halini değiştirmek ve her şey yolundaymış gibi davranmak için bir şans gerekiyordu ona. Boyun eğ, pasif ol, kork ve karşılık verme: Salem'i tekrar görmek için şans kazan. Bir şekilde, "Çok gürültülü. Çok fazla insan var" cümlelerini ağzından çıkarmayı başardı. Aptalcaydı. Sanki küçük bir çocuktan da gök gürültüsünden korkuyordu. Ancak ailesi her ne kadar insanlar söz konusu olsa da hayat alıp satan bu Easterbrook çocuğundan *korkuyordu* gerçekten. Evlenmek zorunda kalacağı zalim ve kibirli Matley'den de. Jarrow onun sözlerine gücenirse başı belaya girecekti.

Ama tam nefes almak için ciğerlerini doldurup "Peki, içeri girelim" demeye hazırlanmıştı ki Luton biriyle konuşmak üzere biraz döndü ve Devon'ın kararlılığı tekrar darmadağın oldu. Duvara doğru yanaştı, burada onu görmezdi. Kapı tekrar yavaşça kapanıyor, odanın içini gizliyordu gitgide.

Jarrow, "İlk kocan mı orada?" dedi.

Tahmini Devon'ı sarstı. Çok geç olsa da başını aşağı yukarı salladığını fark etti, iki yana istemişti.

Oda dönmeye başladı, ışıklar kafasının içinde yanıp duruyordu. Neden her şey bu kadar aydınlıktı?

“Üzgünüm. Sadece bir saniyeye ihtiyacım var. Sonra girebiliriz” dedi. Yalan, yalan, yalan. Cesareti her saniye azalıyordu.

Jarrow ise, “Video oyunlarını sever misin?” diyerek onu şaşırttı.

Sorulan soru öyle beklenmedikti ki giderek artan sıkıntısını dağıtıverdi. “*Video oyunu*: isim” dedi, içsel sözlüğünde karışık bir şekilde arama yaparken sakinliğini korumaya çalışıyordu. “Oyuncuların bir video ekranındaki görüntüleri kontrol ettiği elektronik bir oyun.” Kaşlarını çatı. “Bu ne anlama geliyor ki?”

Jarrow gülümsemeye başladı. “Senin de sözlük sayfaları yemen gerekiyordu, değil mi? Tek asi çocuk ben olmadığım için sevindim! Hangi sözlüğü verdiler sana?”

“Ee... *Merriam-Webster*.” Baskısını belirtmesi gerekip gerekmediğini merak etti, sonra önemli olmadığına karar verdi. Kalp atış hızı yavaşladı, göğsündeki sıcaklık biraz azaldı.

“Ah, biz Oxford’un sözlüğünü yeriz. Ama sadece çok küçük yaşta çok fazla soru soranlar” dedi. Merdivenlere doğru işaret etti. “Hadi, sana küçük bir ev turu yapayım ve bazı oyunları tanıtayım. Belki hoşuna gitmez ama muhtemelen sıkıntıdan içinin içini kemirmesinden iyidir, değil mi?”

“Doğru. Tabii.” Kendi düğününden uzaklaşarak mutsuzluğunu birkaç anlığına önlemek için her şeyi yapardı. Kızı Salem’den ne kadar uzak olduğunu, kızını ne kadar süredir görmediğini hatırlamaktan kaçmak için her şeyi... Jarrow onu iki kat yukarı götürdü, postmodern sanatla kaplı koridorlardan ve her iki metrede bir tavanlardan fişkıran şamdanlardan oluşan koridorlardan geçtiler. Bale ayakkabıları altındaki halı tıpkı malç gibi hissettiriyordu ve hava sahte çiçek kökleriyle doluydu. Birkaç koridordan sonra oyun odasına ulaştılar.

Paralel evrene adım atmış gibiydi.

Büyük bir eğlence merkezindeydi sanki. Bir duvarı tamamen kaplayan büyük televizyon ekranına şaşkınlıkla bir şekilde bakakaldı. İçeride devasa bir televizyon ekranı vardı. Ekranla birçok kablolu yerde olan küçük gri bir kutu bağlanmıştı ve bu kablolardan biri plastik düğmelerle kaplı garip, kavisli bir cihazla son buluyordu. Devon daha önce böyle bir şey görmemişti. Kendi malikânesi, Aike'in ifade ettiği gibi, *modern saçmalıklardan* kaçınıyordu.

“Bu benim PlayStation’ım” dedi Jarrow, bu bilgi aydınlatıcıymış gibi. Ona çıkıntılı, kavisli cihazı verdi. “İşte, bir oyun kolu al ve otur.”

Büyük kırmızı kanepeye oturdu, o şeyi avuçlarının içinde tutuyordu. “Neyin kolu bu?” Ekranlardan dökülen ışık dışında burada hiç ışık yoktu; keyifli karanlık.

“Oyun kolu, oyunu kontrol edeceksin, şapşal. Böyle tut.” Esnek olmayan parmaklarını ters bir pozisyona yerleştirdi.

Devon elinden gelenin en iyisini yaptı, oyun kolu avuç içinde garip bir şekilde duruyordu. Parmakları tuhaf açıldaydı.

“Belki de bunu sen almalısın” dedi ve o şeyi geri uzattı. “Benim için uygun olup olmadığını bilmiyorum.”

“Sadece pratik yapmak gerekiyor.” Jarrow kolu elinden aldı ve PlayStation üzerindeki düğmelere bastı. Ekran değişti. “Başlamadan önce bir bira ister misin?” Birayı alışılmışın dışında telaffuz etmişti.

“Hımm.” Devon hiç bira içmemişti, “bira” olarak telaffuz edilsin ya da edilmesin. “Evet, bir tane isterim, teşekkür ederim.”

“Harika.” Jarrow görüşünden çıktı, arka taraftaki bir depoya doğru gitti. Ekranın üstünde “Tomb Raider” yazısı, bazı isimler ve bir açılış sahnesi belirdi. Mavi bir üst giyen kara saçlı bir kadın, keskin bir Oxford İngilizcesi ile bir Amerikalı adamla konuşmaya başladı. Bir tür casus gibi görünüyordu.

Hiç film, çizgi film veya televizyon izlememiş olan ve haliyle video oyunu da görmemiş olan Devon, ekrana büyülenmiş gibi bir hayranlık içinde baktı. Bugüne kadar gördüğü en sihre yakın şeydi.

Jarrow geri geldi, iki bira kutusu koydu ve kanepeye yanına oturdu. “Hazır mısın?” Ceketini çıkarmıştı ve daha mutlu, daha rahat görünüyordu.

“Neden sadece sizin evinizde bu şeylerden var?” Devon birayı kafasına dikti. Şarap kadar sert etkilemedi. Ekşi ve mayalıydı ama yine de kolayca içiliyordu, Romford amcanın askeri kurgu romanlarındaki gibiydi aynı. “Şimdiden oyunları sevdim ve henüz hiçbir şey yapmadık!”

Jarrow güldü. “Bir süre beni izle. Nasıl oynandığını sana göstereceğim. Kontrol cihazını sadece bir kişi kullanabilir, bu yüzden sırayla oynamamız gerekecek.”

Devon birasından bir yudum aldı. Bira. Onun birası. Oynarken onu izledi ve açıklamalarını dinledi, ayrıntıları içine çekti, teknolojiye hayran kaldı. Gününün böyle geçmesini beklemiyordu. Ama şikâyet ettiği bir şey değildi.

İlk seviyeden sonra, “Yeniden deneyebilir miyim?” dedi.

Jarrow anlık bir tereddütle kontrol cihazını ona bıraktı.

Devon oyunda neredeyse anında “öldü”. Yüksek sesle güldü ve bir kez daha denemek için oyunu yeniden başlattı. Oyun, aynı kitaplar gibi, hikâyelerin aktarıldığı bir başka ortamdı – kâğıt tabanlı değil, elektronikti. Kendine düğünü ve kaburgalarını sıkan Eski Ülke kıyafetini unutma izni verdi. Lara Croft’un koşma, sıçrama, ateş etme ve bulmacaları çözme mücadeleleri Devon’ın oldu ve bu işine geldi. Çünkü Lara’nın sorunları Devon’inkilerden çok daha eğlenceliydi. Bir fikirle aydınlandı ve durdur butonuna bastı.

“Bir sorun mu var?” dedi Jarrow.

“O bir prenses.”

Jarrow şaşkın bir bakış attı, tek kaşını kaldırdı. “Eh... Bir bakıma... Kelimenin gerçekten geniş bir tanımlamasını göz önüne alırsan, sayılabilir. Lara, aristokrat bir toprak sahibi, sanırım bu da oldukça benzer.”

Devon onu duymuyordu. Sadece ekran üzerindeki dalgalı, mavi gömlekli kadına bakabiliyordu: Maceralar ve çamurlu çizmeler için kalesini reddeden bir prenses. Düşmanlarla savaşıyor, bacağına bağlı bir silahla hazine avına çıkan biri.

“Anlamıyorum” dedi. “Neden bir Lara Croft tarzı bir prenses olamıyorum? Neden böyleyim?” Oyun kolu, şekilsiz bir taş gibi ağır duruyordu. Gözleri, zihnindeki bir sözlüğün yardımıyla bile adlandırması veya işlemesi zor olan bir duygu karışımı ve biraz da bira yüzünden yanıyordu.

Jarrow saçını çekiştirirdi. “Ben...”

Kapı şiddetle açıldı, ikisini de sıçrattı. Matley Easterbrook içeri girdi. Şaşkın ve sarhoş oturan Devon’ı gördü; yanındaysa ceketsiz ve suçlu duran Jarrow vardı.

“Evde sizi aradım durdum!” Matley, parmağını sallayarak konuştu. “Tüm bu süre boyunca burada mıydınız?”

“Benim hatam.” Jarrow hızlıca söyledi. “Oyun konsolu denemek ister misin dedim.”

“İki saat boyunca mı? Tek bir görevin vardı, onu koridora götürmek!”

“Hata bende.” Devon araya girdi. “Fairweather Malikânesi’nde oyunlarımız yok. Ailem insan teknolojisi konusunda biraz eski kafadır. Sadece merak ettim.” Matley bakışını Devon’a kaydırıldı. “Amcan delirdi kızım. Kaçtığını sandı senin. Yine. Sanırım böyle şeylerde sabıkan var gibi. Ama işte buradasın, küçük kardeşimle saklanmışsın.” Gülümsedi, yaşma göre çok çocuksuydu. “Başka biri olsa, sadakatin hakkında sorular sormam gerekirdi.”

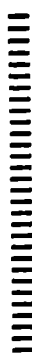
Devon gözlerini kırptırdı, kafası karışmıştı; Jarrow kıpkırmızı kesilmişti. Bağlamı kuramıyordu ama Matley ya onunla, ya Jarrow'la ya da ikisiyle birden alay ediyordu.

“Neyse ki buradasın ve ortadan kaybolmadın” dedi, Devon bir köpekmiş gibi parmağını büküp onu çağırdı. “Ayağa kalk canım. Gece daha yeni başlıyor.”

Kulaklarını bir vızıltı doldurdu ve görüşü yok oluyor gibi hissetti; sadece Matley'yi görebiliyordu, uzun, sert çizgilerle çerçevelenmişti ve fazlaca ışıkla çevriliydi. Bu ilişkiyi maskeleyecek içki veya uyuşturucu ya da Luton'un dikkatsizce sunduğu o küçük iyilikler olmayacaktı. Yeni kocası deneyimlemesi değil, katlanması gereken bir şey olacaktı.

Devon ayağa kalktı ve aniden mide bulantısıyla sarmalandı. “Sonra görüşürüz” dedi omzunun üzerinden bakarak. Matley'nin yanından ilerleyerek oyun odasından ayrıldı, elbisinin bağlarıyla ayakta duruyordu.

Jarrow, koltuğundaki yerinden başıyla bir selam verdi, sessizlik içinde kaybolmuş gibiydi, kucağındaki oyun koluna bakarak oturdu.

BÖLÜM 3

SABAHA KARŞI

RAMSEY VE IŞIK DAĞI!**GÜNÜMÜZ**

Şöyle bir şey vardır, bilirsiniz: İhanet, tam ve utanmaz hal aldığı yerde devlet adamlığına dönüşür.

– George MacDonald Fraser, *Flashman ve Işık Dağı*

Ramsey acil durum düğmesini kolayca bulmuş ve ışıkları kontrol eden kabloları kesmişti. Çoğu sönmüştü, geri kalanı ise yanıp sönüyordu. Edinburgh'ya gitmek üzere olan 10.15 treni uzun ve hareketsiz vagonlar haline gelmişti.

Koridorlardan hızla ilerledi, elinde bir bıçak vardı ve insan görüşünü kısıtlayan gölgelerde mükemmel bir şekilde rahattı. Bir kesik, bir çizik, birkaç kıl payı kurtuluş. Çılgılık ve çırpınmalar. Hafif kanamaları olan, felaket korkmuş birkaç düzine insan. Ardından gelen izdiham ise tam bir zevkti.

Genç bir adamken insanların ve hatta birçok “yiyen”in her zaman bilineni sorgulamamaya meyilli olduğunu, olayların veya deneyimlerin sürekli olarak tahmin edilebilir kalacağına inandığını keşfetmişti. Ramsey de bu varsayımı istismar etmeyi öğrenmişti. Beklentilerini muhteşem bir şekilde bozduğunda kontrolü ele geçirmek kolay oluyordu.

Tıpkı bu gece olduğu gibi. Mantıklı ve makul düşünen biri, bıçaklı bir adamın tüm bir vagon için, hatta tüm bir tren için tehdit olmadığını anlayabilirdi. Topluca üzerine çıksalar, üstün “yiyen” gücüne rağmen, Ramsey'yi hallederlerdi. Ancak bek-

lenmedik şekilde hareket ederek, olayların mantıklı kalacağına dair inançlarını altüst etmişti.

Rasyonellik her zaman bu aşamada eriyip giderdi.

Pencereden dışarıya bir göz attı. Devon tarlaya doğru uzaklaşıyordu, yanında Hester ve Cai vardı. İş tamam, fazla şiddete gerek yok. “Tavuklar” cesaret bulmadan önce ortadan kaybolmalıydı. Ondan ciddi anlamda sayıca üstünlerdi, her ne kadar bunu şimdilik unutmış olsalar da.

Ramsey, Devon’ın ayak izlerini kısmen geri takip ederek en yakın çıkışa doğru geri döndü. Çıglık atanlar ve ağlayanlar arasından geçti. Tiksindirici bir korkaklık, diye düşündü.

Sonunda dışarıdaydı. Burada da bazı insanlar vardı ama o kadar kalabalık değildi.

Hava ferahlatıcı ve tazeleyiciydi; kalabalığın ete benzer kokusundan sonra bir mola gibi gelmişti. Derin bir nefes aldı. Bıçağı bacağındaki kılıfa geri koydu. Orada iyi duruyordu. Kısa bıçak taşımak beyefendilere yakışır şeydi.

Gözüne ezilen toprağın üzerine dağılmış bir şey ilişti. Ramsey yürüdü, ayağıyla o şeyi itti. Bir çanta. Tanıdığı bir çantaydı; Hester Ravenscar benzer bir şey taşıyordu. Ona ait olabilirdi.

Çantayı kaldırırken pürüzsüz ve kuru pahalı deri ellerinin altından kaydı. Nazikçe karıştırmaya başladı. Eli soğuk bir metale değdi; işte. Tabancayı çıkardı, ona baktı. Bir beşpatlar. Doldurulmuştu. Kim, neden silahını çantasında taşırdı ki? Onu vücudunda saklamak istemeyen biri. Neden geride bırakırdı? Aceleyle ayrılan biri.

Kesinlikle Hester. Artık bundan emindi.

Çevirip inceledi. Pahalı ve eskiydi. Özel yapım mıydı? Evet ancak standart altıpatlar model alınmıştı. Kabza üzerine yakılmış olan armayı da tanıdı. Özgün bir sanatsal üslupla çizilmiş aslanın üstünde üç kırmızı yıldız ve kalın bir kırmızı çizgi vardı. Slogan: *Aykırı Ol*. Sırıttı. Ravenscar arması.

Tabancayı çevirdi. Tabanca kabzasının üzerinde çok ince bir şekilde WR harfleri oyulmuştu. Gerçekten ilginç. Bu tabancanın bir zamanlar Weston Ravenscar'a ait olduğunu tahmin etti –tahmin etmek zayıf bir kelimeydi, bunun üzerine yüklü paralarla bahse girerdi– ta ki kendi soyundan gelenler tarafından şiddetle alınana kadar.

Ramsey, düşünceye dalmış bir şekilde, “Bu silahı Hester’a o mu verdi, yoksa cesedi üzerinden mi aldı? Neden Killock yerine *onda* olsun?” dedi ve ardından sanki birisi cevap verecekmiş gibi dikkatle dinledi.

Tabii ki kimse cevap vermedi. Trendeki insanlar saldırganlarının artık aralarında olmadığını düşünerek biraz daha sakinleşmişlerdi ama yine de yaramaz çocuklar gibi gürültü çıkarıyorlardı. Birisi ışıkları bulmuş ve düzeltmişti, bu da korkularını hafifletmişti.

“Merak uyandırıcı ama şu an üzerine düşünemeyeceğim bir soru” dedi Ramsey tabancaya bilgi verircesine, sonra çantayı omzuna astı. Taşımayacak daha iyi bir şeyi yoktu ve dolu bir silahı kemerine asmaya kalkışacak kadar aptal değildi.

Tren rayları tekdüze bir şekilde uzanıyordu. Yürümeye başlamak iyi olurdu, aksi takdirde tüm gece burada kalırdı. Yapılacak çok iş vardı. Kardeşi veya Ravenscar’larla daha fazla bir şey olmadan önce, Ramsey’nin önce kendi şövalyeleriyle halledilmesi gereken işleri vardı.

Silah, Ramsey’ye bir fikir vermişti.

Doğrudan batıya, Devon’ın gittiği yöne değil, güneybatıya doğru yola çıktı.

Acıkmış olduğunu fark etti. Uzun bir akşam olmuştu. Acil durum kitabını çıkardı, vericiyle aynı vücut çantasında saklıyordu. *Flashman* romanı, en sevdiği rahatlama kaynağıydı. Sayfaların kremi dokusunu hissetmek hoşuna gitti. Silahlı düello ve cinsellik, dilinde sızladı.

Altı Aile, ten rengine göre ayırım yapmazdı, bu yüzden Ramsey de yapmıyordu. Nüfusları zaten zar zor sürdürülebilir olduğundan böyle bir şey yapamazlardı. Ancak Flashman kitaplarının ırkçılığı ve cüretkârlığı her zaman ilginç ve cazip gelmişti ona.

Kendinden nefret etmek insanlık türünün doğasında vardı. İnsanlarla yaptığı çeşitli işlerden sonra bu sonuca varmıştı. Kendi kendilerinde nefret edecekleri eksik bir şey bulamadıklarında insanlar komşularındaki kusurları aramaya başlardı. Bu eğilim lezzetliydi.

Kalçasından bir uğultu geldi. Ramsey aşağıya baktı. Cebinde çalan bir cep telefonunun cızırtısını hissetti. Kitaptan son bir lokma aldı ve telefonunu çıkardı. Yeşil yanıt düğmesine bastı.

“Ramz?” Ealand her zamanki gibi stresliydi. “Nereye gittin be? Haberlerde hep sen varsın!”

“*Hepimiz*, haberlerdeyiz. Kingsey sayesinde.” Sesindeki acıyı gizleyemedi. “Newcastle ile Berwick arasında bir yerlerdeyim. Komutan nerede?”

“Hâlâ Newcastle’da. Memnun değil, hiç memnun değil.” Ealand’ın sesi yarı fısıltıya düştü. “Casusunun bizi sattığını söylüyor. Bu geceki felaketin suçunu tamamen *sana* atmaya kararlı gibi görünüyor.”

“Gerçekten mi?” Neşeli kal, diye düşündü Ramsey; sakın kal. Konuşmanın kontrolünü elinde tut. “Komikmiş çünkü *casusum* öyle bir şey yapmadı. Devon ve Hester Ravenscar, Ravenscar sığınağına gidiyorlar. Daha iyi bir çözüm isteyemedik.”

Bir nefes alındı. “Emin misin?”

“Hepiniz Hester’ı gördünüz. Ve trende Devon ile konuştum. Berwick’ten önce indiler. Kısa bir süre sonra iletişime geçecek. Telefon sinyalinin takip ederek üzerlerine bir şövalye göndermemizi istiyor.”

“Bu her şeyi değiştirir! Kingsey’e haber vereceğim...”

“Hayır” dedi Ramsey. “Kingsey’e hiçbir şey söyleme.”

Kafasının karıştığını gösteren bir sessizlik. “Ama...”

Ramsey tatlı bir ses tonu takındı. “Ee, sen iyi bir arkadaşısın. Bana güven ya da güvenme, bu konuda sana açıklama yapacak vaktim yok. Sadece, haberleri yüz yüze iletmem daha iyi olur diye düşünüyorum.”

“O zaman ona ne söylememi istiyorsun?”

“Ona, onu ve geri kalan herkesi Alnwick’in hemen dışındaki St. Michael Kilisesi’nde bekleyeceğimi söyle. Tahmini varış sürem üç saat.”

“Lanet olsun Ramz. Bekliyorum dediğin zaman...” İşitilemeyen bir ifade. “Siktir et. Mesajını ileteceğim. Nasıl tepki vereceği konusunda garanti veremem.”

“Sağ ol dostum.” Ramsey telefonu kapattı ve komutanın yüzünü zihninde canlandırdı. Huysuz, derin çizgilerle dolu olacaktı.

Şövalyelik hayatı çocuk Ramsey için bir şok olmuştu. Eğitim sertti ve yaşlı şövalyeler gençlerin aralarındaki herhangi bir saldırganlık veya anlaşmazlığı kendileri çözmelerine izin verirdi, bu da en genç ve en cüssesiz olanların en kötüsünü çekmeleri anlamına geliyordu. Gururlu ve genç olan Ramsey, felaket acı çekmişti.

Oxford’a ilk geldiği gece, Kingsey Davenport, Ramsey’ye korkunun ve gücün sırrını öğretmişti: Onu, kurt gibi aç olan bir ejderha ile bir odaya kilitlemiş, son ana kadar ejderhayı kontrol altında tutmak için bir komut kelimesi söylemeden beklemişti.

Sonrasında, yeni evinin zemininde kıvrılıp kız gibi ağlar-ken, Kingsey eğilmiş ve “Hâkimi olduğun şeyden bir daha asla korkmazsın” demişti. İlk başta kelimeler ona hiçbir şey ifade etmemişti. O zaman anlamasa da sözlerini unutmamıştı.

Eğitimler ve dayaklar arasında, yaklaşık olarak her ay, Kingsey egzersizi tekrarlıyor, Ramsey’yi serbest bırakılmış bir ejder-

hayla o odaya tekrar tekrar bırakıyordu. *Korkularını kontrol etmeyi öğren*. Tüm genç erkekler bunu yaşıyordu. Hâlâ o karşılaşmaları rüyalarında görüyordu.

Ancak yaşı ilerlerdi, savaşmayı ve komut kelimelerini öğrendi. Bu karşılaşmalar gitgide Ramsey'nin içine hiç korku salmaz oldu. En sonunda, yirmi dört yaşındayken, sıkıldı ve o lanet ejderhayı öldürdü. Kafasını duvara vurdu, ejderha kan kaybederken ona bağırdı çünkü yapabiliyordu artık.

Sonrası büyük bir sessizlik. Sessizlik şaşırtıcıydı. Kingsey içeri girdi, eli Ramsey'nin omzuna ağır bir şekilde indi ve çakıl öğütür bir sesle "Hâkimi olduğun şeyden bir daha asla korkmazsın" dedi ama bu sefer Ramsey onu anlamıştı.

Korktuğun şeyin hâkimi olarak korkuyu kov. Oldukça basit. Kendiliğinden aşikâr bu gerçek hiç aklına gelmediği için şaşkıındı. Bazı şeylerin anlaşılabilmesi için deneyimlenmesi gerekiyordu demek ki.

Genç bir çocukken Ramsey, onu Fairweather Malikânesi'nden sürükleyen ve hayatını altüst eden adama küfürler etmişti.

Yetişkin haliyle ise ona karşı minnettarlık hissediyordu. Acımasız eğitim, omurgasına güç kazandırdı, hareketlerine soğuk bir hız kattı. Ham yerlerini bile di. Şiddet, diye farkına vardı, sadece bir zamanlar onu hak eden bir insan olduğ u için başına gelen şeydi.

Bugünlerde farklı biriydi. Şiddete maruz kalan değil, maruz bırakan kişiydi. Artık zarar vermekten suçluluk duymayacaktı. Zarar verdiği insanlar zarar görmeyi sevmiyorsa, zayıf olmalıydılar.

İşte Kingsey ona bunu öğretmişti. Ve işte Ramsey bunu öğrenmişti.

Ancak Kingsey, diğerlerine öğrettiği tüm şeyleri unutmuştu. Zayıflamıştı, hatalar yapan biri olmuştu. Zarar görmeyi hak eden türden biri olmuştu.

Şu anda Ramsey'nin bununla ilgili bazı yeni *düşünceleri* vardı.

Birkaç saatlik yürüyüşten sonra nihayet bir banliyöye ulaştı. Alnwick değildi. Saatine baktı, etrafına bakındı. Noel günü saat 02.00'ydi; otobüsler yok, taksiler yoktu. Motorunu Newcastle'da bırakmıştı. Hız kazanmak için yürümek yerine araba çalmak zorunda kalacağına karar verdi.

En yakındaki evdeki garajda park edilmiş bir araba vardı. Kırmızı Toyota Prius, yeni gibiydi; bu işini görürdü. Sadece araba için anahtar gerekiyordu ve bu da eve girmeyi gerektiriyordu.

Ön kapıyı açmak kolaydı. Sorun yaşamadı. Kolu kavradı, iç mekanizmalar kırılana kadar çekti. Oyuncaklarla ve Noel ari-fesi dağınıklığı ile dolu bir aile evine daldı. Soğuk kazın kokusunu aldı, içinde hâlâ dün geceki şampanyanın durduğu, şu an bozulmuştu, birikmiş kadehleri kavradı.

Bazı Aileler Noel'i kutlar, bazıları kutlamazdı. Fairweather'lar, normal Romanya gelenekleriyle kutluyorlardı. Şövalyeler kutlamıyordu. Ramsey, kutlamanın eğlencesini sevdiğini hatırlıyordu ancak artık hiçbir Fairweather ile ilgili anının tadını çıkaramıyordu.

Kendisine odaklanması gerektiğini söyledi, sonra mutfağa rahatlıkla geçti, anahtarları bir çengel üzerinde bulana kadar araştırdı. Aldı. Gitmek üzere döndü.

Küçük bir kız köşeden ona bakıyordu, üzerinde tek boy-nuzlu atlar olan bir pijama takımı giymişti. "Günaydın küçük-hanım." Çocuğu korkutmaya veya zarar vermeye gerek yoktu. Ama eğer bağırmaya başlarsa o zaman farklı düşünebilirdi. "Neden yatağında değilsin?"

"Senin geldiğini duydum" dedi küçük kız kendinden emin bir şekilde, ardından oldukça hayranlık uyandıran bir şüpheyle ekledi:

“Sen hiç Baba Noel gibi görünmüyorsun. Hem de *hiç*.”

“Ben onun elflerinden biriyim” dedi, kıza takılası gelmişti. “Ben giderken sessiz kalabilir misin?”

Kız gerçekten de sessiz kaldı, sadece Ramsey dışarı çıktığında ve kırmızı Toyota Prius’un kilidini açtığında birazcık kıkırdadı. Mutlu lanet Noeller. Kıza gülümseyip selam verdi. Sonra arabayı beşinci vitese taktı ve kaygan yolda aldırış etmeden hızla ilerledi.

Yol tabelaları istediği kasabaya doğru işaret ediyordu; onları takip etti. Buluşmaya kırk beş dakikadan az bir süre kalmıştı. Ardından Kingsey ile kendi kişisel hesaplaşması gelecekti.

Yakın. Yaklaştığını hissediyordu. Örgütlerinin belirleyici anı; dönüşüm veya çöküş. Her iki şekilde de sonlanabilirdi. Her iki sonuçtan da memnundu, her iki durumda da büyük bir oyuncu olacağına inanıyordu.

Şövalyeler olmadan Aileler yok olurdu çünkü adil evlilikler düzenlemek ve soyların çökmesini engellemek için fazla kibirli ve dar görüşlülerdi. Hepsi şövalyelere onları yönettikleri, korudukları ve onlara hizmet ettikleri için yerlere kapanıp teşekkür etmeliydi. Bunun yerine, Aile reisleri örgütü dağıtmayı düşünüyor, alelade bir tavırla “gereksiz kuruluş” diyorlardı.

Aileler umursamıyordu. Şövalyeleri, doğurganlık tedavileriyle birlikte gereksiz buluyorlardı. Anlaşmalı evlilikler olmadığında mali anlaşmaları zorla uygulamaya sokmaya gerek olmayacaktı. Hiçbir Aile reisinde olmayan güç ve nüfuzu elinde tutan ağırbaşlı şövalye komutanları da olmayacaktı artık. Ve ejderhalar, uzun süredir anlaşmazlık kaynağı olan yaratıklar, Aile reislerinin bir uzlaşma sağlayamadığı kaynaklar olarak tamamen ortadan kaldırılabilirdi.

Kabul edilemezdi. Ramsey için kabul edilemezdi.

Şövalyelerin hayatta kalıp kalmadığı, dağıtılıp dağıtılmayacağı onun için son derece önemliydi ve örgütün dağıtılması

fikri onu dehşete düşürüyordu. Örgütlerinde bozulma olması, kendisinde de bir tür bozulmaya yol açacaktı. Şövalye... Olduğu her şeydi ve bu kimlik veya amaç olmadan kaybolabilirdi. Öyle hissediyordu. Örgütün dağıtılmasından korkmuyor –artık neredeyse hiçbir şeyden korkmuyordu– ama buna itiraz ediyordu.

Gelmekte olan doğurganlık tedavileri hiçbir şey ifade etmiyordu. Evlilikler hâlâ gergin olacak, hâlâ düzenlenmeleri gerekecekti. Ejderhalar hâlâ birçok şekilde faydalıydı. İşlerin değişmesi için bir neden göremiyordu.

Ancak Kurtuluş olmadan güçlerini sürdürmek imkânsız olurdu.

Ve bu yüzden Kurtuluş'un peşine düşmek onun için önemliydi. Çünkü şövalyeler onun için önemliydi.

Ya batacaksın ya çıkacaksın.

Buna ek olarak Kingsey sorunu vardı. Mentor, komutan, baba figürü, korkunç piç. Hepsi iyi şeylerdi. Tek sorun şimdi yeteneksiz yaşlı bir adam olmasıydı; yıllarca kitap yemekten beyni yavaşlamıştı, kararları çok yavaş alıyordu. Yaşlandıkça korkak olmuştu; endişelerin hâkimi olmak yerine, onları hâkim kılmıştı. Aile reisleri onu gölgede bırakmıştı.

Bu geceki kan banyosunu düşündü. Tüm bunlar, Kingsey olaydan korktuğu ve onu kontrol etmeye çalıştığı için oldu, takdire değer bir amaçtı ancak onu kontrolünden çıkarıp kaybetti. Kendi kendine karar vermek veya işleri gözetmek yerine komutayı düşük rütbeli bir subayına verdi. İşte işin püf noktası ve nüansı burada yatar. Korktuğun şeylerin hâkimi ol, tabii ki, ama komutan *körü körüne saldırmayı, kararlı bir eylemle karıştırmıştı*.

Ramsey bu hatayı yapmayacaktı. Ve Kingsey'i affetmeyecekti.

Uykusuzlukla ve adrenaline beslenen bu coşkunun halinde, sonunda Alnwick kasabasına ulaştı. Yanında sadece bir miktar

nakit para, uzak mesafeli bomba vericisi ve iç bölmesinde tabanca bulunan bir çanta vardı. İç bölmedeki mermiler takırtı yapıyordu.

Birkaç gün önce şövalye ekipleri, iri bir bavul ve en sevdiği ejderhayla Newcastle'a gittiği halinden eser yoktu şimdi. Öte yandan şimdi örgütünün geleceğini ve aynı şekilde örgüt içindeki yerini kurtarma yolunda bir adım daha atmıştı. Ramsey, bu takasın oldukça yeterli olduğunu düşünüyordu. Devon'a zihninden bir selam gönderdi çünkü onun bu işteki rolünü takdir ediyordu.

Alnwick tıpkı diğer birçok kuzey kasabası gibi tarih dolu ama gelecekten yoksundu. Turistler için bahçeler ve kaleler, yerliler içinse giderek küçülen anacaddeler ve artan işsizlik vardı. Kasaba merkezini turladı, arabasını sessiz bir yolda park etti ve deri çantayı alarak araçtan indi. Kapıyı hâlâ kontağında anahtarlarla açık bıraktı; başkası aracı çalacak ve parmak izlerini kendi parmak izleriyle kapatacaktı. St. Michael Kilisesi'ne kalan mesafeyi yürüyerek kat etti.

Kilisenin çevresine yedi motosiklet park edilmişti. Adamlar içeride bekliyordu demek ki. Saat 03.00'ü gösteriyordu, büyülu saat.¹¹ Garip bir şekilde uygundu. Ramsey gülümsedi, yıkılmış mezar taşları arasında yürüdü. Atmosferin tadını çıkardı, bütün insanların yatağa gitmek üzere olduğu zaman dünyanın nasıl sevin ve sessiz bir yer haline geldiğini fark etti. Ve bunu sevdi.

Sonra kapının önünde durdu, düşündü. Hâlâ Kingsey'den, onunla yüzleşmekten korkan küçük bir parçası vardı. Bunu itiraf edebilirdi. Sadece bir an için durdu. Korku uzun süreli, dayanıklı bir şeydi. Son anına kadar, ustalaşmadan önceye kadar. Bu normaldi.

Derin bir nefes aldı. Kiliseye girdi.

11 (İng.) Witching hour. Batı folklorunda büyüün etkisinin ve doğaüstü olayların arttığına inanılan zaman dilimi. Genellikle saat üç ile dört arası için kullanılır. (yay.haz.)

Yedi şövalye gölgede duruyordu, önde sıralanmışlardı. Bir tanesi Ealand'dı, iyi bir arkadaşı. Diğerleri de tanıdıktı: Llanfor, Prescott, Ashby, Wick, Stalham. Ama Ramsey onlarla ilgilenmiyordu. Birisi daha fazla alan yaratmak için vaaz masasını devirmişti. Dramatik ay ışığı, bir film gibi. Flashman'ın hoşuna giderdi.

“Hepinize mutlu Noeller” dedi Ramsey Fairweather, terk edilmiş bir damat gibi kilisenin koridorunda yürüdü, hâlâ kondüktörün ceketi ve şapkası üzerindeydi; ona dar gelen, çok sıkı kıyafetlerdi. Deri bir kadın çantası omzundan sarkıyordu. Daha önce hiç bu kadar kendinden emin ve bir o kadar kaygılı hissetmemişti.

“Güzel dileklerini kendine sakla.” Kingsey, iyi gizlediği topallığıyla ileri adım attı, bastonunun yankılanan zemin üzerinde sürüklendiği duyuldu. “Bugün bizim mahvoluşumuz oldu.”

Şövalye komutanının siyah dışında bir renk giydiğini hiç görmemişti. Adamı başka türlü giyinmiş şekilde hayal edemezdi. Saçlarını sıfıra vurulmuştu; şık bir şapkası, siyah eldivenleri ve yaşın getirdiği, siyah bir bastonu vardı. Bir zamanlar çok daha genç Ramsey için oldukça ürkütücü olan o geniş omuzlu vücut yıllar içinde eğilmiş ve çökmüş, kaslı ağırlığı kemikli sısskalığa dönmüştü.

Ramsey saygılı bir selam verdi. “Evet, siz de biliyorsunuz efendim. Geçen yıl sizin liderliğiniz altında bir felaketti.”

Rahatsız edici bir sessizlik. Ealand hasta gibi görünüyordu, diğer şövalyeler ise yalnızca Ramsey'nin düşüncesiz hareketine şaşırılmıştı.

“Köstebek kayıp ve Ravenscar da onunla birlikte gitti. Her ikisini de alabilecekken...” Kingsey, o kadar öfkeli ve şüpheliydi ki. “Suçu bir de *bana* mı atıyorsun?”

“Ravenscar reisleri sırlarına bağlı olmalarıyla ünlüdür” dedi Ramsey sakın bir şekilde. “Bilimsel bilgilerini bir kadınla pay-

laştıklarını varsaymak için nedenimiz yok, özellikle Killock hâlâ hayattayken ve evde başka birçok oğlu varken. Hester'ı ele geçirmek bizi Ravenscar'lardan sonsuza dek mahrum bırakabilirdi."

Komutan tereddüt etti, dengesizdi. Bu, Ramsey'yi sinirlendirdi. Genç Kingsey böyle bir zayıflığı hiç göstermezdi. Yaşlı adamsa çatlamak üzereydi.

Diğer şövalyeler bunu gördüler, birbirlerine endişeli bakışlar attılar. Ramsey, onların durumu tarttıklarını, ona uyum sağladıklarını ve işlerin değişmesini değerlendirdiklerini görebiliyordu. Küstahlığına gösterdikleri belli belirsiz saygı.

"Diğer Ravenscar'ların durumunu bilmiyoruz" dedi Kingsey sonunda. "Herhangi birinin hâlâ hayatta olduğuna dair garanti yok! Eğer izi kaybedersek, kız kardeşini hedefine kadar takip edemezsek, işte o zaman işimiz bitti demektir. Hepimizin bildiği gibi, Killock ölmüş veya Hester diğerlerinden ayrı yaşıyor olabilir..."

"Bunu görüyor musunuz?" Ramsey süslü tabancayı çıkardı. Ayağa kalkmalarına gerek olmayacak şekilde görmeleri için yükseğe kaldırdı, ay ışığında açıkça seçilebilen armayı gösterdi. "Bu silah Weston Ravenscar'a aitti. Tren istasyonunda Hester'ın kullandığı ile aynı. Birkaç saat önce Devon'dan aldım." Küçük bir yalanla olayları basitleştirdi. "Hayatta kalan Ravenscar'lar sağ salim oradalar. Özellikle Killock. Soğukkanlılığımızı koruyup izi takip edersek aradığımızı elde ederiz."

Kingsey sinirle bakındı ve elini uzattı. "Şunu bana bir göster."

"Nasıl istersen." Ramsey tabancayı düzledi ve ateşledi.

Kurşun Kingsey'in kafasının arkasından çıktı. Kürsüye beyin parçaları yağdı, Ramsey geriye doğru büyük bir adım attı, silahını odada savurdu. Silahı olmasını umduğu kadar eğlenceliydi.

"Vay anasını!"

"Lanet olsun!"

“Ramsey, ne yaptın lan sen?”

Herkesin bağırdığını ve konuştuğunu, ellerinin gizli bıçaklar taşıyan bellerine gitmesini izledi. Ealand hariç. Şaşkın ama teslimiyet içindeydi. Sakindi. Gerçek arkadaşı E.

Ramsey tabancayı hâlâ düz tutarken, “Bu operasyon başından sonuna kadar berbattı. Kingsey kendi mantıksız korkuları yüzünden bu gece dört kişiyi öldürdü ve bu, kaybetmeyi göze alabileceğimizden fazla. Bu piçi gömelim, benim önderliğim altına gelin ve *iki gün* içinde Kurtuluş bizim olsun. Hatta üsümüzde Kurtuluş üretmeye başlayabiliriz bile” dedi. Onların bunu sindirmesine izin vermek için durdu. “Baylar, görevimizi başardık. İki yıllık çalışmanın sonucunda, örgütümüzün yeniden inşası ufukta görünüyor. Şimdi sadece Devon’ın yerini bulmak kaldı.”

Yedi adam kendilerine sunulan iktidar değişimiyle başa çıkmaya çalışırken el kol işaretleri, çılgın bakışlar, fısıldanan sözler kapladı etrafı. Ramsey bekledi. Ya onu öldürecekler ya da onu izleyeceklerdi.

Önünde, yerde Kingsey yatıyordu. Etten ve buruşmuş elbiselerden bir yığın. İzledikçe damarların toza ve cildin parşöme ne dönüştüğünü gördüler. Sonunda yıllardır olduğu gibi görünüyordu: Kâğıttan yapılmış dayanıksız bir şey. *Hâkimi olduğun şeyden bir daha asla korkmazsın.*

“Seni takip edeceğimi biliyorsun.” Ealand ilk konuşan oldu, botları hâlâ komutanın kurumuş, mürekkepten kanıyla lekeliydi. “Ama onu öldürmek zorunda mıydın?”

“Saçmalıklarıyla örgütümüzü mahvediyordu” dedi Ramsey, bakışı kâğıtsı etle dolu yığına kaymadan önce. “Adamlar sürü halinde ayrılıyor. Oxford’da bile şövalyemiz *kaldı mı*, söylesene?”

Daha fazla ayak sürüyüşü duyuldu ve ardından Llanfor, dikkatli bir şekilde, “Altı şövalye dün ailelerine geri döndü. Dağılacağımız varsayımıyla görevlerini terk ettiler” dedi.

Dün altı, bugün dört. Bir hafta sonunda on şövalye gitti. Ramsey yüzünü buruşturdu. “Toplamda ne kadar kaldık?”

Bu sefer cevaplayan Ashby oldu. “Biz dahil, yirmiden az adam var.” Kurumuş ceset hariç her yere ve her şeye bakıyordu. “Sekiz ejderha falan bir de. Kingsey onları Kurtuluş’tan tasarruf etmek için sürekli öldürdü... Efendim...”

Sonradan eklenen *efendim*. Eski komutanları bu kadar yakın zamanda öldüğü için Ramsey bunun iyi bir işaret olduğunu hissetti. Evet, tek kişilik bir darbe yapmıştı ama bunu kanıt ve bir planla, etkili bir şekilde yapmıştı. Kendine olan güvenine sarıldılar. Ramsey kendi yarattığı iktidar boşluğuna adım atarken onun yetkinliğine güvendiler.

Herkes kabullenmiş görünüyordu.

“Zorlu ama bununla çalışabiliriz.” Ramsey bot giymiş ayağını Kingsey’in kâğıt gibi cesedine koydu. Göğsünü toza, bir zamanlar atan kalbi küle çevirdi. Başını kaldırdı, gülümsedi. “Sırayla çıkın gençler. Bir baskın planlamamız ve geri dönen kuzgunları yakalamamız gerekiyor.”

BÜYÜLEYİCİ PRENS TOMB RAIDER OYNUYOR

ALTI SENE ÖNCE

Photogen karanlık, yıldızlar veya ay hakkında hiçbir şey bilmeden günlerini avcılıkla geçirdi. Büyük beyaz bir at üzerinde ovalarda süzülüp güneşin tadını çıkarıyor, rüzgârla savaşıyor ve bizonları öldürüyordu.

– George MacDonald, *Photogen ve Nycteris'in Hikâyesi*

Hafıza bir çapa gibiydi. Sizi fırtınada sabit tutabilir, sürüklenmekten koruyabilirdi. Ancak çapalar sizi aynı zamanda sıkıntıya sokabilir ve özgürce yelken açmanıza engel olabilirdi. Devon'ın Salem hakkındaki anıları her ikisi gibiydi: Akıl sağlığını korumasını sağlıyor ama aynı zamanda ruhunu ağırlıkla dolduruyordu.

Her sabah yalnız uyanır ve bir süre yatakta uzanır, sadece nefes alıp kızını düşünürdü. Bazı günler, yapabileceğiniz tek şey nefes almak olurdu.

Matley Easterbrook hiçbir zaman bütün gece kalmazdı ve Devon buna minnettardı çünkü o adam yatak odasında olduğunda dinlenemezdi. Avlar, avcılar pusuda olduğunda rahatlamazdı.

Easterbrook Malikânesi büyük, gösterişli ve moderndi, çok odalı ve şıktı. Bahçeleri, tarlaları ve bakımlı bir ormanı vardı; altı ahıra ve atların bakıcılığını yapmaları için özenle seçilmiş görevlilere sahipti. Bir yerlerde kapalı bir yüzme havuzu ve bir spor salonu bile vardı.

Devon'm hiçbirine ilgisi yoktu. İki hafta önceki düğün gesinden beri odasından çıkmamıştı ve bugün de farklı olmayacaktı. Çıkması için sebep yoktu. Sadece Matley, hamilelik, doğum ve ikinci çocuğunu da kaybetmek için buradaydı.

Bugün özellikle halsiz ve amaçsız hissettiriyordu, gösterebileceği özel bir neden yoktu. Bir süre sonra yataktan çıktı ve Matley'nin kokusunu teninden çıkarmak için uzun bir duş aldı. Banyodan çıkıp ağır bir havluya sarındı, bir çalışanın o banyo yaparken kahvaltı getirdiğini fark etti.

Bitişindeki masanın üzerinde yine bir yığın masal kitabı duruyordu. Kitaplar moderndi; sayfaları parlak vernikli, Devon'ın midesini bulandıran türdendi. Hâlâ havluyla sarılıyken yavaşça bir sayfayı açtı.

Bir zamanlar altın sarısı saçları olan güzel bir genç prenses vardı. Sık sık kendisini yalnız ve mutsuz hissedirdi çünkü annesi o bebekken ölmüştü. Babası da ona pek ilgi göstermezdi.

Devon resimli kitabı sertçe fırlattı. Kitap uçmak yerine hafifçe süzüldü ve cansız bir şekilde ayaklarının dibine indi. Kitabı geri aldı ve sayfalarını tek tek yırttı. Kâğıt parçaları aşağı uçtu.

Sadece Salem'i düşün ve onu tekrar görmeyi umut et. Bu evliliği umursama, düşünme; Faerdre gibi ol, beynini kapat, daha iyi günler için yaşa. *Onuncu doğum günü için yaşa*. Kendine bu fikri tekrarladı durdu fısıldayarak, ta ki arka planda bir kararlılık mırıltısına dönünceye kadar. Fakat birlikte zaman geçireceği bu dört duvardan başka kimse yokken buna bağlı kalmak, bunu yapmak çok zordu.

Kapıya vuruldu.

Devon havluyu refleks olarak sıkıca tutarak irkildi. "Kim o?"

"Jarrow Easterbrook" dedi hafif boğuk, biraz tanıdık bir ses.

“İlk gün, buraya geldiğin gün tanıştık, hatırlarsın belki. Bir dakikan var mı?”

“Ben...” Malikânedeki insanları kendine düşman etmek anlamsızdı. Birkaç dakikada kendini toparlayabilir ve nazik tavırını takınabilirdi. “Sadece bir saniye, lütfen.”

Basit bir keten elbise giydi, saçını havluyla kuruladı ve onu içeri almak için kapıya ilerledi. “Buyur, sana yardımcı olabilir miyim?” dedi.

“Yani, bir bakıma...” Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi, yarış köpeği gibi gergindi. “*Tomb Raider* oynamak ister misin diye sormaya geldim. Bu şey, biliyorsun, ilk gün denediğin oyun.”

Beyni gerçekten ne dediğini anlayamadı. “Affedersin?”

“Seni rencide etmek istemem.” Kapüşon ipini çekti. “Sadece, video oyunlarını sevdiğini gördüm ve Fairweathers’ta olmadığını duydum. Eğlenceli bir şey olabilir, değil mi? Tekrar gelip oynamak istersen diye teklif etmek istedim.”

Bazı prensesler kulelerden kaçır veya prensler tarafından kılıçlar ve halatlarla kurtarılırdı. Video oyunları onu daha iyi bir yaşama bağlayacak halatlardan değildi belki ama *Tomb Raider* hâlâ bir tür kaçış sunuyordu, sadece kafasının içinde olsa bile.

“Peki...” dedi. “Akşama dönmek şartıyla gelebilirim.” Prenseslerin daima danslarından gece vakti dönmeleri gerekirdi; çocukken sihirli görünen bir şeydi bu ama yetişkinliğinde ürkütücü bir yönü olduğunu düşünüyordu.

Jarrow’un gülümsemesi yüzünü aydınlattı. “Anı yaşa, değil mi?”

Devon onu bir odaya kadar takip etti, çok odalı malikânenin neredeyse tam ortasına kadar ilerlediler. O kadar uzun süredir odasını terk etmemişti ki dışarı çıkmak ona çıplak dolaşıyormuş gibi hissettirdi. Bu hissi, meraklı gözleri ve fısıltılarıyla koridorda

yanlarından geçen Easterbrook kardeşler ve personelle daha da kötüleşti. Jarrow ya umursamıyordu ya da buna alışkındı.

Rahatsızlığı, oyun odasına vardıklarında hafifledi. Koltuk son derece rahattı, Jarrow bitmek tükenmek bilmeyen bir bira ve çizgi roman kaynağına sahipti, *Tomb Raider* da kendi çarpık hikâyesinden uzaklaştırdı Devon'ı. Salem'den koparılmasından bu yana ilk kez biraz neşelendi.

“Birlikte oynamayı deneyebiliriz” dedi, Lara olarak bir başka zor seviyede öldükten sonra. “Hiç *Crash Bandicoot* oynadın mı? Yepyeni bir oyun.”

Devon başını salladı, sormasına bile sinirlendi. Elbette Crash Bilmem Ne'yi denememişti, bütün hayatını yenebilir masallardan oluşan bir hapisshanede yaşamıştı kız. “Bunu bitirebilir miyiz önce? Zor olsa da önemli değil.”

“Misafir olan sensin.” Bir bira daha teklif etti ama Devon edepli bir şekilde reddetti çünkü Matley sarhoş geldiğini görürse öfkeden köpürürdü. Jarrow'un önceki tüm tuhaflığı gitmişti.

“Burada olmamın sorun olmayacağından emin misin?” dedi. “Oyun odanızı kullanmam, yani.”

“Benim değil. Aslında hiç değil.” *Watchmen* adında bir şey yiyordu, mürekkep ağırlıklı ve zengin tatlı, tıpkı tüm çizgi romanlar gibi. “Konsollar, oyunlar, hepsi... Vic'in.”

“Vic kim?”

Jarrow, çizgi romanından bir ısırık daha aldı. “Victoria Easterbrook. Ablam.” Tereddüt etti, yavaşça çiğnedi. “Kaldığın oda, onundu önceden.”

Boynundaki tüyler kabardı. “Önceden mi?”

“Artık burada yaşamıyor.” Omzundaki bir kas seğirdi. Neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi, “Vic oyunları çok severdi. Eskiden birlikte oynardık” diye ekledi.

Sözlerinin sakın yüzeyi altından akıntılar geçiyordu ve Devon, boğulabileceği bir şey gördüğü için hiçbir şey demedi.

Kendi akıntılarıyla başa çıkmak zorundaydı ve derdini görmezden geldiği için kendini kötü hissedecek kadar bile yer yoktu beyninde.

“Her neyse.” Çizgi romanı bitirdi ve oyun kolunu aldı, plastik yüzeyini koluyla silip parlatıyordu. “İstersen her zaman gelebilirsin. Başka kimse burayı kullanmaz, sadece ben ve o.”

Devon, odanın Jarrow’un anlattıklarıyla farklı bir doku aldığıнын farkındaydı. Duvar kâğıdı, örneğin: Hafifçe eğik, zarif yusufçuk desenleri kaplıydı. Kesinlikle Vic’in seçimi olmalıydı. Devon Jarrow’un bunu seçtiğini hayal bile edemiyordu. Oyunlar da dikkat çekiciydi. *Tomb Raider* kesinlikle Devon’ın seçeceği türden bir oyundu, eğer seçme şansı olsaydı. Maceracı bir prenses, her kitapyiyen kadın için cazibeli olurdu. Victoria belki gitmiş olabilirdi ama sesi hâlâ burada yankılanıyordu.

Açılış müziği başladı ve onu gerçek dünyadan uzaklaştırarak, paylaştıkları sanal deneyime çekti. Saatlerin geçtiğini pek fark etmedi, öğleden sonrasını ve akşamın büyük bir kısmını oyun odasında geçirdiler. Sessiz bir anlaşma yapmışçasma, ne Aile’den ne de Matley’den tekrar bahsettiler.

Bu nedenle, saat yediye çeyrek kala, Jarrow duraklat düğmesine bastığında ve “Çok geç oluyor gibi. Sanırım yakında gitmen gerekebilir” dediğinde şaşkına döndü.

“Biliyorum.” Fazla hızlı kalkarak sehpa çarptı; boş bira kutuları sallandı. “Davet için teşekkür ederim.”

“Sorun değil” dedi sıcak bir şekilde. “Yarın tekrar gel, istersen.”

“Bana üzüldüğün için buraya davet etmek zorunda değilsin” dedi birdenbire, huzursuz bir savunmacılıkla. “Ben bir gelinim ve şanslıyım. Küçükken beklediğim hayat belki bu değildi ama birçok insanın sahip olduğundan daha iyi sonuçta.”

“Kimseye üzölmek konusunda bir şey söylemedim” dedi ve kız, ifadesini okuyamadı. “Sadece yalnız oynarken sıkılıyorum, hepsi bu. Bu yüzden sıkıntımı dağıtmak için gelmekte özgürsün.”

“Sıkılıyor musun?” dedi dargınlığını unutarak. “Oyun oynamaktan mı?”

“Elindeki tek şey olduğunda her şey sıkıcı gelir.” Geniş el hareketi yaptı; gösterdiği alan çizgi romanların ve video oyunlarının, kablolarla dolu küçük teknoloji odasını kapsadı ama Devon, daha fazlasını da içerdiğini biliyordu: Ailesini, Aileleri. Kitapyiyen hayatını. “Bir yılda okuduğum romanlar çoğu insanın bir ömür boyunca okuyabileceğinden daha fazla ve evet, sıkılıyorum.”

“Sıkılmaktan daha kötü şeyler var” dedi.

Jarrow’un yüzü düştü. “Biliyorum. Kötü şeyler olduğunu biliyorum. Ablam, eskiden derdi ki...” Bir iç çekti ve “Boş ver. Ne konuştuğumu bilmiyorum. Yarın gel istersen” dedi. Bir elini belli belirsiz bir şekilde salladı. “Ama sadece kendin gelmek istersen.”

Devon yumruklarını sıkıp açtı. “Neden bana iyi davranıyorsun?”

“Davranmıyorum” dedi rahatsızca. “Sen bir konuksun, ben bir ev sahibiyim ve oyunlarım var. Bu sadece temel nezaket.”

Temel nezaket. Bir noktada ya artık bunu hak etmez hale gelmişti ya da insanlar ona bunu göstermeye uğraşmaz olmuştu.

“Düşüneceğim” dedi Devon oradan aceleyle sıvışarak, kafası karışmıştı ve yorgun hissediyordu.

Koridorları bulanık görerek geçiyordu; düşünceleri dönüyor ve dikkatini dağıtıyordu. İkisinin arasındaki etkileşimleri anlayamıyordu; Jarrow’un ondan ne istediğini ya da onun Jarrow’dan ne istediğini. Aile bağlarının hâkim olduğu bir dünyada dostluk kavramı onu şaşırtıyordu.

Jarrow’un kendisi şaşırtıyordu onu. Huzursuzluk akıyordu ondan ve Devon neden huzursuz olduğunu anlamıyordu; açıksözlü ve uysaldı ama aynı zamanda ulaşılmaz ve tuhaf bir

şekilde katıydı. Çok uğraş gerektiriyordu ve tüm bu mevzu hiç de ihtiyacı olmayan bir stres yaratıyordu.

Ama yine de o akşam Devon kendisini video oyunu bölümlerini düşünürken buldu. Matley “günlük görev” olarak adlandırdığı, bebek yapma girişimleri için kendisini görmeye geldiğinde bile oyunu düşünmeye devam ediyordu. *Tomb Raider* bulmacaları, isteksizce giysilerini çıkarıp yatağa yatarken ve Matley’nin omzunun üzerinde tavana bakarken Devon’ın beynini meşgul etmeye devam etti.

Matley gittiğinde deneyeceği birkaç çözüm elde etmişti. Bir noktada karara varmış ve oyun odasına dönme fikrini kafasında iyice sağlamlaştırmıştı. Bunun ardından hızla uyku sarmıştı onu.

Sabah, kahvaltı için daha fazla peri masalı geldi. Teklifi reddetti ve bunun yerine oyun odasına doğru yol almaya başlamadan önce yavaşça duş aldı, rahatça giyindi.

Jarrow geldiğinde varlığı hakkında hiçbir şey söylemedi. Onu beklemiş gibi görünüyordu: Bira, kitaplar ve oyun kolu hazır. Kapüşonlu çoktan giyilmiş, hatta bir önceki günden beri hiç hareket etmemiş veya değişmemiş gibiydi.

Devon oturdu, oyun kolunu kaldırdı ve nazikçe kucağına koydu. “Şu seviye hakkında düşünüyordum. Yanlış yaklaşıyoruz gibi.”

“Peki. Deneyelim o zaman.” Kendini kanepeye geri attı.

Sonraki üç hafta geceleri hoş olmayan fiziksellekle ve ardından günler boyunca oyun oynamanın getirdiği kopuklukla ilginç bir çeşit çift taraflılık oluşturmuştu. İkisi de Matley, evliliği, Vic veya başka bir şey hakkında konuşmadı; onlarınki, birlikte dikkat dağıtma konusundaki bir ittifak, kuma başını gömerek dünyadan kaçmaya adanmış bir birliktelikti. Bu mekânda güvende ve mutlu olabilirdi; *Tomb Raider* bitene dek Lara Croft’un dünyasına gömülebilirdi. Ardından *Final Fantasy*’ye geçtiler. İçinde kaybolabileceği başka bir geniş, dijital dünya.

Evlenmelerinin ikinci ayından sonra âdet görmedi. Devon, âdeti durduğu için mutlu mu olmalıydı, hamileliğin ve çocuk sahibi olmanın zorlu süreci başlıyor diye endişelenmeli miydi, karar veremedi.

Sonunda direnmeyi seçti. Salem onun kalbini ele geçirmişti ve başka hiçbir çocuk o yeri alamazdı. Hiçbir şey hissetmez, hiçbir şeye bakmazsan hiçbir şeyi kaybedemez veya soyulamazsın.

Easterbrook Malikânesi'ne gelen doktor erkek bir insandı. Devon bunu görünüşünden, yürüyüşünden veya yaptığı başka bir şeyden değil, yazabilmesinden anlamıştı. Gözleri önünde içinde farklı formlar bulunan bir dosya çıkardı ve formları doldurmaya başladı. Yazdığı harfleri görmek için boynunu uzattı.

Devon Fairweather. Kadın. Yaş 23. Kalem kâğıdın üzerinde titreyip boylu boyunca çizgiler kazırken Devon da kâğıda bakakaldı. O da gençken tüm kitapçıların yaptığı gibi yazmayı denemişti. Ve tıpkı her kitapçıının başına geldiği gibi, yazdıkları okunaksız karalamalara dönüşmüştü. Çok uzun süre denerse bileğinden dirseğine kadar olan kaslar kasılıyor, görüşünde siyah lekeler belirliyordu.

Doktor bir mucize gerçekleştirdiğinin farkındaysa bile bunu göstermiyordu. Formların doldurulması tamamlandığında, temel bir fiziksel muayene yapabilmesi için yanına gelmesini istedi: Tansiyon kontrolü, boy ve kilo ölçümü, kalp dinleme.

Devon, isteksizce de olsa söylenenlere uydu. Bakışları, dizinde duran kâğıda sıradan bir şekilde yazılmış sözcüklere kayıp duruyordu. Bir insanı Aile evinin kalbine getirmek korkunç bir risk gibi görünüyordu. Herkes içinde muhtemelen onun insansı olmayan yönlerini fark etme olasılığı en yüksek kişiydi.

Doktor, Devon'm omzuna hareket etmesi gerektiğini söylemek için hafifçe dokundu. Doktorunkinin kendi omzundan hiç farklı olmamasına şaşırdı: Kemikler üzerine gerilmiş deri ve

et. Aynı yerlerindeydi. Minik tüyler ve bariz çizgiler. Neredeyse aynı türden olabilirlerdi. Uzun zaman önce, gazeteci konuğu Mani'ye Fairweather Malikânesi'ndeki kısa ziyareti sırasında dokunmuş muydu? Bu kadar yıl geçtikten sonra hatırlaması zordu ama Devon dokunmadığına emin hissetti.

“Eşiniz olağanüstü sağlıklı” dedi doktor etrafta süzülen Matley'ye. “Sizin türünüz için bile oldukça güçlü. Biraz daha egzersiz yapsa daha da güçlü olabilir.”

Sizin türünüz. Ne olduğunu biliyordu. Devon gerildi.

“Panik yapma.” Matley, yarı gülümseyerek ifadesini izliyordu. “John, iş verdiğimiz göçmenlerle çalışıyor. Güvenilir ve gözü kara bir adamdır.” Kalın, siyah bir cep telefonu ile oynuyordu, sandalyede oturmuştu.

“Ama kurallar ne olacak?” İnsanlarla dostluk kurmak yok. Onlarla çalışmak da yok. Devon, bunların hepsini erken yaşta öğrenmişti.

“Ya ne olacak? Risk almadan para kazanamayız. Benim Ailem zenginken seninkinin borç içinde yüzmesinin bir sebebi var. Üstelik kardeşlerinin işleri var, değil mi? Başka bir seçeneğimiz yok. Ya insanların arasında çalışırız ve doğamızı gizleriz ya da birkaç güvenilir kişiyi istihdam ederiz ve sonra hata yapacaklarına dair endişelenmemiz gerekmez.”

“Anladım.” Tartışmanın bir anlamı yoktu. Bu ne onu ilgilendiriyordu ne de burası onun malikânesiydi. “Eminim haklısındır.”

Doktor bir damar buldu, cildini delip kan almaya başladı. Ardındaki elektrikli şömine, herhangi bir odun kokusu olmadan titremeye başladı.

Nefesini tutmamaya çalıştı. “Sonuçlar ne zaman çıkacak?” Winterfield'da hamileliğini böyle test etmemişti. Sadece Gailey'nin dediği gibi, *doğanın kendi işini yapmasını* beklemişlerdi.

“Birkaç saat. Sonuçları hemen size bildireceğim tabii ki. Ama dürüst olmak gerekirse, kan testi bir formalite. Librovaryan kadınlar...”

“Libro ne kadınlar?” Daha önce bu terimi duymamıştı.

“*Librovaryan*, benim özel tıbbi terimim, kitapçıları için.” John, iğneyi çıkardı ve Devon’ın siyah kanıyla dolu küçük şişeye uğraşmaya başladı.

“Hım...” Düşündü, çok insanca bir şeydi yaptığı. İnsanlar her zaman bir şeyleri adlandırmaya, işlevlerinin ötesinde tanımlamaya itiyordu. İşlevsel, hayal gücü yoksun “kitapçıları”den başka bir ad icat etmek aklının ucundan geçmezdi.

“Sizin gibi kadınlar biyolojik olarak çok düzenlidir” dedi John. “Kesinlikle hamilesiniz. Sadece ne kadarlık olduğuna bakacağız.”

Hamile. Devon tüm sabah doktorun bunu söylemesini beklemişti, Easterbrook’lara gönderildiğinden beri bunun olmasını bekliyordu ama yüksek sesle dile getirildiğini duymak yine de nefesini kesti. Mottosunu hatırlattı kendi kendine. Kendini zorladı. Umursama. Düşünme. Her şeyi boş ver. Sadece Salem’i düşün.

“Bu son hamileliğim mi?” dedi çünkü dedikoduları, bazı kitapçıları kadınların üç çocuk taşıyabildiğini duymuştu ve bu onun için cehennem olurdu. “Başka hiç çocuğum olmayacak mı?”

“Öyle denilebilir” dedi John, hâlâ yazıyordu. “Doğumdan sonra teyit ederiz ama bebek taşıma günleriniz sona eriyor.”

“Cinsiyeti söyleyebilir misiniz? İnsan teknolojisi ile yapılabilecek bir şey olduğunu duydum.” Matley bacaklarını üst üste attı, sonra salıverdi. “Daha önce bir kızı oldu, yine kız istiyoruz.”

“Hım...” John burnunu kaşdı, bu cildinde mürekkep izi bırakmıştı. “Mümkün ama zor. Bir hastane ultrasonuna ve nitelikli

bir teknisyene erişim gerekiyor. Bunu düzenlemenize yardımcı olabilirim ama biraz maliyetli olur. Ayrıca garanti değil, taramalar yanılabilir.”

“İnsanlarla dolu bir hastane mi? Hayır, riske değmez. Sürpriz olsun. Ayrıca, zaten gelenek böyle.”

“Sizi uyarmam gerekiyor, eğer daha önce kızı olduysa...”

“Evet, evet, farkındayım. Muhtemelen bir kızı daha olmaz, erkek doğurmaması oldukça düşük bir ihtimal.” Cebinden bir ses çıktı; Matley’nin cep telefonu çalışıyordu. “Özür dilerim, bunu açmalıyım.”

Dışarı çıktı, alçak bir sesle konuşuyordu.

“Ben de gitmeliyim.” John kısa bir kafa sallayarak dosyayı kapattı. “Hoşça kalın Bayan Fairweather. İlerleyen aylarda bir sorun çıkarsa size bakmaya gelirim.”

“Teşekkürler.” Devon’ın düşünceleri zaten başka yerdeydi. Başka bir hamilelik, başka bir doğum sancısı, başka bir doğum. Başka bir koku, gözyaşı ve kâğıt gibi tenli bir bebeği tutunca nasıl hissedecekti? Salem’den başkasının yüzünü hayal edemedi, vücudunu ter bastı.

Düşün. Salem. Dayanma nedenlerini hatırla.

Luton’un ona verdiği pusulayı çıkardı. Soğuk, sert, somut bir hatırlatıcı. Pencerenin yanına oturdu ve kızının bir bakıma zamanda donmuş halde korunan yüz hatlarını izledi.

PRENSES SAÇLARINI UZATIYOR

ALTI SENE ÖNCE

Şimdi düşünceli hale geldi. Bu ihtişamı saklamalıydı! Gardiyanları ondan ne de küçük bir cahil yaratmıştı! Hayat muhteşem bir nimetti ve gardiyanları onunkini çıplak kemiklerine kadar soymuşlardı! Bildiklerini öğrenmemeliydiler.

– George MacDonald, *Photogen ve Nycteris'in Hikâyesi*

Devon, ikinci hamileliğinin tuhaf bir şekilde huzur verici olduğunu fark etti, belki de tamamen vazgeçtiği içindi bu. Umut, daha iyi günleri hayal etmeye çalışmak yorucu, bunalıcı ve moral bozucu bir görev haline geldiğinde kaybettiğiniz bir şeydi. İnsan sırf yorgunluktan umutsuzluğu seçebiliyordu. Vazgeçmek huzur getirebiliyordu.

Winterfield Malikânesi'nde Devon hamileliğinin büyük bir kısmını amaçsız ama mutlu bir şekilde araziye dolaşarak geçirmişti, durumundan dolayı binicilik yapması yasaklandığı için her zaman yürüyordu. Ancak Easterbrook toprakları çiftlikler ve insan işçilerle doluydu, bu da onu sakinleştirmek yerine rahatsız ettiği için içeride kalmayı seçiyordu.

Yapacak pek işi ve gidecek başka yeri olmayan Devon, bir hafta kadar süren bir zaman boyunca melankolik halde odasında oturdu, yağmur bulutlarının hem işçileri hem de tarlaları ıslatışını izledi, en sonunda tekrar Jarrow'u bulmak için aşağı inmeye karar verdi.

Oyun odasına girerken kapıyı tıklamadı, “Oynamaya geldim” dedi sadece Jarrow’un şaşkın yüz ifadesine cevaben.

“Aa, merhaba...” dedi Jarrow, şaşkınlık içinde duraklat düğmesine bastı. “Yani, tabii ki. Ama çok geç değil mi?”

“Eğer duymadıysan, hamileyim” dedi. “Akşamları artık Matley’yi görmem gerekmeyecek.”

“Tebrikler, sanırım...” dedi, bir dakika sonra. “Sen, şey...” Kafasını kaşıdı. “Bira içemezsin, değil mi? Tahminen. Bebek varken... Yani, sana çay getirebilirim. *Final Fantasy* oynamaya devam etmek ister misin?”

Devon başını salladı.

Hayatının en mutlu altı ayını Jarrow’un oyun odasında geçirdi: Gecenin geç saatlerine kadar uyanık kaldı, mürekkep çayı içti ve çoğunlukla diğer Easterbrook’lar tarafından görmezden gelindi. Hiçbir zaman bundan daha çok hapsolmamış ama aynı zamanda bu kadar özgür hissetmemişti.

“Garip...” dedi bir gün, PlayStation ve Nintendo’nun dünyalarında kayboldukları bir öğle vakti. “Küçük bir kızken geleceğimi düşündüğümde, şu an yaşadıklarımın hiçbirini hayal edemezdim. Kesinlikle bu değildi aklımdaki.” El hareketi oyun odasını gösterdi; sadece konsolları değil, kurdukları olağandışı arkadaşlığı da içine alıyordu.

“Hiçbirimiz geleceği hayal edemeyiz” dedi Jarrow, bacaklarını uzatıp. “Planlar yaparız ve bir şeyler tahmin ederiz ama aslında, deneyimlediğimiz şeylerin sınırları dışındaki yaşamı düşünmek çok zordur. Gelecek tam olarak budur: Halihazırda deneyimlediğimizin dışındaki yaşam.”

“Tanrım, Jarrow.”

“Ne var?”

“Sadece...” Durdurma düğmesine bastı. “Gerçekten konuşurken dinliyorsun ve yanıtları düşünüyorsun. Anlamalı şeyler söylüyorsun. Ve... Tuhaf işte.”

“Tanrım, Dev.”

“Ne var?”

“Dostluk için düşük bir çıta koymuşsun.”

“Eğer düşük bir çıtaysa, o zaman çoğu insan neden erişemiyor?” Sesi kendine bile acı geldi.

“Sanırım çoğu insan boktan, o zaman. Çoğu insan öyle boktan ki temel nezaket gibi asgari standartları bile zorlukla yerine getiren adamları iyi gösteriyorlar, değil mi?”

“Sanırım.”

Düşünmeden ekledi:

“Keşke sen olsaydın. Sevdiğim bir kocam olsaydı, bunları çok daha kolay yapabilirdim ama elimdekine bak: Matley. Kardeşin hakkında böyle konuşuyorum diye alınma.”

Çok garip bir duraklama ve ardından, kahkahadan uzak bir gülümseme, şakaklarında bir damar atıyordu. Neredeyse hıçkırık gibi.

“Bir şeyi yanlış mı söyledim?”

“Hiçbir zaman ben olamazdım. Üzgünüm.”

“Neden olmasın? Yani, biraz gençsin ama her zaman büyük kardeşler olmak zorunda değil, değil mi?”

“Hayır, olmak zorunda değil ama yine de beni asla seçmezlerdi. O kadar çok kişi kıyasıya yarışırken, onlar beni seçmezlerdi.”

Arka planda oyun müziği sürekli döngüdeydi. *Oyna* düğmesi, ekranda yanıp sönerik ısrar ediyordu. Fakat ikisi de ona basmadı.

“Anlamıyorum.” Bunu söylerken, beklenmedik bir anısı zihninde yüzeye çıktı: İlk gece buraya geldiğinde, Matley’nin oyun odasının kapısından girerek içeri bakması.

Başka bir adam olsaydı, sadakatinizi sorgulardım.

Jarrow, “Kimse sana söylemedi değil mi?” dedi. “Bir başkasından duymadan önce sana söylemem gerektiğini düşünüyorum.

Bu evde oldukça yaygın bir şakadır.” Oyun konsolunu masanın üzerine bıraktı ve televizyon kumandasını alarak sesi kapatmak için düğmeye bastı. “Ben kadınlardan hoşlanmıyorum.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi, rencide olmuş bir şekilde. “Benden hoşlanıyorsun değil mi? İyi anlaşıyoruz.”

Başını yere eğdi ve bukleli saçlarını eliyle çekti. “Hayır, anlamıyorsun. Hiçbir kadını, diğer erkeklerin hoşlandığı şekilde beğenmiyorum.”

“Yani, erkeklerden mi hoşlanıyorsun? Bu büyük bir endişe kaynağı değil. Birçok şövalye ve kardeş var...”

“Hayır, o da değil.” Görünmez bir tozu koltuktan silkeledi. “Aseksüelim. Sanırım.”

“Hım...” Bu, Devon’ın kurgusal okumaları sırasında karşılaştığı bir kelime değildi, bu yüzden hızla sözlük bilgilerini taradı. “Hangisi?”

“Ne?” Jarrow’un kafası karıştı.

“Kelimenin dört tanımı var.”

Jarrow homurdandı ve başını koltuğa yasladı. “Haydi söyle. Bana o dört tanımı ver.”

“Cinsiyetsiz veya işlevsel cinsiyet organları olmayan” dedi biraz kızarak.

“Sorun kesinlikle orada değil.” Gülüyordu, hiç utanmış gibi değildi.

“Üreme süreçlerine dahil olan veya onlar sayesinde üreyen” dedi Devon toplayabildiği tüm ciddiyetle. “Bu da demek istediğin şey değil, değil mi? Sen bir amip veya mantar değilsin.”

Jarrow başını salladı, hâlâ gülümsüyordu.

“Cinsellikle alakası olmayan, cinsellik yaşamayan, cinsellikten yoksun” dedi, Jarrow bu sefer sessiz kaldı. Devon ekledi:

“Ayrıca *Merriam-Webster* sözlüğünde şöyle diyor: Başkalarına karşı cinsel duygular beslemeyen. Cinsel arzu veya çekim yaşamayan.”

“İşte bu. İşte benim olduğum şey. Üreme veya insanlarla erkeklerin ilgilenmesi gereken şekilde ilgilenmiyorum.” Birasını bitirdi ve boş kutuyu elleri arasında yuvarladı. “Hiçbir insana karşı *o şekilde* bir his beslemedim, bilirsin. Hiçbir zaman kızlarla çıkmayı denemedim ya da evlenmek istemedim ya da... Matley beni sapkın biri olarak adlandırırdı. Biliyor musun, Matley’nin porno koleksiyonu var.” Jarrow başını salladı. “Kardeşlerimin çoğunun var. Sadece benim yok.”

Sapkın: İsim. Bir normdan sapmış kişi veya şey.

Kendisini şaşırtarak, “Ben de bir sapkını diyebilirim” dedi. Hâlâ bira kutusunu dikiyordu. “Ne demek istiyorsun?”

“Ben kızlardan hoşlanıyorum.” Devon daha önce hiç kimseye, hatta kendisine bile böyle bir şey söylememişti. “Yani. Sanırım. Ama nasıl bilebilirim ki, etrafta hiç kimse yokken nasıl emin olabilirim? Sadece bir his, kitaplardan, bu şeyleri okumaktan geliyor. Ve gerçek hayatta tanıştığım birkaç kişiden.”

Jarrow uzun bir süre sessiz kaldı. “Of, lanet olsun. Bu, evlilikleri senin için çok zor kılmış olmalı.”

“Başka türlüünü hiç tatmadım zaten değil mi? Bu da benim hayatım işte.”

“Senin hayatın.” Boş kutuyu düzleştirdi. “Sana rahatsızlık vermiyor mu? Bebekler, evlenmek, bütün bunlar.”

Bu soru onu rahatsız etti, yıllar önce ilk düğünde Faerdre’ye sorduğu şeyin yankısı gibiydi.

Uzun kirpikli Faerdre, güzel ve parlak, elini Devon’ın uyluğuna koyarak ona “sosyal” bir öpücük vermek için eğilirken ışıldayan. Uzun süre acı çeken Faerdre. Sıkılmış ve yalnız, başkasının düğününde çok fazla şarap içen Faerdre.

Uygun gibi görüldüğü için ona Faerdre’nin cevabını verdi. “Başka seçenek yok değil mi? İnsanlarla yaşayamıyoruz, bu yüzden ya bu ya hiç.”

“Onu sormadım” dedi sessizce. “Görev, yükümlülük, daha iyi veya kötü seçenekler olup olmadığına bakmadan. Devon Fairweather, kendi çocuklarından vazgeçen bir gelin olmaktan rahatsız oluyor mu?” Karnını işaret etti. “Hamilesin. İkinci kez. O çocuğu vermekten rahatsız olur musun?”

“O kadar da kötü değil.” Bunu sorduğu, umursadığı için ondan bir anlığına nefret etti. Ama ona sormayan ve umursamayan herkesten daha çok nefret etti. “Şanslıyım. Ayrıcalıklı bir hayatım var.”

“Ne? Ne?” Nadiren gösterdiği, ifade dolu bir suratla ona döndü; gözleri büyümüş ve burun delikleri genişlemişti. “Dev, senin kızın var! Kızının senin gibi evlenmesinden mutlu olur musun? Birkaç yıl sonra onun başına da bu geldiğinde nasıl hissedeceksin? Hâlâ o kadar kötü olmadığını ve şanslı olduğunu mu söyleyeceksin?”

“Ben...” Kısacık bir an için Devon üç yaşındaki Salem’in bir görüntüsüyle vuruldu zihninden: Kıkırdayarak yatakta dönüp dururken biri onun yüzünü bir yastığa bastırıp eteğini yukarı çekiyordu.

Saçma, saçma, saçma çünkü Salem evlendiğinde çok daha büyük olacaktı ama hâlâ onun kaderi, deneyimi bu olabilirdi. Neden olmasın? Devon’m deneyimi olmuştu. Az çok buna razıydı kendisi ama kızı razı değilse, o zaman ne olacaktı? Deneyimi kâbus gibi olurdu, Matley’nin onun için olduğu gibi. Salem razı *olsa* bile kâbus gibi olabilirdi.

“Seninki gibi seçeneklerim yok” dedi, sözlerine nefret sızdı. “Hepimiz hayır deme şansına sahip değiliz. Benim yükümü sırtlanacak kız kardeşlerim yok. Bunu sanki bir seçeneğim varmış gibi bana soruyorsun Jarrow, gerçekten zalimce davranıyorsun çünkü senin için bu şeyler bir *seçenek*.”

Ürktü. “Üzgünüm, Öyle demek...”

“*Elbette* umursuyorum. Tanrım! Kızımı her zaman özleyorum. Onun hakkında konuşamam ama onun hakkında dü-

şünmeyi de bırakamam. Seçeneklerim olmamasından nefret ediyorum, yaşam biçimimizden nefret ediyorum. Ayrıcalıklı ve baskı altındayız. Yabani ve sıkıcı. Onun evleneceğini düşünmeye çalışıyorum.” Gözlerini dikti. “Soruna yanıt oldu mu?”

Jarrow ileriye eğildi, elini sıktı. “Peki, sana seçenekler sunabilirim. Buna ne dersin?”

“Ne gibi? Daha önce kaçmaya çalıştım. Sanırım sekiz kilometre bile alamadım.”

“Planın veya kaynakların yoktu” diye karşı çıktı Jarrow. “Bak, benimle arkadaki odaya gel. Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Bu kötü bir fikirdi ama harcayacak bolca zamanı vardı.

“Peki.” Ardından onun peşinden gitti, karnı bir karıncalanmayla doldu.

Oyun odasında mutfak gibi düzenlenmiş küçük bir depo alanı vardı. Mürekkep çayı kaynatmak için özel bir çaydanlık, atıştırmalık olarak kullanılabilecek çizgi roman dolu dolaplar vardı.

Ayrıca haritalar da vardı. Jarrow’un serdiği harita, mutfak masasını tamamen kapladı, kâğıdın kenarları masa üzerinden deniz gibi aktı.

Devon hayatında daha önce hiç harita görmemişti ve bakmaktan kendini alamadı. “Bu İngiltere mi? Biz neredeyiz, orada mı?”

“Bu Birleşik Krallık, İngiltere’yi de içeriyor ve biz buradayız” dedi. “Norfolk Sahili.”

İşaret ettiği yere dokundu. “Ülkemizin bu kadar büyük olduğunu hiç bilmiyordum.”

Jarrow kahkahalarla güldü.

“Bu kadar komik olan ne?”

“Suç senin değil. Bak.” Başka bir haritayı dolaptan aldı ve ilk haritanın üstüne yaydı. “Bu, ülkemiz, dünyanın geri kalanıyla karşılaştırıldığında.”

Mat mavi denizlerin üstünde yeşilimsi renkte kıtalar yükseliyordu. Topraklar ve daha da büyük okyanuslar. İnsanlarla dolu bir sürü arazi ve en üstte, ilk haritadan şeklini neredeyse tanıyamadığı inanılmaz küçük bir ada: Kendi minik ülkesi.

Bir zamanlar süslü ve yabancı kelimelerle dolu, baş döndürücü bir fantastik roman yemişti. İçinde hayali yerlerin öyküsünü anlatan bulanık bir harita vardı. O zamanlar büyük gibi görünmüştü ama önündeki gerçek dünya haritası kadar çeşitli veya ayrıntılı değildi.

“Dünya o kadar büyük ki” dedi, şaşkınca. “Nasıl hiç bilemedim bunu?”

“Çünkü kızlara önemli şeyleri öğretmezler.” Jarrow haritaları ona doğru itti, masanın üstünden. “Öğrenmenin en hızlı yolu budur ve benim tonlarca kopyam var” diye sıırıttı.

“Ne?” Yanlış duymuş olmalıydı. “Haritaları yemek kesinlikle işe yaramaz değil mi?”

“Evet ve hayır. Kâğıt kâğıttır, en azından belirli bir noktaya kadar. Birkaç harita kopyası yedim, işe yarıyor. Birçok yer ismi biliyorum, nerede olduklarına dair bir fikrim var. Yardımcı oluyor.” Çizgi romanları işaret etti. “Bunları yemeye benziyor değil mi? Ve çocukken yediğin resimli kitaplara. Genellikle kelimeler kalır aklında ama yine de resimlere dair bir şey hissedersin. Bir bakıma.”

Devon için yasaklı ve faydalı bir şeyler öğrenme fırsatıydı. Kitapdişlerini çıkardı ve katlanmış dünya haritasını ısırarak yedi. Klimalı fabrikaların tadı geldi ağzına, hafif acı bir mürekeple kaplıydı. Petrokimyasal kaplamalar dili üzerinde ağırı hissettirdi ve yanaklarının içine yapıştı. Yüzünü ekşitti.

“Onun için ketçap getirdim” dedi, raflardan birinden sıkılabilir bir şişe çıkardı. “Bu insan sosu ama asit içerikli kuşe kâğıtlar üzerinde işe yarıyor.”

Oyun odasında tabak yoktu, bu yüzden Jarrow harita üze-

rine ketçap sıktı ve haritayı tortilla dürümü gibi yuvarladı. Devon harita dürümünü ısırdı.

Kelimeler zihninde şekillendi, yerlerin uzun bir listesi. Eğer yoğunlaşırsa, onları neredeyse görsel olarak düşünebiliyordu. Birisi kara parçalarının çizimini silip şehir ve ülke isimlerini değiştirmeden bırakmış gibi yaklaşık konumlarını belirten bir şekil oluşuyordu aklında.

Ancak çok fazla vardı. Ülkeler ve başkentleri kafasının içinde birikti, kuşe kâğıt midesini bulandırdı. Ketçap absürd bir komedinin tadına benziyordu. Ama Jarrow haklıydı; plastik kaplama tadını yok ediyordu.

“Sana bir şey göstereyim” dedi bitirdiğinde. “Eğer gördüğün şeylerden sıkılmadıysan tabii ki.”

“Hayır.” Devon ketçabı parmağının üzerinden yaladı. “Hiç sorun değil.” Ketçap numarasını aklında tutacaktı. Bu evde *bir sürü* kuşe kâğıtlı kitap vardı çünkü.

“Farklı Aileleri göstereceğim sana” dedi Jarrow. İlk haritayı tekrar açıp parmağını haritanın üzerine sapladı. “Burası Powys, Galler’deki Davenport Ailesi.”

Parmakları yukarı doğru hareket etti, şehirlerin noktalı ağları boyunca süzülüyordu. “Norfolk Sahili’ndeki Easterbrook’lar, işte biz.” Daha yukarıya doğru. “Yorkshire tepelerindeki dost Fairweather’lar.” Güneye geri döndü. “Londra’daki Gladstone’lar.” Ormanlık orta bölgelerde bir yerlerde. “Blackwood’lar buradaydı ama ayrılıp diğer evlere dağıldılar.”

“Hım... Annem bir Blackwood’du. Şimdi nerede yaşadığını merak ediyorum.”

“Muhtemelen güneyde bir yerde” dedi. “Birçoğu Gladstone’ların içine katıldı.” Parmakları orta batı bölgelerine doğru geri hareket etti. “İşte Winterfield, Birmingham’da. Kızının olduğu yer.”

Devon avuçlarını sıkarak tırnaklarını iz bırakacak kadar bastırdı.

“Ve Ravenscar’lar burada, kuzey sahilinde. Fairweather Malikânesi’nden daha kuzeyde.” Haritaya bir tırnakla dokundu. “Onlar hakkında bir şeyler biliyor musun?”

“Kurtuluş üretenler mi?”

“İşte onlar. Ravenscar’lar o ilacı geliştirmeden önce, ejderhalar sadece öldürülürdü veya kendi Aileleri tarafından yönetilirdi. Bugünlerde hayatta kalmalarına izin veriliyor çünkü işe yarar oldular ama kimse onlara kendi evini yönetme konusunda güvenmiyor çünkü vahşileşip insanların dikkatini çekebilirler. İşte burada şövalyeler devreye giriyor. Ailelerin istenmeyen ejderhaları için bebek bakıcıları ve düğünlerimizi ayarlayan kişiler.”

“Kaçmakla ne ilgisi var?”

“Madem sordun, doğrudan ilgisi yok. Aslında bu haritayı sana İrlanda’yı göstermek için açtım. Her iki İrlanda’yı da.” Haritayı İngiltere’nin diğer tarafına doğru çekti, adaların küçük bir kümesini işaret ederek. “Bunu görüyor musun? Kuzey İrlanda, Birleşik Krallık’ta ancak İrlanda Cumhuriyeti tamamen bağımsız bir ülke. Aralarında korumasız bir sınır var.”

“Anlamadım?”

“Korumasız sınır” dedi sabırsızca. “Düşün Devon. Ailelerden kaçmayı zorlaştıran temel şey nedir?”

Ona tamamen kayıtsız bir şekilde baktı. “Onlar... Güçlüdürler?”

“Hayır, pek değil, sadece öyleymiş gibi davranırlar” dedi. “Asıl zorluk, doğru belgeler olmadan bu lanet adayı terk edemememizdir.”

“Ah, tabii ya.”

“Ama Kuzey İrlanda üzerinden yolculuğumuzu ayarlarsak bunu yapabiliriz” diye ısrar etti. “Oraya pasaport gerekmeden, feribotla gidebiliriz çünkü Birleşik Krallık’ın bir parçası oluyor. Sonra sınır kapıları olmadığı için sınırı sessizce geçebiliriz. İngiltere’den çıkmış oluruz.” Sırıttı.

“Eğer Ailelerden kaçmak istiyorsan, yapman gereken tek şey Kuzey İrlanda’ya giden feribota binmek.”

Devon şüpheyile sordu:

“Orada da kitapyiyenler yok mu?”

“Artık yok! İrlandalı son ‘yiyenler’, 1940’larda dağıldılar. Bazıları Amerika’ya gitti, onlardan bir daha haber alınmadı. Geriye kalanlar soylarını Ravenscar’lara ve Winterfield’lara dahil etti. Her iki İrlanda da Ailelerden arınmış durumda.” Heyecanla parlayan bir yüzle ileri eğildi. “Ne düşünüyorsun? İyi fikir mi?”

“Ben...” Önerdiği her şey karşısında etkilenmişti, başını ellerinin arasına koydu. Bunların hepsi onu bunalıttı. Bunu tartışmaları bile bunalıtcıydı. “Dur. Lütfen, dur. Umursadığını bilmek çok şey ifade ediyor bana. Ama ben bu İrlanda denen yere, Kuzey İrlanda, her neyse işte, oralara gidemem. Kızım var benim Jarrow. Onu da götürmemizi sağlayacak herhangi bir plan olamaz çünkü o Birmingham’da sıkışmış durumda.”

Yüzü düştü. “Gitsen de kalsam da o sıkışmış olacak.”

“Ama eğer kalırsam, çocuk yapmayı bıraktıktan sonra onu görebileceğim bir yaşta olacak. Buluşmamız var, onuncu doğum gününde her şey hazır olacak. Eğer uslu davranır, yapmam gerekeni yapar ve...”

“Kendini dinle” dedi, neredeyse homurdanır gibi. “Aile, seni hayatın peri masalı olduğuna inandırmış. Bu hikâyenin mutlu bir sonu yok. Bu sadece dolandırıcılık.”

“Benimle salakmışım gibi konuşma.” Sesini kısıp, çenesini sıkı tutuyor, vahşi jestleriyle tezat oluşturunuyordu. “Eğer seninle gidersem, Salem’i kesinlikle bir daha görmem mümkün olmayacak. Onu sonsuza kadar kaybetmiş olurum. Kalmak, ne olursa olsun, tek şansım.”

“Of, Tanrı aşkına Dev. Aslında hiçbir şansın yok değil mi? Kızını görmene *asla* izin vermeyecekler! Ne zaman bir anne-

nin biyolojik çocuğunu ziyaret ettiğini duydun? Neden senin için istisna yapacaklarını düşünüyorsun ki? Annen hiç ziyarete geldi mi?” Ani bir öfkeyle masaya yumruğunu vurdu. “Şu siktiğimin şeyini anla artık! *Hiçbir anne ziyarete gelir mi?*”

Gözleri açık, dudakları aralanmış bir şekilde ona bakıyordu, sersemlemiş bir çocuk gibiydi. Aike amcanın o yatak odasında uzanırken bilekleri zarifçe çaprazlanmış halde, rahatlıkla konuştuğu o anı hatırladı: *Beş yüz yıllık kitapyiyen gelenekleri, şımartılmış bir kızın hevesleri için tersine dönmez.*

“Bu bir tuzak” diye feryat etti. “Seni yaşlı ve yorgun olana kadar susturmak için bu saçmalıkları söylüyorlar. Bunu *göremiyor* musun?”

“Kapa çeneni!” Ellerini kulaklarının üzerine çarptı. “Buraya video oyunları oynamaya geldim. Tek ilgilendiğim kaçış bu. Benim için mümkün olan tek kaçış.” Sinirle ekledi:

“Eğer sen gitmek istiyorsan, yapabilirsin. Git ve geri gelme. Çocukların, seni aşağıya çeken hiçbir sorumluluğun yok. Ama bunu istemiyorsun değil mi? Çünkü bu benimle veya benim hayatımla ilgili değil, sen ve senin birini kurtarma ihtiyacınla ilgili...”

Jarrow, tendonları kesilmiş gibi bir koltuğa çököverdi. Ortama sessizlik hâkim oldu.

“Üzgünüm” dedi ve bu yeterli gibi görünmeyince, “Eğer bu raya gelmeme artık izin vermezsen, anlarım” dedi.

“Saçmalama” dedi, bir an düşündükten sonra. “Her zaman oyun oynamak veya başka bir şey yapmak için gelebilirsin. Her zaman.” Eline uzandı ve haritayı masadan sıyrıp çekmeceye koydu. “Ve eğer fikrini değiştirirsen, bana haber ver. Ciddiyim.”

Bu teklifin ona neye mal olduğunu tahmin bile edemezdi. Sıkıntısına rağmen minnettar oldu.

“Düşüneceğim” diye yalan söyledi ve çok gerçek bir kaçış sunan haritalardan uzaktaki, güvenli bir hapisane olan oyun odasına döndü. Kendini dijital unutuşun vaadine kaptırdı.

DEVON FAIRWEATHER'IN BİRÇOK YÜZÜ

GÜNÜMÜZ

Kitapyiyenlerin herhangi bir biçimde yazı yazamama, kodlar ve resimyazılar da dahil, durumları gerçekten ilginçtir. Hatta elektronik olarak bile yazamazlar! Bu durum, bazı otistik bireyler veya anksiyetesi olan kişilerdeki durumsal dilsizlikle, yani konuşma yeteneğine ve kelime dağarcığına sahip olmasına rağmen sözel iletişim kuramayan bireylerdeki duruma benzerlik gösteriyor bana kalırsa.

Beyin, yazılı iletişim olarak kategorize ettiği herhangi bir eylemi onlar için psikolojik olarak gerçekleştiremez hale getiriyor. Zihinyiyenlerin bunu kolayca yapabilmesi, acımasız bir ironi gibi.

– Amarinder Patel, Kâğıt ve Et: Bir Gizli Tarih

Devon yine aynı absürd komedi hissi ile cehennemi gördü rüyasında. Bir çukur açılmadı, bunun yerine varış yeri cennet olan bir trenin içinde buldu kendini ancak hiç kimse onun biletini almaya istekli değildi. Cai yanındaydı, Hester karşısındaki koltuktaydı. Her ikisi de cennetin nasıl görüldüğünü merak ediyordu. Ama Devon iyi biliyordu, cennet bir yalandı. Dışarıdaki ateşten ölüm tarlalarına atlamaları gerekiyordu.

Trenden kendini attı ancak yol arkadaşları onunla birlikte atlamadı, sadece üzgün yüzlerle kapı önünden onu izlediler. Devon bir ateş çemberine düştü, ilerlemeye devam etti. Eritici ateş katmanlarından geçti düşe düşe; katmanlar daha derin,

daha karanlık ve daha sıcak hale geldi her seferinde, ta ki Devon kırık dökük bir koltuğa inene dek: Özel mutfaklı bir pansiyon odasıydı bu.

Devon aniden uyanıp başını döndürecek kadar hızla doğruldu. Uykusunda kanepeden aşağı düşmüş, yere kapaklanmıştı. Baş ağrıyordu.

Ucuz dantel perdelerden ışık sızıyordu. Gözlerini kırıştırdı. Cai hiçbir yerde görünmüyordu ancak giysilerinden oluşan bir yığın banyo kapısının önünde duruyordu. Banyo kapısı kapalıydı, içeriden akan suyun sesi geliyordu.

“Selam uykucu, mutlu Noeller. En son uyanan sensin.” Hester yatak kenarında bacak bacak üstüne atmış oturuyordu. Giyinmiş, uyanık ve önceki geceye göre çok daha az stresli görünüyordu.

“Saat...” diye homurdandı Devon, boğazını temizledi. “Saat kaç?” Sabah güneşi siyah kıyafetlerini sağlıksız bir griye dönüştürüyordu. Kafasının altındaki halı naftalin kokuyordu.

“Neredeyse sekiz” dedi Hester, odadaki küçük televizyonuna işaret ederek, sesi kısık bir şekilde açtı. “Bak, ünlü olduk.”

Titreyen ekranda, iyi giyimli bir spiker konuşuyordu.

Newcastle Merkez İstasyonu’ndaki bir silahlı saldırı ve ardından Edinburgh hattındaki bir dizi şiddet olayıyla ilgili son dakika haberimiz var. Ölü veya yaralı yok, ancak polis derhal, birlikte seyahat ettikleri düşünülen bir erkek ve bir kadınla iletişim kurmak istiyor. Ayrıca yolculara saldırdığı iddia edilen bir tren kondüktörü aranıyor.

Raporlara göre erkeğin boyu yaklaşık bir seksen, siyah giyimli, açık tenli ve koyu saçlı. Kadın yaklaşık bir elli boyunda, desenli bir bluz ve uzun etek giyiyor.

“Ölü veya yaralı yok ha?” Devon bir kez daha esmeyecek oldu, sonra onu yuttu. “Sadece açıklanamayan mürekkep lekeli kâğıtlardan oluşan bir yığın var.”

Ramsey’yi, tren kondüktörü üniforması giymiş halde düşündü. Üniformayı nasıl almayı başardığına dair tek bir açıklama vardı. Gerçek tren kondüktörünün canlı olarak ortaya çıkıp çıkmayacağını düşündü. Eğer öyle olursa ona saldıran adam hakkında ne söyleyeceğini merak ediyordu.

“Haberlerde olmak kötü” dedi Hester. “Eğer buranın sahipleri o tanımlamanın oldukça tanıdık olduğunu düşünürse sorun yaşayabiliriz. Bu da buradan çıkmamız için daha fazla neden oluşturuyor.”

“Gelecekte tam olarak neyle karşılaşacağımı bilseydim daha iyi hissederdim” dedi Devon. “Nasıl yapacağız? Sadece oraya gidip kardeşlerine öylece kendimi mi tanıtacağım?”

Hester kalktı ve ayakkabılarının üzerinde kurumuş olan çamuru sallamaya başladı. “Seni Killock’a götüreceğim ve onunla sohbet edeceksin. Çok büyüleyici biridir.”

“Tabii... Pekâlâ.” Devon, Hester’in geçen geceki itirafını düşündü: *Bazen beni korkutuyor.* “Oraya nasıl gideceğimizi bulmalıyız.”

“Senden iki adım öndeyim! Bu sabah resepsiyona inip etrafı sordum bile. Endişelenme, televizyondaki aptal polis tanımlarına uymuyoruz. Yakınlarda araba satan bir yer bilmiyormuş ama... ama... Çiftlikte bir süredir kurtulmaya çalıştıkları eski bir arabaları var. Onu test sürüşüne çıkarabilir, bir daha da geri gelmeyiz diye düşünüyorum.”

“Ya da satın alabiliriz” dedi Devon saçındaki karışıklığı çözmek için parmaklarını saçma daldırdı. “Satın almalıyız. Şu an şüpheli değilsek bile bir araç çalarsak şüpheli oluruz.” Ramsey’nin ilgisi başka, insan polisinin ilgisi bambaşkaydı.

“Satın almak mı?” dedi Hester, duruşu sarsıldı. “Tam olarak ne kadar paranız var?”

Su kapatıldı, Cai'nin banyoda dolaşmasının sesleri geldi. Yakında dışarı çıkacaktı.

Devon'ın tırnağı saçına takıldı. "Tam olarak nereye gittiğimizi bana söyle ki ben de sana tam olarak ne kadar param olduğunu söyleyeyim."

Hester ince burun deliklerini şişirdi.

"Kasabaları atlamak için açıktan gitsek bile, yüz otuz kilometre dediğimiz şey *Dünya'nın Merkezine Yolculuk* değil. Bu öğleden sonra orada oluruz. Korktuğun şey nedir? Seni güvenli bir yere götürmeden önce ele vereceğim mi?" dedi.

"Bu kadar basit değil. Killock gizliliğe çok önem veriyor. Sizi mümkün olduğunca korumamı istedi."

Devon saçını düğüm düğüm bıraktı. "Şunu bir açıklığa kavuşturalım. Herkes söylediğini yapmak ve koyduğu kurallar altında yaşamak zorunda, sen ondan bazen korkuyorsun ve o da bir paranoyak. Tekrar söylesene, diğer Aile reislerinden nasıl bir farkı olduğunu iddia ediyor?"

"Hayır, o öyle biri değil..." Hester bir tırnağıyla oynadı, dudaklarını birbirine bastırmıştı.

"Dev?" Cai başını kapıdan uzattı. "Havlu yok."

"Of..." Devon yerden bir tane kapıp ona fırlattı, ne kadar sarsıldığını göstermemeye çalıştı. "Bir dahaki sefere yanında götür."

Cai bir of çekti ve kapıyı tekrar kapattı, rahatlıkla beş yaşındaki bir çocuktan daha becerikliydi, kendi başına düş alabiliyordu ama havlu veya temiz giysiler getirmeyi hep unutan bir çocuktan da aynı anda.

Ancak onu görmek, önceliklerini sert bir şekilde hatırlattı. Bu insanların ona güvenmesi gerekiyordu, aksi takdirde Cai bir daha asla iyi olmayacak ve Devon da Ramsey'den kurtulamayacaktı. Belki biraz geri adım atmalıydı, sadece biraz, sadece bu kez.

Çok eğlenmiş gibi görünen Hester'a dönüp, "Yaklaşık yirmi bin sterlin" dedi.

Diğer kadının gülümsemesi söndü. “Ne dedin?”

“Matley Easterbrook’un kasasından yirmi altı bin üç yüz yetmiş sterlin aldım. Daha fazlası vardı ama geri kalan sırt çantama sığmadı.”

Devon ceketini koltuktan aldı, salladı ve kollarını yenlerine soktu. “Sanırım yaklaşık yirmi bin sterlinim var. Oturup saymam gerekiyor gerçi. Ucuz, eski bir araba için yeterli.”

“Easterbrook kasasma mı girdin?”

“Killock da babasından almadı mı?” dedi Devon soruyu geçiştirerek. “Bu da farklı değil.”

“Killock yıllarca plan yapmıştı ve hepimiz ona yardım ediyorduk.” Hester da aynı şekilde cevapladı. “Sen tek başına bir kadındın.”

“Bu sabah ne yapıyoruz?” Cai banyodan daha temiz görünerek çıktı. Ama aynı zamanda biraz daha yavaş hareket ediyordu ve dünkü parlak enerjisi solmuş gibi görünüyordu.

“Araba almak üzereyiz” diye ona bilgi verdi Devon. “Açlıktan ölecekmiş gibi görünen bir öksüz taklidi yapmak ister misin? Fiyatı biraz düşürmeli.”

“Rol değil” dedi üzgün bir şekilde. “Gerçekten açım.”

Bir hafta önce, bu kelimeler boğazına dizilirdi. Bugün, Devon özür dilercesine gülümseyebildi ve “Biraz daha dayan canım. Sadece birkaç saat daha” diyebildi. Yirmi sterlinlik banknotlarla beş yüz sterlin saydı ve Hester’a uzattı. “İşte. Sen ve Cai satın almalısınız. Benim ayakkabım yok ve oldukça şüpheli görünüyorum.”

“Oh! Yani, bana güveniyorsan...”

“Birbirimize güvenmezsek bu yolculuğu bitiremeyiz.” Parayı kalın bir yığın halinde teslim etti.

“Haklısın.” Hester uzatılan parayı aldı ve boğazını temizledi. “Innerleithen.”

“Ne?”

“Öğrenmek istediğini söyledin değil mi? Sana bildiriyorum.” Hester parayı dikkatlice katladı ve cebine koydu. “Innerleithen’in dışında bulunan Traquair Evi’ne gidiyoruz. Buradan sadece birkaç saatlik uzaklıkta.”

“Hiç gitmedim, hiç duymadım” dedi Devon, şaşkın bir şekilde. “Ama güvenine minnettarım. Bilmediğim bir yere gitsek de bana söylediğin için teşekkür ederim.”

“Haklısın. Dediğin gibi, yolculuğumuzun başarısı karşılıklı güvene bağlı.” Hester utanmış gibiydi. “Varış noktasını söylemek küçük bir jest.”

“Zaten birkaç saat içinde bana söylemen gerekecekti” dedi Devon, televizyon kumandasını aldı ve haber kanalının sesini açtı. “Araba hazır olduğunda beni çağırın, tamam mı? Bu arada bizi ilgilendiren herhangi bir güncelleme var mı diye bakacağım.”

“Plan tamam.” Hester kapıyı kilitleyip Cai’ye elini uzattı. “Peki, genç adam. Sen benim suç ortağım olacaksın.”

Devon, Hester ve Cai kaybolana kadar sabırla yatağın kenarında oturdu, gözlerini ekrana çevirdi. Hester ve Cai’nin ardından kapı kapandığında önlem olarak kapıyı kilitleyip cep telefonundan Ramsey’yi aradı.

İlk çalışta açtı. “Bana iyi haberlerin olduğunu söyle.”

“Innerleithen” dedi, soluk soluğa. “Traquair Evi adlı bir yere gidiyoruz, Innerleithen’da, bu...”

“Sınır bölgelerinde bir kasaba. Biliyorum.” Bir ara. “Innerleithen, neden orası acaba?”

“Ne bileyim” dedi sabırsızlanarak. “Belki de bulabildikleri ilk yerdi. Neyse, oraya vardığımızda yerleşmek için birkaç güne ihtiyacım var.”

“Peki. Benim de burada işleri düzenlemek için biraz zamana ihtiyacım var” dedi. Sakin, neşeli bir ses tonu vardı. Neredeyse Devon’ın hoşuna gitti, tam da çocukken en iyi ruh halinde ol-

duğu zamanlardaki gibi. “Bir tarih belirleyelim. 26 Aralık, saat 23.00. Oraya vardığınızda onay mesajı gönder ve mümkünse telefonunu yanında tut ki izleyebilelim.”

“Yarın akşam” dedi sersemlemiş bir şekilde kafasında sayarken: Neredeyse otuz altı saat. “Emin misin?”

“Neden olmasın ki?” diye homurdandı, aniden öfkesi uyanmış gibiydi. “Sorun değil, değil mi? Sen tatilde değilsin Dev.”

“Hayır. Tabii ki hayır.” Acımasızca dar bir pencere ama başka çaresi yoktu. “Sadece şaşırdım, o kadar. Başka bir şey var mı?”

“İşi batırma. Aptalca bir şey deneme. Sana göndereceğim şövalyeye dikkat et. Bir buçuk gün sonra görüşürüz.” Hat kesildi.

Devon çağrının kesilmesini izlerken, Ramsey’nin geçen gece trende, üstleri onu azarlarken neler yaptığını merak etti. Ölü bedenleri ve şövalyelerin eylemleri sırasında yanlış giden her şeyi nasıl açıkladığını... İsteksiz bir hayranlıkla onun herhangi bir sorunla karşılaşmadığından şüphe etti. Kendi içinde sert bir insandı, biraz da kindardı.

Ancak bu güç onu körleştiriyordu. Ramsey, kendisini o kadar güçlü ve korkunç sanıyordu ki kimse yoluna çıkamaz zannediyordu. Devon’ı öyle çaresiz, öyle kader kurbanı görüyordu ki ona zorla yaptırdığı ihanet ve karmaşık planlarından başka bir şansı olmayacağını düşünüyordu.

Kabul ettiği tek düşünce tarzı kendisinininkini kopyalayandı.

Ramsey, zalimliğinden güç aldığına inanıyordu ve bu nedenle diğer insanlardaki bu tarz nitelikleri tanıyamazdı; Devon dahil.

Daha da iyiydi. Devon kendi planlarını uygulamak istiyorsa, sadece Ramsey’nin körlüğünden yararlanmak zorundaydı.

Boynunu çatırdattı, telefonunda son arananlar kısmını açtı ve yeniden arama düğmesine bastı ama bu seferki farklı bir nu-

mara içindi: Dün akşam, Hester ve Cai ile daireyi terk etmeden önce aradığı numarayı çevirdi.

Üç kez çaldı, dikkatli bir sessizlikle açıldı.

“Nycteris, ateşböceğini takip ediyor” dedi çünkü şu an için Mors koduna gerek yoktu. “Benim.”

“Kendi gibi yolu arayan ateşböceğini” diye bir cevap geldi ve Jarrow Easterbrook teatral bir şekilde iç çekti. “Her aradığında bana kalp krizi geçiriyorsun, biliyorsun. Burada yıllarım geçiyor.”

Gülümsememek için kendini tutamadı. Hiç değişmemişti.

“Senden haber almak güzel.” Devon, kulaklığı kulağına bastırdı. “İşler ilerliyor; oldukça da hızlı. Traquair Evi’nden, Innerleithen’dan beni alabilir misin?”

“Ne zaman? Ne kadar hızlı olmalıyım?”

Yüzünü buruşturdu. “Yarın, görünüşe göre. Ama tam olarak ne zaman ayrılacağımızı bilmiyorum.”

“Ah, Tanrım, Dev! Bir gün önceden söylenir mi bu? Ciddi misin?”

“Aylarca hazırlık yapma fırsatın oldu.” İtiraz etti. “Tamam, peki, adil değil ama elimdeki tek şey bu. Ramsey tam gaz çalışıyor.”

“Siktir” dedi.

“Bu hayır demek miydi?” dedi endişe dolu şekilde. Bir hışırtı sesi geldi. Jarrow kâğıtları karıştırıyordu.

“Oradasın değil mi?” dedi. “Çok fazla vaktim yok.”

“Yeterli zamanım var, yapabilirim” dedi. “Dinle. Leithen Water kolunun Tweed Nehri ile buluştuğu noktada, sizi yarın sabah alabileceğim üç nehir adası bulacaksınız.”

“Üç ne?” Ah, romantizmine lanet olsun, diye düşündü rahatsızlıkla. “Şehirde buluşamaz mıyız?”

“Siktir, biri geliyor, kapatmam gerek.” Telefonu kapattı.

Devon bağlantısı kesilmiş ahizeye tutundu, rahatlama ve

endişe arasında gidip geliyordu. Elinde çevirmesi gereken çok fazla lobut vardı. Hedefe odaklan, diye düşündü, göğsü sıkışarak. Engellere değil, hedeflere odaklan. Korkulara değil, ihtiyaçlara odaklan.

İki gün. Sadece iki gün.

Devon ayaklandı, çantasını alarak yol arkadaşlarına yetişmek üzere çıktı. Araç artık hazır olmalıydı.

Küçük gri Ford'un içi, bir çiftliğin dışı gibi kokuyordu. Birkaç kilometre yol kat ettikten sonra Devon pencereyi açıp başını dışarı çıkarma dürtüsü hissetti. Kar ve orman kokusunun karışımı, burnunu yatıştırdı. Yanındaki şoför koltuğunda oturan Hester, dönemeçli kırsal yolda araba sürerken bir şarkı mırıldanıyordu. Otoyoldan kaçındılar. Ayakkabıları vardı ve nereye gittiklerini biliyordu, bu yüzden Hester arabayı kendisinin kullanmasında ısrar etmişti. Devon için sorun değildi.

Pazarlık oldukça basitti ve çiftlik sahipleri Hester'in nakit ödeme yapmasını garip bulsalar da şikâyet etmediler. Benzer şekilde, ne Devon ne de Hester arabanın değerinden çok daha fazla ücret talep edildiğinde şikâyet etti. Dünkü odada olduğu gibi, para birçok sorunu çözüyordu.

Uzaklaşırken arkalarına bakmıştı: Çiftlik sahipleri elleri kalçalarında, başları yana eğik bir şekilde kendilerine bakıyorlardı. Devon, çiftin polise ihbarda bulunup bulunmayacaklarını düşündü kısaca, sonra pek de umursamadığına karar verdi.

Kilometreler geçti, Devon başını kolçağa dayadı, tuhaf bir şekilde iyi bir gece uykusu almış olmasına rağmen yorgundu. Çok fazla birikmiş yorgunluğu vardı. Tam uykuya dalarken Cai'nin sesi onu kendine getirdi.

"Bunu duyuyor musun?" Arka yolcu penceresinden boynunu uzatmış, bakıyordu. "Bir motosiklet geliyor gibi."

Devon hemen uyandı. "Nereden?"

“Hangi yönde?” dedi Hester. “Emin misin?”

“Önümüzde!” diyerek işaret etti.

Hester ani bir şekilde frene bastı, üçü de kemerini tuttu. Başını pencereden dışarı uzattı. Devon da dışarı bakmaya başladı. Dar kırsal yol, griye çalan yeşil tarlalar arasında boş duruyordu ve koyunlarla doluydu. Tüm sessizliği bozan bariz bir motor vızıltısıydı. Henüz görülemeyecek kadar uzakta, virajlı yoldaydı.

“Önden geliyor” dedi. “Bize doğru.”

Hester arabayı yeniden hareket ettirmek için gaza bastı. “Siz ikiniz başınızı aşağı eğin. Büyük olasılıkla sadece yanımızdan geçer gider. Acele edin!”

Cai başını eğerek oturdu, gözlerini sıkıca kapadı. Belirsiz nokta, iki araç birbirine doğru ilerlerken daha da büyüdü ve şekilsiz bir siyaha dönüştü.

Şövalye siyah motosikleti üzerinde açıkça görünüyordu, ironik olarak kask takmamıştı, şık takımı pahalı bir bomber ceketle gizlenmişti.

Ramsey’nin şövalyelerinden biri, onları keşfe gelmişti. Gösterişli bir araba kovalamacası yapmak için buradaydı, tam Devon’ın istediği gibi. Sesi hafızasından yükseldi: *Lütfen bu seferkini hayatta tut, lütfen. Şövalyelerimin cesetlerini temizlemekten yoruldum ve şövalyeler de sonsuz sayıda değil.*

Siktir et. Önden öldürebildiği her şövalye, bu beladan sağ çıkma şansını artırıyordu ve eğer onu Ravenscar’ların gözünde iyi gösterecekse daha da iyiydi.

“Ne yapıyorsun?” Hester homurdandı, gözleri yoldaydı. “Başını aşağı eğ!”

“Hayır.” Devon araca doğru yöneldi ve direksiyonu sağa kırdı, küçük gri Ford’ları saatte yaklaşık doksan kilometreyle şövalyeye çarptı.

Motosiklet, arabaya çarpık bir açıyla vurdu, metalik bir çınlama duyuldu. Hester küfretti ve frene bastı. Sıkı emniyet

kemerini Devon'ın göğsünü morarttı, bağırsakları kaburgalarına çarptı.

Şövalye, vücuduyla taklalar atıp bir kasırga gibi ön camın üstünden geçtikten sonra yolun yakınına, yere düştü.

Şaşkın bir sessizlik anı yaşandı, ardından şövalye sürünmeye çalışırken yere devrildi. Siyah kanı, burun deliklerinden ve harap olmuş göz çukurlarından aktı. Bacaklarından biri ters şekilde bükülmüştü. Sadece birkaç metre sürünebildi.

Devon emniyet kemerinin tokasını açtı ve Ford'un kapısını tüm gücüyle itti. Kapı, sert bir tok sesiyle şövalyenin başına geldi. Bu işini bitiren hamleydi. Şaşkınlık içinde asfalta geri düştü ve bayıldı.

Devon, sanki yıllar önceki gibi ormanda koşuyor ve avlanıyormuşçasına hâlâ yalınayak olarak Ford'dan atlarken Hester'dan hayal kırıklığı dolu bir haykırış geldi. Bir an için yüzüstü yatan şövalyenin üzerinde durdu, kararsızlığı onu olduğu yerde tuttu. Cinayet, tıpkı giydiği ikinci el kıyafetler gibi, hiçbir zaman tam anlamıyla üstüne uymamıştı.

Ancak ilk kaçma girişiminin korkusunu ve dehşetini çok iyi hatırlıyordu. Aile reisleri ölümünü isterse, şövalyeler geriye bakmadan görevlerini yerine getirirlerdi.

Üstelik, en iyi şövalye ölü şövalyedir.

Boynun kırılması zordur, bu yüzden Devon kolay yolu seçti ve kemerinden bıçağı çıkararak şövalyenin sol kaburgasının arasına doğru sapladı. Doğrudan kalbine.

Şövalyenin bilinci bir daha açılmadı. Kış güneşi yavaşça buzlu yolu ısıtırken ve şövalye kendi göğüs boşluğunun içinde kan kaybederken otuz saniye boyunca hareketsizlik hâkim oldu. Devon geri çekildi ve burnundan nefes aldı.

“Sonunda, Matley Easterbrook'u öldüren kadınla tanışıyoruz.” Hester arabaya yaslandı. “Kendini ne zaman göstereceksiniz diye merak etmeye başlamıştım.”

“Peki sen?” Devon dedi. “*Sen* ne zaman kendini göstereceksin?”

Şövalye çoktan çürümekteydi, damarları kururken cildi incelmış, parşömen gibi soluklaşmıştı. Çıplak et üzerindeki mürekkep rengi kan çizgileri, desenler çiziyordu.

“Ölü bir şövalye uykularımı kaçırmaz” dedi Hester soruyu göz ardı ederek. “Ama direksiyona atladığın için memnun olmadım. Bu kötü olabilirdi.”

“Özür dilerim. Anlık bir karar verdim. Adil değildi.”

“Sadece yanından da geçebilirdim. Bu kadar karmaşaya değer miydi?”

“Sınır bir saatten daha az bir mesafede. Belki diğerlerini uyarırdı.”

“Bu cinayetin onları uyandıracağını düşünmüyor musun?”

“Eğer kanıt bulamazlarsa uyandırmaz.” Devon giysileri aldı ve mürekkep lekeli kâğıt karışımını salladı. “Tulumu ve motosikleti gizlerim. Eksik olduğunu sonunda fark ederler ama o zamana kadar onların ulaşabileceği yerde olmayız.”

Hester uygun bir şekilde yardımcı oldu. Devon, lekeli kumaşı yolun kenarındaki bir çukura boşalttı. İki eliyle motosikleti kaldırıp çalılığa fırlattı. Atarken ağırdı ama uçarken izlemesi eğlenceliydi.

Bu arada Cai arkadan onları izliyor, yüzünde Devon’ın anlamadığı bir ifadeyle bakıyordu. Bakışları kısaca buluştu, birkaç saniye boyunca göz göze geldiler, sonra Cai başını çevirdi. Daha kötüsünü görmüştü. Onun huzurunda işlenen bir cinayet daha neydi ki?

İçten içe, Ramsey’ye söyleyeceği bahaneleri zaten prova ediyordu. *Onu durduramadım. Arabayı o kullanıyordu çünkü Aile bana asla bu beceriyi öğretmedi ve ayrıca sadece Hester hedef noktamızı biliyordu.* Tabii ki sormak aklıma gelirse; çünkü eğer Devon’ın istediği gibi giderse sorma şansına sahip olmayacak-

tı. Herhangi bir şeyden şüphelenmeye başlamadan uzun süre önce gitmiş olmayı planlıyordu.

Kardeşini bir daha asla görememe fikri ona aniden bir endorfin patlaması yaşattı, neredeyse gülümsüyordu.

Hester sürücü koltuğuna oturdu. “Sanırım Bay Uçan Şövalye camı çatlatmadığı için şanslıyız.”

“Her zaman şanslıyım” dedi Devon koltuk kemeri takarken. “Şans böyle hissettirir.”

“Sen gerçekten tuhaf birisin, biliyor musun? Tanrı aşkına. Sadece Innerleithen’a gitmeye çalışalım.” Hester aracı hareket ettirdi ve boş yolu geride bıraktı.

Hiçbiri geriye bakmadı.

VAKTİ ZAMANINDA PRENS OLAN SÜRGÜN

BEŞ SENE ÖNCE

Prens çıldırmış gibi oldu ve umutsuzluk içinde kuleden düştü. Canını kurtardı ancak üzerine düştüğü dikenler gözlerini delmişti. Tamamen kör oldu, ormanda gözleri görmez halde dolaştı, sadece kökler ve yemişler yedi. Biricik Rapunzel'inin kaybı üzerine ağladı.

– Hans Christian Andersen, *Rapunzel*

Devon, Salem'i sevdiği kadar hiçbir şeyi sevmeyeceğini düşünmüştü. Yaralar kabuk bağlar; cilt kalınlaşır ve nasır tutardı. En azından insanlar böyle derdi. Sütten ağzı yanan yoğurdu üfleyerek yerd, zaman her şeyi iyileştirirdi ve bunun gibi tüm klişeler...

Klişeler yanıltıcıydı.

Devon yanılıyordu.

Zaman geldiğinde, ikinci çocuğunu Easterbrook Malikânesi'nin oyun odasındaki kanepede doğurdu çünkü suyu gelmesine rağmen erken kasılmalar boyunca *Final Fantasy* oynamayı tercih etti. Sadece ağrı kontrol edilemez hale geldiğinde Jarrow'un yardım çağırmak için koşmasına izin verdi. O sırada da yan yatıyordu ve hiçbir yere yürüyemeyecek durumdaydı.

Ve sonrasında, yeni doğmuş oğlu kucağında yatıp şişmiş gözlerini genişçe açtığında, kalbinin tekrar ilk seferki gibi çatladığını hissetti.

“Bir erkek” diye açıkladı en yakındaki teyze hayal kırıklığı dolu mırıltılarla.

Villadaki toplam kırk yetişkinin sadece üçü teyzeydi. Devon hiçbirinin adını bilmiyordu ve şimdiye kadar hiçbirine tek bir kelime bile etmemişti. Yine de doğumuna katıldılar çünkü kadınların birbirleri için yapması beklenen şey buydu.

“Bir erkek! Harika!” Jarrow, odanın kenarlarında dolaşmıştı çoğunlukla çünkü sinirli teyzeler tarafından olayın dışında tutulmuştu. “Nasıl hissediyorsun Dev?” On iki yaşında bir oğlan gibi hopluyordu ve heyecanla karışık sevinci özellikle yüzünü çocuksu yapıyordu.

“Ben... Ben şey hissediyorum...” Teyzeler onun etrafında dolanıp plasentayı alıp pisliği temizlerken Devon göğsüne yaslanmış kıvranan kundağa baktı.

Mottonu hatırla, dedi. Umursama, bağ kurma, sadece Salem’i düşün.

İşe yaramadı. Ezberlenmiş kelimeler düşüp gitti, hemen bağlandı ona. Tekrar. Onu Ailelere vererek kaybedeceği zaman ruhunu söndürecek başka küçük bir yaratığa daha bağlanıverdi işte. Sadece bu sefer işler daha zordu çünkü çocuk erkekti –korkunç!– ve büyüdüğünde çok daha kötü bir şey olabilirdi: Bir şövalye, hatta bir koca. Ya da her ikisi birden. Kadınlara acı veren bir prenses avcısı. Yine de onu sevecekti, çaresizce; kaybına üzülecekti, sonsuza kadar.

Çünkü işte burada hiçbir peri masalının kabul etmeyeceği şeyi anlıyordu: *Sevgi, doğası gereği iyi değildi.*

Tabii ki iyiliğe ilham olabilirdi. Buna itiraz etmiyordu. Şairler sevgide damarlarınızdaki bir odayı aydınlatabilecek elektrik olduğunu söylerdi. Sizi yükseltip uzaklara götürebilecek bir nehir ya da kalbinizin içinde sizi sıcak tutacak bir ateş olabilirdi. Ancak elektrik kavurabilir, nehirler boğabilir ve ateş yakabilirdi: Sevgi yıkıcı olabilirdi. Cezalandırıcı, ölümcül şekilde yıkıcı olabilirdi.

Ve işin asıl lanet kısmı, iyi ve kötünün eşit şekilde sunulmamasıydı. Eğer sevgi elektrikli ışıkların ve elektrik şoklarının dengeli bir dağılımı, bir madalyonun iki yüzü olsaydı, tamam. Başa çıkabilirdi. Ancak işler böyle yürümüyordu. Bazı sevgiler sadece kötüydü, her zaman: Elektrik verilmiş kemikler, boğulan ciğerler küle dönene kadar yanan yüreklerle dolu sonsuz bir şölendi.

Bu yüzden oğluna baktı ve onu hiç istemediği türden karmaşık, çelişkili duyguyla, kırgınlıkla ve boyun eğişle sevdi. Onu hiç istemediği halde onu sevdi; acıyla ve teslimiyetle sevdi. Böyle bir bağdan hayır gelmeyeceğini bile bile onu sevdi.

“Dev?” Jarrow tekrar seslendi, onu şimdiki ana döndürdü.

Devon ise gözyaşlarına boğuldu.

Gürültüden ürken yeni doğan bebek ağzını genişçe açtı ve ağlamaya başladı. Ağzından tüp gibi bir dil sarktı, zayıf bir şekilde kıvrılıp açılıyordu.

“Hayır, olamaz.” Sarı saçlı teyze her iki eliyle ağzını kapattı, üzgün bir Viktorya dönemi kahramanı gibiydi.

Diğerleri üzerinde yatan bebeğe bakıyordu, yüzleri bembeyaz kesilmişti. İki kişi arasında “adamlara” bilgi verme görevini kimin üstleneceği ve ne kadar beklemeleri gerektiği konusunda bir tartışma patlak verdi.

Gözyaşları nedeniyle görüşü bulanıklaşmış olan Devon kendisini ağlayan oğlunun dilini tekrar ağzına koymaya çalışırken buldu. Sanki başkalarının korkunç bulduğu şeyleri içine sokabilir ve gözden uzak tutabilirdi.

Silindir şeklindeki dil sıcak bir spagetti gibi parmağına dolandı ve çocuk hemen sakinleşti, aynı diğer çocuklar gibi emzirilince huzur buldu. Teyzeleri arkasında tartışırken gözyaşları buharlaşarak hareketsiz kaldı.

“Siktir” dedi Jarrow. “Eve döndüğünde Matley deliye dönecek.” Ama iğrenir gibi değil, endişeli görünüyordu ve buna minnettar oldu.

“Onu suçlayabilir misin ki? Ne büyük kayıp” dedi kadınların en yaşlısı. “Şövalyeleri bilgilendirmem gerek. Ejderha kalelerine bir tane daha geliyor. Zavallı küçük canavar.”

“Matley veya başka herhangi birinin ne düşündüğünü umursamıyorum” dedi Devon ve şok olmuş yüzlerle karşılaştı. “Oğlum çok güzel.”

“Bu çocuk büyüdüğünde zihin yiyecek” dedi tartışan kadınlardan biri. “Endişemiz nasıl görüldüğü değil, neye dönüşeceği!”

“İnsanları umursamadığınızı düşünüyordum” diye bağırdı Devon. “Neden birkaçını yemesinden rahatsız oluyorsunuz? Üstelik daha kimseyi yemedi. O sadece bir bebek!”

“Nihayetinde süttten kesilecek ve acıkmaya başlayacak” dedi ilk teyze burnunu kıvrarak. “Ejderhalar ne yediklerini veya onların kim olduğunu umursamaz, yeter ki yesinler. Oğlun fırsat bulursa *seni* de yer.”

“Kurtuluş...”

“İhtiyacı değil, isteği tedavi eder” dedi yaşlı kadın. “Hayatı boyunca zihinleri arzulayacak, ne kadar Kurtuluş verirsen ver. Ejderhalar asla güvende değildir, asla güvenilmezler. Sadece yönetilebilirler.”

“Yine de güzel” dedi Devon. “Yine de benim bebeğim.” Bebek yine huzursuzlandı, yalnızca bir parmağı emmekle ~~yetinmiyordu~~ artık, Devon onu memesinin üzerine getirdi. Salem gibi emmiyordu ama alışabilirdi. “Adı ne olacak? Matley bir isim seçti mi?”

“Easterbrook adı verilmeyecek.”

Devon, boynunu çevirip onu sessizce takip eden Matley’nin görüntüsüne baktı. Arkasında duruyordu. Beyaz keten pantolon ve beyaz bir gömlek giyyordu, gölgeli odada her zamanki gibi acı verecek kadar parlak görünüyordu.

“Easterbrook adı almayacak” dedi bir kez daha, gerilim omuzlarına ve boynuna sızmış gibiydi. “Şövalyeler ne isim veririrse o olacak.”

Oda, tatsız bir sessizliğe büründü ve Devon kanla lekelenmiş çıplak bacaklarının, çıplak göğsünün ve ter lekeli yüzünün bilincinde, gergince yattı. Matley'nin varlığı, onun savunmasızlığını garip bir şekilde müstehcen hale getirmişti. Saçma bir şekilde, günahkâr bir Havva gibi Tanrı'nın önünde durduğunu ve ilk kez kendi çıplaklığını fark ettiğini hissetti.

Jarrow, üzerindeki hırkayı çıkardı ve "İşte, senin de bebeğin de üşütmesini istemem" diye mırıldanarak onların üzerine örttü.

"Teşekkürler" diye fısıldadı.

En yaşlı teyze konuşuyordu. "Mat, şimdi değil" dedi, avuç içlerini birer rahibe gibi birleştirmişti. "Kız hiç dinlenme fırsatı bulmadı."

"Şimdi zamanı değil mi? Bir babanın oğlunu görmesi için mi?" Suratına hoşnutsuzluk çökmüştü. "Ne kadar saçma. Üç yıl boyunca bu şeyi beslemem ve giydirmem, kan emici Ravenscar ailesine para ödemem gerekecek. Sonunda şövalyeler onu alıp kendi güçleri için bir kukla olarak kullanacaklar. Kendi ejderhamızın başına ne geleceğine *karar verebildiğimiz* günler nereye gitti? Bu şey doğduğunda ölmeliydi."

Devon'ın öfkeden nutku tutuldu.

Matley onun bakışını yakaladı ve gözlerini kısıtı. "Tanrı aşkına..." dedi. "Kız çocuğu doğurmak o kadar mı zordu? Winterfield'lar için yapmıştın."

"Cinsiyet erkeğin spermi tarafından belirlenir" diye karşı çıktı Devon, lanet olası gerçek buydu. "Başarısızlığından dolayı beni suçlama."

Matley, Devon'a o kadar sert bir şekilde tokat attı ki görüşü bir an için siyahlaştı. Sırtüstü kanepeye çöktü, kolları hâlâ oğlunu sıkıca sarmıştı. Kulakları, fayans zemine çatal kaşık düşürülmüş gibi tiz bir ses duydu, arka planda çığlık atan teyzeler yüzünden durum daha da kötüleşiyordu.

Matley, elini boğazının etrafına kilitledi. Devon, savaşmak için oğlunu bırakması gerektiği halde çocuğu daha sıkı kavradı, kendisi yerine ona da saldırabileceğinden endişeliydi. Zaten doğum nedeniyle zayıf ve bitkindi, şimdi nefes de alamıyordu. Boğazından göğsüne, başına, gözlerinin arkasındaki boşluğa yayılan bir sıkışma ve ağrı hissediyordu.

Jarrow, kısa boyu ve hafif yapısına rağmen, kulakları hâlâ cınladığı bir şeyi duyamayacağı bir şeyler bağırdı.

Matley, kardeşini savuşturmak için geri çekildi ve Devon, nefes almak için hırıltılı çıkarırken onu serbest bıraktı. Bayılmadan önce gördüğü son şey, Easterbrook teyzelerinin iki erkeği birbirinden ayırmaya çalışmasıydı.

Birkaç saat sonra Devon kendi yatağında uyandı. Boğazında biri onu kâğıt delme makinesinden geçirmiş gibi bir his vardı ve boynunun şişmiş kısımları cayır cayır yanıyordu. Yutkunmak cesaret gerektiren bir hareket haline gelmişti.

En azından Matley gitmişti. Ondan, belki de çocuklarına duyduğu toplam sevdiğinden daha fazla nefret ediyordu ve bu nefretin içinde bir esintinin hızla fırtınaya dönüşmesi gibi biriktiğini hissedebiliyordu.

Bir iki dakika boyunca yattı ve kocasının pahalı avizelerinden birinden kendi ipek kravatlarından biriyle sallandığını hayal etti ancak bu hayal ona hiçbir memnuniyet vermediğinde sinirlendi. Nefret, duygusal keskinliğini kaybediyordu, beslediği bir hazine yerine yaşadığı sıradan bir şey haline geliyordu.

Kolu uyuşuyordu. Devon, aşağıya doğru baktı, yanındaki çocuğu kollarının iç kıvrımında uyuyakalmış halde buldu. Hiçbir yarası yoktu; mükemmel, kusursuz, babasının öfkesi tarafından zarar görmemiş.

Sıkışmış uzvunu serbest bıraktı ve odasının cumbalı penceresinde sıkılmış olan Jarrow'u elindeki oyun konsoluyla oynar

halde buldu. Cihazın küçük yeşil ekranının altında *game boy* yazıyordu. Henüz hareketlendiğini fark etmemişti, oyunlarına odaklandığında çok sakin olabiliyordu.

Selam demeye çalıştı ama dışarı sadece bir öksürük çıktı. Boğazındaki yangın bir kez daha körüklendi.

“Uyanmışsın.” Jarrow hayretle döndü. “Sana içecek getireceğim!” Banyoya doğru kayboldu. Nasıl olduysa bir fincan buldu, lavabodan doldurduğu suyu ona getirdi. Devon suyu içti, o anda kılıç yutanların kendilerini nasıl hissettiğini anladığını düşündü.

Suyunu bitirdiğinde Jarrow’un yüzündeki hafif morlukları işaret etti. Kardeşiyle yaşadığı o kavgadan sonra ne kadar yaralandığını ve ne kadar kötü olduğunu bilmek istiyordu.

“Ah, beni düşünme. Yaşarım sonuçta. Ama beni dinle, konuşmak için daha iyi bir yolumuz var.” İnce bir kitapçık çıkardı ve bunu isteksizce sundu. “Yemesi biraz zahmetli olabilir, öte yandan boğazının iyileşmesi haftalar sürecektir. Küçük parçalara bölebilirim ama o zaman öğrenemezsin. Boş kalori olur.”

Devon, kitabın geleneksel anlamda bir kapağı olmadığını, sadece sert kâğıda basılmış sayfaların bulunduğunu, üzerinde bir başlık basılı olan bir kitapçık olduğunu fark etti.

MORS ALFABESİ: Öğrenme ve Pratik (Gözden Geçirilmiş Baskı)

Kaşlarını nazik bir şaşkınlık belirtir şekilde kaldırdı.

“Kız kardeşim Vic” dedi kulakmemesini çekiştirerek, hatırlamanın onu rahatsız ettiğini gösteren bir ifadeyle kaşlarını çattı. “Mors koduna ilgisi vardı. Ayrıca casus romanları, retro İngiliz polisîyeleri gibi şeylerle ilgilenirdi. Çocukken birbirimize mesajlar gönderir, James Bond’culuk oynardık. Bizim için kullanışlıydı.”

Şimdi anlamıştı. Onunla, yazı gerektirmeyen ama yazıya benzeyen bir şekilde iletişim kurmak istiyordu. Sesini kullanması gerektirmeyen, seslerden bir dil. Devon gülümsedi ve elini sıktı.

“Onayladığına sevindim.” Jarrow, ona bir kâse su getirdi ve her sayfayı özenle yırtarak, yumuşatmak için ıslattı, ardından bunları ona yemesi için verdi. Çok fazla ıslanmamış, parçalanmamışlardı; kâğıtlar fazla hasar görürse bilgiye erişimi mümkün olmazdı.

Broşürünün bir kıvılcım tadı vardı, hayalindeki statik elektrik tadı gibiydi. Acı değil, sadece nötr, hafif metalik. Ancak mürekkep veya kâğıtta metal yoktu. Yavaşça, yutmanın onda neden olduğu acıyı aşmaya çalışarak yedi. “Noktaları ve çizgileri yazmaya çalışmak işe yaramaz, aklımız hâlâ bunu yazı olarak kaydeder çünkü bunlar sadece harf yerine geçerler” dedi. “Ancak dokunmak işe yarıyor. Bir tür hile bu.”

Devon gözlerini devirdi. <Sıçtığımanın Koleksiyoncusu ve bize koyduğu kurallar.> Parmağına göz gezdirdi. <Ayrıca dokunmak parmağıma acı veriyor.>

“Heh! Bu bana bir şey hatırlattı, neredeyse unutuyordum.” Jarrow, cebine uzandı ve bir yüksük çıkardı, onu parmağına geçirdi. “Şimdi daha kolay yapabilirsin, değil mi?”

Bu jest onu şaşırttı; tuhaf bir şekilde samimiydi, damadın gelinin parmağına yüzük geçirmesini hatırlatıyordu. Hiç yapmamıştı gerçi bunu. Aileler, evliliklerinin uzun sürmemesi gerektiği için evlilik yüzüklerinden kaçınırlardı. Ancak yine de masalsı bir hava taşıyordu. Kitaplardaki prensesler çok uzun süredir yüksüklerle bir şeyler yapıyorlardı sonuçta.

Avcunu yakaladı ve dokundu. <Teşekkür ederim.>

“Harika, değil mi? Ne kadar kolay olduğuna bir bak. Neredeyse yazmak kadar iyi!” Gülümsemesi son yıllarda gördüğü en parlak şeydi. “Bu arada, rica ederim. Ama biraz yavaşla, Mors’u kafamda çevirmek konusunda paslanmışım.”

<Daha yavaş. Tamam.> Sonraki mesajından sonra pişman oldu çünkü sorusu yüzündeki gülümsemeyi hemen çaldı. <Matley nerede?>

“Ah... Tatilde falan gitmiş ya da öyle bir şey.” Ona bakmıyordu. “Eğer sen ondan uzak durursan, o da senden uzak durur.”

Yani Easterbrook’ların bile oğullarının geçmesine izin vermeyecekleri sert bir sınırı vardı. Devon, herhangi bir sınır koymalarının rahatlatıcı olup olmadığından veya sınırın daha makul olmamasından öfkelenip öfkelenmediğinden emin değildi. Muhtemelen her ikisi de kötüydü.

<Peki sen iyi misin?>

“Ben iyiyim. Sadece biraz çatıştık.”

Devon ona inanmadı. Dövüşleri, sıradan bir çatışmadan çok daha ciddi görünüyordu. Bu mesajı dokunmaya başladığında Jarrow onu durdurmak için elini kaldırdı.

“Hey, dur ve dinle. Uyandığına sevindim çünkü aslında sana bunu vermek için geldim.” Jarrow, Game Boy’unu kucağına koydu. “Bebeklere bakmanın gerçekten sıkıcı olabileceğini duydum. Bu senin bakıcılık yaparken sıkılmamanı sağlar değil mi? Boğazın iyileşene kadar oyun odasına pek inemezsin gibi görünüyor.” Konsol, beklediğinden daha hafif ve yoğundu. <Ama Game Boy senin>

“Onu senin kullanmanı istedim. Çünkü seni ailem olarak görüyorum, Aile’den biri olarak değil. Ve kardeşler, bilirsin, birbirlerine eşyalarını verirler.”

<Vic de senin ailendi> diye tıklıyordu bir an sonra.

<Hem kanla kardeş hem de gerçek>

Jarrow, ona sakınan bir bakış fırlattı ama sonra başını salladı. “Onu özlüyorum. Seni o da severdi.” <Jarrow. Vic nerede>

“Evliliklerle, çocuklarla sorun yaşadı. Senin yaptığın gibi. Olanlara katlanamadı, sorun çıkardı.” İç çekti. “Matley’yi sınırlendirdi ve sonunda Matley onu gönderdi. Aileler, insanlar

sorun çıkardığında bunu yapmayı sever: Başka bir yere, arkadaşları veya tanıdıkları olmayan bir yere gönderirler.” Gözleri kızarmıştı ama hâlâ kuruydu. “Ara sıra onu arıyorum. Ama aynı olmuyor.”

<Çok üzgünüm> Mors kodunda özrü aptalca ve basit görünüyordu. Ne şekilde iletirse iletisin aptalca olacaktı.

“Vic de başını öne eğip çocuklarını tekrar görebileceği konusundaki yalana inandı. Gerçeği farkına vardığında bu onu mahvetti.” Elektrikli şömine ışığı, saçlarını bir hale gibi aydınlattı. “Yıllar önce onların senin çocuklarını görmene izin vermeyeceklerini söylediğimde seni korkutmaya çalışmıyordum. Seni uyarmaya çalışıyordum. Kadınlar biraz yolculuk yapabilir ve partilere gidebilirler ama kimse eski gelinleri vârislerin bulunduğu malikânelere yaklaştırmaz.”

<O zaman seninle kaçmamı istemenin nedeni buydu> dedi acı bir teslimiyetle dolu şekilde.

“Evet.”

Bebek bir çığlıkla uyandı. Devon, gerçek bir ebeveyn gibi kitaplardan öğrendiği güvence sözleri mırıldanarak onu kavradı. Biraz hırçınlaştı, sonra omzuna yaslanarak sakinleşti ve Devon onu yakınında tuttu, küçük tüylü başını avcunun içine almıştı.

Belki de şövalyelere minnettar olmalıydı çünkü eğer ejderhaları yaşatmak için var olmasalardı, hiçbir ejderha kurtarılmazdı. Ancak böylesine isteksizce verilen bakıma karşı herhangi bir minnet duyamıyordu. Ejderha çocukları korktuklarında kimse onlara sarılır mıydı? Muhtemelen hayır. Ejderhalar kışlalarda yetiştirilirdi, bu herkesin bildiği bir şeydi. Bundan öte detaylara ise sahip değildi.

Tanıdık kokuda teselli arar halde yüzünü koyu kıvrımlı saçların içine gömdü. Bu çocuk götürülecekti. Hatta kendisinin ya da Salem’inki gibi göreceli olarak rahat ve ayrıcalıklı bir hayata değil, kategorik ve tartışmasız biçimde kötü bir varoluşa sürüklenmişti.

Masallarda prensesler her şeyi elde ederlerdi: Gerçek aşk, mutlu son, çocuklarını koruma hakkı ve canavarlar, cadılar veya yaratıkların yenilmesi. Gerçek hayat böyle işlemezdi. Kimse Devon'a mutlu bir son yazmayacaktı ve evren ona bir kız borçlu değildi. Umut edebileceği en iyi şey oğlunu elinde tutmaktı, aksi takdirde her iki çocuğunu da tamamen kaybetmiş olacaktı.

Zihninde on yaşındaki Salem'in görüntüsü belirdi, Winterfield avlusunda annesinin gelmesini umutla bekliyordu. Yıllar içinde bu ihanete ve terk edişe karşı sıkıntısı büyüyecekti veya daha kötü ihtimalle Luton, Devon'a tamamen yalan söylemişti ve Salem annesinin varlığını çoktan unutmuştu, Devon'ın kendi annesini unuttuğu gibi.

Bu düşünce canını acıtıyordu. Öyle yerlerini öyle acıtıyordu ki bunu açıklayacak kelime bulamıyordu.

Ancak kucağındaki çocuğu daha kötü bir kadere terk etmek kadar acıtmıyordu. Aralarında seçim yapması gerekiyordu ve çok zor değildi. Salem, zaten Devon'm başarısızlığı nedeniyle kaybedilmişti. Ve oğlunun ona daha çok ihtiyacı vardı.

Onu memesine yerleştirdiğinde karşısındaki tahtaya tıkladı.

<Bana yardım et>

Jarrow gözlerini kırptırdı. "Yardım etmek? Nasıl yardım edebilirim? Neyle?"

<Onu İrlanda'ya götürmeme yardımcı ol, önceden söz verdiğin gibi>

Ağzı açıldı ve kapandı.

<Bir ejderha olduğunu biliyorum ve bu işleri değiştiriyor ama eğer biraz Kurtuluş çalabilirsek ve>

"Ah, Dev." Yatak yayları ağırlığını kaydırırken iç çekti. "Biliyor musun, zamanlaman çok kötü."

Göğsünde bir korku sarsıntısı hissetti. <Ne demek istiyorsun>

“Ben de Gladstone’ların yanına gönderiliyorum” dedi yorgun bir şekilde. “Vic’in sürgün edildiği yere, ana evin hemen yanına.” Devon’ın dehşete düşmüş ifadesine karşı mahcup bir şekilde kızardı. “Daha kötüsü olabilirdi. Beni şövalyelere göndereceklerdi ama eğitilmek için çok yaşlı olduğumu düşünüyorlar. Şükür ki acıdılar.”

Ama hâlâ gönderilmesinin kendi suçu olduğunu düşünüyordu ve midesi bulanıyordu. Matley’ye karşı onu savunduğu için cezalandırılıyordu. Ramsey’nin de Devon’ı takip ettiği için cezalandırıldığı gibi. Sadece dilini tutsa her ikisi de yaşanmayacaktı.

<Vedalaşmaya geldin yani> dedi, aniden yükselen bir paniğin içinde kaybolmuştu.

<Game Boy bana veda hediyen>

“Evet. Üzgünüm.” Şimdi özür dileme sırası ona geldi. “Eğer fikrini değiştirirsen iletişim kurabileceğini söylediğimde samimiydim ama istediğini yapamam. Bugün ayrılıyorum. Burada olmamam gerekiyordu, sadece sana bakmadan gidemezdim.”

<Ama gidiyorsan neden bana Mors kodu öğrettin?>

Kapıya sertçe vuran biri, Jarrow’un adını çağırdı; ikisi de sıçradı. “Bir dakika” diye bir omzunun üzerinden bağırdı, sonra geri döndü.

“Çünkü konuşamıyorsun, aptal kadın! Birkaç teyzenin de Mors kodu kitaplarını yemesini rica ettim. İsteklerini anlayabilecekler ve boğazın iyileşene kadar önümüzdeki birkaç hafta boyunca sana bakabilecekler, tamam mı?”

Hayır, diye bağırmak istedi. Tamam değildi. <Seni tekrar göreceğim mi?>

“Kesinlikle. Söz veriyorum. Sadece, şey, oğlun diğer ejderhalara gidene kadar beklemesi gerekir.” Gülümsemesi hüznü ve kötüydü. “Seyahat edeceğim ve seni bulacağım. Tüm bunlar bittikten sonra.”

<Yıllar sonra olacak> Hızla tıkladı. <Seni yıllarca görme-yeceğim> “Biliyorum. Gerçekten... Üzgünüm Dev. Üzgünüm.”

Her şey çok hızlı oluyordu. Tüm kapıları kapanıyor, seçenekleri tükeniyordu. Hatta son çaresi, can simidi; çocuğuyla tehlikeli bir kaçış yapma ihtimali de ondan alınıyordu şimdi. Çaresiz kalmıştı. Yine koruyamayacağı bir çocukla düşman bir evde yalnız kalacaktı.

Dışarıdaki kişi kapıya daha sert vurdu, daha yüksek sesle ve daha sabırsızca bağırdı. “Lanet olsun. Gitmem gerekiyor.” Devon’a sarılmak için eğildi, bebeğe dikkatli davrandı ve kulağına, “Dinle. Eğer Ailelerden kurtulmak istiyorsan, çocuklarınla veya onlarsız, iletişime geçersen yardımcı olurum, söz veriyorum” dedi.

Nasıl? Yazamıyorum, arayamıyorum demek istedi ama zaman yoktu. Başka bir Easterbrook kardeşi başım içeri soktu ve “Hadi dostum. Tüm gün seni bekleyemeyiz” dedi.

“Hoşça kal” dedi Jarrow tekrar ve Devon’ın ışığını tamamen söndürdü.

AZİZLER EVİ

GÜNÜMÜZ

Koleksiyoncu hikâyesini tamamen saçma bulsam da daha iyi bir teori üretmekte zorlanıyorum. Dişleri dışında yiyenler insanlarla tıpatıp aynı görünüyorlar. Ancak bizimle çiftleşemiyorlar; tuhaf organlara, aşırı güce ve karanlıkta görüş yeteneğine sahipler. Ayrıca ya kitapları ya da zihinleri tüketiyorlar ve bilgiyi tüm bilinen biyolojik bulgulara meydan okuyacak şekillerde işliyorlar. Çürüme şekilleri –bana kalırsa– sihri çağrıştırıyor.

Gerçek şu ki çıplak gözle bakıldığında, kesinlikle sihirli bir tür gibiler. Ve eğer Koleksiyoncu'ya veya sihre inanmak arasında seçim yapmam gerekiyorsa, o zaman istemeyerek de olsa ilkini tercih etmeye eğilimliyim.

– Amarinder Patel, *Kâğıt ve Et: Gizli Bir Tarih*

Küçük gri arabaları İskoçya'nın fundalıklarla dolu tepelerini aştı ve aşağıdaki Innerleithen Vadisi kasabasına doğru dolambaçlı yollar boyunca ilerlemeye başladı. Pencereden dışarıya bakan Devon büyülenmişti. Fundalıklar kuzeye doğru kilometrelerce sürüyordu. Parça parça bulutlar gümüş mavi gökyüzünün alt taraflarında süzülüyordu. Eğik ağaçlar keskin yamaçları kaplıyor, küçük taş evleri kar örtüyordu. Geniş bir nehir boyunca uzanan yüksek banklar, umutlu balıkçılar tarafından kapılmıştı –bu havada bile!– sırtlarına su geçirmez yağmurluklar giymişlerdi. İngiliz nostaljisini yakalamak için

yapılan yardım dükkânı kartpostallarından çıkma bir tabloydu bu, Devon soğuk camın üzerine başını dayadı. “Bu kasabanın sakinleri biliyorlar mı?”

“Neyi biliyorlar mı? Birkaç yıl önce terk edilmiş eski bir malikâneye taşınan, onu biraz düzenleyen ve şimdi butik bir geleneksel bira imalathanesi işleten aileyi mi? Elbette, biliyorlar.”

“Açıkça çalışmak. İlginç bir taktik.”

“Ne demek istediğini anlamadım” dedi Hester. “Biz yasaya uyan vatandaşlarız, biraz vergi kaçakçılığı ve yasadışı uyuşturucu üretimi dışında. Ama bu Winterfield’ların tekinsiz hukuk firmasına ya da Easterbrook’ların insan ticareti yapmalarına kıyasla hiçbir şey değil.”

“Buna itiraz edemem.”

Bir kavşaktan geçtiler, St. Rowan İlkokulu’nu bulmak için sola dönmeleri gerektiğini gösteren bir tabelayı da geçtiler.

Hester kasabanın tam ortasından ilerliyor, güney uca doğru gidiyordu.

“Bir gün benim de arkadaşlarım olacak mı?” diye sordu Cai, gözleri geride kalan okul tabelasındaydı. “Yeterince Kurtuluş alıp acıkmadan yaşarsam yani.”

Devon ona şaşkınca baktı: Bu küçük, ciddi çocuk yaşitlarına göre olağanüstü derecede zeki ve farkındalık sahibiydi. Arkadaşlıklarını yönetme fikri, sosyal durumları nasıl atlatacağını öğretme düşüncesi yorucu görünüyordu. Şövalyeleri öldürmek veya insanları eve çekmekten daha fazlasıydı.

Gerçekten düşününce Devon da hayatta hiç arkadaş edinmemişti, sadece kardeşleri ve kuzenleriyle oynamıştı. İnsan nasıl arkadaş edinirdi? Hatta onları nasıl elinde tutardı? Gizemli bir şeydi bu. Ardından davetsiz bir düşünce süzüldü aklına: Belki Hester ile birlikte öğrenirdi. Aptalca bir düşünceydi bu çünkü orada kalma niyetinde değildi aslında.

“Umarım nerede olursan ol arkadaşların olur” dedi Hester. “Her zaman açlığınla savaşmak zorunda kalacaksın ama annenle güvende gibi görünüyorsun. Başkalarının yanında risk almadan nasıl güvende olunur öğrenebilirsin eminim.”

“Tamam. Orada ne kadar kalacağız?” Cai biraz daha dik oturdu. “Eğer Killock bizi severse ve biz de onu seversek, burada sonsuza dek yaşayabilir miyiz?”

“Hadi adım adım gidelim” dedi Devon. “Önce Killock’un bizi *sevdiğinden* emin olalım.” Devon, onu sevmeyeceğini zaten biliyordu: İçgüdüsel bir hisle yaşamı boyu Aile reisleri konusunda edindiği deneyimlerin bir birleşimi sayesinde.

Innerleithen’in merkezinden ayrılmışlardı, erimiş ve tuzlu yollar tekrar karla kaplı ormanlara dönüştü. Uzun, alçak bir köprü üzerinden Tweed Nehri’ni geçtiler. Devon, Jarrow’un belirttiği nehir adalarının kanıtını aramaktan kendini alamadı. Arabadan baktığında görüş alanı yeterli olmadığı için kara parçalarını seçemedi.

Bir buçuk kilometrelik köprüden sonra, eski tarzda *Traquair Evi* yazan bir tabelaya yaklaştılar, beyaz ok daha küçük bir yolu işaret ediyordu.

“İşte geldik, sağ salım” dedi Hester. Tabelayı takip etti, anayoldan ayrılarak Traquair’in kendisi olduğunu varsaydığı araziye girdi.

Yeşil çimenlerle süslenmiş, eski ağaçlarla gölgelenen uzun bir yol boyunca yavaşça ilerlediler. Bir kenarda daha küçük binalar görünüyordu, çoğunlukla ahşaptılar ve olağanüstü büyüklükte zarif bahçeler gibilerdi.

Doğrudan önlerine herhangi bir Aile malikânesi kadar büyük, beyaz bir bina çıktı. Aile malikânelerinden daha korunaklı düşündü Devon: Demir kapılar, beton direkler, küçük pence-reler vardı. Çatışma görmüş bir ev. İskoçya ve İngiltere arasında uzun bir savaş tarihi vardı.

“Çok fazla güvenliğiniz yok gibi görünüyor” dedi Devon. “Aileler sizi bulurlarsa diye endişelenmiyor musunuz?”

“Aileler neredeyse bizi aramıyorlar bile. Bir şey olursa, kaybolmamız onlar için birçok sorunu çözmüş gibi duruyor.” Hester, Ford’u yavaşça sürerken bir çift demir kapıdan geçti. “Şövalyeler gelirlerse, kapıların üzerine kilit koymak işe yaramaz. Bulunmamak bizim ilk ve en iyi savunma yöntemimiz.”

“Sanırım öyle.” Devon, Hester’ın tren istasyonundaki halini, silahının hassasiyetini düşündü. Eğer Ravenscar’ların geri kalanı da benzer derecede vahşi ise, o zaman şövalyeler ciddi bir mücadeleyle karşılaşacaklardı. “Sizin klanınızla ilgili her şey karmaşık gibi duruyor. Siz de dahil, hatta yeriniz de.”

“Tahmin bile edemezsin” dedi Hester, el frenini çekerek çakıl taşlarına park etti. “Bugün sizi Killock’la tanıştıracam. Bizi aradığınızı ilk duyduğumuzda sizi içeri alıp sığınak teklif etmek Killock’un fikriydi. Ancak güvenli, güvenilir ve samimi olduğunuza dair onu ikna etmelisiniz. Sorularını yanıtlamaya istekli misin? Hikâyende boşluklar var ve biz merak ediyoruz.”

“Eğer Easterbrook’lardan nasıl kaçtığımı öğrenmek istiyorsa, paylaşmaya istekliyim” dedi Devon, güneş ışınları arasında dans eden tozları izlerken. “Ancak kızım ile ilgili yabancılarla konuşmaya hazır değilim. Zaten her şey geçmişte kaldı.”

“Sanırım o sorun olmayacak.” Hester emniyet kemeri tokasını açtı, bir nefes aldı. “Dinleyin. İçeri girdiğimizde, benim gizlediğim şeyleri öğreneceksiniz. Lütfen asla kötü niyetle gerçeği gizlediğimi sanmayın. Kendim hakkında sadece Killock dikkatli olmamı istediği için yalan söyledim. Üzgünüm, şu an pek mantıklı gelmiyor ama çok yakında anlayacaksınız.”

Devon boynunun karıncalandığını hissetti. “Bu pek hoşuma gitmedi.”

“Hızlı olmalıyız, buradayız ve bizi bekliyor olacaklar” dedi Hester, ardından arabadan çıkıp ağır kapılara doğru yürüdü.

Devon, Cai'ye uzun ve sıkıntılı bir bakış attı, çocuk omuz silkti. İkisi de dışarı çıkıp Hester'ı takip etti. Artık geri dönüş yoktu.

Traquair Evi'ne girmek, Devon'a tuhaf bir aşinalık hissi verdi, sanki zaten orada bulunmuş ve her şeyi önceden görmüş gibi. Bir bakıma görmüştü de. Ravenscar'lar, eski bir malikâneye sızmışlar ve İngiliz geleneklerini yiyenlerin ihtiyaçlarıyla birleştirmişlerdi. Tüm düzen çok Aile işiydi. Ölü babalarıyla ne tür bir sorunları olursa olsun, kökleşmiş gelenek hâlâ devam ediyordu.

Evin kendisi bir şiddet mirası taşıyordu. Katı meşe kaplamalı bir kapının üzerini demir çiviler kaplıyordu ve Devon, bunun İngiliz askerlerinin saldırısına karşı bir tür güçlendirme olduğunu anımsamıştı. Eskiymiş ve birkaç sağlam balta darbesine dayanabilecek kadar güçlüydü. Koridorlar onu şaşırttı: Dar, alçak tavanlı, beyaz badana duvarlardan oluşuyordu. Aristokratlar ya da kraliyet değil, sadece savaş için inşa edilmişti. Farklı boyut ve tonlarda bir dizi servis zili bir çubuğun üstünde asılıydı.

Giriş masasının üzerine küçük bir İsa'nın doğuşu sahnesi kurulmuştu: Solgun bir Meryem, küçük beşiği içindeki tahta oğlu üzerine diz çökmüştü. Oyuncak hayvanlar etraflarında toplanmıştı. Bilge adamlar bir köşede garipçe duruyorlardı ve Yusuf'un yüzü o kadar aşınmıştı ki düz sayılacak dereceye gelmişti.

Devon boğazı sıkılmış gibi hissetti. Hikâyenin onu içine çeken bir yankısı vardı: Beklenmedik bir yere sığınan, dışlanmış bir annenin hikâyesiydi. Devon bakire değildi, Hester, Yusuf değildi ve Cai bir sonraki Mesih hiç değildi. Yine de hikâyenin özü ona hitap ediyordu.

"Hes! Döndüğünü duydum sanmıştım tam da." Bir adam en uzaktaki odadan çıktı, karşılamak için onlara doğru yürüdü.

Altmışlı yaşlarında, Asya-Hint kökenli olan adamın kalın camlı gözlükleri burnunun üstünde duruyordu ve elinde sağlam bir yürüyüş bastonu vardı. “Gelmediğin için endişelenmeye başlamıştık. Bu sabah seni haberlerde gördük.”

“Hep ünlü olmak istemişimdir” dedi Hester ironik bir gülümsemeyle. “Lock buralarda mı?”

Devon’ın dikkati gözlüklü adamın üzerindeydi. Onda aşırı derecede tanıdık bir şey vardı, anıları beynini tırmalıyordu.

“Killock diğerleriyle beraber oturma odasında.” Yeni gelen adam Devon’a baktı, yüzünde onu tanıdığını belirten bir ifade vardı ama Devon gibi akli karışmışa benzemiyordu. “Bu o mu? Fairweather kadını?”

“Evet, o ama sohbet etmek için kalamaz” dedi Hester. “Üzgünüm, Mani ama gerçekten önce Killock’u görmem gerekiyor.”

Mani. Neyin kısaltması?

“Amarinder Patel, televizyon için hikâyeler yazan kişi” dedi Devon pat diye. “Fairweather Malikânesi’ne gelen gazetecisiniz siz!”

“Kim?” diye sordu Cai şaşkınca. Hester ise şok içinde baktı.

“Öyleyim.” Mani, ani çıkışından etkilenmemiş gibi görünüyordu, çocukken tamştığı ürkek gazeteciyle alakası bile yoktu. “*Devon Fairweather*’ı bu eve getirmekten bahsedildiğinde yıllar önce tanıştığımla aynı kız olup olmayacağını merak etmiştim; işte karşınıdasınız. Kader komik sevgili.”

Devon’ın ağzı açık kalmıştı. Kapattı. Yirmi yılı aşkın bir süre geçmişti ve yine de yaşlanan yüz hatlarında bir zamanlarki genç muhabirin izini görebiliyordu.

“Birbirinizi nerden tanıyorsunuz siz?” diye sordu Hester şaşkın bir şekilde.

“Ailesi benim *senin* Ailene gelişimin nedenidir” dedi Devon’ın yüzüne odaklanmış şekilde. “Yıllar önce bir haberi

araştırırken Fairweather arazisine rastladım. Oldukça genç bir Devon'a yakalandım, sonra da Ravenscar Malikânesi'ne gönderdim. Ve hâlâ buradayım." Kasvetli bir gülümseme attı.

"Çok üzgünüm" dedi Devon, mahcubiyete boğulmuştu. "O dönem amcamın gerçekte nasıl biri olduğunu veya size ne yapacağını hiç bilmiyordum."

"Sadece bir çocuktunuz. Kırgınlık beslemiyorum. Siz olmasanız da başkası beni bulurdu." Mani'nin yüzü ifadesizdi, söylediklerinde samimi olup olmadığını anlayamadı. "Neyse ki şimdi buradayım, bu insanlar arasında..." Mani sözlerini yarıda bıraktı, gözlüklerini düzeltti ve her ikisine de bakarak ekledi:

"Peki Hester, Devon bilmiyor mu? Ona ne olduğunu söyledin mi?"

"Neyi söyledi mi?" Devon sordu, Hester aynı anda, "Hayır, henüz değil. Killock'un arzusu, detayları saklamamız gerektiği yönündeydi" dedi.

"Neden bahsediyor herkes?" Cai şikâyet etti.

"Hım..." Mani gözlüklerini çıkardı, gömleğine sildi ve yeniden taktı. "Sanırım en iyisi hepimizin üst kata çıkması olacak."

"Bu en iyisi olur gibi görünüyor" dedi Hester, gergindi. "Kardeşim her şeyi açıklayacak."

"Eğer isterseniz beni takip edebilirsiniz" dedi Mani, ardından merdivenlere doğru ilerlemeye başladı.

Devon vereceği sinirli cevabı yuttu ve onun ardından gitmeye başladı.

Mani onları yüzyıllardır kullanılmaktan iyice düzleşmiş basamakları olan dönemeçli bir taş merdivene, ardından başka bir koridora ve sohbetin, gülüşmelerin sızdığını duydukları gösterişli kapılara doğru götürdü. Bu açıdan odanın içine bakmak imkânsızdı.

"Burası." Mani, onu takip edip etmediklerine bakmadan kapıdan içeri girdi.

Hester, Devon'ın koluna elini koydu. "Killock'a dikkat edin. Ona yaklaşıırken dikkatli olun." Elini geri çekti ve Mani'nin peşinden odaya doğru ilerledi.

"Bekle" dedi Devon, ardından koşarak geldi. "Neden bunu yapmam gerek?" İçeriye girer girmez olduğu yere çakıldı kaldı. Cai arkadan ona çarptı.

Hipnotize edici renklerle dolu lüks bir oda onları karşıladı. Kırmızı halılar, boyanmış kirişler ve şatafatlı mobilyalar; kitaplarla dolu masalar. Her duvarda büyük, ölmüş insan soylularının resimleri. Göz alıcı bir ateşin üstünde mermer şömine.

Bir klavsen mütevazı bir şekilde köşeye yerleştirilmişti, tah-ta gövdesi boyunca rasgele dağılmış Latince ifadeler ve süslemeler vardı, yüzünü göremediği bir adam ise tuşların üzerinde zarif bir klasik eser çalıyordu. Uzak köşede, ayaklı bir antika saat kaybolan zamana işaret ediyordu.

Burada toplanmış bir düzine insan vardı. Hepsi sohbet ediyor, şakalaşıyordu. Dikkatleri sohbetlerinde ve masa oyunlarında idi. Hediyeler, içecekler ve parti ikramları; kâğıt Noel taçları ve oyun kartları ile birlikte masalardan birinin üzerine saçılmıştı. Kokulu mumlardan böğürtlen ve donmuş çam ağacı kokusu yayılıyordu.

Herkes yemek yiyordu. Kitap masalarını gözden geçiriyorlar, içindeki daha yumuşak kâğıtları yemek için sert kapakları soyuyorlardı; kâğıt tüketebilen ancak kitapdışları olmayanlar için bir yemekti bu. Ve diller; konuşmalarındaki hafif pelteklikten onları seçebiliyordu, ona Cai'yi hatırlattı. Dillerini görebiliyordu, çiğnemeleri sırasında ve konuştuklarında etin kıvrımlarını seçebiliyordu.

"Zihinyiyenler..." dedi Devon şaşkın bir şekilde. "*Hepiniz zihinyiyenlersiniz.*"

Tüm oda Devon'ın yönüne döndüğünde konuşma kesildi. Cai de taş kesildi.

“Şahsen ben...” dedi klavsen çalan adam, sesi sessizlik içinde yüksek geldi. “Hiçbir zaman *zihinyiye* terimini hoş karşılamadım. Oldukça ham ve modası geçmiş bir terim.”

Devon gözlerini kıstı. “Peki hangi terimi tercih edersiniz o zaman?” Ama cevaplayan Hester oldu. “İnsanlar. Biz sadece insanlarız.”

Biz, demişti, sanki onlardan biriydi. *Onlar* dememişti. Ve Devon bir an fark etti ki Hester, seyahatleri sırasında hiç kitap yememişti.

Bir kere bile.

“Kız kardeşim *insanlar* derken ben *azizler* demeyi tercih ederim.” Klavsenin arkasındaki adam sonunda kalktı, verniklenmiş çerçevenin ardına gizlenmiş değildi artık. Uzun boylu ama inceydi. Sıkıca bağlanıp at kuyruğu yapılmış kara-kızıl saçları vardı. Gri pantolon, gri balıkçı yaka kazak, gri gözler. “Hoş geldin Hes.”

Devon hâlâ şoktaydı, sürprizler üst üste gelmişti. Ravenscar ev halkının hayatta kalan her üyesi bir *zihinyiye*miş, Hester da dahil.

Ancak nasıl ve neden bu kadar çok *zihinyiye* vardı? Aileler *zihinyiye* çocuklarını büyütmezdi çünkü. Nihayetinde şövalyelerin amacı tam da buydu: *Zihinyiye*lerin kendi iradeleriyle açlıklarını dizginleyerek serbest ve denetimsiz bir şekilde yaşamalarını engellemekti.

Cai’nin sıkıca elini tuttuğunu fark etti ve ona karşılık verdi.

Belki de Ravenscar’lar *zihinyiye* çocuklarını diğer Aileler gibi şövalyelere göndermek yerine bir şekilde saklamışlardı. Fakat bu başka soruları beraberinde getirdi. Örneğin *kitapçıyılar* neredeydi? Neden hiç *kitapçıyılar* yoktu aralarında?

“Mutlu Noeller Lock” dedi Hester saygılı bir reverans yaparak. Saç rengi dışında, diğer Ravenscar’lara oldukça benziyordu. Aynı çene hatları, aynı geniş köprücük kemikleri. Aynı

uzun parmaklı eller ve minik kalkık burunlar. “Zorlu bir yolculuk geçirdik ve ben açlıktan ölüyorum ama anneyi ve çocuğu güvenli bir şekilde getirdim.”

Ve Devon onu izlerken başka bir rahatsız edici düşünceye kapıldı. Hester bir zihinyiyen ise, dili neredeydi? Nasıl saklamıştı?

“Görüyorum.” Killock Ravenscar, başından ayağına kadar Devon’ı gözden geçirdi. “Kanlı canlı bir Fairweather prensesi buraya, biz yalnız sürgünlere katılmaya gelmiş.” Anlamsız bir şekilde şarkı söyler gibi mırıldandı. “*Tanrı’nın Oğlu görünene kadar.*”

Devon büyük bir zihinsel çaba sarf ettikten sonra şok hislerini bir kenara bıraktı ve kendini toparladı. Keskin bakışların önünde duruyordu ve çıplak, kirli ayaklarının; kir yuvası paçaları olan yırtık kotunun; üç günlük ter ve muhtemelen alkol kokan buruşuk bluzunun farkındaydı. Kusursuz bir Rumen elbisesi içinde temiz bir limuzinden inen kızıdan çok uzaktı ama bu kötü bir şey değildi. Gençliğinde daha güçlü ve bilgeydi. Yabancı adamlar onu artık korkutmuyordu.

“Bana uzun olduğumu söylemek istiyorsanız, yapmayın. Farkındayım” dedi Devon.

Mani garip bir ses çıkardı. Hester keskin bir nefes aldı.

Ancak Killock sadece güldü ve elini uzattı. “Bayan Fairweather, size Devon diyebilir miyim? Unvanlar çok resmi. Lütfen size Traquair’e hoş geldiniz dememe izin verin. Boyunuz hakkında herhangi bir yorum *yapmadan.*”

“Teşekkürler. Memnun oldum.” Sıcak ve kuru olan elini sıktı, kız kardeşininki gibi. “Oğlumun herhangi bir yere gitmeden önce yemek yemesi gerekiyor. Buraya Kurtuluş alabileceği ve artık insanlarla beslenmek zorunda kalmayacağı söylendiği için geldim.”

“Evet... Oğlunuz.” Killock bakışını aşağıya kaydırды. “Merhaba, genç adam. Adınız ne?”

“Cai Devonson.” Devon’ın arkasında kalmaya devam etti. “Zihinyiyen olduğum için Aile soyadı alamıyorum, bu yüzden Devon benim için bir tane icat etti.”

“İlginç bir seçim. ‘Cai’, bir şövalyenin adıdır biliyor muydun? Arthur efsanesinden Sir Kay. Ama bugünlerde farklı telaffuz ediyoruz.” Killock onun seviyesine eğildi.

“Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Aile Şövalyesi Olmayan Gerçek Şövalye. Annenize benziyorsunuz, söylememin mahsuru yoksa.”

Cai, Game Boy’unu sımsıkı tuttu. “Mahsuru yok.”

Killock cebine uzandı, küçük bir plastik şişe açtı ve ona çiğnebilir bir hap uzattı. “Kurtuluş hediyesi. Kendi stoklarımdan.”

“Teşekkür ederim!” Yaşlı adamın avuç içinden hapi kapıldığı anda Cai’nin yüzü aydınlandı. Önce tereddüt etti, sonra sordu: “Gerçekten mi? Siz gerçekten bir... Şey... Evi misiniz?”

“Bir azizler evi” dedi Killock. Yine, tuhaf kelime seçimiyle; *azizler*, Devon’m aklına gelmeyecek bir terimdi. Oğlunu seviyor olabilirdi ancak onu kutsal bir varlık olarak saymıyordu.

Bu sırada Hester, ellerini kalçalarına koymuş, gözlerini düşünceli bir şekilde yerde gezdiriyordu. Daha önce verdiği uyarı, *adımınızı dikkatli atın*, Devon’m kafasında bir siren gibi çalıyordu. Killock düzgün, nazik, hatta çekiciydi ama yine de her konuştuğunda Devon’ın boynunun arkasını kaşındıran bir şey vardı. Söylediği veya yaptığı her şeyin arkasında gizli bir keskinlik vardı, dengeyi bozan bir tür yoğunluk.

Killock belini doğrulttu. “Sizi burada ağırladıktan sonra hâlâ güvenilir olabileceğinize ikna olmadığımı itiraf etmek isterim. Ailelerle olan deneyimlerim iyi olmadı. Buraya kendi hayatlarımızı yaşamak için kaçtık ve hiçbir şeyin bunu tehdit etmesine izin veremem.”

“Benim de tüm diğer insanlarla olan deneyimlerim hiç iyi olmadı.” Sesi geleneksel bir Aile reisininki gibi geliyor, diye dü-

şündü Devon: Kendini gösterişli şekilde ifade edişiyile bir tür Viktorya dönemi soylusunu çağrıştırıyordu. “Ortak bir ihtiyacımız ve ortak bir düşmanımız var. Bu sizin için bir şey ifade ediyor mu?”

“Ediyor.” Devon’ın biraz saçma bulduğu bir eğilme hareketi yaptı. “İtiraf etmeliyim ki kocanızın ölümü hakkında daha fazla bilgi almak isterim. Sizin ve benim dışında Ailelerden sürgün edilmiş başka birini hiç görmedim.”

“Eğer sizi rahatlatıcaksa, Matley Easterbrook’un nasıl öldüğünü ve nasıl kaçtığımı açıklamaya hazırım.”

“Nasıl öldüğünü mü?” diye sordu Killock, aniden katılaştı. “Nasıl öldürdüğünüzü değil?”

Hester başını eğdi.

“Evet, nasıl öldüğünü.” Sağlam dur, sakın ol, odaklan, diye kendi kendine söylendi Devon. “Uzun bir açıklama olacak. Tek isteğim, Cai’nin başka bir yerde kalması. Bunu duymasına gerek yok.”

Ravenscar kardeşler birbirlerine baktılar. Hester, “Oğlunuzdan ayrı kalmak sizin için sorun olmaz mı?” dedi.

“Eğer sorunuza cevap vermezsem, çok daha büyük sorunlarım olur” dedi Devon. “Ve bahsedeceğim şeyler ona ciddi anlamda rahatsızlık verebilir. Zaten birçoğunu biliyor ve tekrar duymaya ihtiyacı yok.”

“Dinlemek istemiyorum” dedi Cai, Game Boy’u kaldırarak. “Siz konuşurken *Mario* oynamak istiyorum. Beklerken sıkılmam. Hep bekliyorum zaten.”

Killock’un yüz ifadesi düşünceli bir dinginliğe evrildi. “Nasıl isterseniz. Oğlunuzun yanında oturacak birini buluruz. O sırada kütüphaneye geçelim.”

CANAVAR

BEŞ SENE ÖNCE

İçimde eşini benzerini hiç görmediğiniz bir sevgi var. İçimde asla ortaya çıkmaması gereken bir öfke var. Eğer birinde tatmin edilmezsem, diğerine kapılıyorum.

– Mary Shelley, *Frankenstein*

Fiziksel hasar birkaç hafta içinde geçti ancak psikolojik hasar uzun süre devam etti. Elleri, herhangi birinin ellerini görmek Devon’a boğazı sıkılır gibi hissettiriyordu. Sarsıcı ve oldukça sinir bozucu bir tetikleyendi bu ve bir türlü kurtulamıyordu.

Jarrow’un vaat ettiği gibi teyzeler her gün bebek konusunda yardımcı olmaya geldiler. Devon boğazı yavaşça iyileşirken Jarrow’un öğrettiği iletişim şekline minnettar hissederek kısa ve öz mesajlar aktardı parmaklarıyla.

Birkaç hafta sonra, konuşabilecek durumda olduğunda, teyzelerden biri Devon’a Matley’nin onu görmek istediğini bildirmek için geldi.

“Odayı nerede bulacağını biliyor” dedi Devon huzursuz bebeğini sakinleştirirken. “Neden başka bir yere gitmem gerekiyor?”

Teyze sadece başını salladı. “Seni oyun odasında görmek istiyor.” Devon’ı ürpertti. “Ne zaman?”

“Şu an, doğal olarak.”

Doğal olarak, diye düşündü Devon. Bebeği sardı ve Matley’nin Jarrow’un özel sığınağından ne istediğini düşün-

rek teyzenin onu evin diğerk tarafına, oyun odasına götürmesine izin verdi.

Ancak orası artık oyun odası değildi. Duvara yerleştirilmiş yeni bir pirinç levhada “kontrol odası” yazılıydı. Kapı açık duruyor, içeride ışıklar yanıp sönüyordu.

Devon içeri girdi. Kablo, toz ve krom kokusu burnunu doldurdu; hava sabit kokuyordu. Pencereleortahtalarla kapatılmıştı. Hamilelik ve doğum sürecinde evi olmuş olan kanepe, raflar, konsollar, oyun kutuları, denetleyiciler, hiçbir şey yoktu.

Eğlence merkezinin yerine otuz kadar televizyon ekranı gelmişti, her biri çeşitli yerlerin farklı bulanık görüntülerini gösteriyordu: Tarlalar, bahçeler, yol, yemek odası, kütüphaneler. Devon’ın odasının dışındaki koridor, merkezi ekranda ama odası yoktu.

Vic’in güzel oyun koleksiyonunu israf ettikleri düşüncesi kapladı içini, çöp misali kenara atılmıştı. *Final Fantasy*’nin sonunu da artık öğrenemeyecekti; tuhaf bir şekilde şu an bunu düşünmesi onu rahatsız etmişti. En azından Game Boy kurtarılmıştı. Odasındaki yatağının altında güvende duruyordu.

Kundağında huzursuzlanan bebek, Devon’ın sersemliğinden çıkmasına neden oldu. Bebeği sakinleştirdi, onu yukarı aşağı salladı.

“İşte buradasın. Her zamanki gibi geç kaldın.”

Devon, bir zamanlar küçük mutfak olan yerden çıkan Matley Easterbrook’u görmek için döndü. Orası da dönüştürülmüştü; masa çıkartılmış ve dolaplar yedek elektrik ekipmanıyla dolup taşmıştı. Artık harita yok. Detaylı kaçış planı yok.

“Bu da neyin nesi?” dedi Devon ağlayan bebeğini göğsüne bastırdı. “Neden buradayım?”

Matley kollarını bağıladı, titreyen ekranlar yüzüne desenler yansıtıyordu. “Sanırım çocuğunun şövalyelere gitmesi gerektiğini biliyorsun.”

O kadar iyi biliyordu ki. “Yani?”

“Çocuğu daha erken alıp almayacaklarını sordum” dedi hırçın bir homurdanmayla. “Ama istemiyorlar. Sütten başka bir şey tüketmek için çok küçük ve bebeklere Kurtuluş vermek zor oluyormuş sanırım. Ne kadar uzun süre emzirirsen o kadar iyi olurmuş.”

“Neden onu almak zorundalar?” dedi, umutsuzluk onu cesaretlendiriyordu. “Belki Kurtuluş maliyetlerini ödemek için çalışabilirim. Amcam belki ödemeye razı...”

“Bu maliyetle ilgili değil” diye sırttı. “Zihinyiyenlere kimse onlara göz kulak olmadan, serbestçe yaşama izni verilemez. Aksi takdirde iğrenç beslenme düzenlerine dönerler.” Bunu söyledikten sonra içinden hafif bir titreme geçti.

Devon biliyordu, sorması anlamsızdı. Cevapları da tekrar duymak canını yakıyordu.

“Eğer bitirmeme izin verirsen, geçmişin göz önüne alındığında seni riskli bir misafir olarak kabul ediyorum. Gelecek otuz altı ay boyunca kaçmak için hummalı bir şekilde komplo yapma olasılığı olan birisin” dedi. Matley, onun yanından geçip birçok ekranı olan konsolun önünde durdu. “Bu malikânenin güvenliğini ciddi şekilde artırdığımı bilmeni isterim.”

Bir dizi tuşa bastı. Ekranlar, tüm yüzeylerin üzerinde tek bir görüntü olacak şekilde ayarlandı: Kontrol odası, Devon’ın donukça durduğu yer.

“Son teknoloji ev içi güvenlik sistemi bu. Odanda sana mahremiyet sağladım ama evin çoğu kameralı ve izleniyor, bu malikânenin kapıları da öyle ve bu konsola erişim numarasını sadece ben biliyorum. Bu kuleden çıkmayı denemekte sana iyi şanslar prenses.”

“Beni düşünmen çok nazikçe.” İroni, şok karşısında sakin kalmasına yardımcı oldu. “Bu kadar mesai harcanacak kadar önemli olduğuma sevindim.”

“Bu sadece senin için değil. Sen o kadar özel değilsin” dedi her zamanki adiliğiyle ve bir döner sandalyeye oturdu. “Güvenliği zaten artıracaktım.”

Tipik Matley, diye düşündü. Her türlü tatmin ona ait olmalı. “Eğer bana ihtiyacın yoksa ve burada yapacak bir şey yoksa, o zaman yürüyüşe çıkacağım.” Düşünmeye ihtiyacı vardı. Olanları sindirmeye.

“Son bir şey” dedi ve bir yüksük gösterdi. *Onun* yüksüğünü, Jarrow’un ona iletişim kurması için verdiği. “Buna hâlâ ihtiyacın var mı?”

“Bu benim. Jarrow bana verdi...”

“Onunla iletişim kurmak içindi, şimdi bunsuz da yapabilirsin” dedi ve yüksüğü işaretparmağı ile başparmağı arasında ezdi. Göstere göstere masanın üstüne bıraktı.

Devon, Jarrow’un hediyesi olan yüksüğe baktı ve oğlunu sıkıca göğsüne bastırdı.

“Gidebilirsin bu arada...” Matley dedi. “Üç yıl boyunca evden her çıktığında sana eşlik edecek biri olacağını unutma. Onu Jarrow’un yedeği gibi düşün, ne dersin?” Homurdandı. “Yürüyüşlerinde çok şüpheli davranmamaya çalış. Gerektiğinde seni etkisiz hale getirme yetkisi var.”

Sözleri onu donuk hale getirdi.

Kehribar rengi odadan çıktığında, tam da söylediği gibi, tanımadığı bir adam koridorda bekliyordu. Kısa ama kaslıydı ve devasa bir plastik kulak tıkacı takıyordu. Nikotin sakızını sertçe çiğniyordu. Bir insandı ve bu nedenle muhtemelen ondan daha zayıftı.

Ancak aynı zamanda bir şok tabancası, cop ve telsizle donatılmıştı. Muhtemelen göremediği başka silahları da vardı. Şok tabancalarının nasıl hissettirdiğini çok iyi hatırlıyordu.

“Yürüyüşe mi çıkıyoruz?” Kulak Tıkacı sakızını çiğnemeye başladı ve sesli bir şekilde patlattı. “Hayır” dedi Devon ve odasına geri çekildi.

Kulak Tıkacı kapısının önünden ayrılmadan onu takip etti ancak içeri girmedi ve sürgüleri çektiğinde itiraz etmedi. Buna şükretti.

Kendi odasının mahremiyetinde, Devon, daima aç olan oğlunu emzirmek için pencere kenarındaki sedirin üzerine kıvrıldı ve düşünmeye çalıştı.

Malikâne daha önce de hiç oyun alanı olmamıştı. Easterbrook'lar, hizmetçileri ve sefil yasadışı işleri sebebiyle güvenliklerine değer verirdi. Matley'nin güvenlik artırımını sadece işleri daha da kötüleştirmiş, her şeyi bizzat olarak ona bağlamıştı. Kodlar, onun zihninde saklıydı çünkü istese bile yazamazdı. Matley bunu yapabiliyordu çünkü Aike gibi aile reisiydi, kadınların katılamadığı karmaşık bir oy sistemiyle kazanmıştı bu unvanı.

Ayrıca durumunu değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sistem çok büyük, çok genişti; her şey erişilemez olmuştu ve tüm engeller aşılmazdı. Burayı terk ederse onu kovalarlardı, kaçarsa oğlu Kurtuluş olmadan açlıktan ölürdü, onu ilaçlar olmadan beslerse beslenmesi için insanlar bulması gerekir, sonra delirmesini izlemek zorunda kalırdı. Bunların hepsi de kaçabileceği varsayımına dayanıyordu, biraz da düşman bir Aile onu ararken insan toplumunda hayatta kalabilmesine.

Devon uyuyakalmış, basık yüzlü küçük oğluna baktı, sırtında soğuk rüzgâr eserken onunla geçirdiği her günü sonuna kadar yaşamaya karar verdi. Ve sonunda şövalyeler, Aile'nin adamları geldiğinde, kendi kibirlerine sarılmış ve zulmü bir silah gibi ellerinde bulunduran bu insanlara karşı oğlu için savaşacaktı.

Sonu ölüm olurdu ama belki de tüm yıllar boyunca korkaklık edip boyun eğmesinden sonra haklı olduğunu iddia edebileceği tek son buydu.

İki yıl boyunca zaman hızla ilerledi. Devon günleri bir nefes gibi içine çekti ve geceleri aldığı nefesmişçesine dışarı verdi, anın içinde eriyip gitti. Uzun bahçe yürüyüşleri, kitap okumak veya kitap yemekle geçen daha da uzun öğleden sonralara karıştı, hepsini de yanında bir bebek varken yapıyordu. Dakikaları rüyaya dalmış gibi yaşıyordu, çünkü hayatı geri döndürülemez şekilde farklılaşmış ama hiçbir şey değişmemişti.

Oğlunu yürüyüşlere götürdü, onu Rumen kadınların eskiden yaptığı gibi vücuduna sardığı şal içinde taşıdı. Kısım Easterbrook'lar ona bebek arabası gibi küçük, kolaylık sağlayacak bir şeyler vermek istemediğinden, kısım de sarıp taşımanın daha uygun olduğunu düşündüğünden. Kulak Tıkacı nereye gitse onu takip etti. Ya da bazen başka silahlı bir erkek insan onu izliyordu, ona da Uzun Çocuk adını takmıştı. Dolaşırken her zaman eşlikçisi olsa bile sürekli yalnız kalan Devon'ın çocuğuna isim düşünmek için bolca zamanı vardı çünkü ona sürekli olarak *bebek* demek kadını rahatsız ediyordu.

Daha önce hiç kimseye isim vermemişti. Geleneksel olarak, Aileler çocuklarına İngiltere'deki yerlerden isimler verirlerdi; bu uygulama onları insan kültüründen hafifçe ayıran, aynı zamanda türlerinde çoğunlukla eksik olan yaratıcılık meziyetini de gerektirmeyen bir yöntemdi.

Ama Matley onu istemediğinden ve Devon da Aileleri artık pek sevmediğinden, bu gelenekten vazgeçmeye, isim koymak için kendisini zorlamaya karar verdi, pek yokmuş gibi görünen yaratıcılığını kullanmaya çalışacaktı.

Seçiminin büyük bir anlamı olup olmaması konusunda tereddüt etti. Sonunda, herhangi bir iddiayla uğraşmak istemedi ve sadece *Cai* ismini seçti çünkü hoş bir tınısı vardı. Ayrıca kısaydı, kolay hatırlanırdı ve yer adı değildi. Yeterince iyiydi. Sonra da bir soyadı uydurdu. Cai Devonson; neden olmasın? İşte bu kadar.

“Uyu Cai” derdi, onu geceleri uyutmak için yatağına gittiğinde, elektronik alarm sistemleri etkinleştirildikten sonra. “Uyu küçüğüm. Ben gittiğimde beni rüyada görecek misin?”

Haftalar aylara evrildi. İlkbahar yaza dönüp parladı, ardından sonbahar olup soluklaştı. Cai bir tümör gibi büyüdü. İkinci doğum gününe geldiğinde, Devon oğlundan korkmaya başladı.

Onu sevmediği anlamına gelmiyordu bu, seviyordu. Oğlu hakkında sevdiği sonsuz şey vardı: Siyah saçlarının halka halka kıvrımları, parlak aksinit misali gözleri ve kendininkinden birkaç ton daha hoş ve koyu olan teninin sıcak tonunu. Onun yanında Devon neredeyse kül rengi görünüyordu. Başka sevdiği şeyler de vardı, yeni bir nesne veya oyuncak görünce başını yana eğişi ya da özellikle tehlikeli bir şey yaparken, mesela korkusuzca yüksek yerlerden atladığında, attığı neşeli gülüşü gibi.

Korkusu başka şeylerden kaynaklanıyordu. Kendi refleksleri insanüstü olmasına rağmen bir odadan bir odaya ona fark ettirmeden geçebilmesinden. Erken konuşmaya başlamıştı ve ilk kelimesi *acıktım* olmuştu. Bunu tatlı bulmuştu; ta ki bebeği bunu Devon’ın kafasına bakarak söylemeye başlayana kadar.

Ara sıra Devon odalarını düzenlerken, kitap yerken veya banyo yaparken Cai sessiz adımlarla yaklaşıp kulağına yaklaşırdı. Hantal bir yılan gibi dilini beceriksizce çıkarmak hoşuna gidiyordu.

“Bunu yapma” dedi, biraz ürpermişti.

“Açım!” Cai ona dudak büktü. Henüz bebekti ama her zaman öyle olmayacaktı.

Arzu zaten içindeydi.

Kurtuluş isteme zamanının geldiğine karar verdi, Matley isteksizce onun için Ravenscar’lardan sipariş verdi, aşırı maliyetli olmuştu. Matley’nin köpüren öfkesini görmezden gelmeye çalıştı.

İlk teslimat geldiğinde Devon yatağının kenarında oturdu ve cam kavanozlarındaki küçük, çiğnenen hapları inceledi. Damgalanmamış ve yazısızdılar, biraz dağınık bir şekilde yapıl-

mişlardı: Elle tutulduklarında kolayca ufalanıyorlardı ve ciltte pudramsı bir iz bırakıyorlardı. Demir kokuyorlardı.

Ancak alternatifi yoktu. Ravenscar'ların sihirli ilacı nasıl ürettikleri veya bu keşfe nasıl ulaştıkları bilgisi sıkıca saklanıyordu. Farklı Aileler kendi çarelerini bulmaya çalışmış ancak başarılı olamamıştı. Çoğu nereden başlayacağını bilmiyordu. Her zamanki gibi, kitapyiyenlerin sınırlı hayal güçleri burada da işlerine yaramıyordu.

Kurtuluş alsa bile oğlunun izin verilse başka insanları “atıştırıp atıştırmayacağını” merak etmeden duramadı. Hatta, bir gece uyanıp suratının suratına yavaşça yaklaştığını, dilinin kulağını hedef aldığını görür müydü acaba?

Ancak beşiği terk edip onu tek başına uyumaya bıraktığında ağlıyor, o kafes gibi beşikte o kadar mutsuz görünüyordu ki sonunda onun yatağında kalmasına izin veriyordu. Ne yapabirdi ki? Küçücüktü. Oğlu uyuduktan sonra uzun süre uyanık kalıp vücudu gergin ve hazır bir şekilde yatıyordu.

Mevsimler gelip geçti. Çok az zamanları vardı. Her anın tadını çıkarmaya çalıştılar. Daha fazla yürüyüşe çıktılar, mümkün olduğunca dışarıda oynadılar.

Cai süttten kesilmeye başladıkça Matley isteksizce daha fazla Kurtuluş aldı. Bir veya iki kez bizzat onları kontrol etmeye geldi. İlk geldiğinde hiçbir şey söylemedi, sadece bir süre Cai'yi gözden geçirdi ve sonra gitti.

İkinci gelişinde beklenmedik bir şekilde, “Bu şey seni seviyor mu, yoksa sadece seni yemek mi istiyor?” dedi.

“Eğer Cai bir gün beni yemeye karar verirse bunu ilk sen öğrenirsin” dedi tatlı bir şekilde, bu söz odasından gitmesine yetti. Yetişkin kitapyiyenler için bile ejderhalardan iğrenme hissi güçlü bir şekilde sürüyordu. Matley'yi bundan sonra aylarca görmedi.

Başka bir solgun ve yalnız bahar geçti. Devon baharı, gezinen çocuğunun ardından şarkı söyleyip mırıldanarak geçirdi ve Kulak Tıkacı'nın arkalarında ofladığını duymaktan her zaman eğlendi. Diğer çocuklar Cai'den, diğer yetişkinler de Devon'dan kaçınıyordu. Ona uyardı. Onlara karşı olan tiksintisini yüz yüzeyken saklamak zordu zaten.

Hayatı yalnız başına, meyve ağaçları altında veya Easterbrook bahçelerinde her türlü hava koşulunda dolaşarak geçti. Cai'nin doğum günü, Devon'm dışında herkes tarafından göz ardı edildi, Devon ise ona iyi ki doğdun şarkısı söyledi ve kitaplardan çıkardığı kâğıtları katlayarak oynaması için bir hayvan koleksiyonu yaptı. Cai sevinçle güldü. Devon, Salem'in ihtişamlı partilerini düşünüp neredeyse ağlayacak duruma geldi. Salem bir mahkûmdu ama iyi muamele görüyordu, Cai'nin doğum günleri o kadar hoş karşılanan ve kutlanan günler değildi.

Kış, tatil sezonuna dönüştü. Noel arifesi geçti, hediyeler ve ışıklarla dolu büyük bir parti verildi. Devon davet edilmedi, Cai de öyle; bu da onu üzdü. Koridorun girişinden partiyi izledi, dünyanın onu dışladığını anlayacak kadar büyümüştü.

“Sen büyüdüğünde düzgün bir Noel partisi yaparsınız” diye söz verdi, onu dışlandıkları odalardan uzaklaştırırken. Boş bir vaatti ama onun ağlamasını görmeye dayanamıyordu.

“Açım” dedi mutsuz bir şekilde ve burnunu çekti.

Açım kelimesini çok sık söylerdi, hatta Kurtuluş'unu almışken bile. Ama Devon bu sefer yemeği ya da hatta bir zihiniyenin doğal olmayan arzusunu kastetmediğini biliyordu. O, daha az somut ama en az o kadar önemli bir şeye açtı: Yalnızlığa karşı bir panzehre. Cai o zamanlar bile başkalarıyla birlikte olmayı ve kabul edilmeyi istiyordu.

Ne yazık ki Devon'ın buna yönelik hapları yoktu.

Noel sabahı evin üzerine yağan dolu sesiyle uyandı. Ve bir arabanın motoru avluda vızıldıyordu. Yataktan çıkıp pencerenin önünde durdu. Matley'nin arabası evin önüne geldi. Arabadan indi. Cep telefonunda anlaşılmaz bir şekilde tartışarak konuşuyordu. Sonra doğrudan avludan yukarıya baktı ve pencereyi işaret etti.

Devon, herhangi bir neden bulamadığı halde alarma geçti. İfadesinde daha önceki genel nefretine ek bir öfke taşıyordu. Bugün oğlunu almaya gelecekleri gün müydü?

Cai yatağında oturdu ve oldukça sakin bir şekilde, “Anne, çok acıktım” dedi.

Gözlerini pencereden ayırmadan ona baktı. “Biliyorum canım. Ama Kurtuluş’un tükendi, biraz beklemek zorunda kalacaksın. Uzun sürmeyecek, Matley bugün muhakkak bir sevkiyat olacağını söyledi.”

Sinir bozucu bir şekilde, en son Kurtuluş siparişi beklenmedik bir şekilde iki hafta gecikmişti ve önceki siparişinden kalan son haplar dün bitmişti.

“Şimdi açım.” Koyu gözleri parlıyordu, cildi normalden daha soluktu. Hortum dili ağzından yavaşça çıktı, sonra geri çekildi.

Devon yutkundu. Çocuğunu daha önce hiç iğrenç bulmamıştı, en ufak bir şekilde bile iğrenç gelmemişti ona; ta ki o ana kadar. Diğer kitapyiyenlerin onda gördüğü şey ve kendi tepkisi onu utandırdı.

“Sabırlı ol” dedi ve neşeli duyulduğunu umdu. “Matley yakın zamanda sana yemek getirmiş olur.” O adamdan hiçbir zaman *babam* diye bahsetmemişti.

Cai, üç yaşındaki bir çocuğun göstermemesi gereken bir yorgunlukla ona bakıyordu. Göz rengi siyaha döndü, gözbebekleri büyüyor ve beyaz kısımlar küçülüyormuş gibi görünüyordu.

Devon, geceliğini uzun keten bir elbiseyle değiştirdi, bu sı-

rada her zamanki gibi bağcıklarla boğuştu. Saçını örmeyi bitirdiğinde birisi kapıyı çaldı. Muhtemelen çok ihtiyaç duydukları Kurtuluş teslimatını getiren biriydi.

“Bir dakika!” Onları içeri almaya gitti.

Kapının diğer tarafında Matley Easterbrook duruyordu ve ona Kulak Tıkacı ve Uzun Çocuk eşlik ediyordu. Üçü de cop taşıyordu.

“Sana Mutlu Noeller demeye geldim prenses.” Kocası içeri girdi, iki adam tarafından yakından takip ediliyordu. “Ya da belki de burada son günün olduğu için *hoşça kal* demeliyim.”

Cai, suratını buruşturmuş, somurtkan bir şekilde, “Atıştırmalık? Şimdi atıştırmalık?” dedi.

“Ne?” Devon üç adamdan da uzaklaştı, oğlunu arkasına aldı. “Şövalyeler yeni yıldan sonra gelmeliydi..”

“Plan değişti.” Matley ona doğru atıldı. “Ravenscar’lar gitti, bittiler. Artık Kurtuluş yok.”

“Atıştırmalık” diye tekrarladı Cai artan bir huysuzlukla. “Anneciğim. Anneciğim, açım!” Matley’ye somurtarak baktı ve onu görmezden geldi. “Atıştırmalık nerede?”

“Gittiler mi?” dedi Devon inanmamış bir şekilde. “Bütün bir Aile ve malikânesi nasıl öylece kaybolur? Onlara ne oldu?”

Uzun Çocuk güldü. Kulak Tıkacı sırttı.

Matley, onlar susana kadar kızgın bakışlar attı, sonra tekrar Devon’a döndü. “Bak, önemli olan o değil. Kadın işi değil, anlayamazsın” dedi, Devon, utanmış ses tonundan Matley’nin kendisinin de bilmediğini fark etti. “Mesele şu ki bir daha asla Kurtuluş gelmeyecek.”

“Bir daha Kurtuluş yok mu?” diye tekrarladı dehşet içinde. “Ama...”

“Kapa çeneni de dinle” dedi. “Şövalyeler kaos içindeler, muhtemelen dağılıyorlar. Artık kimse senin yavruna ihtiyaç duymuyor veya istemiyor ve ben de onu kesinlikle besleyemem,

yani işte böyle her şey bitti. Sessizce Fairweather Malikânesi'ne geri dön ve bu şeyi indirirken bizi izleme.”

Bu şeyi indirirken. Güzel, neşeli, yalnız oğlu. Hasta bir köpek gibi. Ejderha olma şansı bile olmayacaktı. Şu son, küçük, korkunç seçenek: *Ama en azından yaşayacak ve onunla ilgile-nilecek.* Şimdi ona bile izin vermeyeceklerdi.

“Ondan uzak dur” dedi. Öfkesi korkusunu boğmuştu. “Eğer onunla ilgilenmeyeceksen, o zaman ben yaparım ama onu öldürmene asla izin vermeyeceğim!”

Matley, ona copla vurdu.

Devon yana doğru sendeledi. Matley bir kez daha vurdu, Devon şömineye doğru yıkıldığında yüzünü granit bir kenara çarptı. Ağrı beynini delip geçti.

Diğer iki adam ilerledi, üçü birden sıkı bir üçgen oluşturarak eğildiler, kan yayılan kafasma bakıyorlardı.

Devon yuvarlanıp düzelmeye çalıştı. Kulak Tıkacı omzuna basarak onu yerde tuttu.

“Açım, açım, açım!” Cai öfkeyle sesleniyordu, küçük elleri küçük yumruklara dönüşmüştü.

“Uğraşmayı bırak ve onu bağla artık” dedi Matley ve şaşkın Cai’yi ensesinden tutup kaldırdı. “Ben ejderhayla başa çıkacağım.”

Yanlış, yanlış yapıyorlardı. Bu adamlar oğluna ejderha diyorlardı ama bu odadaki tek ejderha Devon’dı. Yaralı kafasındaki yangın, göğsünde tutuşan öfke karşısında hiçbir şeydi. Cai feryat etti, Devon öfkeyle soludu.

“Sakın hareket etme, anladın mı?” dedi Kulak Tıkacı yaklaşıp. “Sen...”

Devon kitapdişlerini çıkararak adamın boğazına doğru atıldı.

Kan dilini kapladı, tatsız ve acıydı; mürekkep gibi tatlı değildi. Adamın eti yaş, yumuşak, canlı bir şeydi; deri veya kâğıt gibi sıcak ve kuru değildi; boynunun kemikleri ağzında birer mermer gibi döndü. Yirmi altı yıl köpürmüş öfkesi damarlarında

şarkılar söylüyordu, çenesini sıkı sıkıya kapatıp etini kopardı.

Kulak Tıkacı'nın yemek borusu uçtu. Yüzünün yarısındaki deri de aynı şekilde. Kulak Tıkacı ipleri olmayan bir kukla gibi çöktü. Kan, sıcak ve yapışkan bir şekilde göğsüne sıçradı.

"Hass..." dedi Matley derin bir nefes alarak. Cai'nin üzerindeki kavrayışını gevşetti. Uzun Çocuk yanındaydı, taş kesilmiş ve şaşkıındı.

"Açım!" Cai, babasının kulağını tutup ona yapıştı.

Matley bir dolu küfür savurdu ama Cai yapışıp kaldı, onun yaşındaki bir çocuk için doğal olmayan şekilde güçlüydü.

Devon nasıl olduğunu göremedi ama duyabiliyordu: İnce bir tıklama sesi, boru dilinin ileri atılmasıyla birlikte Matley'nin kulak zarını delip beynine girmesi.

Cop, sert parmaklarından yere düştü, zeminde yuvarlanarak Uzun Çocuk'un ayaklarına çarptı. Uzun Çocuk bağırdı ve copunu kavradı, dehşetle taş kesildi.

"Aahh!" Matley, bacak tendonları aynı anda kesilmiş gibi yere çöktü, hâlâ boynuna yapışan küçük çocuğa refleks olarak ellerini uzatıyordu.

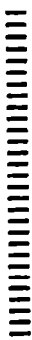
Cai babasının başını sardı, gözleri yarı kapalıydı. Süt sarhoşu bir bebek gibiydi. Çocuğu tirmalayan eller yavaşladı, sonra durdu, sonra yan tarafa düştü.

Matley, Kulak Tıkacı'nın kanının yayıldığı havuzda bayıldı. Uzun Çocuk için bunlar fazlaydı. Çığlık attı ve kapiya doğru fırladı.

Devon onun kaçmasına izin veremezdi. Kedi gibi sıçradı. Kanlar içinde, bir metre seksen santim boyunda, yarı çıplak bir kedi. Yandan bir hamleyle ona saldırdı, birlikte yere düştüler. Adam sırtüstü düştü, Devon da onun göğsünün üstüne.

"Canavar!" diye bağırdı, yumrukları etkisiz bir şekilde üzerine yağarken. "Siktiğimin canavarı!"

"Evet" dedi Devon ve boğazını ucuz bir cepkitabı gibi yırttı.

BÖLÜM 4

ŞAFAK VAKTİ

BABA, OĞUL VE KUTSAL RUH**GÜNÜMÜZ**

Bu adil ve doğru değil. Bizler de insan değil miyiz? Tüm Aileler ailedir. Koleksiyoncu hepimizi, her birimizi kendi amaçlarımız doğrultusunda yarattı, her ne kadar bu amaçları artık o kadar katı bir şekilde takip etmiyor olsak da. Özgür bir yaşam ve şefkati diğer kitapyiyenlerden daha az hak ediyor değiliz. Neden kilit altında yaşamak zorundayız?

Weston bizi özgür bırakmayı kabul etmeli. Kurtuluş'un sırlarını bizimle paylaşmalı, diğer ejderhaları da serbest bırakmamıza izin vermeli. Bu kadarını hak ediyoruz en azından. Ve eğer kabul etmezse, o zaman yapmam gerekeni yapacağım. Ne gerekiyorsa da yaparım.

– Killock Ravenscar, Killock'un özel günlüğü

Ravenscar kardeşler, Mani'nin sessizce uzak köşesini işgal ettiği Birinci Kütüphane'deki gri kış ışığı altında duruyorlardı. Hepsi mükemmel sessizlik içinde dinliyordu.

Devon elini dizlerinin arasına sokmuş oturuyor, pencereden dışarı bakıyordu. Traquair'in bahçe labirenti pencere manzarasını dolduruyordu, karanlıktı ve orman gibi olmuştu. Parlak kış güneşinde bile hayatına benziyordu; dolambaçlı ve çıkmaz sokaklarla dolu.

Killock gergin sessizliğe doğru, "Ya sonra? Oradan nasıl kaçtınız?" dedi.

“Cai babasının zihnini yedikten sonra, Matley’nin anahtarlarını buldum, özel kasasını boşalttım ve oradan uzaklaştım” dedi. Bakışları geziniyor, odanın tadını çıkarıyordu. Gölge, meşe raflardaki eski kitap sıralarının üzerinde oyunlar oynuyordu. Karanlık, gözünü dinlendirirken kalın halılar çıplak ayaklarını destekliyordu. Eskimiş kâğıdın ve sıcak ahşabın kokusu etraflarını sarmıştı.

Böyle evleri özlemişim, diye düşündü ve utandı. Yıllarca Ailelerden ve onların malikânelerinden kaçmak istemesine rağmen işte buradaydı, bu çevrenin içine çekiliyordu. Bir kere prenses olan, her zaman prenses kalırdı.

“Easterbrook’lar peşinizden gelmediler mi?” Mani bir not defteri çıkardı ve yazmaya başladı.

“Onlar farkına varmadan önce arabayı aldım” dedi Devon, fazla rahat koltuğuna geri çekilirken. “Ve tren istasyonuna ulaşmayı başardım. Rasgele bir tren yakaladık, güneye gittik. Şövalyelerin bizi izlemeye başlaması biraz zaman aldı.”

Hester, çalışma masasından bir not defteri ve kurşunkalem çıkarmıştı ancak Mani gibi not almıyordu. Devon, açık renkli geniş kâğıda göz attığında kadının bir şeyler çizdiğini görüp şaşırdı: Ağaçlar ve bitki örtüsü, çitler. Pencereden gördükleriydi bunlar.

“İlginç.” Killock dilini yılan gibi kıvrıp açtı. “Ancak bir kitapyiyenin zihnini tüketmek, kitapyiyenlerin saklayabileceği büyük miktardaki bilgi nedeniyle, bir insanınkini tüketmekle aynı değil. Bu, bizi değiştiren bir deneyimdir. Oğlunuz bu kadar genç yaşta böyle bir beslemeyi ciddi psikolojik travma yaşamadan nasıl atlattı?”

“Başa çıkamadı. Birkaç saat sonra Cai neredeyse bitkisel hayatta gibiydi” dedi. Sallanıyor, sallanıyor, kendi kendine mırıldanıyordu Cai. “Parkta bir kadınla tanıştım, bebeği vardı. Onları gördüm ve aklıma bir fikir geldi... Bilirsiniz... Bebek zihni, o kadar boş, o kadar küçük ki ve...”

Devon ellerini sıktı. “Başka kimse yoktu. Anneyi bayılttım ve bebeği Cai’ye verdim. O durumda itiraz etmedi. Belki şu an hatırlamıyor bile.”

Bu dehşet verici hikâye bile tam olarak gerçek değildi. Ama başka kimseye gerçeği söylemezdi. Henüz.

Hester’ın sesi kelimeleri nazikçe taşıdı, yumuşak ve sessizdi. “Bebeğe ne oldu?” Kalemmini oynatmayı durdurdu, defterinin üstünde havada duruyordu.

“Annesine geri verdim. Tüm işlem yaklaşık on dakika sürdü ve kimse fark etmedi.”

Mesele tam olarak böyle değildi –bağlam farklıydı– ancak temel gerçek, bebeği yok etmeden onu tamamen yok etmiş olmasıydı.

Çocuk duygu veya kişilik göstermeyecek ya da iletişimde bulunma girişimlerinde bulunmayacak, tüm gelişimsel dönemeçlerini kaçırmış olacaktı. Devon’m kendi çocuklarıyla çok keyif aldığı tüm şeyleri o kadına asla yaşayamayacaktı. On dakika içinde bir dizi yaşamı mahvetmişlerdi.

Cai o günden beri ona “anne” dememişti ve Devon da onu zorlamamıştı. Son derece iyi anlıyordu. Biyolojik olarak onun ebeveyniydi ve her zaman öyle kalacaktı ancak duygusal olarak, suç ortaklarına yakın bir şeye dönüşmüşlerdi; karşılıklı suiistimalciler, birbirlerine bağlılar.

Her iki şekilde de, *anne* kelimesinin kendisi için kullanılması hak etmediğini düşünüyordu artık.

“Hepsi bizim işimizdi, tüm bu olaylar. Biz sebep olduk” dedi Hester sonunda.

“Gitme kararımızın muhtemelen şövalyelerin dağılmasına neden oldu. Yaşayan her ejder çocuğun ölüme terk edilmesine yol açtı.”

“Başkalarının eylemlerinden sorumlu değilim” dedi Killock soğuk bir şekilde, çenesinin hattı boyunca başparmağını gezdirerek. “Gerçekten ne yapmamı beklerdin Hes?”

“Kurtuluş yapma sırrını, tıpkı söz verdiğin gibi, diğer Ailelere verirdin mesela öncelikle. Belki de...”

Killock boğazını temizledi. Kız kardeşi kızardı ve bluzunu düzeltti. Devon, onları hafif bir şaşkınlıkla dinledi. Diğer zihniyyenlerin özgür bırakılması, Killock’un darbesinin arkasındaki asıl amaç mıydı? Eğer öyleyse, neden söz verdiği gibi yapmamıştı? Orada bir şeyler yanlış gitmişti.

“Anlattıklarınıza göre, siz ve oğlunuz kaçak olarak... İki yıl mı geçirdiniz?” dedi Mani, herkesin dikkatini yeniden üzerine çekerek. “Aileler, doğurganlığı olmayan bir kadını ve besleyemedikleri bir çocuğu bu kadar umursar mı?”

“İyi bir soru.” Killock kız kardeşinden uzaklaştı.

“Aileler beni hiç umursamıyorlar ve şu anda şövalyelerin çoğu işlevsiz durumda.” Keskin bir bıçak sırtında yürüdüğüünün farkındaydı. Yanlış vurguyu biraz fazla yaparsa şüphelerini, şövalyelerin Ravenscar’ları aradığına dair haklı korkularını uyandırabilirdi. “Beni avlayanlar bunu kişisel nedenlerle yapıyorlar. Şövalyelerden biri benim kardeşim.”

“Kardeşin şövalye mi?” Hester çizim defterini masanın üstüne koydu ve sandalyesine doğru eğildi. “İstasyondaki adamlar...”

“Öldürmedin” dedi Devon ve sesine pişmanlık katmaktan kendini alıkoyamadı. “Ne yazık ki hâlâ var olan şövalyeler arasında yüksek kademede. Ailelerin desteği olmadan kendi başlarına hareket ediyorlar.”

“Peki iki yıl?” Killock devam etti. “Vahşi doğada geçirdiğiniz zaman diyelim. Bizi bulmak için neden bu kadar bekledin?”

“Beklemedim. Ravenscar’lara ne olduğunu anlamam gerçekten uzun zaman aldı. Sizi bulmak kolay değil! Aileler bile sizi bulamadı. Ve ben, malikâne içi siyaset konusunda pek eğitilmiş değilim.”

“Bir mayın tarlasıdır o iş” diye mırıldandı Mani, kalemiyle çizikler atıyordu.

“Zor bir hayat sürdünüz, oğlunuz için öldürmeyi öğrendiniz, delice kimyasal tedarikçilerimizden herhangi bir ipucu aradınız ve eski bir düşmandan kaçtınız.” Killock, sandalye kolunun üzerinde boş bir desen çiziyordu, tırnağı gevşek ipliklere takıldı. “Fairweather Malikânesi’nin Devon’ı, dayanması güç şey bu. Başkası çocuğunu terk edebilirdi ve kendi özgürlüğünü ele geçirme şansını kullanabilirdi.”

“Kendi özgürlüğüme ihtiyacım yok. Sadece Cai için.” Salem’i unutmamıştı ama bu kızı hakkında konuşmak için uygun zaman veya yer değildi. “Eğer onun hayatını daha iyi hale getirebilirim, o zaman mutlu olurum.”

“İyimser düşünüyorsunuz, bunu eleştiremem.” Sırtını sandalyeye dayadı, sandalye gerildi ve gıcırdadı. “Devon, paylaşmak istediğiniz başka bir şey var mı? Açıkça söyleyeyim; bu bir davet, talep değil.”

Başka bir şey mi? Eh. Aylarca nasıl ayakta kaldığını anlatabilirdi; ancak alkolle rahatlayabildiğinden bahsedebilirdi; suçlulukla dolu rüyalarından, Salem’in resminin boynunda taşıdığı pusuladan daha ağır geldiğinden bahsedebilirdi. Oğlu uyurken üstünde dikilip onu boğmayı düşündüğü, sonra kendini durdurduğu tüm o geceleri anlatabilirdi... Terk edilmiş kurbanlar, aylarca onları birer birer evsiz barmağa taşıması hakkında konuşabilirdi.

Ancak Devon bunlardan herhangi birini anlatırsa, insanın yeterli zaman ve motivasyonla gerçekten her şeye alışabileceğini, suçlarının hızla korkunç ve olağanüstü olmaktan nasıl gündelik gerçekliğin bir başka yüzü haline dönüştüğünü anlatması da gerekirdi.

Zaman içinde Easterbrook’ların da bu şekilde kaçakçılık yapabildiklerini anlamıştı; nasıl Aile reisleri mahvettikleri annelerin acısını ve köleliği göz ardı ediyorlarsa, nasıl insanlar mutsuzlukla dolu bir çevrede var olmaya devam edebiliyorlar-

sa, aynıydı işte. Travma rutin hale geldi ve zalimlik sıradanlaştı. Hayat işte, değil mi?

Benzer şekilde aşırı bencil sevgisi rehberi haline gelmişti. Artık çocukları ve Jarrow hariç kimseye ilgi duymuyordu. Kendisi için endişeleniyordu ancak yalnızca Cai'ye yardım etmek için bir araçtı bu. Sevgi için Şövalye Ramsey'yi bir silah gibi kullanarak kendini Ailelerden kurtarıp ardına bile bakmamak için kullanacaktı. Oğlunu koruduğu sürece her şeyi yapardı.

Ancak Killock'un bunların hiçbirini bilmesi gerekmiyordu.

"Eklemem gereken tek bir şey var" dedi Devon, sessizliği havada bırakmak istemediği için. "Aynı günahı ve aynı öfkeyi paylaşıyoruz. Sol kolum üzerine bahse girerim ki ömrünüz boyunca sizin yaşadıklarınızı Cai ve benden daha iyi anlayan kimseyi tanımayacaksınız. Aynı çatı altında doğmadık belki ama bir tür aileyiz. Sizce de öyle değil mi?"

Hester boğazını tuttu.

"Ne yaşadığınızı hiç söylemedim" diye cevapladı Killock ipeksi bir tonla. "Gerçekten bu kadar çok ortak yanımız olduğundan nasıl bu kadar eminsiniz?"

"Çıkarım yapacak kadar zekiyim" dedi Devon. "Tahmin ediyorum ki Ravenscar'lar, ailelerin geleneklerine karşı gelerek zihinyiyen çocuklarını saklıyorlar. Benzer şekilde, bu evde kitapyiyen yok." Koltuğa yaslandı.

"Ayrıca, 'darbe' dediğiniz şey daha çok içsavaş gibi bence. Zihinyiyen Ravenscar'lar, Kitapyiyen Ravenscar'lara karşı. Diğer zihinyiyenleri özgür bırakmak istemiş gibi görünüyorsunuz. Kurtuluş dağıtarak mı?" Gözü kısaca Hester'a kaydı. "Ki bu da Aile reisinizin reddettiği bir şey."

"Tam üzerine bastınız." Killock gülümsedi. "Eğer izin verirsiniz, bir şeyler ekleyeyim. Kurtuluş geliştirildikten sonra, Aile reisleri türümüzü doğduktan hemen sonra öldürmeyi bıraktılar. Hayatlarımızın uğraş vermeye değer olduğuna karar

verdiler. Sonuçta yazabiliyorduk, günümüz dünyasında kâğıt işleri ve okuryazarlık giderek daha önemli hale gelen bir yetenek. Ve gerektiğinde başkalarının kimliklerini çalabiliyorduk. Tek soru, diğerlerine karşı oluşturduğumuz tehlikeyle verimliliğimizi nasıl dengeleyebilecekleriydi.”

“Hayatlarımızı denetimsiz sürdürmemiz konusunda bize güvenmediler.” Hester gergin bir enerjiyle bacak bacak üstüne attı. “Açlık her zaman baştan çıkarıcı olacaktı, şimdi olduğu gibi kitaplardan beslenebildiğimizde bile. Yüzyıllarca süren korku kolayca tersine çevrilemedi. Şövalyeler zaten evlilikleri düzenlemek ve refakat etmek için mevcuttu, bu yüzden Aile reisleri onlara ‘ejderhaları’ muhafaza etme görevini de verdi.”

“Aile reisleri gücümüzden korktular.” Killock araya girdi. “Ve birbirlerinin de gücümüzü yanlış şekillerde kullanmasından korktular. Şövalyeler, geleneksel anlamda bir Aile olmadıkları için, bizi ‘yetiştirmelerine’ izin verilen tek kişilerdi.”

“Belki de korkuları gereksiz değildi” dedi Hester sessizce, ardından kardeşinin suratsız hoşnutsuzluğu yüzünden ürperdi.

“Her ikiniz de buradasınız ama” dedi Devon, kavga etmelerini nazikçe engelleyerek, “Bu durumda, Ravenscar’lar bu emirleri göz ardı etmiş ve çocuklarını şövalyelere göndermeyi durdurmuş olmalı.”

“Doğru” dedi Killock hâlâ kızgın bir şekilde kız kardeşine bakarak. Belli ki kendine itiraz edilmesinden hoşlanmıyordu. “Benim atalarım özel çocuklarını ellerinde tutmaya karar verdiler, bu karar Ailemizi başarılı ve zengin yaptı. Yıllar içinde sayımız önemli ölçüde arttı.”

Tam olarak Aile reislerinin istemediği durum, diye düşündü Devon. “Ve şövalyeler de buna izin verdi, öyle mi?” Çok ironikti.

“Tam olarak değil. Sırlarımızı ve çocuklarımızı saklamak için onlara rüşvet vermek zorundaydık. Ve hâlâ veriyoruz.”

Killock belli belirsiz bir jest yaptı. “Yine de, her iki taraf için de büyük ölçüde faydalı bir düzenlemeydi. Hatta bazen ‘başarısız’ ejderhalarını evimize devrettiler. Ejderha eğitimi için karakterleri uygun olmayanlar vardı.”

“Yine de boyunduruk altındaydık” dedi Hester yumuşak bir şekilde. “Biz –Ravenscar Zihinyiyenleri– şövalyelerin olmadığı umutlu bir gelecek hayal ettik. Ailemizin *açık* bir zihinyiyenler evi olabileceği bir gelecek.” İç geçirdi. “Ancak bu geleceği inşa etmek, Kurtuluş yapmanın sırrına erişmeyi gerektiriyordu; bu bilgiyi de Ravenscar Aile reisleri aralarında saklayıp bize asla vermediler. O bilgi olmadan biz mülksüzdük.”

Geriye dönüp bakıldığında açık olan bir şey vardı: Killock asla Aile reisi olamazdı zira zihinyiyendi. Devon bunun farkına sessiz bir kederle vardı.

“Weston hem bir kitapyiyen hem de bir Aile reisi olmuştu, bu yüzden sorunlarımıza karşı anlayış duymuyordu ve gelenekçiydi” dedi Killock, ses tonunda eski bir kin seziliyordu. “Tedaviyi biliyordu ama benimle paylaşmadı. Ben türümü özgür bırakmak için yalvardım, Musa’nın bir zamanlar Firavun’a yalvardığı gibi. Ve Firavun gibi, sadece güldü. Bu tür sırlar, dedi yüzüme, senin türün için değil.” Killock’un dudağının üstünde ter boncukları oluştu, onları koluna sildi. “Onun gözünde biz şımarık ve şanslıydık. Bizim istediğimiz şeyin, aşırı büyük bir lütuf olduğunu düşünüyordu.”

Devon, büyüyen bir endişe ile dinledi; bu hikâyenin gittiği yerden korkuyordu. “Senin gibi, özgürlüğümüzün tek bir kişi tarafından engellendiği bir durumda bulduk kendimizi: Aile reisimiz” dedi Killock. Öne eğildi, soluk alıyordu. “Bana Kurtuluş’un sırrını vermediğinde onu Weston’dan *aldım*. Halkımızın iyiliği içindi bu çünkü özgür yaşamamız Tanrı’nın isteğiydi!” Daha önce tahmin etmeliydi.

“Sen... Babanın aklını mı yedin?”

“Ne?” Gri gözleri büyüdü, gözbebekleri içeriden irisini yuttu. “Hayır, asla. Ona *birleşmeyi* verdim Devon. *Çünkü bedenim gerçek yiyecek, kanım gerçek içecektir. Bedenimi yiyip kanımı içen bende yaşar, ben de onda.*¹² Böyle yazılıdır Kutsal Kitap’ta.”

“Birleşme” dedi Devon biraz uyuşmuş bir şekilde. “Zihin yeme eylemini böyle mi adlandırıyorsunuz? Böyle mi kutsallaştırıyorsunuz?”

Hester kollarını vücuduna sarmıştı, omuzları çökmüş bir şekilde duruyordu.

Killock ise bir mezatçı gibi parmağını salladı. “Siz çok gerçekçisiniz, eski düşünme biçimlerine hapsolmuşsunuz. Ben de bir zamanlar sizin gibi düşünüyordum ve hem beslenmemi hem de içimde gerçekleşen değişiklikleri en aşağılık eylem olarak görüyordum. Ama şimdi daha iyi biliyorum.” Şimdi gözleri vahşice bakıyordu. Kızarmış burnunun delikleri genişlemişti. “Bunun için babamın ruhuna teşekkür etmeliyim. Ruhu içimde yaşıyor, bana öğretiyor ve rehberlik ediyor. Birbirimizi affetik ve huzur içindeyiz.”

Devon yanak içini ısırdı. Âdem ve Havva’nın Killock ve Cai karşısında hiç şansı yoktu. Elmalar acemiler içindi, *asıl* yasaklı ziyafeti babalarını yiyen oğullar çekiyordu.

Ravenscar bulmacasının parçaları yerine oturuyor, bu kardeşler ve kendisi arasındaki ortaklık ipliklerini birleştiriyordu. Ailelerin onları ezip geçen düşünce biçimi; birbirlerine bağlanmalarını –kendisinin Cai’ye, Hester’ın Killock’a– sağlayan ortak travmalar ve sonunda acı dolu bir bedelle onları özgür bırakan açıklanamaz suçlar; tüm bunların karmaşası yok oluyordu.

Kelimelerini dikkatle seçti. “Ne yaşadığınızı tahmin dahi edemem. Eğer buna birleşme diyorsanız, itiraz etmem. Hissettiğinizi sadece siz bilebilirsiniz.”

12 Yuhanna İncili’nden bir pasaj. (yay.haz.)

“Öyle.” Killock’un vücudu şiddetle seğirdi, omuzları tekrar tekrar inip kalktı. “Cai ve ben ne olacağız?” dedi, başka bir şey söylemedi. “Bizim kalmamamız hakkında ne düşünüyorsunuz?”

Başka bir titreme. Sonra başını salladı, rahatladı ve “Her ikimiz de aziziz, oğlunuz ve ben. Ve bir aziz olarak diğer aziz için şöyle diyorum: Bu evde hoş karşılanacak; Kurtuluş da, birleşme de alsa. Bu eve hoş geldiniz. Umarım zaman içinde o da benim gibi kendi doğasını kucaklar” dedi.

“Anlıyorum.” Devon yerinde kıpırdandı. Birleşme al ve doğanı kabul et? Asla. Yardımcı olabileceğini düşünmüyordu. “Ya bir gün gitmek isterse? Eğer yetişkinliğe erişirse ve tamamen başka bir yol seçmek isterse ne olacak?”

Killock en yakındaki kütüphane koltuğuna oturdu, kendini hareketsiz tutmaya çabaladığından parmakları beyazlamıştı. “Kurtuluş bizi günahkârlıktan kurtarıyor. Tanrı, Kurtuluş’u sadece inananlara verir. Başkalarının selamete erişme hakkı yoktur.” Gülüşü denizdeki bir köpekbalığı gibi bir anda belirip kayboldu. “Gitmek veya ayrılmak yok. Özellikle de artık evimizin yerini bildiğinize göre. Ya şövalyelere geri dönerseniz? Hayır, oğlunuz burada kalmak zorunda.”

Ve işte geldi, düşündü: Süslü sözlerinin ve abartılı nezaketinin altındaki sert çizgi buydu. Killock herkesi sıkıca kendisine bağlı tutuyordu. Kardeşlerini sevgi, sadakat, paylaşılan baskı ve ilaca olan ihtiyaçlarıyla. Onu ve Cai’yi, örtülü tehditler yoluyla.

Zaten gerçekte başka bir seçeneği yoktu, kalmak seçenek değildi. Ama Killock’un tavrı vicdanını biraz daha rahatlattı. Devon avuç içlerini teslim oluyormuş gibi yukarı doğru kaldırdı. “Sizin aranızda yaşamak fedakârlık sayılmaz. Matley ile yaşamaktan çok daha iyi.”

“İyi, iyi, bunu duyduğuma sevindim” dedi Killock. “Ayrıca Matley’yi ölü gibi düşünmeyin. Kocanız oğlunuzun içinde ya-

şıyor, benim babamın benim içimde yaşadığı gibi. Bir kez Kutsal Ruh'u davet ettiğinizde..."

Evin başka bir yerinden çalmaya başlayan zil, hepsini o anın dışına çıkardı.

"Bu bir alarm mı?" Devon koltuğunda döndü, dikkatlerin dağılması onu derinden rahatlattı.

"Değil!" dedi Killock neredeyse bağırarak. "Sadece Noel ayımızın başlama sinyali."

"Noel ayını mı? Kilise ayını gibi mi?" Şimdiye kadar onun dini terimleri sadece etkileri için kullandığını, gerçek anlam taşımadığını düşünmüştü. "İnsan dinlerine mi bağlısınız?" İnsan inançlarında kitapyiyenler hakkında bir şey yoktu ve kendisi bu sistemi benimsemeyi düşünmemiştii hiç.

"Gel ve gör. Gel ve gör!" İfadesi davetkâr ve nazikti ama her zamanki gibi güçlü olan tonu, sözlerin altını çiziyordu. Bu bir emirdi, seçenek değil.

"Çok nazıksınız." Hester'a baktı. Kadın zaten ayakta duruyordu, yüzü kıvrıkcık saçlarının ardına gizlenmişti. "Peki oğlum ne olacak?"

"Onu da getireceğiz. Ayın Ailecek yapılır." Başka bir saçmalık daha. "Lütfen beni takip edin. Kendi Noel ayınime geç kalmak istemem."

Düzenleme

Ny.ozlem

SEBT GÜNÜNÜ HATIRLA¹³

GÜNÜMÜZ

Baba, bütün günahlarım için affet beni. Özgürlük ve doğruluk adına sana yaptıklarımın dolayısı, kardeşlik ve sevgi uğruna yaptıklarımın dolayısı.

Gece uyumaya çalışırken benimle tartıştığını duyuyorum, yaşamının kaybolup gidişinden uzun süre sonra bile kafamda hâlâ senin sesin var. Benden ne kadar nefret ettiğini, hâlâ ne kadar nefret ettiğini, kim olduğumu anlayamadığın için ölmemi istediğini görebiliyorum. Ama bu yapılmak zorundaydı, anlamıyorsun, yapıldı, BİTTİ...

—Killock Ravenscar, Özel günlüğü

Şapel bir zamanlar güzel bir yerdi.

Devon boynunu uzatarak tavanındaki duman lekelerini inceledi. Parlak ahşap kilise sıraları ve işlemeli dua yastıkları üst üste, odanın arkasına yığılmıştı. Alanı paslı menteşe eklemeleri olan ucuz, plastik katlanır sandalyeler kaplıyordu. Çatlamış bir sunak (muhtemelen bir zamanlar küçük bir servete değer olan bir şeydi) ön tarafta acınası bir şekilde duruyordu. Beyaz mermer yüzeyi erimiş mumlarla kaplıydı.

Sunak yanında büyük bir kasa duruyordu; üstüne bir zamanlar beyaz olan bir örtü atılmış, masa niyetine konmuştu. Üstü örtülü kasanın üstünde bir İncil açık şekilde duruyordu, sayfaları tanınmayacak bir şey ile lekelenmişti.

13 Eski Ahit'in ikinci kısmı Çıkış Kitabı'ndan bir alıntı. (yay.haz.)

Yıllar boyunca yeterince gerilim ve korku romanı yiyen Devon, uğursuz mekân gördü mü tanır olmuştu.

“Ne oldu?” diye fısıldadı Hester’a. “Yangın mı çıktı?”

“İlk taşındığımızda, evet. Bu bina çok eski ve yirmi yıldır kötü durumda” dedi Hester. “Killock çalışmaları yürütüyor ama ilerleme yavaş ve bu şeyler kırılğan. Artık mum kullanmıyoruz, riske değmez.”

“Anladım. Daha güvenli olur sanırım.”

“Sorma... Bina neredeyse kurumuş odun gibi” dedi Hester, sonra sesini daha düşük bir seviyeye indirdi. “Dinle, konuşmamız gerekiyor, sana da uygunsa tabii.”

Devon ona keskin bir bakış attı. “Nerede ve ne zaman olduğunu bana bildir.”

“Ayinden sonra” diye fısıldadı Hester, sonra daha yüksek sesle ekledi:

“Yeni olduğun için seni bazı kardeşlerimle tanıştırmak isterim.”

Devon, sonraki on beş dakikayı farklı yaşlarda olan bir dizi kardeşle el sıkışarak geçirdi. Başka bir kadın da vardı; Hester gibi bir başka ikiz, bu nedenle o da bir zihinyiyendi.

Gülümse, başını salla, bir sonraki el sıkışmaya geç. Karşılama arasımda Mani’yi bir köşede, plastik bir çay fincanıyla gizlenmiş olarak gördü. Sıcak buhar gözlüklerini buğulamıştı.

Eski gazeteci hâlâ onun için bir gizemdi: Çözmek istediği bir gizem. Nasıl buraya geldiği ve neden hâlâ Ravenscar’lar arasında yaşadığı, kaçınılmaz bir şekilde önemli hissettiren sorulardı ama oraya gidip onu soruşturarak büyük bir gösteri sergilemek istemiyordu.

Devon bunun yerine odada sohbet ederek gezerken hızlıca zihninden sayım yaptı. Kendisi, Cai ve Mani sayılmazsa yaklaşık on beş kişi. Ravenscar ev halkı bir zamanlar kırk civarında

üyeye sahipti, bu nedenle geri kalanların darbe sırasında öldüğü kesindi. Bu kadar adaletsiz bir savaşta ihtimaller bu grubun aleyhine şekillenmişti muhakkak.

Killock içeri girdi. Basit gri pantolon ve gömlektan oluşun önceki kıyafetlerini değıştirip birkaç beden büyük gözüken eski moda bir takım giymişti. Devon, takımın Weston Ravenscar'a ait olduğuna dair bahse girebilirdi.

Yönlendirme gerekmeden tüm Traquair sakinleri oturacak yer buldu ve neredeyse hürmet dolu bir sessizliğe daldı.

“Mutlu Noeller sevgili dostlarım. Tanrı sizi bu kutsal pazar günü kutsasın ve yaratıcının bahşettiğı diğer her şey kutlu olsun. Kız kardeşimin ölüm vadisinin kalbinden sağ salim dönmekten...” dedi ve parmağını Hester'a doğru uzattı, o da ürk-tü. “Bize katılan yeni bir Oğul'un gelişine kadar olan her şey.” Gözleri, Devon'm hiç de hoşuna gitmeyen bir sahiplenicilikle Cai'ye odaklanıp ışıldadı. “Günahkârlar olarak, Kurtuluş ve selamet arayışıyla geldi. Tanrı verir. Tanrı sağlar. Tanrı burada bizimle, sevgili Sebt'i bilip tanıyan cemaatim.”

Devon içten içe Tanrı'nın bu yerin bir kilometre yakınında ölse ya da çarmıha gerilse bile geçmeyeceğı şüphesini taşıyordu.

“Oğulların doğduğu ve gökteki babaların sevindiğı bugün, sevgili dostlarım, kendi babamın da bugün bizimle konuşmak istediğini duyuyorum. Aylardır kendisinden haber almamıştım.” Killock, masanın üzerinden Kutsal Kitap'ı aldı, açtı. “Weston şunları söylüyor: *Düşmanlarınız sizi kuşattığında düşeceğiniz sıkıntılı durumda Tanrı'nın size verdiği oğullarınızın ve kızlarınızın etini yiyeceksiniz.* Görüldüğü gibi, Tesniye¹⁴ bölüm 28:53'ten alıntı yapıyor.”

Devon'ın vücudu gerildi, delice saçmalıkları duyduğu an anlardı. Killock da onu yalancı çıkarmadı. Yanmış altarın üze-

14 Tevrat'ın beşinci kitabı. (ç.n.)

rine tünedi, ölümsüz babasının “sesi” ile kendi dalgalı, tiz ses tonu arasında gidip gelerek konuşuyordu.

Hiçbir kilise böyle bir konuşmayı onaylamazdı; Cai'nin kafasındaki papaz muhtemelen başını duvarlara vururdu. Killock, iki farklı adamın bozulmuş bir bileşimi haline gelmişti, eski Aile reisi parazit bir varlık gibi hareket ediyordu.

Devon'ın en büyük endişesi başkalarının rahatsız olmuyor gibi görünmesiydi. Traquair sakinleri bu dini söz salatasını ciddi ve düşünceli bir dikkatle dinliyorlardı.

Eh. İki kişi rahatsızdı. Hester sertçe oturuyordu, ellerini dizine koymuş ve dudaklarını sıkıyordu. Ve ondan oldukça uzakta Mani de etkilenmemiş gibi görünüyordu. Burnunu iğrenerek kıvrımış, rahatsızlığını kontrol etmeye çalışarak dinliyordu.

Kilit bilgilere sahip değildi. Devon, kardeşlerin diğer Ailelerden bağımsızlık istemesini anlayabilirdi. Ancak onu şaşırtan şey, bu kilise çılgınlığının Killock'un baştaki planları ve niyetleriyle uyuşmamasıydı.

“*Ama Tanrı sağlar!*” Killock, o kadar yüksek bir sesle konuştu ki dikkati dağılan Devon konuşmaya geri çekildi. “Eski olanın yerine yenisini yapar. Küllerden yükseliriz. Cumartesi günü¹⁵ teslim edildik, bağışlandık, Baba ve Oğul Kutsal Ruh oldu.” Tuhaf titreme geri geldi ve bu sefer vücudunu sakinleştirmek veya durdurmak için hiçbir şey yapmadı. “Cumartesi gününü hatırlayın, ey Sebt gününe inananlar ve *onu kutsal tutun.*”

Ahenksiz sesler topluca, “Cumartesi gününü hatırlayın” dedi.

“Kutsallık içimizdedir.” Ellerini o kadar yüksek bir sesle çırpıyordu ki Devon, yankılanan tokadın etkisinden sıçradı. “Kurtuluş kâsesini alacağım ve Tanrı'nın adını anacağım!”

Masa niyetine kullanılan nesneye doğru hızla ilerledi ve beyaz örtüyü çekti. Örtünün altında bir sandık değil, köpek ko-

15 Yahudilikte ibadet ve dinlenme günü olarak kabul edilen gündür. (ç.n.)

nabilecek büyüklükte bir kafes vardı. İçinde korkmuş bir insan çömelmişti. Yetişkin bir erkek; yalnızca külotu kalacak kadar soyulmuştu, elleri ve ağzı bağlıydı.

Devon'ın midesine kötü bir his yerleşti. Nefes almayı unuttu.

“Cumartesi gününü hatırlayın” diye tekrar bağırdı Killock. “Ve onu kutsal tutun!” Bağlı insana doğru eğildi, ağzını açtı ve dilini serbest bıraktı.

Devon, izlemek yerine avuç içi ve parmak çizgilerini, tırnaklarının orantısızlığını incelemeyi seçti. Cai'nin beslenmesini izlemeyi dayanılmaz buluyordu ve bu, oğlunun hayatta kalması için gerekliydi. Şimdi olan *bu şeyse* bir masumun tamamen gereksizce tüketilmesi, hem de alternatif olarak Kurtuluş'u seçme şansı olan bir adam tarafından.

Cai, yeniden kendi kendine beslenmemek için her şeyi verirdi. Ve Killock, ne kadar iğrenç bir aptal olursa olsun, heba ettiği ayrıcalığın farkında değildi. Killock, farklı bir şey yapma şansını çoktan heba etmişti. Bir sığınak yerine, terk edilmiş bir malikâneyi işgal eden avcı yaratıklarla dolu bir cemaat yaratmıştı. Aileler, bu durumu zihniyyenlerin kendi haline bırakamayacağıının kesin kanıtı olarak görürdü.

İhanet dolu bir düşünce yükseldi zihninde: Ya haklılarsa?

Cai'ye göz atma riskini aldı. Çocuğun yanakları kızarmıştı, bakışları önlerindeki zemine sabitlenmişti. Ve diğer tarafta Hester'in gözleri kapalıydı. Dualar ediyor ya da midesinin bulanmaması için çaba gösteriyor gibiydi. Her ikisi de önlerinde oynanan sahnenin dışındaydı.

Hayır, diye karar verdi Devon. Killock'u tehlikeli yapan ideoloji Ailelerden geliyordu. Killock'un sorunu farklı bir şey değil, aynı şeyi yapmaya çalışmasıydı. Aynı sistem, aynı malikâne, Aile reisi ve korkak bir itaat. Sistem doğası gereği zalim olduğundan Killock içindeki zalimliği bastırmamış, büyütmüştü.

Sahnenin üstünde kurbanın inlemesi sona erdi. Zihinyiyenler, Killock'un sözde gösterisinin sonunda alkışladı. Devon ise yükselen mide bulantısına karşı savaştı. Birkaç sandalye ileride Mani sessizce gözlüklerini çıkarmış, onları gömleğinin cebine koymuştu. Kendi görüşünü bozmak için akıllıca bir yoldu.

"Tanrı sizi korusun ve size esenlik versin kardeşlerim ve yoldaşlarım." Killock, şimdi ölü bir insanın katlanmış şekilde bulunduğu açık kafesin üzerinde durdu. "Âmin. Birbirinizi sevmek ve hizmet etmek üzere huzur içinde gidin." Konuşma şekli etkilenmemiş gibi görünse de aksanı değişmişti, şimdi İskoç aksanıyla konuşuyordu. Öldürdüğü adam gibi.

İnsanlar arasında konuşma bir kez daha yükseldi; bazıları hareketliydi, bazıları sessiz. Olağanüstü herhangi bir şey olmamış gibi, doğal şekilde akıyordu konuşma.

Devon, Cai ile göz teması kurdu; Cai, yetişkinlerin endişeli ifadesini taşımasına rağmen, çocuksu enerjiyle kıvrandı.

"İyisin değil mi?" diye fısıldadı Devon. İçindeki bir parça, gördükleri sırasında yanında olmamasını dilerken, mantıklı tarafı onun şimdiye kadar birçok kez kurban gördüğüne işaret ediyordu. Genellikle kendi kurbanları.

"Ben iyiyim" diye fısıldadı. Sonra, "Dev, neden sadece o besleniyor? Ve eğer Kurtuluş almayacaksa, neden diğerleri alıyor?" dedi.

"Şimdi olmaz canım." Devon, takipçilerinin özgürce beslenmesine izin vermek şöyle dursun, lojistik sorunların Killock'un istediği kadar beslenmesine engel olduğundan şüpheleniyordu. Aksi halde kasabayı bir yıl içinde boşaltırlardı. "Daha sonra sorarsın."

Cai altdudağını ısırarak onaylar gibi başını salladı.

Hester kolunu yakaladı. "Vay canına! Ne güzel bir ayın. Dev, seni ateş etmeye götüreceğime söz verdiğimi hatırladım. Şu an zamanın var mı?"

“Ben ne olacağım?” Devon soramadan Cai sordu.

“Oğlanla ilgilenebilirim” diye teklif etti Mani, bu hepsini şaşırttı. “Ona evi gezdirebilirim ve belki de sizin için uygun bir oda buluruz.”

“Tabii...” Cai hemen kabul etti. Hayatının büyük bir bölümünü yalnız yaşayan veya küçük nemli dairelerde kilitli olarak geçiren bir çocuk olarak, başkalarıyla vakit geçirmeye çabuk adapte olmuştu.

“Önceki karşılaşmamızdan dolayı hiçbir kin gütmüyorum size, bana güvenebilirsiniz.” dedi Mani, Devon’ın tereddüt ettiğini görünce. “Hem ayrıca, Bayan Fairweather, benim ondan daha fazla korkmam gerektiğini düşünüyorum.” Üzgün, nazik bir gülümseme. “Hester ile konuşmanızı bitirdiğinizde, kendi yakın tarihimize dair sohbet edebiliriz değil mi? İlginç hikâyeleri olanlar, iki farklı Aile’de hayatta kalanlar olarak.”

Mani’ye duyduğu meraka rağmen, içgüdüleri aynı zamanda Hester ile konuşmanın bekleyemeyeceğini de söylüyordu. Ve bu evdekiler arasında, Cai’nin belki de yaşlıca bir insanın yanında daha güvende olduğunu hissetti. En azından Mani, Cai’nin alt edebileceği biriydi.

“Pekâlâ. Uzun sürmeyeceğine eminim” dedi Devon. Gizli bir şeyler konuşuyor gibi görünmemek için en iyisi tereddüt etmemekti. “Buyur, eğer uygunsa bunu benim için al. Üstümde taşımak istemem.” Cai’ye sırt çantasını verdi, onu bir yere bırakma fırsatı bulamamıştı.

Oğlu isteksizce çantayı aldı, fazla uzun olan askısını sırtına geçirdi.

Hepsi kalktılar ve gitmek üzereydiler. Çıkarken Devon son bir kez omzunun üzerinden Killock’un ince vücuduna bir bakış attı. Kurbanının cesedine nezaketle saygı arasında gidip gelen bir ifadeyle bakıyordu.

Hester onları şapelden çıkarıp ana binada bir depoya doğru yönlendirdi. Bir dolaptan tüfek ve cepbane almak için durdu ve sonra evin arka tarafında, kuzey tarafındaki bir çıkıştan ilerledi. Diğer “cemaat” üyelerinin sesleri şapeli geride bıraktıkları gibi kayboldu. Hester henüz hiç konuşmamıştı.

Traquair Malikânesi’nin bu tarafında bakımlı çimler, son derece yaşlı ağaçlarla dolu seyrek bir ormana dönüşüyordu. Biri küçük bir açıklıkta atış poligonu kurmuştu ve işte Hester, tüfek elinde, tahta direklere yerleştirilmiş uzun bir dizi süt şişesine göz gezdirerek buraya geldi. Güneş batıyordu ama bu ikisi için de önemli değildi.

“Burada konuşabiliriz. Sessiz ve evden uzak” dedi Hester. “Üzgünüm. İlk buluşmadan başlayarak yolculuğumuz boyunca size yalan söyledim. Killock, Ailelerin, hepimizin zihinyiyen olduğunu öğreneceğinden çok korkuyor.”

“Unut gitsin. Daha az nedenle yalan söylediğim olmuştu” dedi Devon rahatsız bir şekilde. “Baştan başlayabilir miyiz? Siz ve Aileniz hakkındaki tüm perspektifim tamamen değişti gibi hissediyorum.”

“Nereden başlayacağımı pek bilmiyorum.”

“Belki de oradaki gösteriyle başlayabiliriz” dedi Devon. “Yemek için insan mı *yakalıyor*? Bu tam olarak neydi?”

“Bu, bozulmuş bir sözdü.” Hester tüfeği yere koydu; eski, çok savaş görmüş ormanda yüz yüze durdular. Kış güneşinin ışınları meşe yaprakları arasından ok gibi geçiyordu. Sonra ağzını açtı, en geniş şekilde.

Kenarların etrafında hafif bir yara, doku kütlesinin bir zamanlar uzun ve tüp şeklinde olduğu yeri gösteren tek şeydi. Boru dilinden kalan kısmı gösteren yara olmasaydı, bakmaya ve incelemeye zamanı bulunmasaydı bunu asla fark etmezdi.

Görüntü garip bir şekilde huzursuz ediciydi. Cai açlıktan ölme riskiyle karşılaştığında her zaman beslenebilirdi ancak dili alınan zihinyiyen için bu bir seçenek değildi. Hester’in Alndyke

Çiftliği'nde kalma konusunda kararsız olmasına şaşmamalıydı, özellikle de Kurtuluş zulasını kaybettiğinden dolayı.

“Yani sen de onlardan *birisin*” dedi Devon, kendi şaşkın zihninden kopmuş gibi hissettiren bir sakinlikle. “Killock aynı-sını yapmayı taahhüt etti mi?”

“O ve ben bir anlaşma yaptık.” Hester ağzını eliyle kapadı. “Weston’dan kurtulabilirsek bir sığınak kuracaktık. Fikir, kapımızın herhangi bir zihinyiyene açık olacağıydı, tabii ki Kurtuluş ile yaşamayı ve dillerini kesilmiş olarak kullanmayı kabul ederlerse.”

“Yani, hiçbiriniz baştan çıkmaya ve beslenmeye teslim olmazdınız” dedi Devon aklından geçirdiği şeyi sesli dile getirerek. “Ve bunun sonucunda, diğer Yiyenler artık ailenizin tehlikeli olduğunu iddia edemezdi. Doğru mu anladım?”

“Bu benim umudum ve planımdı ancak artık kardeşlerimin bunu aynı coşkuyla paylaşp paylaşmadığından emin değilim.” Rüzgârın savurduğu saç tellerinden birini kulağının arkasına itti ama tel hemen tekrar serbest kaldı. “Weston öldükten sonra sözümü tuttum. Buradaki birileri tarafından yapıldı; bir kardeşim bazı tıbbi bilgilere sahip.”

“Ama Killock ve diğerleri buna bağlı kalmadı.”

“Birkaçı benim örneğimi izledi ama Killock yapmadı, hayır” dedi. “Başlangıçta, çok fazla şeyin olduğunu iddia etti. *Güvenli değil. Laboratuvarlar henüz hazır değil. Baharı bekleyin.* Sonunda, artık doğru hissetmediğini söylemeye başladı. Bir noktada, ne zaman olduğunu kesin olarak bilmiyorum, gizlice dışarı çıkıp insanları yakalamaya ve açlığa teslim olmaya başladı.” Bir ürperme geldi. “Bugünlerde dil kesme konusunu anımsatırsan cinleri tepesine çıkar.”

“Sonsuza kadar beslenmeyi bırakmaktan ilahi bir birleşmeye geçmek büyük bir değişim” dedi Devon yavaşça, çite yaslanarak. “Onu ne dönüştürdü?”

“Atamızı tüketmek kişiliğini değiştirdi. Öngöremediğimiz tek değişken.” Hester tüfeği tekrar aldı ve doldurmaya başladı. “Killock’un bir şeylerden bahsetme şekli tuhaf. Ama olanı birleşme olarak adlandırmakta haksız değil. Birini tüketmek çok *samimi* bir eylemdir. Onları tanır, sevmeye başlarsınız ve sonsuza kadar sizin bir parçanız olurlar. Ruhlarınız birleşiyormuş gibi hissettirir. Umutsuzlukları ve korkuları sizin olur, asla gerçikleşmezler ama içinizde tamamen ölmezler. Bu en üst düzey uyuşturucudur, Dev, ayrıca insanların ona arzu demesi boşuna değil. Zihin yeme, açlığın çok ötesine geçer.” Burnunu çekti. “Neden sigara içtiğimi düşünüyorsun? Delirtici açlığı bastırmama yardımcı oluyor ve bağımlı olabileceğim başka bir şey veriyor bana.”

Devon mermilerin tüfeğin dip kısmına inip kaybolmasını izledi. “Bu birleşme olayı. Deneyimlerinizden mi bahsediyorsun yoksa kardeşinin anlattıkları mı?”

“Deneyimlerim” dedi Hester kısa bir şekilde ve tüfeği horozladı. “Weston hem bize gitme izni hem de Kurtuluş’un sırrını vermediğinde, maalesef şiddet kalan tek yoldu. Sayıca azdık ve silahımız yoktu, bu yüzden dillerimizi kullandık. Hepimiz en az bir kurban yedik o gece.” Hester tüfeğini kaldırdı ve birkaç kez ateşledi.

Camlar, kurşunların hedeflerini bulmasının ardından kırıldı. Uzakta kuşlar çığlık attı; bu şiddetli kesintinin ardından sessizlik ormanlara geri döndü. “Kendime olduğunu söyledim. Sonunda özgürdük ve bu, ödediğimiz bedele değerdi. Naif ve yanlış düşünüyormuşum.” Hester tebessüm etmeyi denedi, sonra yüzü çöktü.

“Neyse, şimdi ne olduğumu biliyorsun. Kardeşimin ne olduğunu biliyorsun. Buraya nasıl geldiğimizi, size nasıl yalan söylediğimi.” Tüfeği dip kısmından tutup uzattı. “Atış yapmak ister misin? Öğrenilmesi gereken bir beceri.”

“Yani, öğretmek istersen...” dedi Devon, konu değişikliğiyle şaşkına dönmüş bir şekilde. “Ama...”

“Lütfen. Benim için bir zevk.”

Devon isteksizce tüfeği aldı, onu kaba vücudunda nasıl konumlandıracağını düşündü. “Sana yardım edeyim.” Yakındayken Hester’in vanilyalı tütününün tanıdık kokusunu almak kaçınılmazdı. “Evet, böyle... Neredeyse. Bu dirseğini kaldır. Biraz daha yukarı, doksan derecelik bir açı. Dip kısmını omzuna daya. İşte bu, namlu sabit. Nasıl hissediyorsun?”

“Şanslı” dedi Devon, Clint Eastwood’u düşünerek ve nişan aldı. “Şanslı hissettiriyor.”

Ateşledi. Gürültünün kulak zarlarına çarpışını hissetti.

“İnanılmaz” dedi Hester uzağa doğru gözlerini kısarak. “Bir kilometreyle kaçıldın.”

“Ne bekliyordun?” Devon tüfeği tekrar kaldırdı.

“Yeniden doldurman gerekiyor, bu arada. Bu son mermiydi.”

“Biliyordum.”

Hester’in gülüşünün yankısı çimenlerin üzerine taşındı. Gerçek bir gülüştü bu, minik bedenini salladı.

Ve sonra gülümseme kayboldu, neşesi ateşe atılmış bir sayfa gibi buruştu. “Tanıdığım kardeşim gitti Devon. Onu mahveden şey atamızı yemektir, çocukluğundan beri görmezden gelmeye çalıştığı korkunç bir arzuyu açığa çıkardı bu. Son iki yıldır her gün daha uzaklaşmasını izledim, şiddeti de arttı. Onunla çalışma odasında konuştuğunda... Onun vaaz verdiğini duyduğunda... O Killock değildi. Kurbanlarının toplamından oluşan, Weston’ın kişiliğiyle örtülmüş, şekilsiz bir canavar.”

Yeni mermiler Devon’m avcuna ağır geldi. “Kardeşin hakkında buna inanırsam, o zaman oğlumun da gitmiş olduğuna inanmam gerekiyor.”

“İlla öyle olmak zorunda değil” dedi Hester bir an düşündükten sonra. “Cai, gördüğüm kadarıyla güçlü biri. Mücadele

etmeli. Nasıl, bilmiyorum, sadece bunu yapmalı. Matley'ye yakın mıydı?"

"Hayır" dedi Devon. "Neredeyse hiç görüşmediler."

"Belki bu fark yaratır. Weston olağanüstü güçlü bir kişilikti ve Killock ile yakın, gelgitli bir ilişkisi vardı. Bu şüphesiz işleri karmaşıklştırıyor."

"Peki sen?" dedi Devon dikkatlice şarjörü tekrar yerine takarken. "Bu etkiye karşı savaştın mı? Değıştin mi?"

"Evet ve hayır. Yani, nasıl silah kullanılacağını nerede öğrendiğimi düşünüyordun?" Omuz silkti. "Kızlara silah kullanmayı öğretmezler. Hatta zihinyiyen olanlara bile. Özellikle zihinyiyen olanlara hiç öğretmezler hatta. Bu beceri sadece erkekler içindir. Benim yediğim adam gibi. Şimdi benim bir parçam, onunla ilgili diğer şeyler gibi." Devon bu bilgiyi sindirdi. "Sen bahsetmeden önce bunu düşünmemiştim. Sigara içmeyi de düşünmedim. Sanırım hepsini bir kitaptan öğrendiğini var saydım."

"Hayır. Silahlarla ilgili bir kitabı yemek insanı atış yapma konusunda teknik bilgi sahibi yapar ama deneyime dayalı kas hafızası vermez. Ya da tecrübe üzerine inşa edilmiş içgüdüler vermez. Ancak bir insanı yemek, tamamen yeni bir emilim seviyesidir."

"Anladım." Devon düşündü, tüfeğı omzuna aldı ve hedeflere oldukça kötü bir şekilde ateş etti. Iskaladı ama umursamadı, Cai'nin her kurban sonrası aynı video oyununu açmaya inat etmesini düşündü. Her kurban sonrası kendini nasıl kaybettiğini ve saatler sonra uzun bir yolculuktan gelmiş gibi "geri" geldiğini. Her seferinde, Hester'ın iddia ettiği gibi Killock'un kaybedildiğı şekilde, onu başka bir kişiliğe kaybetme riskini mi almıştı? Devon onu her zaman bu şekilde kaybetmekten korkuyordu üstelik. Nefesini kesen bir düşünceydi.

Yine boşaldığında tüfeğı indirdi ve "Burada kalmak için

hiçbir neden yok. Bu adama hayatını borçlu değilsin. Neden sadece biraz Kurtuluş kapıp kaçmıyorsun?” dedi.

“Peki, sen neden Cai’yi terk etmedin?” dedi Hester. “O olmasaydı şimdiye kadar gezegenin diğer yarısında olabilirdin. Devon Fairweather, *sen* sevgiye ne kadar fiyat biçiyorsun?”

Cevabı ezbere biliyordu. “Fiyat biçemezdim. Bir fiyatı yok. Sevginin bir maliyeti yok. Yaptığın bir seçimdir sevgi.”

“O zaman kendi soruna kendin yanıt verdin. Lock bana kaçarken yanında kalacağıma dair söz verdirdi, her zaman birlikte olacağımıza dair. Nasıl vazgeçebilirim? Beni ve kardeşlerimizi özgür bırakmaya çalışırken kendini yok etti.” Hester tüfeği geri aldı ve uzman hızıyla temizledi. “Keşke Lock’la daha gençken tanışabilseydin. Harika bir insandı; tatlı, doğal biriydi, samimiydi. O geceye kadar hayatında hiç kimseye zarar vermemişti.”

“Üzgünüm.” Gerçekten öyleydi.

“Herkes üzgün.” Hester şarjörü yerine hızla taktı ve tüfeği tekrar ateşledi, bir atıştan sonra diğerine geçti. Tüfek boşaldı, Hester doldurdu. Her cam şişe kırılana kadar devam etti.

Devon, her iki elini de kulaklarına kapattı ve gök gürültüsünün yatışmasını bekledi, her patlamanın ardından kulakları çınlıyordu.

Hester tüfeği bıraktı, ağzının köşeleri titriyordu. “Bazen kendimi onun ölmesini dilerken yakalıyorum. Bu korkunç mu? Ama yine de hep diliyorum çünkü o zaman suçluluk veya korku olmadan ondan kurtulabilirdim. Tanrım, beni duy!” Yüzü düştü.

“Canavar olduğumu düşünüyorsundur. Sen burada oğlunu kurtarmak için her şeyi yaparken benim yapabileceğim en iyi şey kardeşimin uykusunda kalp krizi geçirmesini dilemek.”

Bu duygunun tanıdıklığı Devon’ın dikkatinden kaçmadı. Kendisine çok sık söylediği sözlerin yankısını duyup sarsılmamak, sendelememek imkânsızdı.

“Hiç öyle düşünmüyorum” dedi Devon ve samimiydi. “Sadece acının sona ermesini isteyen kimseyi küçümsemem. Sen canavar değilsin.”

“Bunu nezaketen söylüyorsun” dedi Hester acı bir şekilde. “Ama beni tanımıyorsun.”

“Belki tanımıyorum.” Devon yine papazı ve Cai’nin kurbanlarından oluşan uzun sırayı düşündü. O da kendini Hester kadar aklamak için konuşuyor gibi geldi. “Ama bize verilen ışıkla yaşayabileceğimizi *biliyorum* ve bazılarıımıza hiç ışık verilmiyor. Karanlıkta görmeyi öğrenmekten başka ne yapabiliriz ki?”

“Karanlıkta görmeyi öğrenmek” diye tekrarladı Hester, sonra sessizce ekledi:

“Bu yalana layık değilim.”

“Bu doğru” dedi Devon hissettiğinden daha fazla inançla.

“Teşekkür ederim.” Hester öne eğildi ve onu sarıldı, bu beklenmedik hareket Devon’ı neredeyse derisinden sıyracak kadar şaşırttı.

Kadına geri sarıldığında kendisi, kendini daha çok şaşırttı ancak bunu yapmak için eğilmek zorunda kaldı. En son bir yetişkinle ne zaman kucaklaştığını hatırlamaya çalıştı. Jarrow, Londra’ya gitmeden önce. Başka bir kadınla? Teyzelerin ilk düğününde vedalaştıklarından beri o da olmamıştı.

Bu, koca dünya karşısında küçük bir teselliydi. Hester için üzüldü, kendisi için üzüldü, saçma ve karmaşık Ailelerinin tüm kuşakları için üzüldü; mahvettikleri hayatlar, birbirlerine ve kendilerine zorla yaşattıkları acı için üzüldü. Grotesk bir karmaşaydı.

Ve muhtemelen daha da kötü hale getireceği bir karmaşa.

Devon aralarındaki kırılğan sessizliği bozarak, “Hes, Killock’un odasında dürüst davranmadım. Bazı şeyleri sakladım” dedi. Sakinleştirici bir nefes. “Benim de sana anlatmam gereken bir şey var.”

Hester gözlerini silerek geri çekildi. “Nedir?”

“Hikâyenin geri kalanı” dedi Devon.

HİKÂYENİN GERİ KALANI

İKİ SENE ÖNCE

*Eskiden masalları okurken böyle şeylerin asla var olmaya-
cağını düşünürdüm ama şimdi bir masalın ortasındayım işte!*

– Lewis Carroll, *Alice's Adventures in Wonderland*

Kan ağzını acıya boyadı. Devon et parçaları kusana kadar öğürdü. Sersem bir hayranlıktan başka bir şey hissetmiyordu ki bu ona yanlış gibi geldi. Birilerinin boğazını parçaladığınızda mutlaka bir şey hissetmeliydiniz.

Cai çığlık atıyordu. Gürültü Devon'ın uyuşukluğunu delip geçti ve Cai'yi halı üzerinde sürüklenirken gördü, başını duvara vuruyordu.

Tamamen işlevsellik mantığı tarafından yönlendiriliyordu; Cai'ye doğru emekleyip kendini incitmesini engellemeye çalıştı, kollarını çocuğun gövdesinin etrafına sarıp çürümüşlüğü ona da bulaştırdı. Koruması onu yalnızca lekeliyordu, ne kadar sembolikti. Nefesi sığılaşıyordu ve düşünmekte zorlanıyordu ama bunun nedeni Cai'nin çığlık atmaya devam etmesiydi. Çocuklar bu şekilde çığlık atmamalıydı.

Yirmi dakika sonra hâlâ oradaydı, Şövalye Ramsey onu kusmuk ve kanla kaplı buldu: İki cesedin kan ve bağırsakları ile kirletilmiş zeminde, Cai kollarında çırpınıp inlediği sırada diz çökmüştü. Atardamardaki kanın oluşturduğu derin gölet odanın her yerini kaplamış, kanın fazlası birikmiş ve pıhtılaşmıştı.

Matley idrar kontrolünü kaybetmişti ve çişli pantolonuyla sakin bir şekilde yatıyordu. Bir şekilde hâlâ hayattaydı.

“Tek tekerlekli bisiklete binmiş kahrolası İsa aşkına!” Ramsey diğer şövalyelerin odaya dolmasına izin verirken Matley’nin hareketsiz vücuduna dik dik baktı, bazıları alanda inceleme yapıyor ve düşük sesle konuşuyorlardı. “Salak Easterbrook. Bu ne saçmalık?” Matley’nin kaburgalarına sert bir tekme attı; yanıt yoktu.

Saçmalık: İsim, diye düşündü Devon donuk bir şekilde. Aptalca veya doğru olmayan konuşma veya yazı; saçmalık. Garip yani. Kontrolsüz cinayeti asla saçmalık olarak tanımlamazdı.

“Çocuğu alın.” Şövalyelerden biri üzerlerine eğildi.

Devon duvara yanaştı. “Oğlumu alamazsınız.” Kolları küçük çocuğa daha sıkı sarıldı, parmakları hafif kütlesine tutunmaya çalışıyordu. “O benim. O benim ve onu korurum!”

Konuşurken hırıliyordu. Kitapdişlerini çıkarmıştı. Şövalye bile iğrenmeyle geri çekildiği sırada, Devon oğlunu *neden* istediğini tam olarak hatırlayamadığını düşündü, sadece onu korumak için korkunç bir bedel ödediğini ve bunun boşa gitmesine izin veremeyeceğini biliyordu.

“Sen farklı bir şeysin.” Ramsey nefesini tutarak başından ayağına kadar onu inceledi. “Gerçekten Dev, sen de kendi içinde olağanüstüsün.”

Diğer şövalye tüfeğini kaldırmıştı. “Onu kurtaramayız.”

Ramsey şövalyenin omzuna dokundu. “Bir dakika bekle Ealand.” Gururlu, Roma imparatorlarminkini andıran burnunun üzerinden ona baktı. “Sana hiçbir zaman teşekkür edemedim. Benim şövalyelere gönderilmeme sebep olman, başıma gelen en iyi şeydi.”

Devon biraz daha insan eti kustu, neredeyse dinlemiyordu bile.

“Onları hâlâ bir amaç için kullanabileceğimizi düşünüyorum.” Ramsey ince bir cep telefonu çıkardı. “Onları ayırmayın

ve ateş etmeyin. Kingsey'e telefon açmam gerekiyor. Durumu avantajımıza çevirebilir miyiz görmek için bir şey soracağım." Telefonu elinde dışarı çıktı. Diğer şövalyeler birbirlerine hoşnutsuz bakışlar atsalar da beklediler.

Durum. Amaç. Devon'ın bilinçaltında kaygısızca süzülen anlamsız kelimeler, hiçbir şeyle birleşmiyordu. Yanlış yerleştirilmiş bir yapboz gibilerdi. Matley ona artık şövalyeler olmayacağını söylemişti ancak şövalyeler buradaydı, onu kullanacakları bir yer varmış gibi konuşuyorlardı. Bir plan. Planlar yoktu. Fareler ve insanlar. Fare miydi, yoksa insan mı? Düşünmeye çalıştı ama Cai çığlık atıyordu ve duyularına aşırı baskı oluyordu.

Oda aşırı derecede iç organ kokuyordu. Oğlunun acı içinde çırpınırken onu daha iğrenç bir şeyin içine düşmesini engelliyordu. Zihni sıradan korkunun veya endişenin çok ötesine geçmiş bir yerdeydi. Cai hasta gibiydi, anlamıyordu; beslenmişti, korkunçtu ama zihiniyendi ve bu beslenme onu kurtarmıştı. Neden bu kadar kötü hissediyordu?

Ramsey cep telefonunu cebine koyarak geri döndü. "Komutan Kingsey, devam etmemiz gerektiğini söylüyor. Oturabileceğim başka bir yer var mı? Onu bilgilendirmem gerekiyor ve tüm zamanımı burnumu tutarak geçirmeyi tercih etmem."

Başka bir şövalye, "Bu durumun kurtarabileceğini mi düşünüyorsun?" dedi.

"Kız daha önce de kullanışlıydı, hâlâ da kullanışlı" dedi Ramsey. "Eğer bu iş hoşunuza gitmediyse komutanla görüşün."

Sessizlik ortama hâkim oldu. Başka kimse itiraz etmedi.

"Anlaşmanız takdir ediliyor" dedi Ramsey. "Devam edelim. Burası bir çiftlik, değil mi? Kaçak göçmenler ve diğer işçiler çalışıyor."

Cevabı veren Ealand oldu. "Evet efendim."

"Harika." Ramsey başını salladı. "İşçilerin konakladığı bina-

ya gidin ve bulabildiğiniz en genç çocuğu getirin. Yan odadayız.” Devon’a baktı. “Kalk.”

Başını kaldırdı, Cai umutsuzca göğsüne doğru ağılıyordu. “Ne oluyor?”

“Eğer oğlunun hayatta kalmasını istiyorsan, o zaman benimle gel” dedi Ramsey. Devon tereddüt ettiğinde ekledi:

“Ya da her ikinizi de vurabiliriz. Seçim senin küçük kardeşim.”

Kalktı, kıvranan çocuğu kollarına aldı. “Oğluma ne oldu?”

“Yemeği ona uymadı. Matley her zaman inatçı bir herifti.” Ramsey dışarı çıktı, ayakkabıları koridor halısında kanlı izler bırakıyordu. “Durumla ilgileniyorum. Önce konuşmak için zamanımız var.”

“Konuşacak bir şey yok.” Diğer şövalyeler takip etmedikleri için kaçmayı düşündü ancak bu boşuna ve aptalca olurdu. Çok kısa bir süre içinde onun üstüne binerlerdi.

“Orada yanıyorsun. İkiniz de düşündüğünüzden daha kullanışlısınız.” Ramsey, birkaç oda aşağıya götürdü onu. “Potansiyel olarak, yani. Eğer işbirliği yaparsanız yaşarsınız.” Soğuk bir gülümsemeyle ona baktı ve içeri adım attı. “Saygılı Devon olursan, tamam mı?” Devon olayların hızlı değişiminden etkilenmiş ve her birkaç saniyede bir Cai’yi kontrol etmekten sersemlemişti. Çocukta hâlâ bir iyileşme yoktu. İsteksizce etrafa baktı. Birinin özel ofisindeydiler. Dosya dolabı, sıradan halılar. Bir masa. Birkaç sandalye.

“Otursana.” Devon’ı hafifçe ittirdi.

Devon oturdu, önünü lekeleyen kurumuş kan ve kabuk bağlamış kusmuğun farkındaydı. Cai sırtını büktü, feryat etti. Kollarından kayarak ondan uzaklaştı.

“Bırak onu” dedi Ramsey. “Ağrısını hafifletmek için daha karanlık köşeler arayacak.”

“Nesi var?” dedi tekrar ve çocuğu nazikçe yere bıraktı.

Ramsey'nin tahmin ettiği gibi, Cai en uzak köşeye tırmandı ve ağlayan bir top haline geldi.

“Kitapyiyen yemek, insan yemek gibi değil. Yapılabilir ama sadece bilgi miktarı bile büyük mücadele gerektirir. Biz, insanlardan ziyade yürüyen kütüphanelere daha yakın olan geniş depolama alanlarıyız. Cai'ye işaret etti ve “Senin oğlun henüz bebeklikten yeni çıktı ve Matley'yi tüketmek onda aşırı yüklenme yarattı. Buna benzer bir şeyi daha önce gördüm” dedi.

“Ne demek o?”

“Tam olarak duyduğun gibi.” Ramsey, iç ceketinin cebinden büyük bir deri cüzdan, onun içinden de bir dizi şırınga çıkardı.

“İzninle, meslektaşımız geri dönene kadar beklerken ona kısa süreli bir yatıştırıcı vereceğim. Bu arada, seninle konuşmalıyız.” Başını eğdi. “Şövalyelerin ejderhaların nasıl yönetileceğini bilmediğini söylemek mümkün değil, değil mi?”

“İznimle mi?” diye tekrarladı duygusuzca. “Seçim hakkım varmış gibi.”

“Ne diyebilirim ki, nezaket ritüellerini seviyorum. Bazen.” Ramsey çocuğun üzerine eğildi, iğne dikkatlice küçük kolunun içine kayd. Devon gözlerini ayıramıyordu. Bir yanı şırıngadaki şeyden korkuyordu ancak kardeşi onları öldürmek istese zaten ölü olurlardı.

Cai dakikalar içinde sakinleşti. Şimdi bilinçsizce dolanıyordu, artık çığlık ya da ağlama yoktu ama hâlâ sinirli bir tavşan gibi seğiriyordu, küçük uzuvlarına sarılmıştı.

“Kalkma” dedi Ramsey, Devon kalkmaya çalıştığında. “Otur ve orada kal. Önce konuşacağız. Oğluna zarar gelmeyecek, yerde uyuyor sadece.”

Devon yavaşça plastik sandalyesine çöktü. Cai hırıldadı, gözkapakları titredi. “Uslu kız.” Ramsey, karşı koltuğa kayd ve o tanıdık yarım gülümsemesini takınd. “Neden buradayım, biliyor musun?”

“Hayır.” Devon konsantre olmaya çalıştı. “Matley dağıldığınızı söyledi. Şövalyeler gitti dedi. Cai için bir yer yok dedi.”

“Aileler arasında böyle diyenler var. Ama henüz gitmedik, henüz değil.” Gülümsemesi genişledi. “Dev, elimizdeki zihiniyenleri nasıl kontrol ettiğimizi biliyor musun?”

“Kurtuluş” dedi. Sonra farkındalık içinde oturduğu yerde dikleşti. “Bekle, etrafta Kurtuluş varsa...”

“Bu şu an işine yaramaz” dedi sabırsızlıkla. “Sadece açlığını alır ve çocuk zaten aşırı yüklü. Oğlunu *bir saniyeliğine unut*, lütfen, yoksa bu akşamın sonunu getirecek.”

Dişlerini gıcırdatıyordu. “Peki. Herkes ejderhalarınızın açlığını Kurtuluş ile kontrol ettiğinizi biliyor.” Tam olarak Cai’yi kontrol etmek isteyenlerin yaptığı gibi. “Peki ne olmuş?”

“Kurtuluş, tek bir malikâne tarafından üretiliyor; Ravenscar’lar” dedi. “Japonların benzer bir şeyi olabileceğini söylüyorlar ama dış dünyayla pek iş yapmıyoruz. Bu kıtada bu ilacı üretebilen başka kimse yok ve Ravenscar’lar süreci her zaman gizli tutmuşlardır.” Ramsey, masaya bastırılmış elleriyle öne doğru eğildi. “Bu bir sorun çünkü iki ay önce hepsi ortadan kayboldu.”

“Matley zaten bunu söyledi.” Devon kendini odaklamaya zorladı. “Anlayamıyorum. Malikâne bir gecede kaybolmaz.”

“İnsanlar malikâneleri yakarsa kaybolurlar” dedi. “Aile reisinin yetişkin çocuklarından bazıları –bize gelen bilgiye göre– bir tür isyan çıkarmış ve gecenin bir yarısı kaçmışlar. Ravenscar Malikânesi yıkıldı.” Bakışları sert ve istikrarlıydı. “Altı Aile... Yani, artık *Beş Aile*... Kurtuluşsuz kaldı. Benim şövalyelerim ve ejderhalarımız dahil.”

Devon sessizce oturdu, olayın büyüklüğüyle boğuşuyordu. Geceye kadar kendi sorunlarıyla uğraşsa da bu ilgisini uyanırdı. Matley şövalyelerin dağıldığını söylediğinde neden şaşır-mıştı ki? Güçleri ve etkileri, kontrol ettikleri ejderhalara bağ-

lıydı. Ramsey doğru söylüyorsa, teşkilatları bitmişti. Özellikle üreme teknolojisi ufukta belirdiğinde ve ayarlanmış evlilikler sona erdiğinde.

Onlarla birlikte Cai'nin geleceği de gidiyor, diye düşündü. Oğlunu ejderha yaşamından kurtarmak istemişti, ölmesi anlamına geliyorsa değil ama.

“Bu bana neden burada olduğumuzu söylemiyor” dedi. “Bizden ne istiyorsunuz?” Ramsey cevap vereceği sırada Ealand tekrar içeri girdi, uyuyan bir bebek taşıyordu. Sadece birkaç aylıktı ve beslenme eksikliği yüzünden solgunlaşmış bir yüzü vardı. “Mükemmel zamanlama.” Ramsey, meslektaşının omzunu sıvazladı ve bebeği aldı.

“Anne direndi ama sonunda aldım” dedi diğer adam. “Yanında kalayım mı?”

“Evet, dışarıda bekle, sonra geri götürebilirsin.” Ramsey, gizli bir şaka yapıyormuş gibi gülümsedi.

“Ne oluyor?” Bu kadar cahil olmaktan nefret ediyordu, her zaman ondan beş adım gerideydi. “Sürekli söylediğim gibi, oğlun aşırı yüklü.” Ramsey, bebeği kollarında tutarak tekrar ona döndü. “Zihinsel süreçleri, Matley'nin zihnini işlemeye çalışırken zarar görüyor. Onu tedavi etmeden bırakırsan, bir gün içinde komaya girecek. Şu anda çocuğuna yardımcı olabilecek tek şey, yediği zorlu kişiyi daha kolay birisiyle değiştirmektir. Yine de bunun garantisi yok.” Bebek ağlamaya başladı.

“Bu çocuğu oğluma mı vereceksin?” dedi şaşkınlıkla. “Asla.”

Ramsey hırçın bebekle uğraşıyor, onu çocuklarla hiç vakit geçirmemiş birinin beceriksizliğiyle susturmaya çalışıyordu.

“Bu çocuğu oğluna sen vereceksin.”

Devon hâlâ harap, kanla kaplı ve hayatının en şiddetli gecesinden çıkmış halde, şaşkın bir şekilde bakıyordu. Bu, diye düşündü, sevginin hiç de iyi *olmadığı* anlardan biriydi. Sevgi, onu giderek daha karanlık yerlere sürükleyen bir sel haline

gelmişti ve Devon, sevginin birçok iğrenç talebi altında yanıp kavruluyordu.

“İnandırıcı gelmiyor ama bana güven, işe yarar” dedi Ramsey. Bebeği susturmaya çalışmaktan vazgeçti, elini ağzına kapattı bağırtısını kesti.

“Boş bebek beyni sistemini temizleyecek ve Matley’nin karmaşık kişiliğinin büyük bir kısmını silecektir. Oğlunun aklını ve hayatını kurtaracak.” Durdu. “Ya da onun acı içinde ölmesini izleyebiliriz. Sana kalmış.”

Devon, ellerini hafifçe dizlerinin üzerine koyarak sakin bir şekilde oturuyor ve tüm dikkatini topluyordu. İlk dehşet kaybolmuştu ve sürekli bir kâbusa dönüşmüştü, terör sıradan bir yaşam haline gelmişti.

Ramsey, ona çok büyük bir seçim sunduğunu düşünüyordu ancak hayatta büyük karar diye bir şey yoktu; sadece saatler boyunca alınmış olan birçok küçük kararın toplamı vardı, bu da Cai’in değerini ve ne kadar önemli olduğunu sürekli olarak değerlendirmesine karşılık geliyordu. Ağladığında, onu kaldırmayı seçti; yaralandığında, onu yatıştırmayı seçti. Bir şeylere ihtiyacı varsa, ihtiyaçlarını kendisinin önüne koydu.

Her gün bin farklı şekilde bin farklı kez, Cai’i seçmişti, ta ki onu seçmek, nefes almak gibi olana dek. Anneydi, hangi koşulda olursa olsun.

Devon ayağa kalktı. “Bana bebeği ver.”

Ramsey, istekli bir ilgiyle parlayan gözlerle ona ağlayan kundağı verdi.

Masumiyet kollarında, oğlunun yanma diz çöktü ve itişlerle, yumuşak fısıltılarla onu beslenmesi için teşvik etti. Cai sersemlemiş, neredeyse bilinçsizdi ve çok fazla acı çektiği barizdi. Sonunda ona ağzını açtırmayı ve çözölmüş dilini kurbanın kulağına yerleştirmesini sağlamayı başardı. Ve içgüdü olayı devraldı.

Makûs bir güzellik anı: Bir  ocuğun başka bir çocuğu tuttuğu, Cai'nin ağzının bebeğin kulağında olduğu an. Neredeyse bir öpücük, neredeyse bir kucakla ma. Bu sevgi ve  l md . Ve Devon, onun için, bu ikisinin ayrılmaz bir şekilde bağlı olduğunu düşündü. Onun çocukları, beslenmesi gereken ate lerdi; onları sürdürmek için her şeyi yakar ve yıkarđı.

D nebileceği başka bir y n veya yürüyebileceği başka bir yol yoktu artık. Bu saatten sonra yoktu.

Devon, Cai beslenirken onun yanına oturdu, bunu yaptığı sayılı zamanlardandı. Aniden acının sona ermesiyle gözlerinin büyümesini izledi, yerini ilk kez Matley üzerinde beslendikten sonra gördüğü aynı süt sarho u ifadeye bıraktı bu. Bu sefer acımasızca bebeği bıraktığında, gerçek ve sessiz bir uykuya daldı.

Bebek yanlarında, yerde sallanıyordu. İnanılmaz bir şekilde fiziksel anlamda hâlâ yaşıyordu ancak sadece yaşıyordu. Devon bebeğin boş bakışını görmezden geldi; küçük, sıkışmış yüzün anısını zihninden kovmaya çalıştı.

“Harika...” dedi Ramsey. “ ocukken bile her zaman özel olmu tun.”

Devon ona tükürdü, sonra oğlunu kucağına aldı.

“Burada oluşum tesadüf değil. Matley'nin saçmalıkları bir yana, zaten aynı şeye ihtiyacımız olduğu için bu gece gelmeyi düşünüyordum. Oğlun için o Ravenscar ilacına ihtiyacın var, yoksa her gün bunu  eker durur. Benim de ejderhalarım için o ilaca ihtiyacım var, yoksa şövalyeler bitmiş demektir.”

“Beni i e mi alıyorsun?” Güvensiz olma sırası ondaydı. “ u kayıp Ravenscar'ları bulmak için falan mı?”

“Doğal olarak” dedi, dünyanın en açık şeyi gibi. “Matley aptal gibi davranarak i leri karma ıkla tırdı ama planlarım o sıkıntıya uyum sağlayabilir. Hatta kullanabiliriz bile onu.”

“Delirdin mi? Bu Ravenscar'lara, artık hangi cehennemde- lerse, gidip gizli ilaçlarını rica edemem öylece!”

“Tam aksine, evet, yapabilirsin.” Ayağa kalktı, bacaklarını germeye başladı ve ona bakmaya devam etti. “Ayrıntıları daha sonra konuşuruz. İlk olarak, sessizce gelmeyi kabul etmeni ve *dinlemeni* istiyorum çünkü açıklamam gereken çok daha fazla şey var.” Saçından bir avuç yakaladı ve Devon’ın yüzünü kendi yüzüne doğru çevirdi. “Çok basit Dev. Benimle çalışır mısın, yoksa çalışmaz mısın?”

Dudaklarını ıslattı. “Eğer reddedersem ne olur?”

“O zaman hikâyen bu gece sona erer prenses.”

Ve başkalarının kanıyla kaplı olanın kendisi olduğu, dilinde hâlâ çifte cinayetin tadı olduğu halde, kardeşinden çekinmeden duramadı.

Bazen, seçenekler gerçekten basitçe ölüm ya da yaşam olurdu. “Ben...” Devon oğlunu sıkıca kavradı. “Tam olarak ne yapmamı istiyorsun?”

CAMELOT ANONİM ŞİRKETİ**İKİ SENE ÖNCE**

Cesaret et ve kartları karıştır.

– George MacDonald Fraser, *Flashman*

Gece bulanık bir şekilde geçti.

Üç şövalye, Devon'ın mahvolmuş kıyafetlerini çıkardı ve bir çöp poşetine doldurdu. Birisi ona bir erkek takım elbisesi verdi, içine boxer da eklenmişti. Takım elbise iyi oturdu, boyu ve yapısı bir avantajdı bu sefer. Utanarak ve aceleyle giyindi, bu sırada daha önce bulunduğu kan ve pislik dolu odaya geri itildiğini fark etti.

Matley'nin kasasının, muhtemelen şövalyelerden biri tarafından açıldığını gördü. Kapı menteşelerinden sarkıyordu ve asıl işlevini yerine getiremez hale gelmişti.

İçine üst üste konmuş banknotlara dik dik baktı.

“Bu çanta içine sığdırabildiğiniz kadar nakit koy.” Ramsey ona bir postacı çantası uzattı. “Eğer verimli olursan, sana yaklaşık yirmi bin dolar kazandırır.”

Anlamıştı. “Matley'ye saldırıp onu soymuşum ve parayla kaçmışım gibi göstermeye çalışıyorsun.”

“Yapmışsın gibi falan göstermiyorum. Tam olarak öyle yapacaksın.”

Kanlı elleriyle çantayı sıkıca tuttu. “Matley'ye ne yaptınız?”

“İç kanama geçirdi” dedi Ramsey lakayt bir şekilde ve De-

von bu gerçek mi yoksa şövalyelerin onu öldürme şekline mi gönderme yapıyor, anlayamadı. “Kalıntıları yatak odasına taşıdık.”

Her attığı adım, ölüm cezasına bir kelime daha ekliyordu. Aileler onun suçlu olduğunu düşünecekti. Kocasının ölümünün sorumluluğunu tamamen kendisi üstlenecekti, paranın çalınması ve adamlarının öldürülmesi için de tabii. Aslında bir noktada olanlar onun suçuydu, bu da işleri daha karmaşık hale getiriyordu. Ancak Ramsey’nin ima ettiği kadar değil.

Ancak odada dört şövalye vardı ve hepsi silahlıydı. Bu yüzden Devon, oğlunu bulabildiği en temiz halı parçasına bıraktı ve postacı çantasına paraları ittirerek neredeyse kapanmayana kadar doldurdu.

Bitirdiğinde, parmak izleri her yerdeydi: Kan, kir ve öldürdüğü adamlardan çıkan ne olduğu belli olmayan şeylerle karışmıştı. Aleyhine daha çok kanıt.

“Harika” dedi Ramsey muzafferane bir gülümsemeyle ve çantayı ondan aldı.

Biri başına garip şekilde uyan ejderha desenli bir miğfer taktı ve ona neden takım elbise verildiğini nihayet anladı. Şövalyeler, dikkat çekmeden onu suç mahallinden uzaklaştırıyorlardı.

Easterbrook Malikânesi’nde yürüdüler. Ev hareketlilikle doluydu, erkekler ve az sayıda kadın koridorlarda konuşuyor veya köşelerde tartışıyordu. Takım elbise ve miğferi içinde Devon’ı tanıyan kimse yoktu; ejderhalar, bu şekilde özel bir tür görünmezliğe sahipti.

“Onlara ne söyledin?” Miğfer sesini etkisizleştirdi.

Ramsey arkasına baktı. “Daha önce söz verdiğim gibi, Matley’yi öldürdüğünü ve Cai ile kaçtığını düşünüyorlar. Normal koşullarda seni yakalamak için şövalyelerin yardımını isteyebilirlerdi ama görünüşe göre dağılıyoruz. Yardım edemeyeceğimizi söyledim.” Son sözler kin dolu bir öfkeyle söylendi.

Devon, ejderha giysisinin güvencesi altında omuzlarını büktü ve başka bir şey söylemedi, evin içinden dolandılar ve gecenin hafif karanlığına çıktılar. Havada taze bir koku vardı ve rüzgâr hoş bir serinlik getiriyordu.

“Uzun bir yolculuğumuz var” dedi Ramsey motosikletine yerleşirken. “Sen benimle, oğlun başkasıyla gidecek.” Ona arkasına oturması için işaret etti, Devon isteksizce yerine oturdu. Cai hâlâ baygındı, yanındaki başka bir motosikletin yolcu koltuğuna sarıyorlardı çocuğu.

“Nereye gidiyoruz?” Devon emniyet kemeri taktı.

“Oxford.” Ramsey motosikletini çalıştırdı.

Devon, gecenin bir yarısı ejderha kıyafeti içinde Winterfield Malikânesi’nden ayrıldı ve sessizce Ramsey’nin motosikletinin arkasına yerleşti. Ramsey’nin eşyaları sıkıca etrafını sardı, Devon yorgunluktan uyuyakaldı.

Yaklaşık dört saat sonra uyandığında gün doğuyordu. Şövalyeler şehir merkezini çevrelemiş, anayollar yerine yan yolları seyredip daha küçük köylerden geçerek sonunda ticaret bölgesindeki ıssız bir beton binanın önüne kadar gelmişlerdi. Beton duvarlar dikenli telle çevrelenmişti. Büyük harflerle bir tabelada *Camelot Anonim Şirketi* yazılıydı.

“Güldüğünü hissedebiliyorum” dedi Ramsey. “Komik bir şey mi var?”

“Tabii ki Camelot’ta¹⁶ yaşıyorsun” dedi Devon, neredeyse hırıldıyordu. “Bilmeliydim. Kaleye pek de benzemiyor ama değil mi? En azından yuvarlak masanız var mı?”

“Modern zamanlar böyle sembolizmleri kabul etmiyor” dedi devasa bir elektronik kapının önünde durarak.

“Asma köprü ve hendek hoşumuza gitse de bu gördüğün Kral Arthur tarzından daha güvenli” dedi.

16 Kral Arthur efsanesiyle ilişkilendirilen ünlü kaledir. (yay.haz.)

Bir çift genç, takımlı şövalye güvenlik kulübesinden dışarı sarktı ve Latince bir selam sunarak geldi; Devon sadece *Camelot* kelimesini yakalayabildi.

“Buranın ücretini nasıl karşılıyorsunuz?” diye sordu şövalyeler motosikletlerine yaklaşırken. “Hiçbiriniz çalışmıyorsunuz.”

Çoğu kitapyiyen, Aile tarafmdan işletilen firmalarda veya insan topluluğuyla minimal etkileşim gerektiren diğer işlerde çalışıyordu. Bazıları ise Easterbrook’lar gibi fazla soru sormayan insanlar aracılığıyla yapılan yasadışı işlere sahipti. Şövalyeler, bildiği kadarıyla, hiçbirini yapmıyordu.

“İki ay kadar öncesine kadar, her Aile, evlilikleri düzenlemek ve kolaylaştırmak için bize bir ücret öderdi. Ayrıca Ravenscar’lar ile özel bir düzenleme yaptık, karmaşık ve bilmen gerekmeyen bir şey” dedi Ramsey. Denetleyici korumalara bir dizi sinyal verdi. “Bu geçiş dönemi boyunca faturaları ödemek için tasarruflar yapıyoruz.”

“Sana ücret ödediler çünkü kendi amaçların olmaması gerekiyordu” dedi. “Burası da bir malikâneymiş gibi görünüyor. Bir Aile.”

“Saçmalık.” Ramsey motosikleti çalıştırıp kapılardan içeri sürdü ve motorların gürültüsünden onu duyabilmesi için sesini yükseltti. “Düzgün bir Aile, takip etmemiz gerekmeyen tüm kurallara bağlıdır. Şövalyeler, Aile reislerinin hiçbirinin sahip olmadığı çok daha fazla özgürlüğe ve güce sahiptir.”

“Ne aptalmışım” diye mırıldandı arkasından. “Sizden hizmet etmeniz bekleniyor sanıyordum.” Aile reislerinin şövalyeleri ezip geçmek istemesine şaşmamalı.

Ramsey ve diğer şövalyeler garaja kadar uzanan bir asfalt parçasında ilerlediler, buraya araçlarını park ettiler ve indiler. Cai hâlâ uyuyordu, birinin motosikletinin arkasında sarılı durumdaydı. Devon ona doğru koşup kontrol etme dürtüsünü bastırdı.

Ramsey, Devon'ı motosikletten indirirken, "Koruma, hizmet etmek değil" dedi.

"Pardon?" Sohbetlerinin akışını kaçırmıştı.

"Siz hizmet etmek için var olduğumuzu söyledin. Doğru değil. Biz Ailelerin evlilik sistemi aracılığıyla hayatta kalmalarını sağlayarak onları korumak için varız. Diğer şeylerin yanında yani. Şu anda Ravenscar'ları kaybetmek, ejderhaları kontrol etme yeteneğini kaybetmemize sebep olacağı için bize karşı en büyük tehdit ve bir şey yapılmazsa şövalyeler dağılacak."

"Bu sizi tehdit ediyor, onları değil" dedi. "Aileler, kendi üreme tedavilerini test etme aşamalarında, bu nedenle her nesilde evlilikler giderek daha az katı olacak. İstedığımız takdirde kız sahibi olmayı, hem de bir nesil boyunca, *seçebiliriz*. Ravenscar'ları ve Kurtuluş'u kaybetmeseydik bile, ne fark eder ki? Şövalyeler sonsuza kadar süremezdi. Sadece işleri hızlandırdı."

"Küçük resme bakma. Hâlâ kullanabileceğimiz çok alan var." Bir çift motosiklet eldivenini cebine koydu. "Lütfen beni takip et. Zamanımız dar ve çok fazla konuyu ele almamız gerekiyor."

Yarı uykulu ama başka bir şövalyenin kollarında hareketlenen Cai'ye doğru bir adım attı.

"Onunla daha sonra buluşuruz, küçük turun sonunda." Ramsey, önüne geçerek görüşünü kesti. "Ne kadar çabuk yaparsak, o kadar çabuk onu tekrar görürsün."

Cai'yi taşıyan şövalye zaten karşı yönde hızla hareket ediyordu. Onu özellikle sevgi dolu tutmuyor olsa da en azından yetenekliydi ve ona kötü davranmıyordu; başını kucağında tutuyor, dizlerini destekliyordu.

Devon ellerini yumruk yapıp sıktı, bir köşeden kaybolmalarını izledi, sonra isteksizce Ramsey'yi başka bir dizi iç güvenlik kapısına doğru izledi ve "kale"nin en içine girdi.

Aile malikâneleri o ya da bu şekilde hep lüks olurdu. Winterfield'lar gösterişli ve görkemli bir dekora sahipti;

Easterbrook'lar çağdaş ve pahalı bir dekorasyon tercihinde bulunmuştu. Hatta eski ve borç içinde olmalarına rağmen Fairweather'ların evi bile halılar, kilimler ve avizelerde lüks kalınları barındırıyordu. Kitapyiyenler süse meraklıydı. Ve tabii ki kitaplara.

Bu yerleşim yerindeyse kitapyiyen mirasına ait hiçbir şey görünmüyordu. Beton duvarlar çıplak ve gri duruyor; fayans zemin parlıyor ama sade görünüyordu. Işık yoktu, sadece karanlık vardı. İnsan ziyaretçileri için herhangi bir oda veya insan kültürüne yönelik herhangi bir işaret yoktu. Muhtemelen yemek için sakladıkları kitaplar vardı ancak hiçbirini sergilenmiyordu. Benzersiz bir kitap kokusu da yoktu. Devon, yetişkin şövalyelerin ne tür şeyler tükettiğini merak etti.

Koridor iki yöne ayrıldı. Devon dümdüz gitmeyi düşünüyordu ki Ramsey omzunu yakaladı.

“O yoldan değil.”

Diğer koridora doğru itildiğinde karşı koymadı. “Diğer yol nereye gidiyor?”

“Barakalara ve eğitim alanına. Görmen gerekmeyen bir yer.” Bir kapının üzerine elini koydu. “Onun yerine ejderha kafeslerinden geçeceğiz.”

“Kafesler mi?”

“Aramızda bir espri.”

Daha ötedeki koridorda baş seviyesinde izleme paneli bulunan bir dizi hücre kapısı vardı. Bazıları açıktı. Kalbi boğazında atarken kalın camdan içeri bakmak için yaklaştı.

Tamamen beyaz bir oda, duvarlar ve zemin beyaz ses yalıtımı ile kaplı. Çok fazla alan yok, her tarafta ancak iki metresi var. Beyaz bir masa ve bir beyaz sandalye. İnanılmaz parlak beyaz ışıklar, hatta bir insan için rahatsız ediciydi ve kesinlikle herhangi bir “yiyen”de baş ağrısına neden olurdu. Yaklaşık on sekiz yaşında genç bir ejderha, tamamen beyaz kıyafetler için-

deydi ve tamamen beyaz bir yatakta kıvrılmış, başını kollarının arasına almıştı.

“Anlamıyorum.” Devon geri adım attı, tam olarak belirlemediği nedenlerden rahatsız olmuştu. Odada herhangi bir açıdan olağandışı bir şey yoktu ama yine de hücrenin manzarası ağzında kötü bir tat bıraktı. “Bunun anlamı ne?”

“Aşırı duyuşal mahrumiyet.” Ramsey omzunun yanında durmaya geldi. “Bazen abartılı bir şekilde ‘beyaz işkence’ olarak adlandırılır. Bunu bir çeşit benlik yitimi terapisi olarak kullanıyoruz, ejderhaların açlıklarını kontrol altında tutmak için.”

Bir şey içerideki ejderhayı uyandırmış olmalıydı. Başını kaldırdı ve geniş, kanlanmış gözlerle onlara baktı.

Devon yüzünü buruşturdu. “Oranın içinde ne kadar zaman geçiriyorlar?”

“Nerde? Odalarında mı?”

“Bu onun kişisel odası mı? Hepsi böyle yerlerde mi uyuyor?”

“Görevde olmadıklarında, evet. Yani çoğu zaman.”

Ejderha kalktı ve çıplak ayak onlara yaklaştı, Ramsey’ye hiç bakmadı, sadece Devon’a baktı.

“Bu berbat!” dedi Devon.

“Tipik prenses mantığı.” Ramsey gözlerini devirdi. “Şimdi yaşadıkları hayatlar sıkı kurallara sahip ama bu yetmiş yıl önceki durumlarına göre, ölü olacakları hale göre yani, bir gelişme sayılır.”

Ejderha yüzünü izleme paneline bastırdı, dili gevşekçe sarıyordu. Tükürük camın üzerinden aktı. Mutsuz görünüyordu, sık sık ağlamaktan gözleri kırmızıydı.

“Bu zalimce.” Devon, Cai’yi böyle bir yerde düşünmemeye çalışarak camın kendi tarafına avcuyla bastırdı. “Onları tedavi etmenin daha iyi bir yolu olmalı.”

“Aptal olma.” Ramsey elini kapaktan çekti ve kapıyı kapatarak içerideki ejderhayı görüş alanından çıkardı. “Açlık güçlü bir

şeydir, özellikle hâkimiyet ve şiddet açlığı olduğunda. Birçok insan, güçlerini kötüye kullanma cazibesine karşı koyamaz.”

“Söylediğin ironinin ta kendisi” dedi. “Cai umurunda değil ve bana iyilik yapmak için konuşmuyorsun. Neden buradayız? Neden dün beni almaya geliyordun?”

“Nihayet bazı zekice sorular! Önce bu bölgeden çıkalım. Sana göstereceğim bir tür yuvarlak masa da var. Önce sormuş-tun ya.”

Ramsey aşağı indikçe kalan izleme panellerini kapattı. Odaların çoğunun boş olması Devon’ın dikkatinden kaçmadı. Düşününce, bina bütünüyle biraz boş gibi görünüyordu. Etrafında çok insan dolaşmıyordu. Şövalyeler ayrılıyor muydu? Ramsey’nin kışladan geçmemesine dair masumane kararı yeni bir yorum kazandı. Belki de işlerin ne kadar kötü olduğunu gizlemek zorunda hissediyordu.

Başka bir kapı, ardından bir dizi merdiven. Devon, beyaz hücrelerin bulunduğu korkunç beyaz koridoru geride bırak-maktan mutlu halde ilerledi.

Merdiven boşluğu camla kaplıydı ve bir ameliyathaneyi görüyordu. Cerrahlar ve hemşireler, bilinçsiz hastalar üzerinde çalışırken aletleri birbirlerine veriyorlardı. Sadece herhangi bir hasta değil; küçük, koyu tenli vücut...

“Cai!” Devon kendini camın üzerine fırlattı, her iki yumru-ğunu da vurdu. “Cai!”

Cerrahlardan biri başını kaldırdı, gözlerini kısarak baktı ve işine geri döndü. Geri kalanlar onu fark etmiş gibi görünmüyordu.

“Sakin olmanı öneririm.” Ramsey kendi tavsiyesine uydu, kendini bir gözlem koltuğuna attı. “İşlem bir saatten az sürecek. Hızlı ve ağrısız, oğlun asla hatırlamayacak.”

Döndü, yumruklarını kaldırdı. “Ona ne yapıyorsunuz?”

“Beni döversen, öğrenmeden ölürsün.”

Devon yirmiye kadar saydı, kendini aşama aşama sakinleştirmeyi istedi. Her şey onun aleyhineydi ve hepsini bir kenara itmek, anı yaşamak zorundaydı. Kendisine ürperme izni verdi, içinde kaynamakta olan duyguları bastırdı.

“Otursana” dedi Ramsey, Devon bir köpekmiş gibi. “Yetişkinler gibi konuşabiliriz değil mi?”

Yapabileceği başka bir şey yoktu. Âciz bir öfkeyle oturdu ve ameliyatı gözlerini ayırmadan izledi. Cai, tıbbi ekipman ve cüppelerin altında yarı yarıya gömülüydü.

“Oğlun, uzaktan bir uydu sinyali kullanarak patlatılabilen, cerrahi işlemle implant edilen bir patlayıcı cihazla donatılıyor” dedi, bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi. “Özellikle dirençli gelinlere karşı nadir durumlarda kullandığımız eski bir tekniğin daha sert versiyonu.”

Devon’ın boğazı havadan yoksun kalmıştı, akciğerleri birden kireçlenmişti sanki. Kardeşi kendini hangi noktada böylesine kaybetmişti? Cevap zihninin yüzeyine davetsiz ve uğursuzca çıktı: Çocukken onu şövalyelerin arasında yaşamaya mahkûm ettiğinde.

“O işi halletmemiz gerektiğini düşündüm” dedi Ramsey. “Şimdi onun neden orada olduğunu biliyorsun. Bir hata yap, bana şüphe uyandıracak bir neden ver, tetiğe basayım.”

“Kendin çıkarmaya çalışırsan, patlatırsın. Mesafe fark etmez, ikiniz de güvende olmazsınız.” Uzun bacaklarını rahat bir şekilde çaprazladı. “Cai’nin bugünden sonrasını görmesini istiyorsan veya bu cihazın güvenli bir şekilde çıkarılmasını istiyorsan, dinle.”

“Henüz ne istediğini söylemedin!”

“Ben teşkilatımı geri istiyorum” dedi. “Güçlü, kuvvetli, koruyucu teşkilatımı. Olması gerektiği gibi. Bizim aracılığımızla, yiyenler bu ülkede son yüzyılda gelişti...”

“Bu Ravenscar’ların eseri” diye karşı çıktı Devon. “Şövalyelerin ilacın geliştirilmesiyle hiçbir ilgisi yok, sadece bundan faydalandınız!”

Ramsey onu duymazdan geldi. “Buna rağmen birçok Aile reisi bizi bu yüzden kıskanıyor. Evlilikleri zorlayan, türü yaştan ve yaşlı Aileleri modern zamanlara çeken bizler olmamıza rağmen. Bizi o kadar hızlıca unutamazlar. Anlıyor musun?”

Devon kesinlikle anlıyordu. Ramsey, ölmekte olan şirketini ayağa kaldırmaya çalışan bir müdür veya teslim olmayı reddeden bir diktatör gibiydi. Her zaman aynı hikâye, diye düşündü yorgun bir şekilde. Küçük, öfkeli adamlar, solan güce yapışanlar. Ayrıcalıksız yaşamaktan korkuyorlardı çünkü başkalarına karşı kötüye kullanmışlardı ayrıcalıklarını. Şimdi rutin olarak uyguladıkları aynı zalimliğin kendi başlarına gelmesinden korkuyorlardı. Kişisel olarak, Kurtuluş’u geri kazanmanın veya ejderhaların kullanılmasının şövalyeleri uzun vadede nasıl kurtaracağını anlamıyordu. Ama bu Ramsey ve benzerleri için önemli değildi. Sadece kısa vadede nasıl etkilediğine bakıyordu o.

Devon, “Hiçbiri, Cai’nin vücuduna *patlayıcı bir cihaz* yerleştirmekle ilgili değil” dedi.

“Tahmin edemiyor musun?” dedi. “Komutanım ve ben, oldukça basit bir plan geliştirdik: Ravenscar’ların nereye gittiğini bulup onlara katılacak birini kullanıyoruz. İnanacakları ve sempati duyacakları, değerlerini ve benzerlikleri paylaşacak biri. Sonra o kişiyi kullanarak Ravenscar’ları saklandıkları yere kadar takip ediyoruz ve gece tepelerine iniyoruz. Onları yakalıyor, ilaç stoklarını alıyor ve kardeşlerden ilacı nasıl yapacaklarına dair bilgi alıyoruz.”

“Siktiğimin delisi” diyebildi Devon yalnızca.

“Ama işte buradasın Dev, bir hazine gibi gökyüzünden düştün, üzerinde bir de gökkuşağı. Matley’yle olan o karmaşayı istesem planlayıp yapamazdım!” Yine güldü. Dünya ve onun acımasızlığı Ramsey’ye göre sonsuz bir eğlenceydi. “Matley’nin cinayeti yüzünden kaçmaya başlıyormuş gibi yap, biz de seni

takip ediyor gibi yapacağız. Ravenscar’lar seni bulurlarsa kaçak olduğuna inanacaklar. Bu harika bir kurgu değil mi?”

“Ben...” Başı dönüyordu, kalbi tüm bunların karmaşıklığından acıyla doldu, sıkışıp kaldı. “Neden beni bulmak *istesinler* ki? Tanımadığım rasgele bir muhalif gruba nasıl katılmam gerekiyor?”

Ramsey bir parmağını kaldırdı, kendi kulağını karıştırdı ve ardından ölüyormuş gibi bir ifade yaptı, komiklikle iğrençlik arasında bir jestti bu. Matley’yle alay ediyordu ve Devon, bu konuda nasıl hissetmesi gerektiğini bilmiyordu.

“Cai baba katili, tam da onlar gibi” dedi. “Sanırım ikinizi de çok cazip bulacaklar. Aynı yolun yolcusu falan filan. Tek başlarına yalnız hissediyorlardır değil mi?”

Aşağıdaki ameliyat odasında işlem sona eriyordu. Eller yıkanıyor, önlükler buruşup atılıyor, eldivenler düzgün bir şekilde atılıyordu. Cai hareketsiz ve cansızdı.

“Casus değilim” dedi. “Hatta bir şövalye bile değilim. Sadece...”

“Daha iyi ya” dedi, ona doğru eğilerek. “Çaresiz. Tutsak. Ayaklarının üzerinde durmaya çalışıyor. Ara sıra hayal gücünü kullanırsın, birçoğumuzun yapamadığı şekilde. İhtiyacımız olan her şey ve daha fazlasın Dev. Bu rol için biçilmiş kaftansın.”

Cai sedye üzerinde taşınıyor, Devon’ın acılı ve endişeli bakışlarından uzaklaştırılıyordu.

“Ne şanslıyım ama” dedi, Cai’nin sedyesi kaybolana ve ameliyathane tamamen boşalana kadar izlemişti. “Bana bu zırvaları okumasan nasıl olur? Çünkü bütün hayatım boyunca iyi, küçük bir prenses olup rolümü oynadım ve az önce yeğenini ölümcül bir cihazla donatan kardeşimi izledim.”

Ramsey’nin suratındaki eğlenmiş ifade kayboldu. “Pekâlâ, tekrar ifade etmeme izin ver. Oyunda temel bir parçasın ama

bir oyuncu veya kazanacak pozisyonda değilsin. Sadece kullanışlı bir yerdesin. Kullanışlı ol veya köşeye atıl.” Bir parmağıyla alnına tıkladı. “İstediğin zaman gidebilirsin ama yapacağını sanmıyorum. Çünkü bu, Cai’yi terk etmek anlamına gelir ve bunu asla yapmayacaksın.”

Haklıydı. Bu doğru olduğu için ondan nefret ediyordu ama Cai’yi terk etme düşüncesinden daha çok nefret ediyordu. Sonuçta her şey bu noktaya gelmiyor muydu? Her seferinde. Aptal değildi, onunla ve Cai’yle işleri bitince onlardan “kurtulacağını” biliyordu. İkisinden biri veya her ikisi de hızlıca ölecekti.

“Dışarıda nasıl hayatta kalacağımı bilmiyorum” dedi sıkıldığı dişleri arasından. “Hiç insanlar arasında veya... Veya başka bir şey arasında yaşamadım.”

“Sizi hazırlarız. Birkaç ay sürecektir ama zaten insan tedarikçilerini bulmak için bu süreye ihtiyacımız olacak.” Ramsey ayağa kalktı ve rahatça gerindi. “Gidip işlemin düzgün bir şekilde sona erip ermediğinden emin olacağım. Eğer öyleyse, oğlunu görmeye gelebilirsin. Burada bekle.”

Yürüyüp görüşünden çıktı, onu karanlık izleme odasında bıraktı.

Kimse görünmüyordu ama kaçmaması gerektiğini biliyordu. Bu, şövalyeler ve ejderhalarla dolu bir kapalı alandı ve oğlu hâlâ binanın başka bir yerindeydi. Rehine olarak tutuluyordu, karnında bir patlayıcıyla.

Devon sessizce boşluğa kıvrıldı.

Şövalyelere karşı gelirse ya onu Ailelere teslim ederler ya da Cai’yi uzaktan öldürürlerdi. Uyum sağlamayı reddederse, ikisi de bu binadan canlı çıkmazdı. Cihazı daha sonra çıkarabilse bile oğlu hâlâ ilaçlara ihtiyaç duyacaktı; yani hâlâ Ravenscar’lara ihtiyacı vardı.

Ve yine de şövalyelere itaat etmesi durumunda sığ bir mezarda, suçlarından bir koza haline gelecekti işin sonunda. Ço-

cukları ise değirmene atılan buğday gibi öğütülürdü. Hayatta bırakamayacakları kadar tekinsiz biriydi o.

Tüm seçenekleri ölüm ve başarısızlıkla sona eriyordu, faydasız olduğu anda ölü bir kadına dönüşecekti.

Devon gülümsedi.

Okyanus akıntılarının değiştiğinin anlaşıldığı bir an olmalı, diye düşündü. Dalgaların geri çekilmeyi bıraktığı ve kumsala doğru ilerlemeye başladığı ölçülebilir, kaydedilebilir bir an. Bu, onun için öyle bir andı.

Yıllar sonra ilk kez kalbi göğsünde yüzüyormuş gibi geldi; özgür, hafif ve sakin. Korku bir çapa, onu aşağı çeken bir çapa olmuştu ve ölümün kesinliği o zinciri kesmişti. Tüm bu entrikalar bir kart oyunuysa, şövalyeler desteyi onun aleyhine oynadıklarını, her ihtimali öngördüklerini düşünüyorlardı.

Kazanamazsa, artık kaybedecek bir şeyi kalmamıştı. Seçeneği olmadığı için elindeki her şeyle oynayacaktı. Ramsey seçeneklerini alarak onu özgür bırakmıştı aslında.

Yapması gereken tek şey kendi planını oluşturmaktı.

;

.

DANİMARKA'DA ÇÜRÜYEN

GÜNÜMÜZ

Buna zihin yeme deniyor. Beni canavarca bir şey olarak görüyorlar, beyinlerle kendine ziyafet çeken, insan efsanelerindeki çeşitli et yiyen ve kan içen yaratığa benzeyen bir şey. Kendi ailem bile beni iğrenç buldu.

Ama şimdi gerçeği biliyorum. Bu yemek değil. Bu paylaşmak, bu ortaklık. Yaptığım şey ilahi deneyimin son noktası, iki ruhun tek bir bedende birleşmesi; yaşamı yeni, üstün formlara katma ve yüceltme.

Bu bir mucize. Ben, bir mucizeyim.

Kutsa beni Baba çünkü ben ilahiyim.

– Killock Ravenscar, Özel günlüğü

“Bir şey söyle” diye seslendi Devon hikâyesini takip eden sessizliğe. Rüzgâr hızlandı, yaprakları ve dalları savurarak ağaçları salladı. “Lütfen.”

“Ne söyleyeyim?” diye karşılık verdi Hester, kollarıyla kendini sarmıştı. “Öfkeli olduğumu mu söyleyeyim? Tabii ki öfkeliyim! Her şey yalandı ve sen bizi öldürtmeye geldin! Tren kazası... Silahımı, cüzdanımı kaybetmem... Onlar da sahteydi, değil mi? Senin gibi birinin şövalyelerle çalıştığına inanamıyorum!”

“Gönüllü olarak onlarla çalışmıyorum. Ne dediğimi duydun mı? Onları istismar ediyorum çünkü mecburum. Herkesin ölmesini sağlamaya çalışmıyorum, sadece Cai için Kurtuluş’a

ihtiyacım var. Ravenscar'lar, şövalyeler gelmeden önce gitmekte serbest. Sizi uyarıyorum!”

“Gitmekte serbest mi? Ciddi misin?” Hester'ın kahkahası histerikti. “Kaçmamıza izin vermek mi? Ne kadar cömertçe! Peki tüm bunlar ne zaman ortaya çıkacaktı? Bu planı yaparken hiç yaşamlarımızı düşünmedin mi?”

Üstlerindeki gökyüzünde bulutlar toplandıkça kararmaya başlıyordu. Başka bir kar veya sulu kar yağışı yeryüzüne düşmek için bekliyordu.

“Peki *sen* Killock'un anlamsız darbesinde ölen, *kendi ailen-den* olan otuz kadar insanı düşündün mü?” Devon karşı saldırıda bulundu, kadın tokatlanmış gibi geri çekildi. “Kurtarılacak ne var? Bu hane halkına bak. Weston geride bırakılmadı. Sadece onu yeni bir bedene, yeni bir eve naklettiniz. Aynı saçmalık, aynı piç. Şimdi etrafında büyüyen lanet bir cemaat var.”

“Bu, bize ihanetinin arkasındaki mantığı haklı çıkarıyor mu? Bu kararı vermeden önce buradaki durumu bilmiyordun.”

“Ravenscar'lar diğerleri gibi bir Aile. Geride bıraktığım diğer kitapyiyenler kadar kötü olduğunuzu varsaydım” dedi Devon inatçı kış rüzgârına karşı gözlerini korurken. “Hatta aslında burası daha da kötüymüş.”

“Siktir git be! Bizi iki günden fazla tanımadan yargılama yetkisini kim verdi sana?” dedi Hester, boş namluyu aralarına bir sopa gibi kaldırdı.

“Yanlış mıyım? Killock, sapkın birleşmeleri için yerel halkı kaçırıp yiyen bir canavarlar grubu yarattı. Bana bunun ortalama bir Aile düzeninden daha kötü olmadığını söyle.” Bir adım attı, kuru yapraklar hâlâ çıplak duran ayaklarının altında çıtırdıyordu. “Gerçekçi ol Hes. Birilerinin gelmesi an meselesiydi. Ben ve şövalyeler olmasaydık, diğer Aileler olmasaydı, yine de insan polisleri gelecekti. Killock babasını yediği ve beslenme konusunda kendini kaybettiği anda zaten bitmişti. Bunu biliyorsun.”

“Bu senin seçimini daha etik yapar mı?” Hester, boş taban-cayı ikisinin arasında bir sopa gibi salladı. “Kardeşime söyle-meye gidersem ne olur? Beni durdurur musun? Matley’yi öldürdüğün gibi beni de mi öldüreceksin? Seni teslim etmeliyim sadece!”

“Bunu yapmayacak kadar akıllısın” dedi Devon hissetme-diği bir sakinlikle ve rüzgârın savurduğu saçlarını gözlerinin önünden çekti. “Killock hepimizi öldürür. Beni yalanlarım için, seni de beni buraya getirdiğin için. Sana bunu söyleyerek durumunu imkânsız hale getirdim.”

Hester, namluyu o kadar sıkı tuttu ki ona vuracakmış gibi görünüyordu. “O zaman neden benimle konuşma zahmetine girdin ki?”

“Çünkü tuzağa düşmüşsün. Ben de bir zamanlar tuzaktay-dım.” Gerçek, birden ağzından dökülüp ortaya çıktı. “Ve ben senin, Cai ve benimle birlikte gelmeni istiyorum. Kullanılabilir tüm Kurtuluş’u alırız, kaçarız, güvende bir yere ulaşırsınız. Bir-likte.”

“Ne?” Hester ona bakakaldı. “Bu saçmalık!”

“Neden? Mutlu değil misin? Darbe yüzünden pişman değil misin, gitmek istemiyor musun? Tüm bunları bana daha önce söyledin.”

“Saçma çünkü mümkün değil” diye homurdandı Hester, öfkeliydi. Devon, Hester’in inkârında kendisinin Jarrow’a yük-selttiği itirazlarının yankısını duydu; o kadar uzun zaman ön-ceydi ki. “Sadece... Bilemiyorum. Çok... Lanet olsun!” Hester dönüp ormanlık alana doğru evin yolunu tuttu. Yüzü, üzerle-rindeki gökyüzü gibi kasvetli ve karanlıktı, tüfeği göğsüne sıkı-ca sarılmıştı.

Devon kadının peşinden koştu, vücudu diğer kadına ba-kacak şekilde garip bir açıyla yürüyordu. “Hes, bana şunun cevabını ver. Neden bu kadar az kadının kaçtığını düşünü-

yorsun? Kitapyiyenler için yüzyıldan yüzyıla hiçbir şey neden değişmiyor?”

“Ben nereden bileyim!”

“Hayal gücümüz eksik” dedi Devon ısrarcı bir şekilde. “Diktafonlar ve yazmanlar kullanan insanlar gibi kitaplar yazamayız. Yenilik yapmakta zorlanıyoruz, neredeyse adapte olamıyoruz ve sonunda geleneklerimizde sıkışıp kalıyoruz. Nesilden nesile aynı kitapları yemeye devam ediyoruz, aynı katı çizgiler üzerinde düşünüyoruz. Yaratıcılık dünyamız ve yine de yaratıcı değiliz.”

“Gerçekten umurumda değil...”

“Dinle!” diye bağırdı Devon önüne geçerek. “Sadece bitirmeme izin ver, tamam mı? Çocuklukta yediğimiz kitaplar her zaman evlenme ve çocuk sahibi olma ile sona ererdi. Kadınlara hayatlarını bu sınırların ötesinde düşünmemeleri, erkeklere de bu sınırları kabul ettirmeleri öğretilir. Biz seviyeli bir karanlıkta büyüdüük ve ne kadar kör olduğumuzu bile fark etmedik.”

Hester yeşil alanın üzerinde durdu, yumruklarını sıkımişti ve bakışları başka yöne dönmüştü. Ama en azından şu an için gitmeye çalışmayı bırakmıştı.

“Daha önce kaçmalıydım” diye devam etti Devon, sesi biraz çatlayarak. “Ama yapamadım. Gerçekte beni durduran neydi? Hayal gücümün eksikliği, tıpkı tüm ‘yiyen’lerin mustarip olduğu gibi. *Daha iyi veya farklı bir gelecek hayal edememiştim* Hester ve hayal edemediğim için, var olmadığını varsaydım.” Boğazı düğümleniyordu. “Yanıldım. Hayat farklı olabilir. Sen de yanılıyorsun. İşte bu yüzden benimle gelmeyi düşünmeni istiyorum, farklı bir şey denemek için.”

“Zaten Killock’la farklı bir şey denedim ve bak nasıl sonuçlandı” diye karşılık verdi Hester. “Az önce bana anlattığın şey bu değil miydi? Diğer Ailelerden farklı olamamamız? Nasıl bir kahrolası kibir sana bundan daha iyisini yapabileceğini düşünüyor?”

“Çünkü ben Aile reisi değilim ve tarikat kurmak istemiyorum” dedi Devon. “Killock çoğu ‘yiyen’ erkeğin istediği şeyleri istedi: Kendi evini yönetmek. O, sistemin çalışmadığını, her şeyi geride bırakıp tamamen farklı şeyler yapmanız gerektiğini anlamadı.”

Sulu kar yağmaya başladı; fırtına gelmişti. İkisi de umursamadı, soğuğa karşı bağışıklıkları vardı ve nemden etkilenmiyorlardı.

“Farklı bir yaşam tarzı yok” dedi Hester hırçınca. “Aileler, biz olmadan yaşayamayacakları konusunda haklılardı zaten.”

“Saçmalık” dedi Devon. “Açlığınızı yendiniz. Cai de öyle. Hiçbiriniz dışarı çıkıp beslenmeye gitmedi. Killock’un günahları kendi günahlarıdır; açlık sadece onun günah keçisi. Yalanlarını kabul etmeniz için sizi kandırmak istiyor.”

“Bu...” Hester durakladı, yüzü ve kıyafetleri karla karışık yağmurdan çizgi çizgi olmuştu.

“Bu doğru olsa bile, hayal edemeyeceğimi söylediğin bir yarma inanmamı istiyorsun benden. Göremediğim veya bedelini ödeyemeyip kazanamayacağım bir gelecek için çalışmak garip geliyor. Lütfen dur. Ara vermeye ihtiyacım var. Gitmene ihtiyacım var.”

“Bir anlamı var mı bilmiyorum ama gerçekten üzgünüm” dedi Devon, iç geçirdi ve bir adım geri gitti. “Herkes her zaman üzgün” dedi diğer kadın artan bir hiddetle. Tüfeği kollarının arasında, eve doğru yürüdü.

Devon, tedbir için bir süre Hester’ın Traquair’e ulaşmasını bekledi. Kalbi göğsüne sığmazcasına atarken, yavaşça arkasından onu takip etti. Akşamüstünün sulusepkenine karşı yürüdü; ne soğuğa ne de ıslaklığa aldırış etti. Arkasında orman ve görüş alanında büyüyen malikâne. Beyaz boyalı dış yüzey bu donmuş yağmurda parlak bir kemik gibi görünüyordu.

Hester ile böyle konuşmak aptalcaydı, aslında hiç de kendisine özgü olmayan şekilde risk almıştı. Ancak alternatif Hester'ı hiç dahil etmemek, sadece sessizce Cai ile gitmek olurdu. Bu da Hester'ın muhtemelen şövalyelerin açtığı çapraz ateşin arasında sıkışmasına izin vermek anlamına gelecekti.

Kabul edilmezdi bu.

Tepkisinin gücü onu şaşırttı. Bir noktada Hester'ın hayatta kalması, Devon'ın etrafındakilerin ihtiyaçlarını nasıl dengeleyeceği konusunda kafasında kurduğu denklemleri etkilemeye başlamıştı.

Bu aralarındaki bağlantının güçlü olduğuna mı, yoksa sadece Devon'ın yalnızlığına mı işaret ediyordu? Jarrow'dan ayrıldıktan sonra karşılaştığı tek arkadaşlığa benzer ilişkiye vahşi bir umutsuzlukla tutunuyordu.

Söylediği şeylerden pişman olmak için çok geçti. Ravenscar kadını ya onunla gelecekti ya da gelmeyecekti. Bu arada daha fazla düşünce kafasına hücum ediyor, zihnini yoruyordu.

Yıllarca aradığı Kutsal Kâse,¹⁷ yani Kurtuluş mevzuu vardı. Bunu bilen tek kişinin artık Killock'un beyninde bir hayalet olduğu ve Killock'un da bunu vücudundan atmasının pek mümkün görünmediği göz önüne alındığında, gerçek tarife erişim büyük olasılıkla ihtimaller dışındaydı.

Devon, Ramsey ile geçirdiği aylardan Ravenscar'ların ilaçlarını kimyasal sevkiyatların teslimat programına göre yaptıklarını öğrenmişti. Malzemeler yazın geliyor, erken üretim sonbaharda gerçekleşiyordu, ardından bitirme ve depolama kışın yapılıyordu. İlkbahar dinlenme mevsimiydi.

Bu, her zaman Kurtuluş depolarının olduğu anlamına geliyordu. İlacı hâlâ ürettiklerine göre, o zaman muhafaza ettikleri stoklar olduğu kesindi.

Ayrıca, Hester ve birkaç kardeşi hâlâ bu maddeye ihtiyaç

17 İsa'nın Son Akşam Yemeği'nde kullandığı iddia edilen, mucizevi güçleri olduğuna inanılan kap. (ç.n.)

duyuyordu ve Killock da muhtemelen “törensel” kurbanları arasında ilaç alıyordu.

Asıl zorluk ilacın nerede depolandığını bulmakta ve Ramsey gelmeden önce alabilmektiydi. Kardeşi ona çok fazla zaman vermemişti.

Labirentin etrafından dolaştı ve Traquair’ın kuzey tarafına çıkan merdivenlerden ilerleyerek mutfığa girdi.

Mani, onu şaşırtan bir şekilde, içeride onu bekliyordu, tek başına bir masa başına üstünde bir örtü olan masada oturmuştu. O içeri girdiğinde kalktı, sandalye ve baston üstüne yaslandı. “İyi akşamlar Bayan Fairweather. İyi bir atış seansı mıydı?”

“Görünüşe göre kötü bir nişancıymışım” dedi Devon. “Oğlum nerede?”

“Odasına yerleşti. Ona bir tur attırdım, hoşuna gidecek bir yer seçti.” Mani temkinli bir gülümseme takındı. “Sizi her yerde bizi arama zahmetinden kurtarmak için ben geleyim dedim.”

“Çok nazıksınız” dedi Devon, hâlâ başı dönüyordu. “Önden buyrun.” Mani başını salladı. Kalktı ve mutfığı terk edip koridora girdi. Ardından binanın henüz görmediği “yeni” tarafına, Traquair’ın geri kalanı gibi 1200’lerin aksine 1700’lerde inşa edilmiş olan kısmına geçtiler. Mani ona böyle açıklamıştı. Fairweather Malikânesi, Devon gençken inanılmaz derecede eski görünüyordu ona bu yer ama çocukluğundaki evden neredeyse beş yüz yıl daha eskiydi.

“Sizi yakalayabildiğim için mutluyum” dedi Devon, diğer “yiyen”leri keskin bir gözle izleyerek. “Yirmi iki yıl önce sizi mahvettiğim için tekrar özür dilemek istedim. Sadece heyecan verici bir misafir olduğunuzu düşünüyordum.”

Yüzü düştü, belki de kafasında canlanmış olan mutsuz anılarda kaybolmuştu. “Daha önce de söylediğim gibi, üzülmeye lüzum yok. İyi ve kötünün ne olduğunu bilmeyen, kötü niyet

taşımayan bir çocuğa kin duyamam. Her halükârda, öykünden duyduklarıma göre siz de acıdan payınıza düşeni almışsınız.”

“Peki ya *sizin* öykünüz?” diye sordu ikinci kata ulaştıklarında. “Nasıl buraya geldiniz? Arada neler oldu?”

Birkaç zihinyiyen köşeyi döndü, alçak sesle sohbet ediyorlardı. Mani onlara saygılı bir baş selamı verdi, Devon da aynısını yaptı. Hiçbiri onlara dikkat etmedi, canlı sohbetlerine devam ettiler.

“Kardeşler gittikten sonra...” dedi Mani sessizce. “Ben ve diğer birkaç kişi, şövalyeler tarafından sürülen diğer küçük bir grupla birlikte Ravenscar Malikânesi’ne, kuzeye gönderildik.” Bir an için biraz dinlenmek adına sahanlıkta durdu, sopası üzerine sıkı sıkıya dayandı, ardından uzun ve lüks bir şekilde dekore edilmiş koridor boyunca yeniden yürümeye başladı.

“O günlerde Weston, Kurtuluş’u sentezlemeye yardımcı olacak insan deneklerine ihtiyaç duyuyordu.”

Devon adımlarını durdurdu. “Anlayamadım?”

“Ah. Burada henüz kimse size söylemedi mi?” Mani başını eğdi, şişe dibi gözlüklerinin ardındaki bakışı bilgeceydi. “Kurtuluş’u ilk geliştiren Aile reisi, zihinyiyenlerin insan beyninde bulunan bazı bileşenleri yediğini keşfetmiş olmalı. Çünkü oldukça zeki bir adamdı, bu bileşeni kimyasal formda izole etmeyi ve böylece bugün sahip olduğumuz ilacı elde etmeyi başardı.”

“Bu inanılmaz” dedi Devon, tamamen şaşkına dönmüştü. “Ayrıca, anlamsız derecede basit. Neden başka kimse bunu keşfetmedi?”

“Muhtemelen diğer Aileler, kitapyiyenler gibi düşünüyor. Zihinyiyenler ise probleme daha *kişisel* bir açıdan yaklaşma fırsatına sahip olduğu için” dedi Mani. “Ve sadece zihinyiyenlere sormayı hiçbir kitapyiyenler düşünmemiştir. Sizin insanlar bu konuda tuhaf bir şekilde dar görüşlü olabiliyor. Kusura bakmayın.”

“Haklısınız.”

“Yani, Weston sadece kan almak ve beynim üzerinde çeşitli prosedürler uygulamak için beni yıllar boyu hapis tuttu.” Sağ bacağına işaret etti. “Ayrıca kaçamamam için beni total bıraktı.”

“Bu korkunç” dedi, dehşete düşmüştü. “İnsanlar hâlâ süreçte yer alıyorlar mı? Canice bu.”

“Hoş bir deneyim değildi” dedi, travmaya alışmış birinin donuk tarafsızlığıyla. “Ama sonunda dört yıl sonra sona erdi, Weston tamamen yapay bir süreç geliştirdi nihayetinde. Tanrı’ya şükür! İlacın her yönü şimdi sentezlenmiş durumda ve insan gerektirmiyor.” Mani tekrar yürümeye başladı. “Ancak, bu, artık bir amacım olmadığı anlamına geliyordu.”

Devon onun ardından hızla ilerledi, mercan yeşili halıların üzerinde ayakları ses çıkarmıyordu. “Neden sizi hayatta tuttu, sorması ayıp değilse?”

“Eğitimliydim, hukuk ve medya alanında bir geçmişim vardı. Weston, yazı gerektiren herhangi bir şeyde beni kullanmak için hayatımı bağışladı. Kendi yapamadığı tek şeydi bu. Arkadaş olduğumuzu söylemiyorum –bu var olan güç dinamiği ve bana halihazırda yaptığı şeyler göz önüne alındığında imkânsız olurdu– ama birbirimizi anlıyorduk. Soğuk bir adamdı ama kendi tarzında gerçekten zekiydi.”

“O kadar da değil. Zekâ, kitapyiyenler için kolay bir şey.”

“Saçmalık” dedi Mani kınayarak. “Bilgi, zekâ değildir. Bilgisayarlar da tüm kitapları içeriyor ama hâlâ zeki olarak kabul edilmiyorlar henüz. Veri deposuna sahip olmak bir şeydir, kullanmak ise tamamen farklı bir şey. Hatta yaratıcı bir şekilde *kullanmak* daha da farklıdır. Weston her ikisini de yapabiliyordu.”

“Bu şekilde düşünmemiştim.” Devon kendini zeki olarak görmüyordu. Özellikle de Mani bunu böyle ifade ettiğinde.

“Neyse, toplamda on altı yıl boyunca Weston’ın yazmanı oldum ve bu süre zarfında türünüz hakkında inanılmaz mik-

tarda şey öğrendim.” Dudaklarından kendisini aşağılayan bir gülümseme gelip geçti. “Zihinyiyenlerin tarihini anlatan bir kitap yazıyordum ama nihayete varır mı, varmaz mı bilinmez. Killock yayımlamama izin verse bile, kim içindeki herhangi bir şeye inanır ki?”

“Bu inanılmaz bir hikâye” dedi Devon içtenlikle. “Gücü ele geçirdiğinde Killock’la da anlaşma yaptınız mı?”

“Killock, Weston ve diğer kitapyiyenleri uzaklaştırdıktan sonra onun liderliğini kabul etmeye razı olduğum sürece beni bağışladı.” Eğer Mani böyle zayıf bir varoluşu stresli buluyorsa da bunu göstermiyordu. Belki de avcılarla dolu bir evde kendisini gizlemekte ustalaşmıştı.

“Killock size çok güveniyor gibi görünüyor.”

“Kullanışlıyım... Şimdilik...” Mani durumun değişebileceğini ima eden bir tonla kabul etti. “Tıpkı diğer Zihinyiyenler gibi Killock da yazabiliyor ancak yasal anlamda var olmuş biri değil ve dünya hakkında deneyimi de yok. Ben, öte yandan, bu ülkenin gerçek bir vatandaşıyım, kişisel belgelere sahip olduğum için banka hesapları oluşturabilir ve benzeri şeyler yapabilirim, oysa Killock bunlara sahip değil. Ayrıca Ravenscar hesaplarını, ne kadar kısıtlı olsalar da, yönlendirmelerine ve ilaç tedarikçileriyle iletişim kurmalarına yardımcı oluyorum.”

“O zaman ilaçlara giren bileşenleri ve aynı zamanda ilaçların nerede tutulduğunu biliyorsunuzdur” dedi, etrafına baktı; kimse yoktu. Bu ev Ravenscar’ların sayısının dört katı kadar insanı rahatlıkla barındırabilirdi; bu yüzden içindeki on beş kişiyle ev neredeyse boş sayılırdı. “Çünkü Killock size ayak işlerini ve kayıt tutma görevlerini yaptırıyor. Doğru mu?”

“Bu bilgi sizin için ilgi çekici mi Bayan Fairweather?” Mani tekrar yavaşladı, yakınlaştı. “Sormanızın özel bir nedeni var mı?”

“Oğlumun hayatta kalmak için ona ihtiyacı var. Cai’yi yaşatmak istiyorum.” İhtiyatlı bakışına kendi sert bakışıyla karşı-

lık verdi. “Malzemeleri bildiğim takdirde, belki de kendi ilacı-
mı yapabilirim.”

“Bu bilgiye sadece buradan ayrılmayı düşünüyorsanız ihtiya-
cınız vardır.” Mani gözlüklerini düzeltti. “Acaba Traquair’dan
ayrılmayı mı düşünüyorsunuz?”

“Siz ayrılmayı düşünmüyor musunuz?” Aynı şekilde cevap-
ladı. “Sizi şapelde gördüm. Zihinyiyenler arasında sıkışıp kal-
dığınız yirmi iki yılın insanlar için nasıl bir şey olduğunu ha-
yal edemem ama işlerin, Killock’un darbesinden bu yana daha
kolay veya daha iyi olmadığını görebiliyorum. Ve *evet*, burada
kalmak istemiyorum. Üstelik ben neredeyse onlardan biriyim.”

“Kolaylaşmadı. Bu konuda haklısınız” dedi, sesinde buruk
bir tını vardı. “Ama ayrıca altmış beş yaşındayım, romatizmalı-
yım, şeker hastasıyım ve hızlı hareket etmemi zorlaştıran zalim
bir yara aldım. Bu tür şeyler hakkında gerçekçi olmalıyız.”

Devon başparmaklarını kemer halkalarının içinden geçirdi.
“Neyse, ben daha genç, sağlıklı, çabuk hareket eden biriyim ve
elimde belirli kaynaklarım var. Belki birbirimize yardımcı ola-
biliriz.”

Mani bir adım daha yaklaştı, neredeyse omuz omuzalardı.
“Peki, Bayan Fairweather, nasıl?”

“Ne kadar Kurtuluş sakladığınıza bağlı.”

Güldü. “Ne kadar ihtiyacınız var?”

“İdeal olarak Cai’nin geri kalan ömrü için yetecek kadarına
ama verebileceğiniz her şeyi kabul ederim.”

Eski gazeteci bastonun üstüne ellerini koydu, düşünceli bir
şekilde bir müddet dinlendi. “Büyük bir bavulu doldurursak, bu
bir kişinin on yıllık ihtiyacını karşılar diye düşünüyorum. Haplar
küçük. Birkaç hafta bekleyebilirsiniz daha fazlasını alabilirim.”

Bekleyemezdi. “On yıllık bir miktar iyidir. Yarın elimde ol-
ması gerekiyor.”

“Yarın mı?” Mani’nin gözleri şaşkınlıkla açıldı, kendine

hâkimiyetini kaybetmişti. “Bu kadar çabuk mu gidiyorsunuz?”

“Kurtuluş’u aldığım an gidiyorum.” Ve Hester ile konuşmak için bir şans daha bulduktan sonra diye düşündü sessizce. “Yarın akşamdan önce gitmem gerekiyor. Yardımcı olabilir misiniz?”

“Sanırım yardımcı olabilirim, evet.” Mani ağırlığını diğer ayağına verdi, yorgun bacağını biraz dinlendirdi. “Yarın Kurtuluş stoklarında bir sayım yapacağım. Bu, şüphe uyandırmadan ihtiyacınız olanı temin etmemi sağlar.”

“Ve malzemeler hakkında bana verebileceğiniz herhangi bir not” diye bastırdı. On yıl yetecek ilacın yanında malzemeleri ve süreçleri not şeklinde alırsa, tedaviyi çözmek için yeterince zamanı olacaktı.

Ancak Mani aptal değildi. “Bana ne kazanacağımı tekrar hatırlatın lütfen” dedi. “Şimdiye kadar sizden bir güvence duymadım Sayın Fairweather.”

“Buradan bir araba, İrlanda’ya kadar refakatçi eşliğinde feribot yolculuğu. Her adımda güvenlik ve korumayı ben sağlayacağım” dedi Devon.

“Ah, demek İrlanda... Evet, iyi bir seçim. Peki yanımızda başkaları olacak mı?”

“Güvendiğim arkadaşlarım, bizi onlar alacak” dedi Devon. “Belki Hester. Emin değilim.”

“Ah, Hester mı?”

“Eğer gelirse” dedi Devon. “Emin değilim.”

“Hester ha? Acaba şey yapar mı?” Mani bir an düşündü, hâlâ bastonuna dayanmış şekilde dikiliyordu. “Beni yarın akşam bira fabrikasında bulabilirsiniz” dedi sonunda. “Saat yedide. Kesinlikle vaktinde orada olacağım ve sizden de aynısını beklerim.”

“Orada olacağım.” Elini uzattı.

Mani kısaca elini sıktı. “Ne kadar güzel bir anlaşma oldu” dedi hoşnut bir şekilde, hava durumunu tartışıyorlarmış gibi. “Sayın Fairweather, gelin. Oğlunuz sizi bekliyor.”

PRENSES PRENSİNİ ARIYOR

ON SEKİZ AY ÖNCE

Ardından prenses saçını topladı, çizmelerini giydi ve bin kürkten oluşan ceketini giydi. Sessiz, karlı karanlığa adım attı. Bütün gece yürüdü.

– Charlotte Huck, *Prenses Tüytöpu*

Camelot'ta sekiz uzun ay geçirdikten sonra, Devon nihayet “özgürdü”. Ayrılmasına izin verilmişti.

Yayalarla aynı hizadaki kaldırımlarla çevrelenmiş çukurlu asfalt, penceresinin önünden geçiyordu. Bir yıl önce, bu manzarayı görmek onu heyecanlandırırdı. Şimdi onların arasında sürekli yaşama fikri, en yakındaki kanalizasyon ızgarasına girmek ve bir daha asla çıkmamak istemesine neden oldu.

“Sizi istasyona bırakacağız. Oradan kendi yolunuzu bulabilirsiniz.” Ramsey, Oxford'daki sakin trafikte Volkswagen minibüsü sürüyordu, Devon kardeşinin motosiklet dışında herhangi bir şey sürdüğünü ilk kez görüyordu. “Taşıdığın nakit yıllarca yetecek kadar.”

“Yıllarca mı?” Eğitimleri boyunca işin sadece birkaç hafta alacağını ima etmişti. “Beni gerçekten yıllarca burada mı bırakacaksınız?”

“O kadar uzun sürmez. En fazla bir yıl.” Bu onu hiç rahatlatmadı.

“Co się dzieje?”¹⁸ diye fısıldadı Cai yan koltuktan. “Gdzie jesteśmy?”¹⁹

“Ne dediğini anlamıyorum” dedi Devon, arabaya bindiklerinden beri üçüncü kez.

Cai’nin altdudağı titredi, Devon iç geçirdi. Oğlu sekiz ay boyunca şövalyelerin giderek azalan Kurtuluş stoklarıyla yaşamıştı, zihni bir bebeğinkine eşdeğerdi. Devon, Ravenscar’ları bulana kadar başka ilaç olmayacaktı. Seyahate hazır hale getirmek için oğlunu Ramsey’nin isteği üzerine temin edilen bir yabancıyla beslemişti.

“Kuralları hatırla” dedi Ramsey, zaten yemek yemesi için ona bir dizi kural kâğıdı vermemiş gibi, bir omzunun üzerinden. “Her on dört günde bir ara beni, rapor edecek bir şeyin yoksa bile. Rapor vermek için yirmi dört saatten fazla gecikersen, o cihazı patlatırız.” Sarı ışıpta tek eliyle direksiyonu salladı, kucağında duran postacı çantasını gösterdi. “Ravenscar’ları bulursanız veya plan değişirse daha önce ara. Şövalyeler tarafından verilen telefonunu ve şarj cihazını güvende tut. Diğer Ailelerle veya insanlarla iletişim kurmayın. Biriyle konuşmaya teşebbüs ederseniz, tüm desteklerimizi geri çekeceğimizi ve Cai’yi patlatacağımızı bil.”

“Ne harika amcasın ama!” Aike’dan iyi öğrenmiş, diye düşündü Devon.

“Teşekkürler, uğraşıyorum işte. Unutma, şehirde şövalyeleri görürsen yeni bir yere taşınman gerektiğinin işaretidir. Başka sorun var mı?”

“Evet, lanet olası bir sorum var. Oğlum artık İngilizce konuşmuyor. Ne yapmam gerektiğini biliyor musun?”

Ramsey gözlerini devirdi. “Lehçe bir kitap yesene, aptal. Bu bizim için pek zorlu bir engel değil.”

18 (Leh.) Neler oluyor? (ç.n.)

19 (Leh.) Neredeyiz? (ç.n.)

“Dille alakası yok bunun. Kendisinin başka biri olduğunu sanıyor!”

“Bu çok yaygın bir durum.” Volkswagen, çukurların üzerinden tekerlekleri tıkırdatarak istasyona keskin bir dönüş yaptı. “Kurtuluş’u olmayan bir zihinyiyenin yaşamına hoş geldiniz. Eğer Matley olduğunu sanmıyorsa, kendini şanslı say.”

“Şanslı...” Yineledi. “Tabii ya.”

“Seni rahatsız ediyorsa, o zaman huysuzlanmayı bırak ve ona mideye indirebileceği taze bir av bul” dedi, sinirliydi. “Küçük çocuk vermeni tavsiye ederim, mümkünse. Daha az bunalıma meyilli olur ve anıların birikimini biraz daha uzun süre erteleyecektir. Ayrıca, onları yakalamak daha kolay.”

Tanrım, diye düşündü Devon ve kendisini kötü hissetti. Acaba Ramsey, onu yeni birini avlamak zorunda bırakmak için kasıtlı olarak Cai’ye rahatsız edici bir insan vermiş olabilir miydi? Yapmış olsa şaşırtmazdı onu.

Kardeşi geçici olarak bir yere park etti, motoru kapattı. “İşi batırma. Yakında senden haber alacağım.”

Devon emniyet kemerini, ardından kapıyı açtı ve yavaşça ayağa kalktı.

Dünya bunaltıcıydı. Arabalar midye gibi kümelenmişti. Havada egzoz dumanı ve ter kokusu vardı. İnsanlar bir karmaşa halinde birbirinden farklı varış noktalarına doğru bir akıntı misali, düzensizce ilerliyordu. Kendi varlığından uzak ama bir o kadar da yakın somut yaşamlar. Ve bedenler.

Hayatı boyunca sadece bir avuç insan görmüştü: Çoğunlukla da uzaktan. Şimdi ise her yerdeydiler; etten, görgüsüz, gürültülülerdi. Yedikleri hayvanlar ve bitkilerin kokusunu taşıyorlardı. Ne kadar çok insan.

Cai dışarı çıktı, elini Devon’ın eline kaydırıp ve yanma yaptı; Devon oğlunun elini temkinli bir şekilde sıktı. Belki o da bu yeni ortamı kendisi kadar kafa karıştırıcı ve kirli bulmuştu.

“İlerle” dedi Volkswagen’in içinden gelen sinirli ve neredeyse anlaşılmaz bir ses. “Burada uzun süre kalamam.”

Kirlilikle dolu havadan bir nefes aldı. “Burada nasıl yaşanacağını bilmiyorum.”

“Aptal olma. Aylarca süren bir eğitim aldın, halledeceksin.” Ramsey eğildi, kapıyı çekti ve geri gitmeye başladı. Her ne kadar hoş olmasa da Aile aşinalığının son kalesi de yitip gitmişti. Saniyeler içinde yok oldu, yalnız kaldılar: Bir oğlan ve bir kadın, ikisi de insan değil ve kayıp. Trafik bir tarafta gürledi, trenler diğer tarafta ilerledi. Her nefes kirlilikle doluydu.

Devon’ın okuduğu, yediği ya da deneyimlediği hiçbir şey onu bunların hiçbirine hazırlamamıştı. Ramsey’nin, adamları Ravenscar’ların izini ararken zaman geçirmek için verdiği derslerden ve basılı kâğıtlardan ibaret olan eğitimi bile. Bilgi ve detaylar gerçeği yansıtmıyordu. Peri masalları onu evliliğe nasıl hazırlamadıysa, Ramsey’nin talimatları da onu bu ortama aynı derecede hazırlayamamıştı.

“Bojë się Devon”²⁰ dedi Cai, hıçkırarak. En azından adını biliyordu.

“Hiç İngilizce hatırlamıyor musun?” diye sordu milyonuncu kez, şövalyelerin onu gözünün önünden ayırmalarına izin vermemiş olmayı dileyerek. “Almanca? Alman peri masalları okudum. Sprichst du Deutsch?”²¹

“To nie jest moje ciało”²² dedi, büyük koyu gözleri dolarken. “Powiedz mi, dlaczego mam to ciało?”²³

Almanca buraya kadarmış, o zaman. Keşke peri masalı seçimleri daha geniş kapsamlı olsaydı ve biraz da Doğu Avrupa edebiyatını içerseydi.

20 (Leh.) Korkuyorum Devon. (ç.n.)

21 (Alm.) Almanca konuşabiliyor musun? (ç.n.)

22 (Leh.) Bu benim bedenim değil. (ç.n.)

23 (Leh.) Söyle, neden bu vücuda sahibim? (ç.n.)

“Her şey iyi olacak” diye yalan söyledi Devon ve gözyaşlarını başparmağıyla sildi. Bir teyzesi ona ilk düğününün gününde böyle demişti ve o da yalandı. “Bir gezi yapacağız. Eğlenceli bir yolculuk.”

Gözyaşları durmadı. Easterbrook Malikânesi veya şövalyelerin üssü dışında hiçbir yere gitmemişti ve ilk beslenmesi hafızasını rahatsız edici bir şekilde sarmıştı. Cai korkuyor ve acı çekiyordu.

Sıkıntı içindeki bir zihinyiyen çocuğu nasıl yatıştırırdınız? Ona bir lolipop alamazdınız, öyle değil mi? Bebekken onu yatıştırmak için emzirirdi ancak artık büyümüştü ve Devon’ın sütü de uzun zaman önce bitmişti.

Bu olay Devon’a, Cai veya başka kimseye nasıl anne olacağını bilmediğini acı bir şekilde hatırlattı. Çocuklarını çoktan bırakmış, ebeveynlik rolünü bir malikâne dolusu teyzeye teslim etmiş olması gerekiyordu. Şimdiyse bilinmeyen sularda yelken açıyordu.

Şu anda onu ağlamaktan nasıl alıkoyacağım bile bilmiyordu. Ona oyuncak veya dikkatini dağıtacak bir başka şey mi almalıydı? Yapabileceği, okuyabileceği, dikkatini çekebileceği bir şey. İyi ebeveynlik miydi, kötü müydü bu?

Devon, gereklilik karşısında iyi ve kötü önemi olmadığına karar verdi. Oxford İstasyonu’nun dışındaki bir banka oturdu- lar, para dolu postacı çantasını karıştırmaya başladı.

Buruşmuş banknotları gözden geçirirken sadece Ramsey’nin onu almaya zorladığı parayı bulmakla kalmadı. Aynı zamanda üç peri masalı kitabı ve Jarrow’un küçük Game Boy’unu da buldu. Ya şövalyeler onu bu şeylerden mahrum bırakmaya bile uğraşmamıştı ya da sahte kaçışının daha gerçekçi görünmesini sağladığını düşünmüşlerdi.

“Hey” dedi Game Boy’u çıkartarak. “Bununla oynamak ister misin? Bir arkadaşım verdi.”

Cai ona bakmadı bile. “Mały chłopiec zniknął.”²⁴ Bacaklarını sıkıca sardı ve bankta ileri geri sallandı. “Nie, nie. Jestem teraz małym chłopcem!”²⁵

Devon konsolu açtı, ekran aydınlandı. Mario, müziği eşliğinde bir dizi piksel olarak hayata geldi. Arka plan, doğanın kaba bir taklidi olarak tasvir edilmişti.

Cai ürperdi ama konsolu gördüğünde biraz dikkati çekildi. Kafası karışmış gibi görünüyordu ve meraklıydı.

“Böyle.” Devon, Mario’nun hareket etmesini sağlamak için düğmelere bastı. “Prenses kaçırıldı ve sen onu kurtarmaya çalışıyorsun. Bu zıplamak için. Bu şeyler de seni öldürür. Bak, ben bu mantara çarpıp öldüm bile.” Sesinden pişmanlık akmaması imkânsızdı. “Ama öldüğünde geri dönebiliyorsun ve kazanana kadar sonsuza kadar deneyebilirsin.”

Nihai fantezi bu. Oyunlar, hatalarınızın kalıcı sonuçları olmadığı bir boyut sunar. Sadece bir kez olsun birileri hayatımın seviyelerini sıfırlayabilse, diye düşündü. Yapacağı değişiklikler. Kurtaracağı prenses.

Cai Game Boy’u tuhaf bir şekilde tutuyordu, parmakları aleli iyice kavrayıp tutmak için çok kısaydı. Biyolojik olarak böyle bir oyun için biraz küçüktü ama beslendiği kişi muhtemelen üç yaşından büyüktü.

“Ciekawy”²⁶ dedi ve oynamaya devam etti.

“Canım oğlum.” Devon onu kaldırdı. Oğluna sıkıca sarıldı, çocuk Mario’yu maksimum konsantrasyonla oynarken Devon neredeyse gülümsedi.

Anlamadığı bir dil konuşsa da, hatıraları tanımadığı başka bir ruhla karışsa da kokusu aynıydı: Sıcak, fındıksı cilt ve koyu buklelerindeki hafif testere talaşı kokusu. Onu kelimelerle te-

24 (Leh.) Küçük çocuk yok oldu. (ç.n.)

25 (Leh.) Hayır, hayır. Artık küçük bir çocuğum. (ç.n.)

26 (Leh.) İlginç. (ç.n.)

sellı edememiş olmasına rağmen, Devon ona hâlâ sıkı sıkı sarıldığını, hâlâ onu omzunda saklayabildiğini hatırlattı kendine. İkisi arasındaki bağ, Cai'nin beslenmesi yüzünden içinde bulunduğu psikolojik karışıklığa rağmen varlığını koruyordu. Şimdilik bu yeterliydi.

Devon Fairweather, hayatının yirmi yedi yılı boyunca ilk kez bir tren istasyonuna girdi; bir omzunda çalınmış nakit para dolu postacı çantası, diğer omzunda ise Cai vardı.

Duyuları yeni bir saldırı altındaydı: Küflü, eski, plastik valiz kokusu. İnsanların konuşmaları. Cep telefonuyla konuşan bir adam doğrudan ona çarptı, Devon hareket etmediğinde şaşkınlıkla geri dönüp baktı. Devon, adamın küfürlerini umursamadı. Neden nereye gittiğine bakmıyordu? Hareket etmeye devam etti.

Bilet almak, karmaşık bir askeri operasyon yürütmek gibiydi. Bilet gişesindeki görevli elli sterlinlik banknotlarla ödeme yapmasına kaşlarını çatı. Ne olmuştu ki? Hâlâ nasıl sayacağını bilmediği için parayı saymadı ve doğru platformu bulana kadar istasyonda garip bir şekilde dolaştı.

Sonunda tren geldi. Koltuklara yığılmak biraz rahatlama getirdi. İstasyona nazaran daha az insan vardı. Minderler yumuşaktı ve Cai bir süredir sessizdi. Game Boy'la oynuyor, sessizce Lehçe konuşuyor ve heyecanlı hareketler yapıyordu.

Camın dışında dünya kayıyordu, geleceği kendilerine çeken ve güneye doğru hareket eden bir dünya. Ramsey'nin listesindeki ilk temas noktasına doğru gidiyorlardı. Güney... Aynı zamanda Jarrow'un olduğu yer, diye düşündü sersemlemiş bir halde. Aile'den habersiz birbirlerine yardım edeceklerdi. Bu en iyi şansıydı.

O odaklanmaya çalıştıkça ihtimaller ondan kaçıyor ve trenin tekrarlayan hareketi onu uykulu bir hale getiriyordu. Soğuk camın üzerine başını koyduğunda Devon derin bir uykuya daldı.

Reading'e vardılar, burası Devon'ın ismini sürekli yanlış telaffuz ettiği bir şehirdi. İlk buldukları otele bir oda için ödeme yaptı. Otel trenden iner inmez neredeyse tam karşılarındaydı. Sonrasında Cai'yi kucağına alarak küçük ve rahatsız edici yatağa kıvrıldı. Uykusunu almasına rağmen hâlâ yorgundu.

Ramsey'nin ona insan dünyası hakkında öğretmediği çok şey vardı, muhtemelen kendi maruz kaldığı sınırlı deneyimlerden dolaydı bu. Devon, bir yabancıyla felaketle sonuçlanan ilk tokalaşmasından sonra fiziksel olarak insanlardan üstün olduğunu öğrendi. Ve zihinsel olarak okuduğu kitapların sayısı çok daha yüksekti. Kitap hafızası umduğu kadar kullanışlı değildi. Kültürel olarak yetersizdi ve eğitimi eksikti. Mağazalardan ürün satın alma süreci gibi basit şeyleri veya bir yerden bir yere nasıl ulaşacağını anlayabiliyordu. Ancak diğer şeyler onun için zorlayıcıydı.

Büyük tarihi ve güncel olaylar veya politika, hepsi duygusal bağlam veya ilgiden koparılmış, hissiz bir başlıklardı kafasında. Başbakan ne yapmıştı? Kraliçe kimi küçümsemişti? Hepsi belirsiz ve karmaşıktı.

Garip bir ülkede bir yabancı olarak bir hafta geçirdikten sonra, sonunda Jarrow ile nasıl iletişim kuracağını buldu.

Nakit para cebindeyken Cai'yi güvenli bir şekilde odasına kapattı. Video oyunu dükkânına inip *Tomb Raider: The Last Revelation* adlı oyunu aldı. Şaşkın kasiyere telefon numarasını Mors kodu olarak bir parça kâğıda yazması için ödeme yaptı, doğru yazıp yazmadığını dikkatlice kontrol ederken iletişim kâğıdını oyun kutusunun içine yerleştirdi ve postane binasına girdi.

“Üzgünüm ama bu adresi yazabilir misiniz? Ellerimi incittim ve bu paketi Londra'daki Gladstone Malikânesi'ndeki Jarrow Easterbrook'a göndermem gerekiyor. Ne? Hayır, posta kodunu bilmiyorum maalesef.” Karşısındaki adam dişlerini sı-

karak homurdandı. Devon talebini adam sonunda kabul edene dek tekrarlardı; sonunda görevli posta kodunu bulup hepsini yazdı. Devon, en iyi gülümsemesini takındı ve kalabalıklar arasından yavaşça otele doğru geri yürüdü.

Şimdi bir video oyunu, telefon numarasını Jarrow'a kadar taşıyacaktı. Mors kodu onu gönderen olarak tanımlayacaktı, başkalarına ipucu vermemesini umdu. Kimsenin Jarrow'un postasını karıştırmamasını beklemese de endişelendi. Elbette güvende olmak her zaman iyiydi. Sonra, eğer yapabilirse, onu arar, iletişim kurardı ve yeniden bağlantıları olurdu. Ona vaat ettiği gibi *yardım* ederdi Jarrow. Ve belki, sadece belki, Devon da ona yardım ederdi.

Ancak –döner kapıların arasından sızdığı anda– küçük bir ses kulağına fısıldadı: Onu son gördüğünden bu yana üç yıldan fazla bir zaman geçmişti, Cai'nin doğumu ve Matley'nin öfke dolu saldırısının ardından yaşanan kaos ortasında öfkeli Winterfield'lar tarafından uzaklaştırılmıştı.

O zamandan beri her şey olmuş olabilirdi. Belki Jarrow başka bir yere gönderilmişti veya sadece başka bir yere taşınmıştı. Şimdi zaten Vic'in yanındaydı; bu onun için yeterli olabilirdi. Haber gönderirse onu arayacağına inanıyordu. Umut ediyordu ancak buna sırtını dayamıyordu. Gerçekleşmeyebilirdi. Devon, üç ay mühlet verme kararı aldı, ardından durumu yeniden değerlendirecekti.

Bu arada, bulması gereken bazı Ravenscar'lar vardı.

NYCTERIS ATEŞBÖCEĞİNİ TAKİP EDİYOR ON İKİ AY ÖNCE

Nycteris ateşböceğini takip etti çünkü o da kendisi gibi çıkış yolu arıyordu.

– George MacDonald, *Photogen ve Nycteris'in Hikâyesi*

Ravenscar'ların izini sürmenin acımasız bir ders olduğu ortaya çıktı.

Ramsey'nin verdiği adrese göre birkaç eski uyuşturucu tedarikçisini takip etmek yeterince basitti. Şehrin bodrum katındaki dairelerine gitti, benzin dumanı ve durgun su kokuyordu. İçeride dört erkek vardı, yüzleri verilen tanımlamalarla eşleşiyordu.

Daha önce uyuşturucu veya diğer yasadışı ticaret yapan insanlarla konuşmamıştı ve yanlış bir şekilde onların konuşmaya veya ticaret yapmaya istekli olmayacaklarını düşündü. Aksine, onu bir fırsat olarak gördüler: Yalnız bir kadın, naif ve kararsız, mükemmel bir insan kaçakçılığı kurbanı. İsteklerine gülmeyi bitirdikten sonra Devon'ı yakalamaya çalıştılar.

İlk yumruğu bir adamın boynunu kırdı. İlk tekmesi başka bir adamın kaburgalarını ezdi. Diğer iki adam korku veren, öfke dolu saldırısının ardından birkaç dakika sonra yere yıkıldı. Mekândan kaçtı, kazara cinayet işlemiş olmaktan sersemlemiş haldeydi, buna *cesaret etmiş* olmaları bile onu küplere bindirmişti.

Daha sonra, soluk kiremitle inşa edilmiş evlerin olduğu sokaklardan geçerken, daha incelikli davranması gerektiğini fark etti. Tuhaf, somurtkan kadınların yasadışı depolara gidip gizli müşterilerin adreslerini istemeleri kimseye göre bir diplomasi şekli olarak kabul edilemezdi. Bu konuda deneyimi eksikti.

En azından denenecek başka isimler ve yerler vardı. Ancak ilk karşılaşma Devon'ı kötü bir şekilde korkutmuştu. Tekrar denemekten korkuyordu. Telefonu da çalmıyordu ve Jarrow'un sessizliği aklındaki başka bir yükü. Hemen bir sonraki kasabaya gitmeliydi.

Yine de bir şekilde günler, haftalara dönüştü. Bu arada Cai ile konuşabilmek için Lehçe bir dil kılavuzu, insanlarla konuşabilmek için de parlak dergiler, televizyon rehberleri, kültür veya siyasetle ilgili kitaplar satın aldı. Arada bir, plastik tadını hafifletmek için Jarrow'un öğrettiği gibi onları ketçapla yedi.

O günlerde Cai, açlıktan bitap düşmüyordu ve henüz bir sonraki kurbanı avlama rutinine başlamamışlardı. Birlikte saatler boyu sessizce parklarda veya ormanlarda yürüyerek küçük dünyalarını genişlettiler. Hâlâ yalnızdılar ama en azından sıkılmıyorlardı.

“Tęsknię za domem, ale to miejsce jest ładne”²⁷ dedi bir gün, Devon onun onayını duyduğu için rahatladı. Bu şehir kendi tarzında *güzeldi*.

Onu parklara götürmeyi düşündü ama çok riskli olduğuna karar verdi; yanlışlıkla dilini gösterebilirdi. Cai dilini iyi saklamıyordu, konuşurken bir şekilde dışarı süzülebilirdi. Bu tarz sorunlar yaşamamak için genellikle akşam veya sabahın erken saatlerinde, daha az insanın etrafında olduğu zamanlar dışarı çıkarlardı.

İnsanlar ise önceden öğrendiği kavramlara meydan okuyor-

27 (Leh.) Evimi özledim ama burası da güzel. (ç.n.)

du. Dış dünyadaki kadınlar, onun teyzelerinden veya kendisinden farklı giyiniyorlardı. Uzun keten etekleri kamusal alanlarda yoğun bakışlar çekmişti. Birisi bir keresinde ona tarihi yeniden canlandırma etkinliğinin bir parçası olup olmadığını sormuştu. Devon “Evet öyleyim” diyerek hızla oradan uzaklaşmıştı çünkü bu en güvenli cevap gibi görünüyordu.

Ara sıra dışarıdayken insanları izlerdi: Kendisine çok benzeyen ama aynı zamanda kendisi gibi olmayan kişilerden oluşan bu kalabalık topluluğu. Kadınların kot pantolon giydiğini ve kamusal alanda el ele tutuşmasını, erkeklerin diğer erkeklerle açıkça evlenmelerini izledi; Aile’dekiler gibi gizlice buluşmuyorlardı. Sevgilerini açıkça göstermeleri meraklandırı. Kimse- nin dikkatini çekmeden yabancıları inceleyebilmek için sık sık güneş gözlüğü takıyordu.

Bir yardım dükkânına gitti, bulabileceği en garip ve cesur kitapları satın aldı. Büyürken tüketmesine asla izin verilmemiş şeylerdi bunlar. Sonra bir hafta boyunca onları yedi.

Cinsiyet, cinsellik, inançlar ve ilişkiler sonsuz, karmaşık katmanlara ayrıldı. Dallanıp budaklandı. Büyüdüğü dar dilime kıyasla kitaplarda, hayatta ve etrafındaki dünyada çok çeşitli olmalarıyla onu büyülediler.

Kısa bir süre sonra yardım dükkânına geri döndü ve yeni kıyafetler satın aldı. Kot pantolonlar, koyu sloganlı tişörtler, ölü inek derisinden yapılmış bağcıklı ayakkabılar. Henüz neyi sevdiğini bilmiyordu ama öğrenecekti. Keten etekleri ve uzun elbiseleri attı. Kimse onları giymiyorsa o da giymemeliydi.

Aynı gün makas satın aldı ve banyo aynasının önünde durarak örgülerini kesti. Aynada ona bakan yansıma prenses değildi belki ama ona ait olan bir şeydi. Bu, ona vahşi bir memnuniyet verdi. Sahte bir ciltten kurtulmuş gibi hissetti.

Bu düşünce, hayatının başka bir haftası ardından telefonu çaldığında son buldu. Devon’ın kalbi çıkacak gibi attı ama ara-

yan yalnızca Ramsey'ydi. Utançla doldu ve aramayı yanıtlamak için düğmeye bastı.

"Aptal mısın lan?" Elektronik mesafe boyunca bile bir yılan gibi tıslamayı başardı. "Ne yaptığını sanıyorsun? Tatilini siktirme."

"Ben..."

"İnsan kadınlar gece iki buçukta küçük çocuklarıyla şehirde dolaşmazlar. Göze batar, garip görünürsün, hiçbir Ravenscar senin bir kilometre çevrene yaklaşmaz ve bir kitapyiyenden sana şehirde rastladığına dair raporlar aldım. Benim hayatımı ne kadar zorlaştırdığını biliyor musun?"

"Ne yapmam gerektiğini nasıl bilebilirim, onlardan biri değilim!" diye karşı çıktı, sonunda bir kelime konuşabilmişti. "Öğreniyorum, tamam mı?"

"Eh, daha hızlı öğren! Artık gece yürüyüşü yapma ve Reading'den hemen çık" diye bağırdı. "Bir kaçak gibi davranman gerekiyor dediysek öyle davran!"

Telefonu kapattı.

Devon cep telefonunu bıraktı ve siyah beyaz sessiz bir film izleyen Cai'ye baktı. Aramayı fark etmemişti ve neyse ki hâlâ İngilizce bilmiyordu.

"Gitmeliyiz" dedi, sözlük Lehçesiyle konuşuyordu. "Yeni bir şehre." Listesinde çok sayıda yer vardı.

Ertesi akşam, Devon ıslak ve somurtkan Cai ile birlikte sağanak yağmurun altında bir otobüse bindi. Ön tarafta oturuyorlardı çünkü anlayamadığı bir nedenle diğer insanlar arka koltukta oturmayı tercih ediyor gibiydi. Devon ise daha geniş manzarayı seviyordu.

Reading uçup gitti, kırmızı tuğla binaları ve üniversite öğrencilerinin kalabalığı, artan kasvet içinde, geride kaldı. Devon telefonunu kucağına yerleştirerek kirli pencerelerden dışarıyı izledi.

“Głodny.”²⁸ Cai, karnına bastırdı. “Głodny Devon.”

Devon kaşlarını çattı. “Biliyorum canım. Sana bir şeyler getireceğim. Çok yakında.” Cai’nin açlığından korkuyordu, yemesi için birini yakalamak konusunda nasıl ilerleyeceğini bilmiyordu. Fikir ona endişe dolu anlar yaşattı. Ramsey çocukları önermişti. Bu fikir onu hasta ediyordu. Gerçekten ama gerçekten çaresiz kalana dek bunu yapmamaya karar verdi.

O halde nasıl seçim yapacaktı? Belki de Cai’yi sözde “istenmeyen” insanlarla besleyebilirdi: Katiller, hırsızlar ve tecavüzcüler. Jarrow’un çizgi romanlarındaki kara kara düşünen kahramanlar gibi bir tür kanunsuz yasa uygulayıcı, insanları temizleyen biriymiş gibi davranırdı.

Ancak her bir insanı yemek Cai için de oldukça etkileyici olacaktı ve Ramsey’nin bunun *normal* olduğunu belirtmesi onu fena halde korkutmuştu. Oğlunun sapkın ya da kaba birini tüketmesine neden olmaktan ve onun zihinsel yozlaşmasına yol açmaktan korkuyordu. Cai’nin akıl sağlığı ve zihinsel sağlığı için iyi insanları seçmesi gerekiyordu.

Bu başlı başına bir ikilemdi. Kim iyiydi, hatta yeterince iyi olan var mıydı? İyilik ne anlama geliyordu? Nasıl değerlendirilirdi? Peki oğlunun hatırı için bulabildiği en nazik ve en tatlı yabancıları seçmesi onun hakkında ne söylerdi? İyi insanları yiyerek “iyi” insan olursa, bütün bunların ahlaki tarafıyla mücadele etmek zorunda kalmaz mıydı?

Bu türden birçok seçimin ilki olacaktı. Zor olmasından nefret ediyor fakat kolaylaşmasından da korkuyordu.

Belki de “normal” yabancılar işe yarardı, sıradan insanlar... Sıradan yaşamlar sürenler. Sıradan bir insanın nasıl olduğuna dair bir fikir oluşturmaya çalıştı ve sadece peri masallarındaki köylüler veya eski İngiliz klasiklerindeki hizmetçi kadınlar

28 (Leh.) Acıktım. (ç.n.)

geldi aklına. Daha da rahatsız edici bir şekilde, öldürdüğü dört uyuşturucu satıcısını düşündü.

Deneyimlerinin kısıtlılığı onu şaşkına çeviriyordu: Korunaklı bir imtiyazlılık ve hayat boyu istismarın çarpık bir kesişimi. Okuduğu tüm kitaplar ve yeni deneyimlerine rağmen, Aile önyargıları parametrelerini sınırlıyordu.

Nycteris gibi, diye düşündü ve irkildi.

Hâlâ bir kopyasını taşıdığı *Photogen* ve *Nycteris'in Hikâyesi* adlı eski bir peri masalı vardı. Ana karakteri zalim bir cadı tarafından büyütülmüş olan, bir kalenin altındaki mağarada yaşayan genç bir kadındı. Kız sadece karanlığı biliyordu ve o zamanlar çocuk Devon için bu çok büyük bir sorun gibi görünmüyordu.

Ama genel fikir, Nycteris'in dünyasının dar olduğuydu: Mağarasındaki lambanın bir güneş olduğunu ve evrenin sadece küçük bir dizi odadan ibaret olduğunu düşünüyordu. Toplum hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve çok az kitabı vardı. Kitapyiyen kadınlar için tanıdık bir durumdu.

Bir gün Nycteris, rasgele bir ateşböceğini takip ederek mağarasından kaçtı. Kendisini kalenin bahçesinde buldu. Ancak hikâyedeki tepkileri tuhaftı ve beklenmedikti. İlk defa ayı gördüğünde, Nycteris onun büyük bir lamba olduğuna karar verdi, mağarasındaki lambaya benziyordu çünkü. Gökyüzünü gördü ve aynı şekilde başka türden bir çatı olduğuna karar verdi. Ufka baktığında sınırsız bir dünya görmüyordu, sadece daha uzak duvarlara sahip başka bir oda olarak algılamıştı burayı.

Dışarı kavramı Nycteris gibi biri için var olamazdı. Onun yetiştirilme tarzı, ona çoktan çizilmiş çizgiler boyunca düşünme izni veriyordu.

Hikâyenin karmaşıklığı çocuk Devon'ı şaşırtmıştı ama şimdi onu yeterince iyi anlıyordu. Gerçek şuydu ki Nycteris asla sahiden kaçamamıştı. Hatta, bir prensi ve kalesi olmuştu, zalim

cadı da masalın sonunda ölmüştü. Ama Nycteris mağarasını asla terk edememişti çünkü mağara onun zihnindeki bir yerdi, gerçekliği düşünme şekliydi.

Bu tür prensesler kurtarılamazdı.

Otobüste uyumadan önce Devon'ın son düşüncesi, hikâyeyi yanlış anlayıp anlamadığı oldu. Belki de *herkes* mağarada yaşıyordu ve Nycteris bunu anlayacak kadar zeki olan tek kişiydi.

Otobüs, Devon'ın telaffuzunu karmaşık bulduğu başka bir kasaba olan Eastleigh'e geldi. Yediği haritalara rağmen coğrafya bilgisi kısıtlıydı.

"Głodny"²⁹ diye yalvardı Cai, istasyondan çıkarken; dışarıda neredeyse sel getirecek kadar yağmur yağıyordu. "Głodny, głodny, głodny!"

"Çok yakında sana yiyecek getireceğim." Devon onu sıkıca sardı, Cai kulağına yaklaştığında şaşkınlıkla sarsılarak geri çekildi.

Ona birini bulmalıydı. Çok daha önce. Ama "av" yapma fikri ona dehşet veriyordu, hazır değildi. Asla hazır olmayacaktı.

Ama Cai açlıktan ölüyordu. Zamanı tükeniyordu.

Başka bir otel buldular. Neden her şey bu kadar pahalıydı? Daha ucuz bir çözüm olmalıydı. Onu yine sadece Game Boy ve televizyon ile yalnız bıraktı. Oğlunu besleme zamanıydı. Bir şekilde yapmalı, başarabilmeliydi. Tesadüfen, Devon henüz blok başına bile gitmeden önce ilk kurbanını buldu. Sokaktaki sarhoş, yaşlı bir adam, onun arkasından sallanmaya başladı, içki için beş liran var mı diye sordu ve "*Hey hey, nereye gidiyorsun, kızım, uzun bacaklı? Buraya baksana*" dediğini duydu.

Devon durdu, geri dönüp ona baktı. "İyi bir insan mısın?" Ve sonra, bu yeterince özgün gibi görünmediği için ekledi:

29 (Leh.) Acıktım. (ç.n.)

“Kibar mısındır?”

“Ha?” Gözleri çok viski içmekten kızarmış olan adam şaşkınca baktı. “Eğer evet dersem, bu uzun kız bana bir beşlik verir mi?”

En az altmış yaşında olduğunu tahmin etti. Tam bir ömür yaşamış olacak kadar.

“Evet, tabii ki, seni evime götüreceğim ve bir beşlik vereceğim. Tabii eğer evet dersen.” Teklifinden neredeyse anında pişman oldu. Ne demek istediğini yanlış anlayacağından ve Devon’ın duymak istediği şeyi söyleyeceğinden emindi.

Ama adam, soruya ciddi bir şekilde düşünerek cevap verip Devon’ı şaşırttı. Yağmur sıkıntılı bir şekilde çiselemeye başladı ve adam durdu, düşündü; biraz üzgün, çokça da sarhoştı.

“Gençken iyi olmak istedim” dedi nihayet. “Daha gençken. Annem benim iyi bir adam olmamı isterdi. Ama iyi olmak zor, felaket zor. Hayat devam ediyor ve durup durup sana vuruyor.”

“Öyle ya.” Devon gözlerinde beklenmedik bir ısınma hissetti. “Hadi, yağmurda kalma. Yatağımı teklif etmiyorum ama sana bir içki ve biraz nakit para veririm, tamam mı?”

Bir yaşam işte bu kadar basit ve kolayca verilebiliyordu. Eğer utanç açık bir yara olsaydı, adamın elini uzatması tuz ve limon olurdu.

Devon onu karnı aç olan Cai’ye getirdi, sonra kendini banyoya kilitleyip otel havlularına kafasını gömerek ağladı, oğlu doyana kadar dışarıda bekledi. Parmaklarıyla kulağını kapıyordu. Jarrow ararsa diye de telefonu dizlerinin üzerindeydi, her zamanki gibi.

Aramadı. Cep telefonu sessiz, hareketsiz ve onun dualarına kayıtsız halde duruyordu, tıpkı insanların uzaktaki sayısız tanrıları gibi.

Sonunda odanın her yeri sessizliğe gömüldü.

Devon kalktı ve sığınağından çıktı. Onu dağınık bir sah-

ne karşıladı. Düşmüş çarşafı ve battaniyeler. Devrilmiş bir sandalye. Cai, yaşlı adamın soğuyan bedeni yanındaki dağınık yatakta uyuyakalmıştı. Tüm bu karmaşanın ortasında huzurluydu.

Bunlar, Devon'ın dikkatli olmayı, *devam eden polis soruşturması* ifadesinin geride bıraktığı kurbanlarla ne gibi bir ilgisi olabileceğini öğrenmeden önceki günlerdi. Sadece cesedi banyoya taşıdı ve tuvaletin yanına yasladı. Adam beslenme sırasında ölmüştü.

Yarının sorunuydu bu. Keder onu yorgun düşürmüştü, uyumaya ihtiyacı vardı.

Aynı gece, tek kişilik yatağa sıkışmışken, Cai kolu üzerinde uyuklar halde onunla konuştu.

“Hiç kimseye zarar vermedim” diye mırıldandı. “Sadece biraz. Sadece sinirlerimi bozduğunda. Lanet polisler, her zaman kadının tarafını tutuyorlar. Tanrım, onu seviyordum ama ona iyi gelmiyordum. İyi bir adam olabilirdim, sadece sevmeydim.” Döndü. “Karım senin gibi ağladı. Ama sana bir şey yapmadım, sadece ona yapmıştım. Sen neden ağlıyorsun uzun kız?”

“İyi olmak çok zor” dedi Devon dişlerini sıkarak. “Hayat beni yakamdan tutmaya devam ediyor, bana vuruyor.”

“Gerçekten de öyle” dedi oğlu ve sıkıntılı, korkunç bir an için Cai ölmüş, vücudu beslendiği yaşlı adamın ruhu tarafından işgal edilmiş gibiydi. Ama sonra daha belirgin bir aksanla, “İyi geceler Devon. İngilizceyi tekrar bildiğime çok sevindim” dedi.

“İyi geceler canım” dedi, annelik konforunun kurumuş bir anısından çıkan sözleri nefes nefese çıkardı. “İyi uykular.”

Cai veya şimdi her kimse, uykuya daldıktan çok sonra bile her şeyin ağırlığı ikinci bir ten gibi üstüne çöktü, nefes almasını veya hareket etmesini neredeyse imkânsız hale getirdi.

Sadece gidebileceği geldi aklına. Kalk ve yürü. Birkaç gün sonra Ramsey o bombayı patlatırdı ve Cai artık olmazdı. Bu arada kendisi de hızlı bir şekilde, tek başına, maceraların içine doğru ve sonunda serbest bırakılmış bir şekilde uzaklaşırdı...

Pusula göğsüne kayd, soğuktu. Kavrayış, sinirlerini adeta bir kova suyla yıkadı. Cai'yi terk etmek bir seçenek değildi. Cesusur ol, dedi kendine. Nefes al, nefes ver; dayan.

Pusulayı sıkıca sıktı. Önemli olan amacına odaklanmaktı. Ramsey, Aike amca, Matley ve diğerlerinin kazanmasına izin vermemek; halihazırda Salem'e yaptığı gibi Cai'yi de bırakmamak.

Odaklan.

Jarrow'u bul.

Planını yap, onu kendi tarafına çek.

Lanet olası Ravenscar'ları bul.

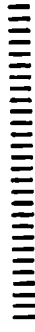
Cai için ilaç çal.

Ve sonra...

Otel odasının sessiz karanlığında telefon çalmaya başladı, titreşimler yüzünden komodinin üzerinde sallandı. Cep telefonunu almak için hamle etti, kapağını açtı.

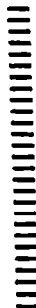
Bilinmeyen bir numara, tanıdık olmayan bir alan kodu kullanıyordu. Kalbi çılgın bir ritimde atıyordu. "Merhaba?"

"Benim" dedi. Yorgun, bitkin, ince ve şüphesiz Jarrow Easterbrook. "Paketini aldım ama burada uzun süre konuşamam. Brighton'a ne kadar uzaktasın?"

BÖLÜM 5

ÖĞLE VAKTİ

GRENDEL³⁰ VE ANNESİ**GÜNÜMÜZ**

Belki her canavar, dünyayı değiştirmek için yaratılmış bir mucizedir.

– Maria Dahvana Headley, *Saf Eş*

Cai'nin seçtiği oda, Devon'ın Fairweather Malikânesi'nde gençken kaldığı odayı hatırlatan büyük, süslenmiş bir alandı. Hint meşesinden rafları ve solmuş, büyük gözlü insan resimleri, dört direkli bir yatak ve etrafa saçılmış mobilyalarla doluydu. Şöminede ateş yoktu ve eskiden canlı olan duvar kâğıtları soyulmuş ve dökülmüş, yükselen rutubet yüzünden hafifçe beneklenmişti.

Cai yatakta oturuyordu, bağdaş kurmuş ve sırtını ona dönmüş, bir şeye eğilmişti. Devon, onun Game Boy olduğunu düşünmüştü, ta ki yanındaki küçük konsolu görene kadar.

“Hey.” Kirli ayaklarıyla ahşap zemini geçti ve oğlu yanına çöktü. “N’aber?”

Cai döndü ve öyle bir düşmanlıkla, öyle bir öfkeyle baktı ki Devon aniden durdu.

“Biri sana mesaj atıyor” dedi. Ve ona Killock ve Hester ile konuşmak için geride bıraktığı telefonunu uzattı.

Yeni mesaj, simgesini gösterdi. Üç mesaj. Hepsi de Ramsey'den.

30 Anglosakson destanı Beowulf'taki üç düşmandan biri. (ç.n.)

“Bu benim.” Aptalca bir savunmaydı. Ondan telefonu almak için uzandı. Ancak Cai geri çekildi ve telefonu kendine yaklaştırdı. “Telefonun çaldığını duydum, bu yüzden kontrol ettim. Kime mesaj atıyorsun? Bunu sadece Ravenscar’ların tedarikçilerini bulmak için kullandığını düşünüyordum.”

Cesaretiyle birlikte Devon’ın sesi de kaybolmuştu ve yer yarılsa da içine girsem diye geçirdi içinden. İtiraf anının bu şekilde geçmesini istemiyordu. Devon’ın hayatı boyunca karşılaştığı tüm tehlikeler bir yana, bu onun şu ana kadar korktuğu en büyük tehlikeydi. “Benden neden saklıyorsun?” Sinirlenmeye başlamıştı, yavaşça boynuna doğru yayılan bir kızarıklık vardı. “Sana güvenebileceğimi ve beni destekleyecek tek kişinin sen olduğunu düşünüyordum! Sana kim mesaj atıyor?”

“Bunun uzun ve karmaşık bir açıklaması var” dedi kendisine bile zayıf gelen bir ses tonuyla.

“O zaman açıkla!” Koyu kıvrıcık saçlarının altından ona öfkeli bir şekilde baktı. “Herkesi bir şey hakkında kandırıyorsun ve buna bıktım. *Sana kim mesaj atıyor?*”

“Kardeşlerimden biri” diye homurdandı, sonra ağzını kapatmak için her iki elini birden ağzına koydu çünkü ona bağırarak istememişti. Uzun, çatışmalarla dolu bir günün gerginliğini yansıttı.

Cai’nin düşmanlığı şoka dönüştü. “Kardeşlerin mi var?”

“Ee tabii ki” dedi bitkin bir şekilde. “Bir malikânedeki herkes birbiriyle akrabadır, yani bütün Fairweather erkekleri benim kardeşlerim veya amcalarımdır.” Veya babası.

“Ama hiç bahsetmedin onlardan!”

“Hayır, bahsetmem de.” Devon burnundan nefes verdi. Ramsey ile olan çocukluk maceralarını veya tavşanlar ve tilkilerle dolu fundalıkla kaplı tepelerden bahsetmemişti. Yasaklı kütüphane kanatlarına girmek veya surlara tırmanmaktan... Aileler, Cai için sadece onu sürekli kovalayan karanlık bir korku idi. “Haklısın. Senden bazı şeyleri sakladım.”

“Ne boklar gizledin?”

“Hey! Laflarına dikkat et.”

“Laflarıma dikkat mi edeyim? Seni adi yalancı!”

Devon onu tokatlamamak için her iki elini de sırtına doğru bastırdı. “Senin koruyucunum. Annenim. İhtiyacımız olanı yaparım. Beni dinleyecek misin, yoksa dinlemeyecek misin?”

“Neyi dinleyeceğim?” Dolu hislerle gözyaşı döken, hâlâ bir çocuk kalbine sahip olan Cai bağırdı. “Aileleri geride bıraktığımızı sanıyordum ve sen onlarla gizlice konuşuyorsun!”

“Başka çarem yok!” Omuzlarından tuttu, sıkıca kavradı. “Karin boşluğunda cerrahi olarak yerleştirilmiş bir patlayıcı taşıyorsun ki bu şövalyeler tarafından oraya yerleştirildi. Söylediğim kelimeleri anlıyor musun?”

Cai kendisine dokunulduğunda şaşkına döndü ve boğazı düğümlendi; karşı çıkmak veya genellikle yaptığı gibi onun dokunuşundan kaçınmak için kendini başka yöne çeviremedi.

“Karnındaki yara izi veya hayatının eksik sekiz ayı hakkında hiçbir şey sormaman beni rahatlatmalı mı, rahatsız mı etmeli onu bile bilmiyorum” dedi. “Matley’yi yedikten sonra ve Oxford tren istasyonuna varışın arasında hiçbir şey hatırlıyor musun?”

“Anılar” dedi küçük bir sesle. “Sadece parça parça.”

“Bana gerçeği sordun” dedi. “İşte bazı gerçekler. Matley’yi öldürdükten sonra kaçamadık. Şövalyeler bizi yakaladı ve Oxford’un dışındaki üslerine götürdü. Bizi öldürmemek karşılığında kaybolan Ravenscar’ları bulmamı ve şövalyelerin istediği Kurtuluş ilaçlarını almamı istediler. Ve sadık kalmamı sağlamak için seni bir patlayıcı ile donattılar.”

Cai’nin ağzı açık kalmıştı, mahvolmuş gibi görünüyordu.

“İki haftada bir rapor vermem gerekiyor, yoksa ölürsün.” Devon ellerini saçlarının arasından geçirmek için Cai’yi bıraktı. “Dedikleri her şeyi yapıyorum, yoksa ölürsün. Ravenscar’ları

buldum, ilaçları buldum ama bir kez geldiklerinde yine de bir düğmeye basacaklar ve öleceksin. Tabii eğer biraz daha esaslı bir önlem almazsam.”

“Bunu neden söylemedin?” Gömleğinin ucunu bir eliyle kaldırdı, yaranın yerini arıyordu. Kaygı ile yüzünü sıvazladı. Yaraya dokunamadı, dokunmak bu şeyi tetikleyebilirmiş gibi.

“Çünkü son iki yılı açlıktan ölmemeye çalışarak geçirdin. Kafanda bir de bir ölüm tehdidi olmasına gerek yoktu.” Çaresizce eliyle bir işaret yaptı. “Sana uygun bir zaman olduğunda söyleyecektim.”

“Yani ne zaman?” Gömleğini bıraktı, öfkesi yeniden ortaya çıktı. “Tam da buradan ayrılmaya çalışırken mi? Yanlış bir adım atıp da patlarken mi? Hep böyle yapıyorsun Devon. Kararlar alıp beni oradan oraya sürüklüyorsun. Neden bana güvenmiyorsun? Bir şey söyle!”

Devon bir an titredi. “Evden ayrıldığımızda çok küçüktün. Bebeklikten yeni çıkmıştın neredeyse. Ve şimdi...”

“Yirmi beş farklı yetişkin yemiş biriyim” dedi hazırcevaplılıkla. “Diğer çocuklar gibi değilim. Yapacağımız şey özellikle beni etkiliyorsa bilme hakkım olmalı. Bana daha önce söylemek için bir yıldan fazla vaktin oldu. Daha önce bilmeyi hak ediyordum. Ne yapmaya çalıştığını *günü gününe* söylemeliydim.”

Devon her iki elini de kaldırdı. “Aynen öyle, biliyorum. Gerçekten, daha önce açıklamadığım için üzgünüm. Sadece doğru bir anı bulamıyorum gibi geldi.”

“Bu doğru bir an mı?”

“Yani...”

“Bana göre geç bir an!”

“Bak, gerçekten üzgünüm, tamam mı?”

“Öyle deme” dedi ona sinirle, altdudağı ilerideydi. “Üzgünüm demek herhangi bir şeyi değiştirmek veya daha iyi yapmaktan kaçınmak için söylediğin bir şeydir sadece.”

“Of, lanet olsun.”

“Saçma yetişkin özürlerini istemiyorum” dedi. “Üzgün olduğunu söylemenden nefret ediyorum!”

Devon hâlâ Cai’nin ilk büyük saldırısının etkisi altındaydı. “Peki *ne* istersin? Fark yaratması için ne söyleyebilirim veya ne yapabilirim?”

“Bana bundan sonra doğruyu söyle. Her zaman ve her seferinde.” Kaşları çatıktı; küçük ve vahşi. “Bana yalan söylemeyeceğine dair söz ver. En azından bana söyleme. Küçük veya büyük, her zaman doğruyu istiyorum.”

Ağzını açıp *söz veremem* diyecekti çünkü nasıl söz verebilirdi ki? Geleceğin ondan ne tür fedakârlıklar veya kararlar gerektireceğini kim bilebilirdi?

Cai’nin solgun, endişeli yüzünün görüntüsü bu bahaneleri öldürdü. Onun kararları zaten aralarındaki güveni zedelemiş ve sarsmıştı; eğer şu an bir çizgi çizmezse, ilişkileri tamamen çökebilirdi.

Devon’a güvenmezse onu koruyamazdı.

“Söz veriyorum” dedi bir elini uzatarak ve isteksiz olduğunu göstermemeye çalışarak. “Anlaştık, değil mi? Aramızda daha fazla yalan yok. Gerçek bazen acı verici olacak ama olsun.” Onu kıskaç gibi tutup ekledi:

“Ancak diğer insanlara söz veremem. Sadece senin ve benim aramızda bu.”

“Diğer insanlar ailemiz değil” dedi, sanki temas etmekten kaçınır gibiydi. “Biz aileyiz, *gerçek* aile, bu yüzden birbirimize yalan söyleyemeyiz.”

Devon gülse mi ağlasa mı bilmiyordu. Gülmeyi seçti ve kurutmak için gözlerini ovdu.

“Gerçeği söyle o zaman” dedi, inatçı bir şekilde. En az kendisi kadar inatçıydı. “Neden kardeşin sana mesaj atıyor?”

“Kardeşim bir şövalye” dedi. “Adı Ramsey Fairweather ve senin içine *onu* yerleştiren oydu.”

Yarasını işaret etti ve Hester'a yaptığı açıklamanın aynısına başladı. Ejderhaları ortadan kaldırmaya çalışan Aile reisleri ve güçlerinin azalmasından paniğe kapılan asi şövalyeler. Kendi malikânelerini deviren Ravenscar ikizleri, tüm çökmeyi tetiklemeleri. Ve kendisi; ortada sıkışıp kalmış, taraflar arasında ter döken zavallı Devon. Her an birinin içeri gireceğinden veya Cai'nin *yeterince duydum* diyerek hızla uzaklaşacağından endişe duyarak ter döküyordu.

Ama Cai uzaklaşmadı. Oğlu tamamen hareketsiz oturuyordu, alnı çizgi çizgi olmuş, gözleri bir uzaklara bakıyor bir Devon'a geri dönüyordu. Yirmi beş yetişkinin muazzam zihinsel gücü onun hizmetindeydi.

"Aileler ve şövalyeler, istediklerini yapsan da yine de seni yaşatmazlar, şövalyelerle anlaşarak sadece biraz daha fazla zaman kazanmışsın" dedi Devon sessizleştğinde.

"Doğru." Devon, onu anlayan biriyle konuşma olanağına sahip olduğu için tuhaf bir şekilde mutlu hissetti.

Her şeyi sessizlik içinde, kendi başına çözmeye kıyasla bu ne kadar rahatlatıcıydı. "Plan şu: Senin ve benim ihtiyacımız olan tek şey zihin yeme tedavisi ve içindeki patlayıcı için bir çözüm. Geri kalanı yalnızca bize bir engel. Bu iki şeyi elde edersek, sadece uzaklaşabilir, bir daha asla geriye bakmayız."

Çenesini bir yumruğunun üstüne koydu. "Tedavi burada, alabilirsek."

"Sanırım alabiliriz. Killock için çoğu ayak işini Mani yapıyor ve onunla konuştum. Bize yardım edecek. Ama bizimle gelmek karşılığında."

"Hım... Evet, o adam" dedi Cai. "Peki. İçimdeki bu şeyin çözümü ne?"

Parmakları gömleğine yayılmış halde yine karnını tutuyordu.

"Bir arkadaş bunun üzerinde çalışıyor."

"Ne zamandan beri arkadaşın var?"

Ona bir fiske vurdu. “Kaçmamda yardımcı olan Jarrow adında biri. Game Boy’u bana o vermişti. Ben de sana verdim.”

“Anladım” dedi ve Devon ise gerçekten anlayıp anlamadığını düşündü. “O nerede peki?”

“Londra’dan yola çıktı. Yarın sabah yüz yüze buluşmayı planlıyorum onunla. Kaçmadan önce.”

“Kaçtıktan sonra buradaki herkes ölecek mi?” Cai elini sıktı. “Doğruyu söyle. Eğer birçok insanın öleceğini düşünüyorsan, yalan söyleme.”

“Aramızda daha fazla yalan yok. Söz verdim.” Cai’nin elini sıktı. “Herkes ölür mü bilmiyorum. Planım işlerse gitmek için yeterli zamanımız olacak, sonra Ravenscar’lara bir uyarı veririz, istiyorlarsa çekip gidebilirler.” Eğer uyarıya inanırlarsa ve zamanında kaçabilirlerse.

“Peki Hester?”

“Ona seni görmeye gelmeden önce gerçeği söyledim” dedi, oğlu en son öğrenen kişi olduğu için tekrar utandı. “Düşünüyor. Ama hâlâ ikna olduğunu sanmıyorum.”

Cai altdudağını eliyle çekiştirdi. “Tüm seçeneklerimiz tehlikeli ve acı verici.”

“Maalesef öyle.” Sesi gayriihtiyari özür diler gibi çıktı.

“Ne tür bir yol alırsak alalım, her zaman bir şekilde birileri acı çekecek” dedi Cai, biraz üzgündü. “Bir keresinde bunun hakkında bir vaaz verdim.”

Bunu göz ardı edemezdi. “Sen değil. Vaiz verdi.”

“Bir fark var mı? Bir şeyi yersen ve sonra bir yürüyüş çıkar-san, *yemeğim bugün bir dağa tırmandı* mı dersin? O da sadece senin bir parçan değil mi?”

“Cümlede kayboldum bile.”

“Boş ver.” İç geçirdi. “Başka bir yol yok mu gerçekten Devon?”

“Eğer öyle bir yol varsa bile benim hiç aklıma gelmedi. Tüm bu aylar boyunca başka bir şey gelmedi” dedi.

“Ve şimdi de zamanımız kalmadı” dedi, saate bakıp ardından yatak odalarının penceresinden görünen gökyüzüne baktı. “Daha fazla yalan yok ama benim seçimler yapma zamanım geçti. Şimdi tek yol senin yolun.”

Durdu. “Sen giderken ben de seninle gelmek zorunda mıyım?”

Soru Devon’a acı verdi ama kadın acı çektiğini göstermeye çalıştı. Doğru söylemeye odaklanmaya çalıştı.

“Hayır Cai, benimle gelmek zorunda değilsin. Senin buradan kaçmana yardım ediyorum, yaşamak için yeterli miktarda Kurtuluş da alacağız. Ama sen diğer çocuklar gibi bir çocuk değilsin. Eğer sen de benden ayrılıp özgür olmak istiyorsan, seni buradan çıkardıktan sonra gitmene engel olmam.”

Onu, Aile’nin Devon’a yaptığı gibi, tutsak etmeyecekti. Devon’ın bu konuda güçlü hisleri vardı.

Yan bir bakış attı. “Senden ayrılırsam benden nefret edecek misin?”

“Hayır. Asla. Ne yaparsan yap.”

“Gerçekten mi? Sana ihanet etsem bile mi?”

Şimdi onu dikkatle izliyordu, bakışları bıçak gibi keskindi. “Killock’a her şeyi anlatıp burada kalır, geriye kalan hayatım boyunca onunla kardeş gibi yaşayıp burada insanları yersem bile mi?”

“Hata yaptığını düşünürdüm ama evet, o zaman bile.”

Bu konuyu düşündü, hâlâ onun telefonunu tutuyordu. Devon kendini bir mahkûm gibi hissetti: Boynunu eğmiş, teslim olmuş, neredeyse huzur içinde.

İkisi arasındaki sessizlik devam ederken Cai telefonu ona uzattı ve “Seninle kalmak istiyorum. Pek çok şey hakkında yalan söylesen bile” dedi.

Sormamak mümkün değildi. “Neden?”

“Çünkü sen bir canavarsın. Matley’yi yediğim gece o ada-

mın dediği gibi” dedi ve yanına oturdu, ince kollarını beline doladı. Bu Devon’a sürpriz olmuştu. “Kötü, uzun, sinirli bir canavar gibisin ve beni koruyorsun.”

“Bu bir iltifat mı?” diye sordu Devon biraz solgun bir şekilde ve kendine ona sarılma izni verdi.

“Matley’nin benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum. Buradaki diğer zihinyiyenler bile benden korkuyor. Sen benden daha büyük, daha kötü bir canavarsın ve benden korkmuyorsun” dedi Cai, yüzünü kadının omzuna bastırmıştı. “Sen bana yardım etmek için bütün dünyayı yersin ve sanırım ben de senin için aynısını yapardım. Sen benim canavarımsın ve ben senin canavarınım. Yalan söylediğin için üzuldüm, evet, ayrıca daha fazla insanı incitmemiz gerektiği için de üzgünüm. Ama birlikte gitmeliyiz çünkü biz bir canavar ailesiyiz.”

Gözyaşlarını tutabilmesini sağlayan tek şey duyduğu gururdu. “Sevindim” dedi, boğuk bir ses çıkarmamaya çalışmıştı ama başarısız oldu. “Çok yetersiz kalıyor ama sevindim.”

“Ama bir şartım var” dedi Cai, yüzünü ona doğru çevirerek. “Yarın onunla tanışmak istiyorum. Game Boy adamla yani. Onun hakkında daha fazla şey anlatabilir misin?”

SONSUZA DEK MUTLU DEĞİL

ON AY ÖNCE

Prens bir ses duydu ve bu sesin tanıdık olduğunu düşündü. Sesin geldiği yöne doğru ilerledi ve yaklaştığında Rapunzel'i tanıdı, ağlayarak boynuna sarıldı.

– Grimm Kardeşler, *Rapunzel*

Her şeyin yolunda gitmesi çok uzun zaman almıştı.

Devon, Eastleigh'ten Southampton'a giderken mutlulukla bir şarkı mırıldandı, Cai'yi de yanına alarak Brighton'a giden bir trene bindiğinde hâlâ mırıldanıyordu. Öğlen saatlerinde Ramsey'den gelen, otel odalarında bulunan “kurbanlar” ve Devon'ın görünüşünü tarif eden polisler hakkında yakınmalar içeren bir telefon görüşmesini sabırla dinledi. Daha iyi olacağına dair söz verdi ama umursamadı bile. Zaten hareket halindeydiler, bu kadar telaş nedendi?

“Seyahat etmeyi sevmiyorum.” Cai, kendini Mario'nun güvenli alanına saklamayı tercih ettiği için dışarı pek bakmıyordu ama konsolu kaşlarını çatarak pencereden dışarı bakacak kadar uzun süre bırakabilmişti. “Şimdi nereye gidiyoruz?”

“Deniz kenarına.” Salem'in deniz kenarına gitmek isteyeceğini düşündü. Kabuklar ve kum. “Beğeneceksin. Daha önce bulunduğumuz yerden daha iyi.”

Dört yaşındaki bir çocuğun suratıyla ve yaşlı bir adamın sesiyle dedi ki:

“Öğle yemeğinde bira alabilir miyim? Öğle yemeğinde bira içmeyi özlüyorum.”

“Hım, hayır.”

Bir saat kadar sonra Brighton, hediyeelik eşya dükkânlarının ve otantik eski binaların karışımıyla önlerine serilmişti. Şubatın sonları, popüler bir turizm dönemi değildi ve sokaklar turistlerin yükünden kurtulmuştu.

Bu sefer deniz kenarında bulunan bir otele astronomik miktarda para ödedi. Sonrasında ne o ne de Cai bırak okyanusu, daha önce plaj bile görmemiş olduklarından bir göz atmak için aşağıya yürüdüler. Zaten iskeleye giden yolun üzerindeydiler.

Kitaplardaki plajlar yumuşak, davetkâr, kumlu yerlerdi; sıcak ve lezzetli tropikal yerlerdi. Devon’ın kurguyla beslenmiş hayal gücü onu böyle bir imgeye hazırlamıştı.

Brighton, buna tamamen zıttı. Sahil kum yerine çakıl ve kayalıklardan oluşuyordu. Bu kayalar Devon’ın ayaklarına batıyordu, parmakları arasına sıkışıp kalacak kadar küçük ama yine de derinlere girecek kadar büyüklerdi. Gökyüzü solmuş gri bir leke gibiydi; okyanus acı, tuzlu, soğuk bir çorbaydı ve ciltte silik bir tortu bırakıyordu.

“Harika” dedi Devon mırıldanarak ve Cai de katı bir şekilde onayladı. Gördükleri en güzel yerdi. Ham. Gerçek. *Otantik*. Keskin hatlı ve gösterişsiz. Başka bir hayatta, burada sonsuza kadar kalabilir, deniz ve toprak arasındaki sınırda sallanabilirdi. İnsanın kaybolabileceği ve kendini bulabileceği bir yerdi. Eğer güvenli bir yere varırlarsa, Devon oranın üzerinde dolaşabileceği kayalık bir plajı olmasını umdu.

Kötü havaya ve turistlerin olmamasına rağmen bu yol, her biri montlu ve ayakkabılı bir avuç insan çocuğu tarafından doldurulmuş küçük lunapark aletleriyle doluydu. Hem o hem de Cai sadece kot pantolon ve kısa kollu tişört giyiyorlardı. Devon, kötü bir şekilde dikkat çektiklerini fark etti. Uyum

sağlamak istiyorlarsa soğuk hava için ceketlere ihtiyaçları olacaktı.

“Yarın eğlence parkındaki oyuncaklara binebilir miyiz?” dedi Cai hayranlıkla ve bilinçsizce. Heyecanlandığında yaşlı adamın neredeyse hiç izi kalmıyordu, bu da Devon’ın ilginç ve umut verici bulduğu bir şeydi.

“Evet, neden olmasın?”

Bir süre yürüdüler ve yavaşça Palace İskeleyi’ne doğru daldılar. Bir avuç yüzücü batan ışık ve tek haneli sıcaklığa meydan okuyordu. Devon, geçen herkesi taradı; hiçbirisi Easterbrook prensi değildi. Deniz kenarındaki başka yerlerden gelen bağırışlar ve kahkahalar çevresel işitme duyusunu gölgeliyordu. Gruplar birleşiyor ve dağılıyordu.

Gelgit alçaldı ve ıslak ayakkabıları, kot pantolonlarıyla iskelenin altına tırmanabilecekleri çakıl şeritleri bıraktı. Devon kirişlerin altında durup tuz ve odunun birbirine karışan kokusunu içine çekti. Çarpan su, iskelenin mağaramsı alt kısmında yankılar yaratıyordu.

Şehirde bir katedral, saatin geç olduğunu belli eden çanı çaldı. Jarrow’dan hiçbir işaret yoktu.

“Sıkıldım” dedi Cai. “Uyumaya gidebilir miyiz? Ya da televizyon izleyebiliriz.” Son haftalarda eve gitmek istemeyi bırakmıştı, sonunda Easterbrook Malikânesi’nin onlardan sonsuza dek uzak olduğunu anlamıştı.

“Tamam” dedi. “Otele geri dönelim.”

Devon kayalık kumları ayaklarıyla gıcırdatarak döndü. Jarrow gelmezse o zaman kendi başına idare edecekti. Her zaman öyle yapmamış mıydı zaten?

Bir insan için fazla hızlı ve kısa süreli bir hareket gözüne çarptı, durdu. Devon karanlıkta mükemmel bir şekilde görebiliyordu ama Palace İskeleyi’nin altında, ahşap kirişlerin dallar gibi yükseldiği bir yerde, iyi bir görüş alanı bulmak zordu.

“Neden duruyoruz?” Cai, elini çekerek nazikçe sordu. Çocuksu peltekliliği tam da o an için özellikle güçlenmişti. “Corrie”³¹ birazdan başlayacak. Corrie izlemeyi seviyorum.”

Hayır, yaşlı adam Corrie’yi severdi. “Bir bölümünü bile izlemedin” diye karşılık verdi ama Cai’nin gözleri anında gözyaşıyla dolduğu için pişman oldu. Onun suçu değildi, hiçbirinin suçu değildi. “Üzgünüm, öyle demek istemedim. Geri döneceğiz, sen de Corrie’yi izleyebileceksin, tamam mı?”

Bu dizinin tam olarak ne olduğunu bile bilmiyordu, tahminen sadece bir tür pembe diziydi. Ama ne fark eder, diye düşündü. Cai için önemliydi. Ve kaynağı ne olursa olsun, çocuğun ilgisini tatmin etmek ona hiçbir şeye mal olmazdı.

“Tamam.” Cai burnunu çekip koluna sildi, bir süre için sakinleşmişti. Çakıl plaj yolunda ilerliyorlardı. Bu sefer, görüşünün köşesinde takip edebildiği aynı hızlı hareket onu durdurmadı veya dönüp ona bakmadı. Ama bu kesinlikle insan değildi.

Birkaç dakika içinde sahilin açıklarına, yolun karşı tarafına ulaşmışlardı ve Cai’yi merdivenlerden yukarı, maliyeti pahalı ama mobilyaları ucuz olan odalarına götürüyordu. Televizyonu açtı, Cai yatağa uzanırken aptal programı bulmasına yardım etti.

“Tekrar dışarı çıkmam gerekiyor” dedi, bir şey yokmuş gibi normal bir ses tonu takınmaya çalışmıştı. “Telefonumu plajda düşürdüm sanırım. Tek başına kalabilecek misin?”

Gözü aniden mini buzdolabına kaydı. “Ben iyiyim.”

Devon kaşlarını çatı. “Henüz dört yaşındasın, bira içemelisin ve içemezsin de! Buzdolabına dokunursan Game Boy’u atarım.”

“Tamam, tamam.” Kaşları çatıldı. “Hiçbir şey içmeyeceğim.”

“Uslu çocuk.”

31 1960 yapımı Coronation Street isimli İngiliz televizyon dizisi. (ç.n.)

Gezinti yerine döndüğü sırada tatlı bir şekilde kararan sokaklar ışıklar ve kahkahalarla parlıyordu. Brighton uyumak istemiyordu.

Ancak plajdaki insanlar gitmişti. Güvende yüzemedikleri soğuk, karanlık bir okyanustan geri çekilecek kadar akıllıydılar. Devon, daha kısa görünme çabası içinde büzüldü, son haftalarda kazandığı bir alışkanlıktı bu ve Palace İskeleyi'nde oturdu. Ona gereksiz gelen insan sandaletleriyle kayaların üzerinde tökezledi; kot pantolonunun paçaları ıslak zeminde sürüklendiği için şimdiden ıslanmıştı.

Jarrow onu bekliyordu.

Bu sefer saklanmak veya sinsice dolaşmak yoktu; elleri cebinde suyun kenarında duruyordu öylece. Neredeyse hareketsizdi. Kapüşonlu hırkası gitmiş, yerine yaşının iki katı bir adama daha iyi uyacak, eski tarz bir ceket gelmişti. Bukleleri asker tıraşına evrilmişti. Sakalı yeni ve düzensizdi.

Ayrıca yalnız değildi. Yanında ayakları çıplak, uzun boylu bir kadın duruyordu. Siyah saçları Victoria dönemine ait bir topuz yapılmıştı ve Jane Austen romanı karakteri gibi el örgüsü bir şala sarılmıştı.

Bu, muhtemelen renkli kişiliği Easterbrook Malikânesi'nin oyun odasının her yerinde hissedilen Victoria'ydı.

"Hey!" dedi Jarrow, arkasına dönmeden. "Uzun zaman oldu."

Devon, mantıklı bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama hıçkırıklara boğuldu.

Yatak odasında ona gergince veda etmesinin üzerinden neredeyse dört yıl geçmişti ve Devon yine konuşamıyordu, bu sefer koluna doğru hıçkıra hıçkıra ağlamaktandı bu. Her şey geri dönüyor, bir döngü oluşturunuyordu. Planlama ve sessizlikle geçen ayları, Jarrow'un adanmışlığı hakkındaki tereddüdü; ortak cesaret, paylaşılan kararlılık. Uzun ayrılık.

Bu süre içinde Devon ne hale gelmiş, ne görmüş, ne yapmıştı? Hâlâ *onun* kim olduğunu biliyor muydu; hâlâ *tanıdığı* kişi miydi? İlişkileri o kadar kırık ve farklıydı ki hiçbir şekilde adına arkadaşlık demeye cesaret edememişti.

Kendini toparla, dedi Devon kendine ve burnunu zaten ıslak olan koluna sildi. “Özür dilerim. Nasılsın? Gerçekten üzgünüm.”

“Neden özür dilediğini bilmiyorum” dedi Jarrow. Bir taş aldı, dengesiz tuzlu suyun üzerinde beceriksizce sektirdi. “Doğanın tadını çıkarıyoruz. Hoş, huzurlu bir sohbet ediyoruz. Değil mi Vic?”

Victoria Easterbrook başını salladı. Bakışları denize daldı; sürekli düşüncelere dalmış gibiydi.

“Bu benim kız kardeşim” dedi. “Ona senden bahsettim ve gelmeyi memnuniyetle kabul etti.”

“Tanıştığımıza memnun oldum Vic.” Devon boğazını temizledi, kendini her saniye toparlıyordu. Koyu kahverengi gözleri bakışlarına karşılık verdi, sonra başka bir yere kaydı. Victoria, görünür bir çaba harcayarak, “İyi akşamlar” dedi.

“İyi ve kötü günlerimiz oldu” dedi Jarrow. “Ama birkaç yıl önceki kadar iyi hissediyor, en azından böyle diyor.”

“Daha iyi hissettiğinizi duyduğuma sevindim” dedi Devon, kadına hitap ederek. Özel olarak, bugünün iyi mi yoksa kötü mü olduğunu ve tersinin nasıl olduğunu merak etti. Jarrow’a hitaben, “Sürgünün nasıl prensim?” diye ekledi.

İnledi. “Sıkıcı ve ayrıcalıklı. *Boğucu*. Bilişim işleri yapıyorum. Hâlâ oyun oynamama izin veriyorlar. Ancak çoğunlukla Vic’i görmeye gidiyorum. Bu esas olan şey.”

“Bilişim? Bu bir içecek mi?”

“Ne? Hayır. Bilgisayarlar, internet ve bu tür şeyler. Aileler, sesli konuşma programları kullanıp *modern* olmaya çalışıyorlar. Yazmadan yazmanın bir yolu, anladın mı?”

Devon omuz silkti. Bilmiyordu. “Burada olmana sevindim. Şövalyeler ara sıra gözetliyorlar. Umarım başını belaya sokmazsın.”

“Ben de.” Jarrow eğildi ve her iki eliyle taşlardan bir avuç topladı, onları dalgın bir şekilde birbirine vurdu. “Daha önce aramadığım için üzgünüm. Paketi aldım, açmadım, varlığını unuttum. Sonunda içine baktım. Ve sonra sana ait mesajını bulup aramak için cesaretimi toplamam biraz zaman aldı. Ayrıca telefon bulmam da.” Taşları sahile geri dökerken iç geçirdi.

Victoria, sessizliğine rağmen omuzlarını onların yönüne çevirdi, dikkatle dinliyordu.

“Önemli değil” dedi Devon, son ayların acısı zaten geçmeye başlamıştı. “Şimdi buradasın. Minnettarım.”

“Sana ulaşacağıma söz vermiştim. Sizi yüzüstü bırakamazdım.”

“Saçmalık. Kesinlikle yapabilirdin ve kimse sana kızamazdı. Sonuçta, kardeşinin katiliyim.” Son kısmı acı bir buruklukla söyledi.

Victoria’nın yüzünden hızla tatmin olmuş bir gülümseme geçti ama hemen solgunlaştı.

“O söylentiye bir saniye inanmam” dedi Jarrow. “Ama yine de gerçekte neler olduğunu anlatmak istersen, kulaktan dolma bilgi yerine doğrudan senden duymak isterim.”

Anlatmak istemiyordu ama Jarrow gerçeği hak ediyordu.

İsteksizce hikâyesini anlatmaya başladı, öyle kısık bir sesle anlatıyordu ki dalgalar sesini boğabilirdi neredeyse. Temel gerçekleri söyledi, daha fazlası değil. Etraflarında okyanus yavaşça, öfkeli dalgalarla kayalara çarpıyordu; hava tuz ve nemle o kadar yoğundu ki Devon turşu olacağını düşündü.

Victoria, Devon’ı ona daha da yaklaşarak dinledi ama hâlâ Jarrow’u önünde bir tür koruyucu olarak tutuyordu.

Hikâye sona erdiğinde, Jarrow şöyle dedi:

“Matley’nin ölümü, sen ayrıldıktan birkaç gün sonra duyuruldu. Şövalyeler bildiğimize göre kayıplara karıştılar ve Easterbrook’lar her şeyi sana bağlıyorlar.”

“Olanlardan memnun musun?” Kardeşlerin iyi anlamadığını biliyordu. Ama yine de aile aileydi.

“İki yıl önce oldu. O zamandan beri huzurluyum. Zaten pek yakın değildik.” Jarrow burnunu ovuşturdu. “Akrabalardan bahsetmişken... Oğlun nerede? Seni daha önce onunla yürürken gördüm. Bayağı büyümüş.”

“Otelde” dedi. “Matley’nin ölümü onun suçu değil. Ona kızma.”

“Kızgın değilim. Sana söyledim, kimseyle bir sorunum yok.” Jarrow sessiz adımlarla ileri geri yürümeye başladı. “Ama bas-kın operasyonu mu? Ravenscar’ları mı hedef alıyorlar?” Başını salladı. “Düşük bütçeli bir aksiyon filmi gibi.”

“Ravenscar’lar gerçek” dedi. “Ve ilaçları da. Tabii hâlâ ilaç ellerindeyse ve kullanıyorlarsa.”

“Neden seninle uğraşınlar ki? Neden?... Of unut hepsini.” Jarrow kollarını nazıkçe yakaladı. “Hiçbiri önemli değil Dev. Hadi hepsini, onların saçma politikalarını geride bırakalım.”

Rüzgârla dağılmış saçları görüşünü kısıtlarken gözlerini kırptı. “Geride mi bırakalım? Kaçmak mı istiyorsun?”

Yüzünde karmaşık bir ifade belirdi. “Beni buraya bunun için çağırmadın mı zaten? Kaçmak hakkında konuşmayacak mıyız?”

Kardeşini işaret etti. “Vic ve ben, gerekiyorsa bu gece gitmeye hazırız.”

“Bugün mü? Şimdi mi?” Güldü, hiçbir şey komik değilken bile. “Of Jarrow. Nereye gideceğiz?”

Victoria çok sakinleşmişti, yüzü düşünceliydi.

“İrlanda, daha önce önerdiğim gibi” dedi hemen. “Nüfusu az ve Aile’nin henüz orada etkisi yok...”

“Bu işe yaramaz” dedi. “Oğlumun vücuduna cerrahi yolla patlayıcı yerleştirdiler. Düzenli olarak onları bilgilendirmezsem Ramsey uzaktan onu öldürecek.”

“Oha!” dedi Jarrow. “Siktir!”

“Aynen öyle, *siktir*.”

“Bunu çözebiliriz” dedi Jarrow, onu etkileyen bir hızla toparlanarak. “Hangi tür cihaz olduğunu biliyorsan, sinyali engelleyebiliriz. Faraday kafesi veya iletişim engelleyiciyle.”

Bunu yapmak istediği için ona sarılmak istedi. Bunun yerine sessizce şöyle dedi:

“Haklı olduğuna şüphem yok. Ama birçok açıdan, bu cihaz benim sorunlarımın en küçüğü. Oğlum ayrıca her ay beslenmeye ihtiyaç duyuyor, yakında iki haftada bire düşecek bu süre. Sonunda, her hafta birine ihtiyaç duyacak. Sinyali kalıcı olarak engellesek ve uzak bir yere yerleşsek bile onun için yiyeceği nereden bulacağız? Her hafta bir kişi, hayatının geri kalanı için küçümsenmeyecek bir sayı.”

“Hepsi doğru” dedi Victoria sessizce. Kardeşi ona şaşkın bir bakış attı. “Kaçmak, onu öldürecek” dedi Devon.

“Uzak yerlere gitmek oğlumu beslemez. Ancak eğer şövalyelerin istediğini yaparsam, Ramsey yine de beni yaşatmayacak. Bu tuzağın bir çıkışı yok. Ben veya çocuklarım için mutlu bir son yok.” Bir tekme savurdu, kum ve çakıllar etrafa savruldu. “İçine düştüğüm durumu görüyor musun?”

“O zaman tek bir alternatif kalıyor” dedi Jarrow. “Ne önereceğimi biliyorsun değil mi?”

Kıyayı saran keskin bir rüzgâr su damlacıklarını savururken Devon, “Hayır. Cai’yi terk etmeyeceğim” dedi.

“Neden olmasın?” Kollarını genişçe açtı. “En azından bir düşün! Uzakta yaşamak senin ve benim için kolay olurdu. Özel olarak düşünülmesi gereken hiçbir şey yok. İlaç yok. İnsan kurbanlar yok. Eğer bu gece ayrılırsak *yarın* İrlanda’da olabiliriz!”

“Hayır dedim. Oğlum olmadan İrlanda’ya ya da başka herhangi bir yere gitmeyeceğim. Onsuz bu şehirden ayrılmayacağım. Onu açlığa terk etmeyeceğim ya da onu götürüp canavara dönüşmesini izlemeyeceğim. Ölümüne yol açsa bile.”

Jarrow bakakaldı. “Bir çocuk, nasıl olur da her şeyi kaybetmene değer olabilir? Bu fedakârlığı nasıl haklı çıkarabilirsin?”

Victoria şalına sıkıca sarıldı. Bakışları odaklı, düşünceliydi; ikisini tartıyordu.

Devon pusulasını aradı, parmaklarını sıkıca etrafına doladı. “Sevginin bir bedeli yok. Sadece seçim yaparsın, nefes almaya veya yaşamaya devam etmeyi seçtiğin gibi. Değerle veya fiyatla ilgili değil. Bu kavramlar sevgi için geçerli değildir.”

İki nefeslik bir süre geçti. Devon gergindi, Jarrow ise baskı altındaydı. Şehirde başka bir yerde, saatin onu vurduğunu belli eden bir ses duyuldu. Üstlerindeki Saray İskeleyi’nde bazı ışıklar kısılmış, bazıları ise tamamen sönmüştü. Eğlence bu akşamılık sona ermişti.

“O zaman sana yardımcı olamayacağım.” Şakakları zonk-luyordu, damarları yüksek tansiyondan dolayı belirginleşmişti. “Sözümü tuttum. Seni görmeye geldim, bunun Vic ve benim için oluşturduğu riski görmezden geldim. Ama kendini kurtarmıyorsun, çocuklarını *kurtaramazsın*. Yapabileceğim hiçbir şey yok, neden benimle iletişime geçtiğini bilmiyorum!”

Victoria uzandı ve kardeşinin koluna elini koydu. “Jarrow... Sakin ol.”

“Sakinim” diye mızızlandı. “Saçmalayan kişi o.”

“Bu kadar mı?” Devon’ın yanakları rüzgârdan acıyordu ama gözleri bir kütüphane rafı kadar kuruydu. “Öylece Aile hayatına geri mi döneceksin? Bir köylü gibi yaşa, malikânedен malikâneye sürün. İnsan kaçakçılığına, zorla evlendirmelere, suçlara karış...”

“Ölmekten iyidir!” diye bağırdı, ıssız sahilde korkunç bir

şekilde yüksek çıkmıştı sesi. “Kazanamayacağın bir görevde, kurtaramayacağın bir canavar için ölmeni izlemekten iyidir. Benim Vic’e bakmam gerekiyor ve sen... Sen umutsuz bir vaka-sın. Beni duyuyor musun? Bir sınıırım var benim de!”

“Benim yok” dedi Devon. “Aile sınırlarımı aldı. Ya da bunu anne olmak yaptı, emin değilim.”

“Senin belirleyici özelliğin bu” diye karşı çıktı Jarrow, Devon onu hiç bu kadar kırıncı, bu kadar sert duymamıştı. “Seni bu noktaya getiren şey çocuklarını terk etmek istememen. Ölmene sebep olacak şey de bu. Ramsey senin onları terk etmeyeceğini biliyor ve o lanet olası herif bunu kullanıyor.”

“Aksine. Kazanabileceğimi düşünüyorum.”

“Jarrow” dedi Victoria tekrar, bu kez daha yüksek sesle. Gözleri yorgun bakıyordu.

“Bir dakika Vic. Dinle, sevgine başlatma! Bu, şimdi ya da gelecekte asla kazanamayacağın bir oyun!” dedi.

“O zaman oyunu bırakalım” dedi Devon. “Bir parçası olmaktan çıkalım. Kuralları değiştirelim.”

Jarrow ellerini havaya kaldırdı. “Az önce bunun imkânsız olduğunu söyledin.”

“Tabii eğer bir noktaya kadar Ramsey’nin istediğini yapmazsak” dedi Devon. “Onun istediği gibi Ravenscar’ları bulurum. Zaten Cai’nin onlara ihtiyacı var. *Sonra* sinyal engelleyicinizi ya da Faraday kafesini, her ne haltsa onu inşa edip geceye doğru yola çıkarız. Üstelik oğluma gereken ilaçlarla.”

“Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma plan!” Esmer teni öfkeyle kızarmıştı, Devon’a baktı. “Yerine oturması gereken bir milyon tane değişken var ve ben bunu reddediyorum...”

“Jarrow.” Victoria neredeyse bağırmıştı. “Ona yardım etmeliyiz!” Kardeşinin omzunu sarsmak için şalını tamamen bıraktı, örgü işi şal omuzlarından kayarak sahilde yuvarlandı.

“Ne?” dedi Jarrow şaşkın halde. “Vic, ciddi olamazsın!”

“Tamamen ciddiym” dedi, vurgulu ve kararlı bir şekilde. “Arkadaşına yardım etmeliyiz çünkü zamanında hiç kimse bana yardım etmedi.”

Sözleri adeta yumruk gibi gelmişti. Jarrow birdenbire yaşından çok daha yaşlı ve çok yorgun göründü.

“Seni anlıyorum” dedi Victoria, Devon’a doğru dönerek. Saçları rüzgârın dağıtışıyla serbest kaldı. “*Seni anlıyorum* Devon Fairweather ve haklı olduğunu biliyorum. Çocuklarımıza duyduğumuz sevginin bir bedeli yok. Yaşasalar da ölseler de, burada olsalar da gitseler de.”

“Hiçbir bedeli yok.” Devon onu onayladı ve elini uzattı.

Bir an sonra, Victoria da elini uzattı. Kavrayışı kuvvetliydi.

“Tanrılar ve şeytanlar bize yardım etsin.” Jarrow, keskin bir kabuk parçası kaptı, başparmağını kırık kenarı boyunca hareket ettirdi. “Peki Dev. Sana kulak veriyorum. Nasıl yapacağız bunu?”

“Adım adım ilerleyerek.” Devon pusulayı açtı, ibrenin kuzeye bakan kısmı yavaşça döndü, deniz sonsuz gücüyle arkasındaydı. “Bana sinyal engelleyicilerden bahset.”

ARTIK SIR YOK GÜNÜMÜZ

Sahildeki buluşmanın üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti ve Devon yine Jarrow'u arayarak su ve toprağın birleştiği yere doğru yürüyordu.

O ve Cai önceki günlerin stresine rağmen ya da belki de stres yüzünden çok iyi uyumuşlardı ve çok geç kalkmışlardı. Herhangi bir yere gitmeden önce her ikisi de duş almak istedi. Banyo, pahalı ama çok eski tarihli sabunlar ve şampuanlarla doluydu. Birkaç şişeyi suya döktü ve derisine kazınmış olan günlerin birikmiş kirini temizledi.

Banyosunu tamamlayıp boşalttı. Cai için küveti tekrar doldurduğunda Devon dolapların içini karıştırdı. Hiçbir kot veya pantolon onun bedenine uygun değildi. Şehirdeyken bunun için alışveriş yapmalıydı. Ekose etekle yetinmek zorunda kaldı; çoğu kadın için yere kadar uzun olan ama onun dizlerinin hemen altında kalan bir etekti. Saçma görünüyordu, Amerikalı turistlerin giyebileceği tarzda bir şeydi ve hiçbir cebi yoktu. Yine de temiz olması şu an için yeterliydi.

Saat öğleden sonraya doğru ilerliyordu, ikisi de Traquair'in kapılarından el ele geçip Innerleithen kasabasına doğru giden tek anayol boyunca ilerlediler.

Kış hâlâ araziye şeritler ve lekeler halinde örtüyordu, ince buz katmanı çıplak tarlalara uzanmıştı ve yaprakları dökülmüş dalları buzla kaplıyordu. Hava olağandışı sıcaktı, güneş çünkü

sulu karı eritiyordu ancak gökyüzü daha fazla kar topluyordu. Tipik İngiliz hava durumu.

Tweed Nehri görünmeye başladığında Cai, “Buraya denetimsiz gelmemiz konusunda Ravenscar’lara ne söyledin?” diye sordu.

“Doğruyu söyledim. Şehirde alışveriş yapmaya gidiyorum” dedi Devon, bileğindeki saate baktı. On biri biraz geçmişti. “Ve alışveriş yapacağız çünkü bu geceki kaçışımız için satın almanız gereken bazı şeyler var. Sadece önce adaya uğrayıp Jarrow’u ziyaret edivereceğiz.”

“Peki Hester ne olacak?”

“Ne olacakmış? Odamızı nerede bulacağını biliyor” dedi Devon rahatsız bir şekilde. “Tüm sabah uğrayabilirdi ama gelmedi. Onu kendi haline bırakalım, boğmayalım dedim.”

Anayol onları Tweed Nehri’nin kıyısına götürdü. Hızla akan suyun üzerinde geniş bir köprü vardı, Innerleithen kasabasına doğru devam eden ve kasabayı aşan yolun üzerindeydi.

“Oraya mı?” Cai köprüyü gösterdi.

“Hayır, kıyı boyunca ilerleyeceğiz” dedi Devon.

“Ama kıyı boyunca bir yol yok” dedi.

“Bisiklet yolunu takip ediyoruz. Önümüzdeki tarlanın gittiği yeri görüyor musun? Adalara kadar bu yolu takip edebiliriz.”

Köprüyü arkalarında bıraktılar ve yüksek çimenler arasından, sağ tarafları ağaçlarla kaplı dik tepelerde yürüdüler, nihayet çitleri buldular. Bisiklet yolundan ayrılan bir balıkçı yolu, dik bir yamaca doğru ilerliyordu.

Devon kenarda durdu. Aşağıda Tweed Nehri, ağaçlarla çevrili kıyılar arasında hızla ve köpüklenerek akıyordu. Bir insan için zorlu ama Devon ve Cai için kolayca geçilebilir bir yerdi.

Önde, nehir adalarını nihayet görebiliyordu. En küçüğü suyun ortasındaki yumuşak bir kum höyüğünden fazlası değildi. En büyüğünde ise küçük bir ağaçlık ve yoğun çalılarının olduğu kumlu bir sahil vardı.

“Kimseyi görmüyorum.” Cai elini gözlerine siper etti, boyunun izin verdiği kadar yükselmişti. “Onun da burada olması gerekmiyor muydu?”

“Gelecek.” Elini oğluna uzattı. “Sırtıma çık, bu nehri geçemeyecek kadar küçüksün.”

Oğlu onun dediğine uydu ve Devon, uyluklarına kadar gelen suya adım attı. Karşıya geçerken akıntı bacaklarına çarptı. Sular fışkırdı ve köpürdü.

Ancak ıslak bir şekilde adanın sahiline tırmandığında sahil boştu. Hiç kimsenin yakın zamanda orada bulunduğuna, dahası konakladığına dair işaret yoktu. Küçük ormanlık arazinin tamamını geçtiler, tüm alan yaklaşık olarak Traquair’in zemin katı büyüklüğündeydi ve her iki tarafında hızla akan suyun arasındaydı.

“Farklı bir ada üçlüsünden bahsetmiş olabilir mi?” diye sordu Cai dirseğindeki egzamayı kaşımaya çalışırken.

“Kesinlikle bu adalardı. Bu bölgede üçlüye *benzeyen* başka hiçbir şey yok.” Bir an şüphe duydu. Yanlış yapmış olabilir miydi? Normalde endişelenmezdi ancak bu durumda, böyle sıradan bir hatanın sonuçları büyük olacaktı.

“O zaman erkenden gittiler mi acaba?” Cai yardımcı olmaya çalışıyordu ama ona daha fazla endişe yükledi. “Veya Londra’da son dakika bir şeylerle mi meşgul oldular? Ya da...”

Çıtırtılar. Ağaçların hışırtısı ve yakındaki suyun şırıltısı arasında, adımlar atıldığı hassas kitapyiyen kulaklar tarafından oldukça rahat bir şekilde duyulabiliyordu. Bir yerlerde, kuzeybatıdaldardı.

Devon ellerini ağzının iki yanında birleştirdi. “Merhaba...”

“Benim.” Jarrow Easterbrook karşılarında belirdi; onlara doğru ilerliyor, son dikenli çit setini aşıyordu, yanında Victoria da vardı. Kadın el salladı ve hatta gülümsedi.

“Geciktiğimiz için özür dilerim.” Aynı utangaç gülümsemeyi takındı Jarrow. “Geceyi bir pansiyonda geçirdik, bu sabah uyuyakalmışız.”

Devon onun biraz tatile çıkmış, altmışlı yıllardan sonra yerinden edilip unutulmuş bir rockçı gibi göründüğünü düşünüyordu. Üzerinde ona uymayan yürüyüş şortları ve yürüyüş botları vardı. Sakalı kontrolden çıkmıştı ve şakaklarında erken beyazlamış saçlar vardı.

Onu gördüğüne öyle vahşi şekilde, derinden, utanmadan mutluydu ki gülümsemesini durduramıyordu.

“Merhaba Devon.” Victoria, en son konuştuklarından bu yana daha sakin ve daha kendinden emin görünüyordu. “Uzun zaman oldu.”

“Her ikinizi de gördüğüme çok sevindim” dedi Devon, samimiyetle. “Gerçekten uzun zaman oldu.”

“Yaşlandıkça yumuşadın mı sen ha?” Jarrow ona sarılmak için eğildi. Beklenmedik bir sakinliği vardı. Devon güldü ve o da sarıldı.

Victoria geride durdu. Şimdi Cai’ye bakıyordu, Cai de ona açıkça belli olan bir şüpheyile bakıyordu.

“Buluşabildiğimize sevindim.” Jarrow kollarını uzatarak onu tuttu, hızlıca süzdü. “İlginç etek. Seni hiç ekose insanı olarak düşünmemiştim.”

“Eh, yani. Roma’dayken Romalı gibi davranacaksın” dedi Devon.

“Evet. Tam olarak öyle.” Jarrow keskin bakışını şimdi oğluna kaydırdı. “Hey, evlat. Büyümüşsün. Son görüşmemizde bu kadar büyük değildin.” Elleri havada yaklaşık bebek boyutunda bir uzunluğu gösterdi. “Sana ablam Vic’i tanıtmama izin ver. Evlilik yoluyla teyzen oluyor.”

Victoria’nın dudakları sessizce hareket etti. Yutkundu, tekrar denedi. “İki oğlum var... Bir yerlerde.”

Cai diyecek bir şey bulamıyordu, görünüşlerine hayran kalmıştı. Easterbrook kardeşleri mizaç ve huy bakımından farklı olsalar da aynı özelliklerin birçoğunu paylaşıyorlardı: Koyu

renk kıvrıcık saçlar, koyu ten ve Akdeniz kökenlerini belli eden küçük özellikler.

Bu, Cai'nin de bir dereceye kadar taşıdığı bir mirastı. Ve Devon onlara bakan bir yabancı olsaydı, Jarrow ve Cai'nin kuzenden ziyade baba ve oğul olduğunu düşünürdü.

“Game Boy’un hâlâ bende” dedi Devon, çocuğu dili bağlanmış halinden kurtararak. “Veya doğrusunu söylemek gerekirse, Cai’de. *Mario*’yu çok seviyor.”

Oğlu kıpkırmızı oldu ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

“Vay, bu gerçekten etkileyici” dedi Jarrow. “Delikanlı buradaysa, demek ki sonunda ona... İçinde ne olduğunu söylemiş olmalısın.”

“Evet, artık her şeyi biliyor.”

“Bunu duymak güzel.” Jarrow en yakındaki düz kayaya oturdu, yaklaşık olarak büyük bir cep telefonu boyutunda siyah, plastik, dikdörtgen bir kap çıkardı. “Tamam, şimdi gerçekten konuşalım. Sana bir sinyal engelleyici yaptım; bombalar ve Radyo Frekansı Tanımlama hakkındaki kuru, iğrenç kılavuzlar yediğim için bana daha sonra teşekkür edersiniz.”

Devon, onu ellerinden kapmamak için kendini tutmak zorunda kaldı. “Kesin işe yarıyor mu?”

Aynı anda Cai, “Piller biterse ne olur?” dedi.

“Akıllı çocuk!” Jarrow ikinci, neredeyse ilkiyle aynı siyah cihazı çıkardı, ikisini de uzattı. “Size yedek bir tane yaptım, annen üzerinde taşıyabilir. Her ikiniz de pil taşıyın, birini değiştirirken diğerini her zaman üzerinizde tutun. Bu durum ne kadar sıkıntılı hale gelirse, Ramsey’nin tetiği kullanma ihtimali o kadar artar.” Devon’a dönerek, “Evet, işe yarayacak. Bu sinyal engelleyiciyi son altı ay boyunca test ettim. Ölümüm üzerine yemin ederim Dev. Ne uydu sinyali ne de mobil sinyal bu engelden geçemeyecek. Onu vücudunda veya çok yakın bir yerde tutmasını sağla hep.”

Sinyal engelleyicileri ikisine uzattı. Cai cihazı açık konuma getirdi ve yakından inceledi. Devon da aynısını yaptı. Ellerin titremesini durdurmaya çalıştı, yapamayınca bunun yerine sinyal engelleyiciyi sıkmayı tercih etti.

Birkaç saat içinde Ramsey'nin cihazı patlatması çok olası değildi, en azından Ravenscar'lara bir şeyin ciddi şekilde yanlış olduğunu bildirmek istemiyorsa... Ancak yine de engelleyiciyi yakında bulundurduğu için kendini çok daha iyi hissetti.

"Diğer konuştuklarımıza gelecek olursak. Neredeyse sekiz ayımı aldı ama araba kullanmayı öğrendim ve sahte bir ehliyet aldım, acı veren bir maliyeti oldu. İrlanda'ya kaçabiliriz. Sana fotoğrafsız bir tane bulamadım..."

"Evet, bu olasılığın düşük olduğunu biliyordum."

"Ama seni ve Cai'yi İrlanda'ya geçirmek oldukça kolay. Arabanın içinde saklanırsınız ve Cairnryan'dan Belfast'a giden feribota binersiniz. Sınırdaki kontrol edilecek tek kişi ben olurum."

"Bu inanılmaz" dedi Devon, gözleri doluyordu. "Yaptığınız şey... Size asla karşılığını ödeyemem."

"Sevginin bir bedeli yok" dedi ve omuzlarına kolunu sıkıca sardı. "Bunu bana sen öğrettin Dev. Hiçbir şey için borçlu değilsin. Ne bir borç, ne de bir şey. Kuzeylilerin dediği o tabir neydi? Ah, hatırlayacağım. Her şey..."

"İyi olacak, e mi?" dedi ve ikisi de gülümsedi.

"Programımız ne?" Victoria gergin bir enerji doluydu.

"Üzgünüm. Plan programlar, evet." Devon kısa saçlarında elini gezdirdi. "Ramsey akşam on bir civarında burada olacak."

"Buna emin misin?"

"Evet. Dün saat ve yeri teyit etmek için mesaj attı ve ben de ona, Cai'nin yardımıyla, cevap verdim." Cep telefonuna dokundu. "Cai için gereken Kurtuluş, evde çalışan bir insan asistanının sayesinde saat yedi civarında hazır olacak."

“Bir insan mı?” Jarrow şüpheyile bir kaşını kaldırdı. “İnsanları dahil etmek iyi bir fikir mi?”

“Bize yardımcı olmazsa işleri kendim halledeceğim ama bize yardımcı olma motivasyonu olduğuna inanıyorum” dedi Devon. “Bu uzun bir hikâye, o yüzden bana güvenmeniz gerekecek.”

“Sana güvenerek hareket etmek mi? Başka ne yapabiliriz ki?” dedi Jarrow alaycı bir şekilde. “Evet, evet. Her neyse, Kurtuluş’u aldıktan sonra hepimiz çıkabileceğiz diye düşünüyorum. Oradaki köprüden bizi arabayla alabilir misiniz? Minnettar olurum.” Tereddüt etti. “Ve eğer işler ters giderse, eğer gelmezsek, o zaman beklemeyin, tamam mı?”

“Şafağa kadar ya da şövalyelerden bir işaret görünceye kadar” dedi nazikçe. “Hangisi önce gelirse. Ama elimden geldiğince size her şansı vereceğim.”

“Zaten verdin Jarrow.” Ayaklandı. “Üzgünüm ama gitmek zorundayım, yolculuğumuzdan önce kasabada alman gereken bazı şeyler var. Yola çıkayım, bu akşam görüşürüz.”

Jarrow da ayağa kalktı. “Bu akşam görüşürüz dostum.”

“Endişeli misin?” diye sordu Cai Innerleithen’a doğru yol alırlarken, ayakları hâlâ nehir sularından ıslaktı. “Yani Jarrow’a endişelenmediğini söyledin ama ben gerçeği soruyorum.”

“Endişelenmek benim yaşam tarzım. Beni ve seni hayatta tutuyor bu. Ama her şeyi sırayla hallediyoruz. Ve şu an sadece ihtiyacımız olan şeyleri almakla ilgileniyorum. Yolculuk için kitaplar almak istiyorum, aptal gibi görünmeyen kıyafetler ve tabii ki *ayakkabılar*. Her yere çıplak ayakla gidemem.” Bakımsız bir oyun sahasında bir rota çizerek, giderek kuruyan zemine doğru, kıyıya tırmandı. “Bu yönden canım. Kasaba doğuda.”

Cai onun yanına sokuldu, kaburgalarını sıkıştırarak yanıtladı:

“Peki ya kız arkadaşın?”

“O benim kız arkadaşım değil. Onu sadece iki gündür tanıyorum.”

“Ona kart falan almalıyız” dedi kararlı bir şekilde. “Çok fazla arkadaşın da yok. Onu bu kadar kolayca bırakmak akıllıca değil.”

“Seni böyle şımarık bir serseri olarak yetiştiren de kim?”

“Sadece söylüyorum.”

“Eminim öyledir.” Saçlarını intikam amacıyla karıştırdı. “Belki, uygun bir şey görürsem...”

Takip ettikleri yol beton bir kaldırım halini aldı, binalarm yabani otlar gibi yerden bitmeye başladığı bir kasabaya doğru ilerledi. Innerleithen’in anacaddesinde pek bir şey yoktu: Bir kilise, birkaç mağaza, aralarda birkaç ev ve zanaatkârların dükkânları gibi temel, iş görecekt şeyler.

Ayakkabı satan ilk yerden sağlam botlar aldı, mağaza personelinin şaşkın ifadelerini umursamadı. Ağır, sahte insan yürüyüşü için yeterli, sağlam botlar. Tam da istediği gibi.

Kıyafetler yeterince kolaydı. Bir ikinci el dükkânının erkekler bölümünü yağmaladı, siyah kot pantolon ve siyah bir gömlek alıp kabinde giydi. İskoç eteğinden kurtulduğuna memnundu.

Cai için küçük bir sırt çantası da seçti; kitaplarını, kıyafetlerini ve şimdi sinyal kesiciyi saklayacağı bir şey olmalıydı. Bunlar tamamlandığında yiyecek alışverişi yaptılar. Dergiler ve bilimkurgu kitapları Cai için, gerilim ve kanlı suç romanları Devon için. Ticari amaç güden romanlar, her zaman bağımlılık yapan bir tatlılığa sahipti.

“*Carmilla* adlı kitap neydi?” diye sordu Cai. “İlginç görünüyordu.”

“Sadece eski moda bir Gotik hikâye.” Devon, neden lezbiyen vampirlerle ilgili bir roman aldığını oğluna açıklamak istemedi. Asla gülmeyi bırakmazdı. “Beğenmezsin, eminim.”

Alışveriş bittikten sonra eve dönerken Devon, Vintage Emporium'un³² önünden geçti.

Dönüp tekrar baktı. Pencere önünde gururla sergilenen, kalın cam katmanlarının arkasında, pek çok güvenlik kilidiyle korunan siyah çapraz desenli deriden, altın zincir askılı eski bir Chanel el çantası vardı.

Eski moda ama zamansız ve yıkıcı derecede pahalı...

Devon gibi bir kenarından köşesinden sosyal olan biri bile yapısından ve markasından kaliteli bir şey olduğunu anlayabilirdi.

Cai'yi omzundan yakaladı. "Bir dakika bekle. O çantayı satın almam gerekiyor."

"Vitrindeki mi?" Parlak siyah deriye bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Neden? Zaten postacı çantan var."

"Benim için değil, Hester için" dedi. "Trenden kaçarken el çantasını kaybetti, biliyorsun. Ona bir tane almalıyım." Birbirimizi son görüşümüz olursa diye, dedi içinden.

"Aranızı düzeltir mi?" dedi Cai el çantasına şüpheyile bakarak.

"Hayatını altüst etmemi telafi etmez, hayır" dedi Devon. "Hiçbir şey bunu yapamaz."

"Ee, o zaman neden alıyorsun ki?"

"Hoş bir şey yapmam gerektiğini söyleyen sensin, değil mi?" dedi rahatlamış şekilde.

Cai kaşlarını çattı. "Çok *sade* görünüyor."

"Bazen en güzel şeyler aynen öyle, sadedir" dedi ve içeri girdiler.

On beş dakika sonra, el çantasının kutusunu taşıyarak dışarı çıktılar.

"Vay!" Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bin sterlin mi? *Benim*

32 Nostaljik eşyalar satan bir dükkân. (ç.n.)

için hiç bu kadar çok para harcadığını görmedim!” Suratını ekşitti. “Ve beş dakika önce hediye vermek bile istemiyordun! Bu benim fikrimdi.”

“Seni açgözlü çocuk! Senin için yapacağım her şeyi yaptım bence” dedi. Çantaya gerçekten de çok para vermişti. Ama Devon, yaptığı harcamadan pişmanlık duymadı. Para yerine konurdu. “Üstelik senin haklı olduğuna karar verdim. Kaybedecek kadar arkadaşım yok.”

“Ben her zaman haklıyım.” Dilini çıkardı, göğsü gururla kabarmıştı.

Traquair’e döndüler, her ikisi de yürüyüş ve alışveriş yüzünden ısınmış, kızarmıştı. Mani ile buluşmalarına ve şövalyelerin gelmesine birkaç saat kalmıştı.

“Odada buluşuruz seninle, tamam mı?” dedi oğluna. “Önce Hester’ı bulmak istiyorum, sorun olmazsa.”

“Kız arkadaşınla iyi eğlenceler” dedi Cai ve Devon onun alnına fiske atmadan önce hızla uzaklaştı.

Hester, alt kattaki oturma odasında –şükür ki– tek başına, pencereye doğru dönük duruyordu. Kucağında küçük bir defter vardı, Traquair’in labirentini ve bahçelerinin manzarasını çiziyordu.

Siyah beyaz çizimi dışarıdaki sahneye tam olarak sadık değildi. Tonlar yumuşamıyor, gölgeler daha koyu görünüyordu ve vurgular daha parlaktı. Labirentin girişindeki demir kapıyı özenle tasvir etmişti ancak çıkışı atlamıştı; dikenlerin dışına çıkan bir yol yoktu.

“Gerçekten güzel” dedi Devon yaklaşarak. “Kendi kendine mi öğrendin?”

“Güzel değil.” Hester kaleminin ucunu sert bir şekilde deftere bastırdı; kalemin ucu kırıldı, küçük bir parçası kâğıt üze-

rinde kaydı. “Sadece bakıp kopyasını yapabiliyorum, yaratıcı değilim. Sanırım bu konuda haklıydın.” Gözleri kızarmıştı. “Ne istiyorsun?”

“Seninle konuşmak istedim” dedi Devon, kutuyu gereğinden daha sıkı tutarak. “Ve muhtemelen şu an görmek istediğin son kişi olsam da sadece bir hediye vermek istemiştim. Şeyden önce... Anlarsın ya, zamanımız tükenmeden önce.”

Şaşkın bir ifade. “Hediye mi?”

“Kaybettiğin çanta için.” Devon, parlak kâğıtla sarılı kutuyu sundu. Her geçen saniye daha fazla utanıyordu. “Silahı bulamadım ama en azından bunu yapabildim.”

Hester, kabarık ambalaja şaşkınlıkla bakıyordu. “Tanrı aşkına, ne aldın? Vintage Emporium’dan mı aldın? O yer korkunç pahalı!”

“Nereden aldığıma takılma” dedi Devon, yüzüne hafif bir kızarıklık yayıldı. “Bak, bu muhtemelen bu konuşma için yanlış zaman.” Doğru bir zaman *olacak* mıydı? “Ama Cai ve benimle gelmek istersen, saat yedi civarında bira fabrikasında olacağız. Gelmek istemezsen, lütfen, lütfen saat on birden önce ortadan kaybol. Bana söz verir misin? Şövalyeler ciddi işler peşindeler.”

“Ben...” Hester sersemlemişti.

Aniden koridordan insanların konuşmalarının sesi geldi. Konuşan Killock ve Hester’ın diğer kardeşleri gibi görünüyordu. İkisi de suçlu bir şekilde irkildi.

“Unutma, saat yedi civarında, bira fabrikasında” dedi Devon, kapıya doğru ilerleyerek. Bir omzunun üzerinden dönüp ekledi:

“Çiziminin yaratıcı olduğunu düşünüyorum. Senin vizyonun. Senin yorumun.”

Hester ona bakakaldı, dudakları aralanmıştı.

Devon, Killock ve birkaç başka adam içeri girdiğinde yan

kapıdan hızla dışarı çıktı, sonra Cai'nin onu beklediği yatak odasına doğru yöneldi. İkisi de havanın kararmasını sabırsızlıkla bekliyordu.

KAPALI KUTU

GÜNÜMÜZ

İntikamın tadına ilk kez bakmıştım, aromalı şarap gibiydi: İlk yutulduğunda sıcak ve baharatlıydı, sonrasında gelen tat, metalik ve tahrip ediciydi, zehirlenmişim gibi bir his verdi bana.

– Charlotte Brontë, *Jane Eyre*

Akşam, Traquair'in üzerine yeni yıkanmış bir yorgan gibi çöktü, yoğun ve nemliydi. Karanlığın inmesini izlerken Devon'ın aklına tam iki yıl önce bugün Matley'den kaçmaya çalıştığı geldi.

En azından durum bu sefer farklıydı. Bu sefer gerçekten bir planı ve yardımcıları vardı. Daha iyi gidecekti. Devon endişelerini bir kenara itti ve yatak odasının penceresini araladı. Saate baktı: 18.45'ti.

Oğlu pencere kenarındaki mindere yayılmış, kasabadan aldıkları *New Scientist* dergilerinden birini yavaşça yiyordu. Jarrow'un Game Boy'u yanındaydı, hareketsiz duruyordu. "Nasıl tadı?" diye sordu, bunun ona sorabileceği bir şey olmasından zevk almıştı.

"Yıldızlar ve gök gürültüsü gibi" dedi, başka bir sayfayı ağzına tıktırarak. "Tuzlu ve acı değil, *normal tatlar* gibi değil yani. Bir daha, bir daha, bir daha asla kimseyi yemem gerekmeyeceği için çok mutluyum." Belirsiz bir duraksamanın ardından ekledi:

“Doğru, değil mi? Buradan ayrılırsak, bunu yapmam gerekmez ve Killock da beni yapmaya zorlamaz, öyle değil mi?”

“Bilgisayar oyunları tarafından yapılmış her şeyin üzerine yemin ederim ki bir daha kimseyi yemeni istemeyeceğim” dedi Devon ve oğlunun yüzündeki mutlu ifadeyi görmekten memnun oldu. Cidden böyle düşünüyordu.

“Game Boy’u yanımda getiriyorum değil mi?” Cai yatağın kenarına oturup bacaklarını aşağıya sallandırdı. “Ve en sevdiğim gömleği, üzerinde Doctor Who olan.”

“Senden Game Boy’unu bırakmanı istemek, el ve ayak parmaklarını bırak demek gibi bir şey” dedi. “Gömleği de al. Hiçbir şeyi geride bırakma.” Kendi yeni kıyafetleri de şık görünüyordu: Siyah kot pantolon, siyah gömlek, kot ceket. Tekrar cepli pantolonu olmasının mutluluğu...

“Sen neler aldın?” dedi.

“Tek aldığım şey para” dedi ve dolu cüzdanını gösterdi. “Üzerimdeki kıyafetler ve Salem’in pusulası.”

“Ve Kurtuluş.”

“Ve Kurtuluş. Onu bira fabrikasından alacağız.” Oğlunun sırt çantasını aldı, dergiler ve birkaç kıyafetle doluydu, ayrıca içinde sinyal kesici de vardı. “Game Boy’u buraya koy. Gitmeliyiz.”

Cai, Game Boy’u içine attı ve sırt çantasını taktı. “Sanki her şey hep gece oluyor.”

“Prenses hayatı işte. Olaylar gece yarısında patlak verir.” Çantayı bir omzuna astı. “Saatimi al. Sen kontrolcüm olursun.”

“Tamam.” Çok büyük olan kayışı bileklerinden birine geçirdi ve dikkatlice sıktı.

“Sinyal kesicin açık mı?”

Siyah plastik kutuyu göstererek başını salladı, doğru ayara geçmiş anahtarı gösterdi.

“Ne var?” dedi. “Bana üzgün yetim bakışları atıyorsun.”

“Hiçbir şey. Yani... Aslında midem ağrıyor.” Yüzünü ekşitti. “Yakalanmayız umarım. Öyle. İşlerin ters gitmemesini istiyorum.”

Devon buna cevap veremedi, bu yüzden alnına öpücük kondurdu ve “Hazır mısın?” dedi.

Saat yediye beş kala ev sessizleşmişti. Oturma odası yorgun insanlarla dolmuştu. Tembelce sohbet ediyor ve kart oyunları oynuyorlardı; dışarıda, doğa bir mola dönemine girmiş gibi görünüyordu. Rüzgâr yatışmış, mükemmel bir sessizlik oluşturmuştu. Kitapyiyenler her zaman sessiz adımlarla yürürlerdi ve buradaki halılar kalındı, bu yüzden Devon tüy gibi süzüldü. Siyah giyinmiş, bir seksen boyunda, tüylü bir güve gibi. Cai ise o kadar çevikti ki neredeyse ruh gibi görünüyordu.

El ele tutuştular ve sessiz bir uyum içinde koridorlardan, ana girişten ve büyük demir çivili kapıdan geçtiler, –neyse ki– kapı açılırken gıcırdamadı, dışarıya çıkabildiler. Beyaz taneler gökyüzünden rasgele savruluyordu; hafif bir kar yağışı vardı.

Bahçeyi geçerken aşağıdan tıkırtılar duydular. Cai’yi durdurup ona sarıldı, önünde durup koruma sağladı. Pencereden gelen sesin sifon çekme ve musluk sesi olduğunu anladılar. Evde tuvalete doğru akşam gezintisi başlamıştı demek ki. Kapı çarptı, hafifçe iç çektiler. Cai ağzını eliyle kapatarak kıkırdadı.

Onlar boş yolu hafif adımlarla geçerken ilerideki bira fabrikası sessiz görünüyordu. Dışarıdan, başka kimsenin orada olduğuna dair bir işaret yoktu. Hester’dan da işaret yoktu. Hayal kırıklığı, kabullenmeye dönüşüyordu. Başka ne beklemişti ki?

İki gün önce tanışmışlardı ve birlikte gergin bir yolculuk tamamlamışlardı. Suç ortakları olarak gecenin ortasında kaybolacak kadar muhabbetleri yoktu.

Yine de bu durum biraz canını acıttı.

“Saat tam yedi” dedi sessizce Cai, girişe doğru hayalet gibi süzülürken. “Dev, çok harika bu. Casus gibi hissediyorum!”

Karnının üzerine bir elini bastı. “Ama midem hâlâ ağrıyor.”

“Yani aslında, biz de birer casusuz” dedi, sonra kapı kolunu çevirdi. Kapı açıktı.

İçeri girdiler.

Bira fabrikası tam olarak bira fabrikası gibi görünmüyordu. Damıtıcılar, tanklar ve tüm standart ekipmanlar vardı ancak bir taraf temizlenmiş ve masalar, ocaklar, kimya kitleri ve birkaç küçük kazanla donatılmıştı. Plastik kapaklı şişeler, haplarla dolu metal raflara sıkıca yerleşmişti. Yarım kalmış Kurtuluş, iş tezgâhlarından birinin üstüne yığılmıştı. Maya ve şerbet kokusu, ilaç yapımının metalik, kimyasal kokusuyla çatışyordu. Devon kaşlarını çattı, karışık duyumlar nedeniyle şaşkına dönmüştü.

Amarinder Patel, uzak köşedeki bir masada oturuyordu. Kışlık pantolonu, gömleği ve kabarık ceketıyla rahat bir tarzı vardı.

Devon yanına yaklaştığında kendi eklemleriyle artık dostane ilişkiler içinde olmayan birisinin yavaşlığıyla ayağa kalktı. “İyi akşamlar Bayan Fairweather.” Valiz yerde, yanmdaydı; gözlükleri masanın üzerinde katlanmış halde duruyordu. “Tam zamanında.”

“Sizi gördüğüme sevindim” dedi Devon.

“Duygularımız karşılıklı. Artık gitmek istiyorum.”

“Endişeli değil misiniz?” dedi, gerçekten merak etmişti. “Siz onları terk ettikten sonra bu insanların başına gelecekleri ne zaman soracağınızı düşünüp duruyorum.”

“Hiç umurumda değil” dedi eski gazeteci kesin bir şekilde. “Kariyerimi, ailemi, yaşam tarzımı yitirdim. Yirmi iki yıl boyunca yalnız ve endişe içinde yaşadım, bazen sadece kanım için çağrıldım. Yüzüme bir gülümseme yapıştırıp kendimi faydalı hale getirdim, yoksa yenileceğimden korkuyordum. Ama artık çıkmak istiyorum.” Biraz düşünerek ekledi:

“Ve kitabımı yayımlamak istiyorum ki Killock buna asla izin vermezdi.”

“Yeterli cevap. Bunu bir daha sorgulamayacağım.”

“Minnettarım.”

“Kurtuluş var mı?” dedi.

“Bitmiş ve şişelenmiş her şey valizde” dedi. “Gerisini olduğu gibi bırakmalıyız.”

“Yediyi on geçiyor” dedi Cai neşeli bir şekilde.

“Nöbet tutmaya git” dedi ona nazikçe. “Burada biri var. Kimsenin tepemize çökmesini istemeyiz.”

Akıllıca başını salladı ve perdeler arasından dışarıya doğru bakmak için hızlıca pencereye gitti.

Devon, Mani’ye döndü. Valizi alıp masaya koydu ve açtı. Tüm valiz özenle paketlenmiş haplarla doldurulmuştu. O ve Cai için eşsiz bir hazineydi önündeki. Elleri titredi. Bu çanta ve içerdiği haplar için geçirilen tüm o aylar gözlerinin önüne geldi.

Devon valizi tekrar kapattı. “İyi görünüyor” dedi. “Peki tarif notları?”

“Sizden bir adım öndeyim.” Deri ciltli bir defter çıkardı ve Devon’a attı; refleksleri güçlü olduğu için kadın defteri havada kaptı. “Killock’un kişisel iş günlüğü. Bileşenleri, miktarları, gönderileri listeleyen bir defter. Üretim hakkında bazı notlar içeriyor. Zaman ve azimle ve tabii ilacın kendisiyle birlikte, tarifi kesinlikle çözebileceğinizi düşünüyorum.” Heyecanlı bir hareketle bıyıklarını düzeltti. “Killock’un bizi kovalamasını engellemek için planlarınız olduğuna güveneblirim değil mi? Kitabın yerinde olmadığını bu akşam olmasa bile en geç yarın fark eder.”

“Killock’un daha büyük sorunları olacak” dedi Devon. “Şövalyeler birkaç saat içinde burada olacaklar. Muhtemelen zaten Innerleithen’dalar, iniş yapmayı bekliyorlar.”

“Anladım.” Yavaşça göz kırptı ve gözlüklerini düzeltti. “Tehlikeli bir oyun oynuyorsunuz Bayan Fairweather.”

“Bu bir oyun değil” dedi Devon. “En azından benim için değil.” Defteri, sahip oldukları diğer önemli şeylerle birlikte, çantasına tıktırdı. “Peki, bizimle gelebilirsiniz. Seyahat sırasında ülkeden kaçabilmeniz için sizi koruyacağım. Ancak İrlanda’ya vardığımızda aramızdaki herhangi bir anlaşma sona erecek. Müttefikler ayrılacak ve barışçıl bir şekilde kendi yollarımıza gideceğiz. Anlaştık mı?”

“Benim için uygun. ‘Yiyen’lerle daha fazla yaşamak istemiyorum. Alınmak yok.”

“Sakıncası yok” dedi kuru bir şekilde.

Birdenbire Cai, pencerenin yanındaki yerinden, “Dev, dışarıda insanlar var” dedi.

“Ne? Kim?” Devon, pencereye doğru geçti ve perdelerin arasındaki aralıktan baktı.

İki insan silueti, evden çıkıp çakıl yol üzerinde durmuşlardı. Konuşmaları buradan duyulmuyordu ancak jestleri abartılı ve öfkeliydi.

Mani de pencereden karanlığa miyop bir şekilde gözlerini kısarak baktı. “Bu...”

“Killock mu?” dedi sert bir şekilde. “Evet. Ve tartıştığı kişi de Hester” dedi. Anlaşmazlık artıyordu. Çatışma, araba yoluna kadar taşıyordu, Devon bu mesafeden ve içeriden bile ne olduğunu anlayabiliyordu.

“Ne yapıyor? Neden kavga ediyorlar?” Cai fısıldadı.

“Onun gelmesini bekliyor muydunuz?” dedi Mani. “Peki Killock neden orada?”

“Bilmiyorum” dedi Devon. “Ama bu yine de hoşuma gitmedi. Bir sorun olabilir.”

“O zaman belki çıkmamız daha iyi olur” dedi Mani, doğruldu ve pencereden uzaklaştı.

Devon yüzünü buruşturdu. Doğrusunu söylemek gerekirse, dışarıda olup bitenlerin onları da etkilemesi ve kaçışlarını engellemesi ihtimaline karşı, oradan ayrılmak daha kolay ve daha akıllıca olurdu. Sonraki yolculukta uğraşacak bir kişi daha azalardı.

“Dev?” Cai fısıldadı. “Ne yapmalıyız?”

Ancak oradan öylece gidemezdi. Eğer birlikte seyahat etme şansları varsa arkadaşını bırakma fikri, Devon’ı korkunç bir acı ile doldurdu. *Çok fazla arkadaşın yok*, demişti Cai ve bu doğrudu.

Dışarıdaki araba yolunda Killock, kız kardeşinden öfkeli bir şekilde uzaklaşıp şapel tarafına doğru yürüdü, yumrukları görünür bir şekilde sıkılmıştı. Hester ise yolda kaldı, nefesi kış soğukunda buğu yapıyordu. “Bakmaya gidiyorum” dedi, kararını vererek. “Belki bize katılmayı planlıyordu ve Killock onu engelledi.”

“Bu akıllıca mı?” diye sordu Mani.

“Neler olduğunu bilmeyi ve bununla başa çıkabilmeyi tercih ederim.” Döndü ve valizi Mani’ye uzattı. “Oğlumu, Kurtuluşları alın ve bira fabrikasının batı tarafındaki çıkıştan çıkın. Labirentin etrafında dönün, kuzeye doğru ilerleyin. Sizi kuzey tarafındaki gözlem kulesinde bulacağım. En fazla on beş dakika sürecek, eminim.”

Mani kolunu tuttu. “Gelmezseniz ne olacak? Kaç dakika beklemeliyiz?”

“Gelecek” dedi Cai.

Devon gülümsedi. “Tamam hayatım. Yine de sormalıydı” dedi. Ardından Mani’ye döndü “Eğer on beş dakika içinde orada olmazsam, o zaman buluşma arabasına gidin. Cai nerede olduğunu biliyor.” Mani’nin arabanın yerini bilmemesi daha iyiydi; panik yapıp oğlunu geride bırakma şansı olmazdı böylece.

Eski gazeteci başını salladı. “Tamam Bayan Fairweather.”

“İyi şanslar.” Cai ona hızlıca sarıldı ve kendisiyle tartışmadığı için onu öpmek bile istedi. “Ben güvende olacağım, endişelenme.”

“Dikkatli ol” dedi Devon. “Tamam, hadi gidin.”

LABİRENTİN İÇİNE GÜNÜMÜZ

Bir çocuğu çocuk olarak göremeyenlere en ağır cezayı dilerim. Kilden bir dünya yarattıklarını ve onu güvenli bir yer haline getirdiklerini düşünen erkeklere, bir kadının evreni ters çevirip de onları altında ezmeyeceğini düşünen erkeklere.

Hepsinin üzerlerine sıkacak kadar mermim var.

– Maria Dahvana Headley, *Saf Eş*

Eli boş ve yalnız başına kalan Devon, bira fabrikasından çıktı ve kapıyı ardından kapattı. Kar hâlâ çakıl taşlarına düşüyordu. Killock uzun zaman önce şapele gitmişti, Devon, adamın orada ne yapacağı hakkında düşünmek istemedi.

Hester boş araba yolunda kaldı, kar taneleri yeşil bluzunun omuzlarına düşüyor, saçlarını süslüyordu. Yalnız ve sessiz duruyordu, bira fabrikasına arkası dönüktü.

Devon, çatırdayan çakılarda yüksek sesle yürüdü, böylece varlığını kibar bir uyarıyla belirtiyordu. “Hey” diye seslendi, yumuşak ama net şekilde.

“Dev!” Hester döndü. Chanel çantasını göğsüne yakın tutuyordu. “Sizi yakaladığıma sevindim. Çok geç kaldığımı düşündüm.”

“Çok geç mi? Ne için?”

“Her şey! Her şey için.” Hester güldü, gülüşü hıçkırığa dö-

nüştü. “Dünyamı altüst ettin ve düşünmeye zaman...” Yeni çantasından bir mendil çıkarıp gözlerini sildi, burnunu çekti. “Birkaç dakika konuşabilir miyiz?”

Başka yerlerde şövalyeler Traquair’e gitmek üzere toplanıyor, Salem uzak bir malikânede uyurken Cai, Amarinder Patel ile koşuyordu. Jarrow kardeşiyle birlikte bir köprüde, karanlık bir araçta bekliyordu. Ama Devon buradaydı. Aysız gökyüzü altında bu uyuklayan mülkte sadece o ve Hester vardı.

“Evet” dedi Devon, tekrar özür dileme refleksini bastırarak. “Buradayım ve dinliyorum.”

“Sana tüm yanlış nedenlerden dolayı kızgınım ve bir tanesi bile haklı değil...” dedi Hester, mendili çantasına tıkarken.

“Tanıştığımızda –saçma, biliyorum ama– bir yabancıyı bu eve getirmenin bir şeyleri değiştireceğine dair umudum vardı. Sanki sihirli bir çözüm gibi gelecektin ve hayatımı düzene sokacaktın. Ne olacağını bile bilmiyordum, sadece bir şey olacağını seziyordum.” Başını salladı. “Ama sen her şeyi daha karmaşık hale getirdin ve benden imkânsız bir seçim yapmamı istedin.”

“Masallar bize bunu yapar” dedi Devon, pişmanlıkla. “Eğer prenses olduğumuza inanıp bizi bir başkasının kurtarmasını bekleyerek büyürsek, hiç kendimiz kaçmaya çalışmayız.”

“Sanırım Ailelerin istediği şey bu” dedi Hester kollarını kavuşturarak. “Hâlâ ihanete uğramış hissediyorum.”

“Haklısın. *İhanetti*” dedi Devon. “Keşke daha önce sana güvenseydim.”

“Keşke her ikimiz de güvensiz hissetmeseydik.”

Şapelden garip bir çığlık geldi; iki kadın tedirginlikle o yöne doğru baktı. Tıpkı kolunu çevirdiğinizde içinden palyaço fırlayan oyuncaklardaki gibi Killock’un birden pencereden atılmasını bekliyorlardı sanki ancak kepenkler kapalıydı ve Killock ortaya çıkmadı.

“Gelecek ile ilgili ne hissettiğimi bilmiyorum” dedi Hester, yüzünü tekrar şapelden uzağa çevirerek. “Ama seninle ve Cai

ile geleceğim. Eğer bu teklif hâlâ geçerliyse. En azından şimdilik. Killock memnun olmayacak ama yapabileceğim bir şey yok.”

“Seni yanımızda görmekten mutluluk duyarız” dedi Devon, biraz aceleci davranmıştı.

“Duyarız mı?” Öfkeli ve anlamaya çalışır gibi bir edayla kaşını kaldırdı.

“Ben, yani. Seni yanımızda görmekten mutluluk *duyarım*. Bu arada, Killock’tan bahsetmişken, gelmeden hemen önce burada onu gördüm...”

Hester’m yüzü düştü. “Evet, şapele gidiyordu.”

“Kutsal ayın için mi?”

“Onunla tartışmasaydım keşke. Onu son görüşüm olabilir bu. Ama olan oldu.” İç geçirdi. “Cai nerede?”

Devon yanıtlamak üzereyken telefonu sessizlikte sert bir şekilde titreşti. Refleks olarak telefonu çıkardı ve hızla açtı.

Gelen çağrı Ramsey’dendi.

Küçük gri ekrana bakarken, aniden şüpheyle dolup taşı. Şu anda iletişim kurmak için hiçbir nedeni yoktu. Tabii eğer bir şeyler ters gitmişse veya planları değişmişse durum farklıydı. Telefon, öfkeli bir elektronik böcek gibi daha yüksek titreşti.

“Açmayacak mısın?” diye sordu Hester, telefonu susturması için eliyle işaret ederek. “Ya da en azından kapatmayı düşünüyor musun?”

Devon, aniden şüpheyle dolarak reddet düğmesine basmayı tercih etti ve ardından sessizliği dinledi.

Uykulu kırsal alandaki geceye özgü sessizlik. Kuşlar ve böcekler. Ağaçlardaki kış rüzgârı.

Hayır, o kadar da sessiz değil. Uzakta motorların gürlediğini duyabiliyordu, kısık bir sestir bu ama belirgindi de. Hızla daha yüksek hale geliyordu. Bir grup aracın yaklaştığının habercisi gibiydi.

“Siktir!” Telefonu yere attı ve topuğuyla üzerine basarak kırdı; plastik ve lityum, botlarının altında çatırdadı. “Hemen gitmeliyiz.”

“Ne oldu?”

Motorların gürlemesi daha da yüksek hale geldi. Kesinlikle birden fazla araç yaklaşıyordu.

“Ramsey burada, erken gelmiş!”

Çimenliğin diğer ucunda, araçlar anayoldan ayrılıp Traquair’in arazisinin ucuna girdiğinde farlar parladı. *Bir sürü* far. İşte buradaydı, hâlâ göreceli olarak açıkta, hâlâ görünürde.

“Git” dedi Devon çılınca. “Eve geri dönelim, en hızlı rota orası!”

Koşmaya başladı, Hester yanındaydı.

Şövalyelerin motosikletleri yeşil alanda yön değiştirip mesafeyi aşarken lastik tekerlekler çimleri yakıyordu. Traquair’de giderek daha fazla ışık yanmaya başlamıştı ve pencerelerde yüzler belirliyordu. Traquair’in içindeki insanlar rahatsızlığı fark ediyordu. Killock’un yüzü şapelin kapısında belirdi; paniğe kapılmıştı ve gözleri iri iri açılmıştı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Hester sert bir fısıltıyla.

“Gözlem kulesine. Mani ve Cai orada!” Devon demir çivili ön kapıdan geçip hole girdi, pürüzsüz fayansların üzerinde çılınca kayd ve yontulmuş duvarlara tutunarak denge sağladı.

Şövalyeler toplu halde yaklaşıırken evin ön kısmından korna sesleri ve motor kükremeleri geliyordu.

“Hes?” Endişeli görünen bir Ravenscar adam koşarak içeri girdi. “Neler oluyor? Ziyaretçilerimiz mi?”

Devon onu kenara itip Mavi Oda’nın yanından geçerek – farklı bir çıkış olacağını bildiği– mutfığa doğru yöneldiğinde adamın konuşması yarıda kesilip bağırtıya dönüştü. Devon mutfağın kapısını omzuyla açtı ve ocakta mürekkep çayı yapan başka bir çift şaşkın zihinyiyen kardeşin yanından geçti.

Hester'ın kolunu bırakmadan mutfağın arka kapısından dışarı fırladı. Başka bir çıkış olduğunu biliyordu. Bir dizi basamak, aşırı büyümüş çit labirentinin hâkim olduğu yeşil alana iniyordu. Ve onun ötesinde, büyük kısmı ağaçlarla kaplı küçük, beyaz gözetleme kulesi vardı. Cai ve Mani'nin orada olduğunu umuyordu.

Yanında Hester'la birlikte merdivenlerden hızla indi. Cai'nin tüm bunlardan uzakta, güvende olmasına sevinmişti. Arkalarındaki Traquair Evi'nden ilk çığlık koptu, ardından bir silah ve çarpma sesi. Şövalyelerin saldırısı birkaç saniye içinde açığa çıkmıştı. Kısa sürede duvarların her yerine kan sıçrayacaktı, tabii çoktan yaşanmadıysa bu.

“Çok az zamanları var, kardeşlerim kaçamayacak” dedi Hester, sesi solgundu, görünüşü ise daha da solgun. “O evdeki herkes ölecek ve onları uyarmadığım için bunun suçlusu benim!”

Bir arbalet oku aralarını yararak geçti ve Devon'm burnunu az farkla ıskaladı. Az önce kullandıkları kapıdan bir şövalye çıkmıştı. Arbaleti yeniden doldurulmuştu, kirişte yukarı doğru sallanıyor ve başka bir atış için açısını ayarlıyordu.

Hester yeni çantasından çıkardığı eski bir tabanca tutuyordu, parmakları bulanık gözükecek kadar hızlıydı. Ravenscar ve şövalye aynı anda ateşledi. Hester'ın mermisi adamın boğazını patlattı. Ok güçlü bir gümbürtüyle kadının omzuna saplandı.

Çarpmanın gücüyle Hester, hiç onun çıkaracağı türden bir sese benzemeyen bir çığlıkla sendeleyerek geri çekildi ve tırabzana yaslandı. Şövalye yere yığıldı, kanamayı durdurmaya çalıştığı sırada parmaklarından siyah kanlar süzülüyordu.

Devon, düşen şövalyeye doğru hızla koştu ve yaralı boğazına sertçe bastırdı. Adam anlaşılmasa da bir ölüm çığlığı attı. Devon arbalet ve oku kaptıktan sonra geri döndü.

Hester hareket etmemişti. Hâlâ tırabzanı tutuyordu, gömleğinden siyah kan sızıyordu. İpekten kumaş benek benek olmuş, omzuna yapışmıştı.

“İyi misin?” diye sordu Devon, sonra bu kadar aptalca bir soru sorduğı için kendine kızdı.

Hester acı içinde güldü, alnı terliydi; korkunç bir acı çekiyor olmalıydı. “Çok iyi. Harikayım.” Kendini düzeltmeye çalıştı ve yüksek sesle küfretti.

“Bizi buradan çıkaracağım.” Devon, bir kolunu Hester’in etrafına sararak onu destekledi. Ok omzundaki kayıştan sallanıyordu. Dar ve kaygan basamaklardan cesaret edebildiğı kadar hızlı bir şekilde aşağı koştu. Hester, acı içinde gülerken “Bana dokunman için vurulmam gerektiğine inanamıyorum!” dedi.

“Tek yapman gereken sormaktı.” Devon bu kelimeleri kolaylıkla söyleyebildiğini fark edince şaşırdı. “Senden başından beri hoşlanıyordum. Eğer başka bir şekilde tanışsaydık... Neyse boş ver. Olmazdık.”

Hester şaşkın bir şekilde yukarı baktı. “Neden söylemedin?”

“Neden sen söylemedin?” dedi Devon. Traquair Evi’nden silah sesleri yankılandı; Ravenscar’lar karşılık verdi. Ardından belli belirsiz çığlıklar geldi.

“İyi. Tek silahı olan ben değilmişim” dedi Hester. “Şövalyelere savaş açacaklar.”

Devon, arkadaşının omzuna dikkat edip yavaşça hareket etmekle dört basamak birden çıkmak arasında kaldı.

“Şikâyetçi değilim” dedi, kadının ağırlığını yeniden ayarlamak için durakladı. “Ama bu kadar hızlı şekilde nasıl yeni bir tabanca buldun?”

“Seni görmeye gelirken tabanca dolabından aldım” dedi Hester. “Gidiyorsak bir tane gerekeceğini düşündüm.”

Dış merdivenlerin sonuna ulaştılar. Labirent doğrudan önlerindeydi, her iki tarafı da yeşil tarlalarla çevriliydi. Tarlaların

kenarlarında, Hester'ın atış poligonunun bulunduğu orman vardı ve ötede gözlem kulesi tek başına duruyordu.

Muhtemelen Cai ve Mani'nin yaptığı gibi labirentin etrafından geçerek ormana gidip kuleye ulaşmak için uzun yolu kullanabilirlerdi. Ancak bu, şövalyelerin taşıdığı uzun menzilli silahların önünde, açıkta kalacakları düz bir çimenlik alanı geçmek anlamına geliyordu.

“Hes, Mani! *Kimse* yok mu?” Killock Ravenscar az önce geçtikleri mutfak kapısından sendeleyerek çıktı, ay ışığının çerçevelediği ince bir siluetti. Kıyafetleri mahvolmuş haldeydi, uzun kızıl saçları serbestçe sallanıyordu. “Herkes nerede?”

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Ramsey, iki şövalye ve üç öfkeli ejderhayla beraber oturma odasının Fransız kapılarından geçerek geldi.

“Devon!” diye seslendi Ramsey, büyü bozuldu. Cebinden sinyal vericiyi çıkardı. “Oğlunu nereye saklarsan sakla, onu bundan koruyamazsın!”

Ramsey düğmeye bastı ve tüm hazırlığına rağmen, Devon bir korku hissetti.

Harika, tatmin edici *hiçbir şey* yoktu. Kulağa gelen çığlıklar ya da duyulur herhangi bir patlama yoktu. Killock, bir anlık şaşkınlık içinde donakaldı; bu çatışmanın katmanlarını anlayamadı ve anlayamazdı.

“O konuda iyi şanslar!” Devon, göstermeye cesaret ettiğinden daha rahat bir ses tonuyla bağırdı. “Artık Cai’ye dokunamazsın!”

“Ona ihtiyacım yok zaten” dedi Ramsey hırçın bir şekilde ve Killock’u işaret etti. “Ben *onu* kaptım. Askerler, şu Ravenscar’ı alın!”

“Hiçbir şey yapamayacaksınız!” diye bağırdı Killock. “Günahkârlar! Düşmanlar! *Şeytanın Şövalyeleri!* Tanrı benimle olsun!”

Son Ravenscar aile reisi kırmızı saçları savrulmuş bir şekilde şövalyelere doğru ilerledi. Üç karşı tek bir adam. Son ana kadar tanrısallığına olan inancı sarsılmadı.

Ramsey bir tabanca çıkardı, Hester'ın bir gün önce kaybettiğiyle aynı tabancaydı. Ama ateş edemedi; muhtemelen pratiği olmadığından ve yaşlı lider hızlı hareket ettiğindendi.

Killock delice güldü ve aralarındaki mesafeyi kapatmaya başladı. Ramsey'nin çaldığı silaha doğru hamle yaptı ve şövalyeler etrafını sardığı sırada silahı havaya savurmayı başardı.

Hester boğazından bir ses çıkardı. "Lock..."

Devon orada kalmadı. Melodram, kahramanlar ve boş vakti bol olan insanlar içindi. Yaralı Hester'ı her iki koluyla kaldırdı ve Killock'un dikkat çekmesini fırsat bilerek labirente doğru koştu.

ŞÖVALYE VE EJDERHA

GÜNÜMÜZ

Şimdi içini yakıp geçen bir acı hissediyordu. Her şeyi kazanmış ve her şeyi kaybetmişti, ağladığı için utandı.

– Cynthia Voigt, *Bir Şahinin Kanatları*

Traquair labirenti daha iyi günler görmüştü. Çalılar her iki yanda iki metre kadar yükseliyordu, yol sadece altmış santimetre genişliğindeydi ve çalılar aşırı büyümüştü. Çok uzun yıllar boyunca bakımsız bırakılmıştı burası.

Karanlık, dikenli bu labirentin içinde birkaç dönüş yaptıktan sonra Devon hâlâ kanaması olan, sersemlemiş Hester'ı yere koydu. "Yürüyebilir misin?" Koşmaktan ciğerleri yanıyor, kolları başka birinin ağırlığını taşımaktan ağrıyordu.

Hester, Chanel çantasını sıkıca kavrayarak çalılıklara yaslandı. "Zorundaysam." Ok, omzu her hareket ettiğinde titriyor ve bluzunun üzeri kuruyan siyah kanla kaplanıyordu. "Aman Tanrım. Killock! O..."

"Evini ve kız kardeşini savunurken öldü" dedi Devon nefes nefese kalmasına rağmen olabildiğince nazık bir şekilde. "Bir canavar olarak yaşamaktan daha iyi."

"Umarım haklısındır."

"Umarım" dedi Devon, sonra Hester'ın omzundaki oku tuttu. "Bunu kırmam gerekiyor, yoksa bir şeye takılman halinde daha kötü kanar. Hazır mısın?"

Ravenscar kadını yüzünü buruşturdu ve Devon'ın onaylama olduğunu düşündüğü bir hareket yaptı. Yapabildiği en hızlı şekilde okun sapını kırdı.

Hester çığlık attı, ağzına koluyla bastırarak kendini susturdu.

“Bitti” dedi Devon özür dilercesine. Kırılmış sapı bir kenara attı.

“Beni kaldırabilir misin?”

“Her zaman.” Devon, Hester'in ayağa kalkmasına yardım etti. Kadın kalktığı anda yaranın izin verdiği hızla devam ettiler.

“O şövalye” dedi Hester, ağrıdan dolayı sürekli sıkıldığı dişleri arasından. “Adını çağırın. Tanıdığınız mıydı?”

“Ramsey mi? Aynen kardeşim.”

“Ben de öyle düşündüm. Kütüphanede aranızdaki kavga-dan bahsettiğini hatırlıyorum ama sonra konunun üzerinde durmadım.”

“Ramsey Fairweather” dedi Devon, heceleri kasvetle vurgulayarak. “Çocukken tanışan onu severdin. O ve Killock belki arkadaş olabilirdi.”

Hester'in gülüşü her açıdan acı doluydu. “Herhangi bir yerde, herhangi bir zamanda büyüyüp işlevsel aileye sahip olan biri var mı?”

“Bazı kitaplarda. Nadir bir durum.” Karışık patikalara karşı sabrı tükenen Devon, sağ tarafındaki çalı duvarına doğru zorla ilerledi. Sıkışık yeşilliklerin arasına sığmaya çalışırken kıyafetlerine dikenler takıldı. Dallar çıplak tenlerini kesti, kıyafetlerinin kumaşlarını yırttı ve saçlarına dolandı. Labirentin farklı bir kısmına doğru tökezlediler, ikisi de nefes nefeseydi.

Uzaktan, alevlerin şiddetli gürültüsü geliyordu; ev yanıyordu. Devon, Traquair Evi'nin beklenmeyen yerlerinden duman yükseldiğini görebiliyordu. Ya şövalyeler evi ateşe veriyordu ya da Ravenscar kardeşler tuhaf bir kendi kendilerini yok etme eylemine girişmişlerdi. İki seçenek de aynı derecede saçma ve aynı derecede olasıydı.

Az kaldı demek için Hester'a döndü ama yol arkadaşının yüzünü gördüğünde kelimeleri sönüp gitti. "Neyin var?"

"Lütfen söyle" dedi Hester gözleri ateşe dikilmiş bir şekilde. "Doğru şeyi yaptığımı söyle. Dünyadaki en fena suçu işlediğimi hissediyorum ve hareketimi haklı çıkarabileceğini düşündüğüm tüm nedenler şu anda çok uzak görünüyor."

Devon, Hester'ın omzuna kolunu attı ve onu öptü.

Hester'm tadı kokusu gibiydi: Tatlı ve acı, vanilya ve tütün, temiz cilt ve ucuz dudak parlaticısından bir tabaka. Herhangi bir yaşlı kocadan çok daha iyiydi. Ve niye, neden bu mükemmel ve felaket dolu anı yaşamasınlar ki? Her geçen saniyeyle gecenin devamı giderek belirsiz hale geliyordu. Eğer ölürse, mezara götüreceği daha az bir pişmanlığı olacaktı.

Hester öpmeyi bıraktı, elini karın bölgesine bastırdı ve başını Devon'ın omzuna gömdü. Ama yakında kalmaya devam etti ve uzaklaşmadı.

Devon, kadının saçına doğru konuşarak şöyle dedi:

"Arkana bakma Hes. Asla arkana bakma. Seçimlerimizi yapıyoruz ve devam ediyoruz. Beni duyuyor musun?"

"Evet, duyuyorum" dedi Hester alçak sesle. Başka bir arbalet oku yanlarından yaprakları delerek geçti, anı paramparça etti.

"Siktir!" Devon onu kucakladı ve tekrar zorlu bir koşuya başladı.

"Devon!" Labirentin içinden, arkalarından Ramsey'nin sesi geldi. O kadar öfkeliydi ki ona seslenirken lakap kullanmıyordu. "Bu yeri canlı terk etme şansın yok!"

Cevap vermedi, şövalyeler ile aralarına hangi çalı katmanlarını koyacağını aramakla çok meşguldü.

Dallar kırıldı, ayakları hışırdadı. Kitapyiyenler bile burada sessizce koşamazdı.

"Hedefi görmem gerekiyor, sonra birkaçını vurabilirim" dedi Hester kulağına. "Kaç kişi takip ediyor bizi?"

“Hiçbir fikrim yok!” Başka bir kemer altından geçti, ardından az önce çıktığı yerden hiçbir farkı olmayan, dikenlerle dolu başka bir tünele daldı. Doğru yön olduğunu *düşünüyordu*.

Hester tabancasını çıkardı. “Birini görebiliyorum. Ateş edeceğim.”

“Bekle!” Devon, kulak zarının neredeyse yanındaki tabancayı hissetti. “Mermileri boşa harcama...”

“Tartışmak için zaman yok!” Hester, ona acı veren bir hareketle, Devon’ın kollarında döndü ve ateş etti.

Gürültü kafasının içinde dolandı, kulak zarında bir patlama ona eşlik etti. Küfretti ve ettiği küfrü belli belirsiz duydu. Diğer tüm sesler zayıf ve hafifçe geri döndü, kulaklarındaki çınlama tarafından boğulmuşlardı.

Biri öfkeyle bağırdı. İnanılmaz bir şekilde Hester’ın attığı kurşun birine isabet etmişti.

Cevaben bir atış da gelmedi. Ramsey’nin Killock’u tepeden tırnağa aramak için zamanı olmamıştı herhalde. Küçük bir lütuftu bu.

“Geri dur!” Hester bağırdı, zaten çökmüştü. “Ya da gözlerinin arasına bir kurşun daha yersin!”

Devon, arkadaşının büzüşmüş bedenini daha sıkı kavradı ve daha da hızlandı. Dikenlerin diğer tarafından ormana giden bir çıkış gördü, ötedeki araziye baktı. Çıkış kapısını aramaya zaman yoktu. Kendini son diken duvarına doğru attı, dallar dudaklarına ve gözlerine takılırken Hester göğsüne kıvrıldı ve nihayet lanet labirentten dışarı fırladı.

Gözetleme kulesi, Traquair’in küçük ormanının elli metre kadar derinlerindeydi, kadim ağaçların arasında yer alıyordu. Küçüktü ve kireçtaşından yapılmıştı, etrafı sarmal bir merdivenle çevriliydi. En fazla üç dört metre yüksekliğindeydi, üstündeki platformu çevreleyen alçak bir duvar vardı. Astronomi ve kuş gözlemi yapmak için inşa edilmişti ancak çocuklar için yapılmış bir oyuncak kale gibi görünüyordu.

Ve o oyuncak kaleden bakmakta olan beş yaşında bir çocuk vardı. “Kaçamayız...” diye başladı Hester. “Şövalyeleri geçemeyiz, biliyorum. Orada durup savaşmak zorunda kalacağız.” Ormanın içinden geçerek kaçtı, kolları gerilmiş ve ağzı kurumuştur. Sadece bir saat önce temiz ve nispeten yeni olan kıyafetleri; ter, yırtıklar ve kanla, çoğu Hester’a aitti, neredeyse mahvolmuştu.

Labirentte sıkışıp kalan şövalyelerin ve ejderhaların bağırışları, kulenin tabanına doğru yaklaşırken kalan enerjisiyle sarmal merdiveni tırmandı.

“Gizleyin kendinizi!” diye seslendi Devon tepeye çıktığında. “Misafirlerimiz var!”

Cai hızla aşağıya doğru çöktü, alçak duvarların ardına gizlendi. “Ne oldu?” dedi platforma yarı çökmüş bir halde. “Çok uzun sürdü, sonra silah sesleri duyduk ve Devon, *bak*, ev yanıyor!”

“Hester, kızım!” diye bağırdı Mani aynı anda. Çoktan – mantıklı bir şekilde – eğilmişti, ellerini sıkıca valizin etrafına sarmıştı. Ter, seyrekleşen saçını yapıştırmıştı.

Hepsinin etrafı turuncu bir ışık halesi içindeydi; alevler Traquair’i sarmıştı, gölgeleri ve ışıkları bu kadar uzağa bile ulaşıyordu. Yangın bu kadar hızlı büyüdüğüne göre ev berbat bir halde olmalıydı ya da şövalyeler birden çok yeri ateşe vermişti.

“Evet, benim” diye cevapladı Hester, Devon onu yere bıraktığında. Hester gazeteciye yaslandı, refleks olarak Chanel çantasına kavradı. Pahalı deri, çim lekeleri ile kaplı ve buruşuktu.

“Nerede kaldın?” Cai koluyla burnunu sildi. Nereden bulmuşsa, çok eski bir çalı makası vardı elinde, belli belirsiz bir şekilde onu sallıyordu. “Çok endişelendim!”

“Sana geri geleceğimi söyledim” dedi, Cai’nin aklına silah bulmak geldiği için mutluydu. “Başını aşağı eğ, adamlar geliyor!”

“Buradalar” dedi Mani sertçe.

Devon, duvarın üzerinden aşağıya göz attı. Labirentten iki ejderhanın çıktığını gördü. Yoğun çalılıklardan geçerken açtığı deliklerden gelmişlerdi.

“Şövalyeler nerede?” dedi. “Neden bunlar bir başlarına?”

“Sonra düşünürüz onu!” Hester kendini yukarı doğru çekti, tabancayı duvarın üstünden aşağıya doğru eğmişti.

Devon ellerini Cai'nin kulaklarının üzerine koydu. Silah iki kez patladı. Kendi kulakları hiç olmadığı kadar çınladı. Bir ejderha düştü ama ikincisi eğilmiş, görüş alanının dışında saklanıyordu. Hester geriye, duvarın dibine çekildi.

Devon, Cai'yi bıraktı ve çaldığı tüfekte uğraştı. “Tanrım, bu şeyi nasıl dolduruyorsun?” dedi.

“Ah, Tanrı aşkına! Benim tabancamı al ve onu bana ver” dedi Hester. “Aile mülklerinde o kadar zaman geçirip de hiç avlanmaya gitmedin mi?”

“Şaka yapıyorsun değil mi?”

“Benim de silahım var!” Cai çalı makasını salladı. “Ben de yardım edeyim!”

Mani, elini çocuğun omzuna koyarak, “Olduğun yerde kalarak yardım edebilirsin” dedi. “Annenin yoluna çıkma ya da dikkatini dağıtma yeter.”

“Evet, adamı dinle ve *hareket etme*.” Devon, Hester'm tabancasını kaptı ve ikinci ejderha çitten gözetleme kulesinin dibine doğru koşmaya çalışırken ateş etti.

Kötü ateş etti ve aslında onu ıskalardı ama ejderha tekrar yana doğru kaçtı, böylece doğruca kurşunun menziline girdi. Mermi kafasıyla buluştu ve kafatasını patlatarak çiti beyin dokusuyla kapladı.

“İşte...” dedi Devon vahşice. “Şans böyle bir şey!” Tabancanın mermileri bitmişti, daha çok şövalye ve ejderha geliyordu ve ağır yaralı bir arkadaşıyla birlikte oyuncak şatoda mahsur kalmıştı. Ama sıkı bir atış yapmıştı işte.

“Doldurdum.” Hester arbaleti kavradı; kolu siyah kanla kaplıydı. “Doktor falan olsa iyi olurdu.”

“Şövalyeler!” Cai bağırdı. “Ormanın etrafını dolaştılar...”

Ejderhalar sadece dikkat dağıtmak içindi. Şövalyeler ağaçların arasından geçmek için başka bir rota izlemişlerdi. Ramsey ve Ealand, kulenin kuzey tarafındaki korkuluklarının üzerinden atlarken Devon döndü.

Hester arbaletin tetiğini çekti. Atışı Ealand’ın boğazını deldi ve onu duvarın üzerinden geriye doğru fırlattı.

“E!” Ramsey bağırdı ve ardından o da ateş etmeye başladı. Silahını kaybetmiş ya da mermilerini Killock’ta harcamış, bu yüzden arbaletine geri dönmüştü. Ok Hester’ın göğsüne saplandı ve onu koleksiyondaki bir kelebek gibi taş a sabitledi.

Hester kancayla boğulan bir balık gibi ses çıkardı. Devon öfkeyle parlayarak yumruklarını havaya kaldırıp saldırdı. O aptal arbaletin teke tek dövüşte ne kadar işe yaradığını gösterecekti ona.

Cai’nin bağırdığının ve Mani’nin oğlunu geride tutmaya çalıştığının belli belirsiz farkındaydı; dikkatinin geri kalanı kardeşindeydi.

Bir okyanus dalgası gibi Ramsey’nin üzerine düştü.

Yıllar önce, küçük bir çocukken, kardeşleriyle aynı fikirde olmadıklarında ya da bazen sadece eğlence için kavga ederlerdi. Bir avuç cılız çocuk, tozların arasmda koşuştururlardı.

Bu tamamen yeni bir seviyeydi. Devon saldırırken onu kıskıvrak yakaladı ve bir an için sarmal merdivenlerin tepesinde sendelediler; güç, güce karşı baskı yapıyordu ve yıkıcı bir şekilde eşitlerdi.

Kitapdişlerini Ramsey’nin köprücük kemiğine geçirdi. Kanın iğrenç tadı ağızını doldurdu ve istenmeyen anıları tetikledi. Ramsey bağırdı, dengesini kaybetti. Öfke ve bacak yumağı halinde kulenin merdivenlerinden düştüler.

Ramsey'nin yumrukları Devon'ın sırtına yağmur gibi yağdı ve Devon, her bir kaburga arasına dizini geçirdi.

Yirmi kadar taş basamaktan seke seke aşağı düştüler ve her ikisi de küfrederek, terleyerek ve morarmış olarak zemine indi. Devon, bir noktada ısırıkları üzerindeki hâkimiyetini kaybetmişti ve tekrar kazanamadan kardeşi karnının altına ayaklarını topladı, yaklaşınca da Devon'ı *itip* uçurdu. Devon uzaklaşırken öğürdü. Ramsey ayağa kalkmaya çalıştı. Arbaleti düzeltilemez şekilde kırılmıştı, artık yamuk kenarlı bir tahta sopadan fazlası değildi.

“Ne yapıyorsun lan?” Koyu saçları yüzünün kenarındaydı, terle yapışmıştı. “Çünkü benim gördüğüm kadarıyla, herkesin sırtına bıçak saplıyorsun. Sadık olduğun herhangi bir şey veya kimse var mı?”

Devon, dövüş duruşuna benzeyen bir pozisyon aldı, yumruklarını kaldırdı ve ayaklarını açtı. “Aileme mükemmel derecede sadığım. *Gerçek* aileme. Senin anlayacağın bir şey değil!” dedi.

“*Ailemiz* sana her şeyi verdi. Bir prenses gibiydin!” Kırık arbaleti alıp ona doğru salladı, Devon kaçtı.

“Bunu hiç istemedim!” Kırık bir tuğla kaparak ona doğru kocaman bir parça fırlattı; Ramsey kaçtı. “Tek istediğim basit bir hayattı; bana vaat ettiğin, çocuklarımla mutlu bir son. Yapmanız gereken tek şey Salem'i geri vermek ve beni yalnız bırakmaktı!”

“İtiraf et, kaybettin” diye hırladı. “Bu malikânedeki herkesi öldüreceğim!”

“Kayıp mı ettim?” Devon neredeyse ona acıdı. Neredeyse. “Şövalyeler bitti, Aileler seni terk etti ve oğlum güvende. Ne yaparsan yap, ben *kazandım!*”

Ramsey durdu, kırık silah hâlâ elindeydi. “Hayır. Bunun üstesinden gelebilirim.” Ramsey'nin yüzündeki donuk bakış,

soğuk bir öfke maskesine dönüştü. “Bunun üstesinden *geleceğim!*”

“Dev, yakala!” Cai, duvarın üzerine eğilerek büyük ve parlak bir şey attı.

Çift saplı makas birkaç adım uzağa, yere düştü. Bıçakları sıkıca toprağa saplanmıştı.

Devon makasa doğru atladı. Ramsey de öyle yaptı ama kadının daha yakındı. Parmakları sapı sıkıca kavradı ve aleti topraktan çekti, sert bir şekilde salladı.

Bıçaklar adamın kafatasına çarptı. Ramsey inledi ve oturdu, otuz üç yaşından çok daha küçük duruyordu. Avcunu kanayan, şişmiş şakağına bastırdı. Devon kardeşinin üzerine doğru yalpaladı ve bu kez makası boğazına doğru sapladı.

Devon güçlüydü ama Ramsey de hızlıydı. Kırık arbaleti kaldırdı, darbe Devon’ın göz yuvasına sert bir şekilde indi.

Acı kafasından yayılıyordu, etrafındaki deri çoktan şişerek kapanmıştı. Her nasılsa gülüyor, duramıyordu çünkü çimlerin üzerinde onlarla birlikte yuvarlanan vahşi bir histeri vardı; ters giden bir vampir filmindelermiş gibi her biri diğerine kazık sokmaya çalışıyordu.

Ramsey bunu komik bulmadı. Bahçe makasını kadının zayıflamış elinden çekip aldı, döndürdü ve yukarıya doğru sapladı. Devon kendini geriye ve uzağa fırlattı. Ramsey birden dizleri üzerinde doğruldu, alını kanıyordu. Bu sefer tepede olan, tüm ağırlığını veren oydu, bıçağı Devon’ın göğüs kafesine bastırıyordu.

Çok geçmeden Devon, Ramsey’nin bileklerini yakaladı. Ramsey ağırlığını vererek, gülünç derecede güçlü bir şekilde bastırdı ve kadın makasın ölümcül kenarını göğsünden uzakta tutmak için çabaladı.

Kan Ramsey’nin alnından süzülüyor, çenesinden yanağına doğru damlıyordu. “Canlı çıkamayacaksın buradan!”

Sağlam gözünün ucuyla bir hareket yakaladı: Cai sarmal merdivenlerden aşağı iniyordu. Dilini çıkararak onlara gizlice yaklaşmaktaydı.

Beslenmeye hazırlanıyordu.

Ramsey'e karşı verdiği savaşı kaybetmenin hararetinde bile oğlunu, onu yok edecek tek şeyi yapmaktan caydırmak zorundaydı. Ama seslenirse Ramsey bir şeylerin ters gittiğini anlayacak ve Cai'ye saldıracaktı; bunun olmasma da izin verilemezdi.

Kardeşinin silahını uzakta tutmanın verdiği gerginlikle kolları titreyen Devon, gıcırdayan dişlerinin arasından, "İyi biri misin? Kibar mısın?" dedi. Karanlıkta Cai başını salladı ve bu görüntü karşısında Devon'm kalbi sıkıştı.

Cai'nin seçimi. Devon'm değil.

"Neden bahsediyorsun sen lanet olası?" Ramsey, metalin ucu kadının derisine yerleşene kadar aşağı ve yukarı doğru ağırlık verdi. "Ne saçmalı..."

Cai fırladı.

Devon onu gördü, Ramsey görmedi. Oğlu, Ramsey'nin sırtına indi ve yaşça büyük adamın kulağını tırmaladı. Onun varlığı, Devon'm üstündeki ağırlığı daha da artırdı ve makas yana doğru dönerek göğsünü kesip derisini açtığında Devon tısladı.

Ramsey dönmek için kadını bıraktı, ellerini Cai'nin boğazına koymaya çalıştı.

Onun çocuğu. Tehlikedeydi. Devon kaburgalarındaki makası çekip saldırdı.

Etini yardı. Sert metal, Ramsey'nin bacağıının üst kısmındaki kas dokusunu ayırdı.

Ramsey uludu. Mürekkep rengi kan çamurlu toprağı kirletti.

Ve Cai onun zihnini yedi. Dudakları kulağındaydı, hortumu açılıyordu. Ramsey'nin nefesi kesildi, elleri hızla azalan bir güçle çocuğun omuzlarını kavradı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama

Devon'ın bıçakladığı bacak kırıldı ve öne doğru eğildi. Cai, lanetli küçük bir maymun gibi amcasının sırtına yapıştı. Ramsey, Devon'ı hayrete düşüren bir korkuyla çığlık attı; panik içinde emekleyip kaçmaya çalışırken uzuvları zayıfça sarsılıyordu.

Devon bakakaldı.

Cai'nin beslenmesini neredeyse hiç izlememişti; o avıyla ziyafet çekerken korkak bir şekilde saklanmayı tercih etmişti. Cai bu mücadeleye, kurbanlarının hareketlerine alışmıştı. Kendini küçük ve hareketli hale getirmeyi, insansı bir sülük gibi onların etrafında dolanmayı öğrenmişti.

Ramsey, gözlerini Devon'ınkilere kilitledi. Dehşetle iri iri açılmışlardı. Tam o anı, –uzun zaman önce Matley'de gördüğü gibi– tüm bildiklerinin silindiği, aklm yalnızca beyin haline geldiği anı görebiliyordu.

Cogito, ergo, sum. Ramsey Fairweather-Şövalye çöktü; artık bir insan değildi, yalnızca boş bir kaptı.

Birlikte büyüdüğü erkek kardeşi gitmişti.

Devon bayıldı.

Düzenleme

Ny.ozlem

ARTIK MASAL YOK**GÜNÜMÜZ**

Bir gün yeniden masal okumaya başlayacak yaşa geleceksin.

– C. S. Lewis, Vaftiz kızına not

Yıllardır alışkanlık haline getirdiği gibi cehennemi gördü rüyasında.

Rüyasında öldürdüğü insanların cesetleriyle dolu bir labirente kaybolmuş, yalnız bir kurttu. Dikenli çalılar ve fundalar kalın duvarlar halinde yükseliyordu, kokuşmuş yapraklarla ağırlaşmış ve dişlek köklerle desteklenmişlerdi. Silahları kırılmıştı, vücudu yaralarından dolayı ağrıyordu ve korumaya çalıştığı prenses beyaz taştan bir kulede, kara şövalyeler tarafından öldürülüyordu.

Yüzüne bir damla ıslaklık çarptı. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Devon gözlerini kırptırdı. Gözyaşı değil, yalnızca aralık ayının dondurucu karla karışık yağmuru. Bu bir rüya değildi. Bu gerçektir ve o uyanıktı.

Acıyla doğruldu.

Çit makası kaburgalarının aşağısında yaklaşık 20 santimlik bir kesik bırakmıştı. Kan kaybı onun yeniden sersemlemesine ve yer yön duygusunu kaybetmesine neden oluyordu. Zaten kirli olan gömleğini siyah çizgiler kaplamıştı; bunlar dereler halinde akıp yağmur ve kirle karışarak iğrenç, demir kokulu bir çamura dönüşüyordu.

Başını çevirdi. Yakınlarda Ramsey çimlerde yatıyordu. Ölmüştü ya da ölmekteydi, henüz kâğıda dönmemişti.

Bu arada oğlu, yağmura rağmen uykulu ve sakin bir şekilde adamın hareketsiz vücuduna sarılmış, yatıyordu.

“Cai!” Uzanıp çocuğun omzunu salladı. En son kitapyiyen birini yediğinde nasıl aşırı yükleme yaşadığını hatırladı, bu yaralarından daha kötü bir şekilde kemiriyordu içini. “İyi misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?”

Gözlerini açtı. “Dağıtıcı Devon” diye geveledi, dili ağzından gariip bir şekilde sarkıyordu. “Sen... Kendi tarzında... Olağanüstüsün.”

İçinde rahatlama tiksintiyile savaşıyordu, gözyaşları içinde güldü. Bu gece çılgınca başarılı olmuştu ama yine de son sınavda oğlunu yarı yolda bırakmayı başarmıştı. Çünkü verdiği sözlere, işlediği cinayetlere ve onu dünyadan korumaya yönelik fanatik kararlılığına rağmen onu kendi seçimlerinden, günahı onun olacak suçlardan koruyamamıştı.

Devon’a olan sevgisi yüzünden katlanmayı seçtiği günahlar.

Sevgi bazen berbat bir şeydi ve o da, tıpkı kendisi gibi, bunu keşfetmişti. Söyleyecek tek kelime kalmamıştı, bu yüzden kollarını açtı, reddedilmekten korkuyordu ama başka ne teklif edeceğinden veya yapacağından emin değildi. O hâlâ onun oğluydu, değil mi? Bunun hâlâ bir anlam ifade edip etmediğini bilmiyordu.

Cai sürünerek onun kucağına geldi, sıska vücudunu yıpranmış etine yasladı ve yüzünü harap olmuş gömleğine gömdü. Ona sıkıca sarıldı.

Devon, bir gün verdiği sözlerin bir değeri olacağını düşündü. Bir gün dünyayı gerektiği gibi olmaya zorlayacak güce sahip olacaktı. O iyi olacaktı, Cai de öyle. Bir şekilde, buradan çok uzak bir yerde.

“Bir daha asla. Lütfen. Bir daha asla bunu kendine yapma. Özgür kaldığımızda asla.” Devon kokusunu içine çekti. En

azından kokusu ona aitti, doğuştan geliyordu ve zihninde yaşayan sayısız ruha rağmen değişmemişti.

“Tamam” dedi ve endişeli bir ifadeyle başını kaldırıp yukarı bakmak için onu aniden serbest bıraktı. “Dev, Hester’a bakalım mı? Çok incindi. Onu unuttuk.” Suçluluk, çok fazla suçluluk. “Unutmadım. Ama önce seni kontrol etmem gerekiyordu.” Devon nemli gömleğini çıkardı ve onu sıkıca göbeğinin etrafına sardı. Kaburgalarındaki kesiğe nasıl kompres yapacağından emin değildi; bir uzuv gibi değildi sonuçta. Turnike yapamazdı. “Burada otur. Gidip bir bakacağım.”

“Ben... İyiyim” dedi. “İyi olacağım Dev.”

Devon başını salladı ve gözlerini sildi; yüzü çok geçmeden yeniden ıslandığı için, gittikçe ağırlaşan sulu karda nafle bir hareketti bu. En azından Cai hasta değildi. Kesinlikle kafası karıştı. Muhtemelen aşırı yüklenmişti. Ama çılgılık atmıyor, acı çekmiyordu ya da felç riski altında değildi.

Kaburgaları bağlı, gözyaşları akar halde, daha on dakika önce Ramsey ile birlikte kavgaları sırasında düştükleri kulenin merdivenlerini acı içinde tırmandı. Kardeşi. Hayır, onu düşünme. Önce Hester. Devon son adımı atarak gözlem kulesine ulaştı.

Mani platformda tek başına, hâlâ kıvrılmış halde olan Hester’ın üzerine çömelmişti. Kadının sağ omzunda bir arbalet oku vardı ve ikincisi kaburgaların hemen altından çıkıyordu. Siyah kan, duvarlara Rorschach³³ desenleriyle sıçramıştı.

Panikten midesi bulanana Devon, *iyi değil*, diye düşündü. Uzuv başka bir şeydi ama gövdede vurulması sorun olmayacak organ yoktu. Bunca yıldır neden ilkyardım kılavuzu yememişti? Aptal.

“O iyi” dedi Mani sarsılarak. “O... Aman Tanrım, ne geceydi ama!” Devon kafası karışmış halde, “Öyle mi?” dedi.

33 Deneklerin algılarını mürekkep lekelerini kullanarak analiz eden psikolojik bir testtir. (ç.n.)

“Belirli bir ölçüde... Gayet iyi.” Hester nefes nefeseydi. “Yaşayacağım. Bence.”

“Nasıl hayattasın?” dedi Devon dizlerinin üzerine çökerek. Her şeyden çok, yorgunluktan çökmüştü. “Bunun şey... Olması gerekirdi...” Vazgeçti.

Ramsey’nin oku siyah Chanel çantasına çarpmıştı. İki santimlik kaliteli deri, atışı yana doğru eğmişti. Sığ bir kesikten ve Hester’in karnındaki kötü bir morluktan fazlası değildi ama şimdiye kadar bunu fark etmesi mümkün olmamıştı. Devon hayretle, “Sen çok şanslısın. Sanırım çantalarınla ödediğin bedel bu” dedi.

“Şans? Önüme çektim... Mükemmel zamanlamayla. Kendi... Kendi şansını kendin yaratmalısın!”

Devon rahatlayarak sırtıttı, “Zeki kız” dedi ve onu tekrar kucağına aldı. O gece üçüncü kez. “Dayan Hes. Kâbus neredeyse bitti.” Elbette bu doğrudu. Bu sonsuza kadar devam edemezdi; hiçbir şey sonsuza dek sürmezdi.

“Öyle mi? Beni kaçırıyor musun?”

“Hayır. Seni kurtarıyorum prenses.”

“Çok sağ ol” diye mırıldandı Hester. Devon tekrar baktığında kadının bayıldığını gördü.

Karla karışık yağmurdan kayganlaşan basamaklara, değerli yüküne ve dönüp duran başına dikkat ederek merdivenlerden aşağı indi. Mani yavaşça ve oflayarak onu takip etti, yaralanmamıştı. Kurtuluş’la dolu çanta her adımda gümbürdüyor, şişelerdeki haplar takırdıyordu.

Her şey acıtiyordu ama Devon buna alışmıştı. Acı çekmek, en azından şimdilik hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyordu. Karla karışık yağmur onu iliklerine kadar ıslatmıştı. Belki bu yağmur yangını söndürürdü.

Ramsey’nin bu arada sessizce son nefesini verdiğini, vücudunun yalnızca harap bir takım elbise içindeki sırılsıklam sayfa

yığınınından ibaret olduğunu gördü. Bu dönüşümü görmediği için rahatladı. Sanki aralarında küçücük, son bir saygı kırıntısını korumuş gibiydi bu.

Cai onun yaklaşmasıyla ayağa kalkarak, “Adamlarım senin peşinde olacak” dedi. “Ravenscar’ları temizlemek için şövalyeleri ve ejderhaları getirdim, en azından bazıları hayatta kalacak. Karşılaştığımız şiddetli direnişe rağmen.” Durdu ve ona aşağı yukarı eleştirel bir bakış attı. “Ne yaptığını bilmiyorsun Dev. Aileler bunu öğrendiğinde senin bir tehdit olduğuna karar verebilirler.”

Sesi oğluna benzemiyordu ve sürekli Ramsey’nin sesi olduğunu düşündüğü sese geçip duruyordu. Bu düşünce onu ürküttü.

“Sen kimsin?” dedi. “Sana hâlâ Cai mi demeliyim? Ramsey misin, papaz mı, avukat mı, elektrikçi mi? Bunların bir çeşit birleşimi mi?”

“Hiçbir farkı yok” dedi sakın bir tavırla. “Ben onların, onlar da benim. Killock kendi içinde haklıydı.”

“Tanrım” diye inledi Devon.

“Hayır, ben Tanrı değilim. Ben her şeyi bilen değilim.” Cai başını eğdi ve Devon bir an için yüzündeki ifadenin kardeşinin ifadesi olduğuna yemin edebilirdi. “Yine de bunun *senin* hatan olmadığını söyleyebilirim. Küçük bir mucize.”

“Hım...” Hâlâ tavırlarındaki değişimi anlamaya çalışıyordu. “Tam olarak hangi suçtan bağışlanıyorum?”

“Bağışlanma yok” dedi Cai. “Günahlarını ortadan kaldıramam. Sadece Ramsey’nin götürülmesinin senin hatan olmadığını açıklamak istedim. Suçlu olanlar yetişkinlerdi. Sen ve o, yanlış bir şey yapmadınız. Ve Ramsey bunu içten içe biliyordu. Ama bunu kabul edemedi.” Durakladı, düşünüyordu. “Bazen insanlar bizi incittiğinde, onlara kızmamız gerektiği halde kızamayız. Bazen bize yapılanların boyutu o kadar büyük ve acı

verici olur ki kabul etmek çok bunaltıcıdır. Bu tür bir acıyla karşılaşınca onu görmezden gelmek, susturmak dışında yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Ya da onun sana yaptığı gibi kürekle onu başkasının üzerine atmak dışında.”

Devon şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

Cai, “Ramsey’e zarar verildi” dedi. “Kendi aklında bile asla itiraf edemeyeceği veya düşünemeyeceği şeyler. Yine söylüyorum, bu senin hatan değildi. Hiçbiri değildi.” Utanmış ve karsız görünüyordu, daha önce yetişkin gibi görünürken birden çocuksu bir tavır takındı. “Her neyse, bilmen gerektiğini düşündüm.”

“Teşekkür ederim... Sanırım...” dedi biraz şüpheyle. Ve sonra dürüstlüğü nedeniyle kaybedecek hiçbir şeyi olmadığı için, “Bir parçam onu özleyecek” diye ekledi.

Cai başını salladı. “Biliyor. Çok sevindi.”

Belki de Devon, birinin hayatta umut edebileceği en iyi şeyin bu olduğunu düşündü: Nasıl yaşarsa yaşasın, öldüğünde özlenmek.

Traquair’in bir zamanlar ayıların dolaştığı kadim ormanında yürüdüler; Devon baygın Hester’ı taşırken topallıyordu, gömleğinin altında, kendi yaralarından hâlâ kan sızıyordu. Cai onun yanında yürüyordu ve tamamen sessiz olan Amarinder Patel’in Kurtuluş’la dolu valizi çekmesine yardım ediyordu.

Uzarlarda polis sirenlerinin şarkısı bir ölüm feryadı gibi yükselip alçaldı. Birileri sonunda yangını fark etmiş ve resmi kurumları devreye sokmuş olmalıydı. Aileler bundan nefret ederdi.

“Buna değdi mi?” dedi Cai, sonunda nehre ve biraz daha ileride ıssız köprüye yaklaştıklarında. “Ölümlere, yıkıma, Hester’ın ve kardeşinin kurban edilmesine... Sırf kaçmamız için.”

Devon, kendisine benzeyen ve artık ağabeyinin tonlamasıyla konuşan oğluna baktı. Ramsey’nin çocukluğunun hayaletine

bakmış gibi hissetti, görüntü onu huzursuz etti.

“Bu bir değer veya maliyet meselesi değil” dedi. Aynı cevabı vermeye devam ediyordu çünkü alternatif bir cevap düşünmez hale gelmişti. “Sevdiğim insanlar için her zaman elimden gelenin en iyisini yaptım. Kimsenin yapabileceği daha iyi bir şey yok.”

Dudağını çekiştirdi. “Peki Salem?”

Peki ya Salem? Çok güzel bir soru. Eğer Luton sözüne sadık kaldıysa, güneyde bir yerde, Devon’m ihaneti yüzünden öfkeden köpüren, annesi onu onuncu yaş gününe gelecek kadar sevmediği için incinen, kalbi kırık, on yaşında bir kız vardı. Ve eğer Luton yalan söylemişse, Salem’e annesi hakkında hiçbir şey anlatmadıysa, o zaman güneyde bir yerlerde Devon’ın varlığından pek haberi olmayan ve muhtemelen onu hiç görmek istemeyen on yaşında bir kız vardı.

Bu hikâye için iyi bir son yoktu. Madalyonun hangi yönünü çevirirse çevirsin.

Devon sonunda şöyle dedi: “Salem’i düşünüyorum ve onu unutmadım. Güvende olduğunda ve buradan uzaklaştığımızda kız kardeşini almak için geri döneceğim.”

Attığı her adım onu kızından daha da uzağa, İrlanda’ya ve özgürlüğe doğru götürüyordu. Uzaklaşmak, Salem’i kitapyiyen evliliklerin sefaletine teslim etmek demekti ama Salem’i kurtarmak, Cai’yi kurtarmak için şimdiye kadar yaptığından çok daha cesur bir çaba gerektirecekti.

Bunlar başka bir günün yolculukları ve arayışlarıydı, o an için bir ayağını diğerinin önüne koymaktan başka hiçbir şeye enerjisi yoktu.

“Salem için döndüğünde ben de seninle geleceğim” dedi. “Aile bir arada kalmalı.”

“Elbette canım.” Tartışamayacak kadar yorgundu ve daha sonra tartışmak için zamanları olacaktı.

Anayolun bir bölümüne ulaştılar. Sonunda. Diğer tarafta, köprünün kenarına yakın bir yerde, banketin üzerine koyu renkli bir araba park edilmişti. Farlar Nycteris'in ıssız mağara-daki lambası gibi, uçsuz bucaksız bahçeye giden ateşböceği gibi parlıyordu: Yaklaşan karanlığa karşı minik bir parlaklık.

"İşte oradalar!" Cai ona sırtıttı ve Jarrow ile Victoria'nın beklediği arabaya doğru koşmaya başladı; *Mario*'nun şarkısını mırıldanarak ikisinin de henüz hayal bile edemediği bir hayata doğru koştu.

KAPANIŞ

Yalnızca olduğumuz gibi olabilmemiz, hâlâ en affedilmez günahımızdır.

– Gene Wolfe, *Uzlaştırıcının Pençesi*

Ev, İrlanda şafağının griliğine bürünmüş, hareketsiz ve sessiz duruyordu.

Her zamanki gibi, Devon ya da Hester kalkmayı düşünmeden çok önce, uyanıksın. Hester özellikle gece kuşudur; sabahın ilerleyen saatlerine kadar uyur; nadiren dokuz buçuktan önce kalkar. Bir zamanlar çok dakik, sürekli ve endişeli bir şekilde uyanık olan Devon, son üç yılda partnerinin daha rahat alışkanlıklarını benimsedi. Jarrow normalde birazdan kalkardı ama bir haftalığına Dublin'deydi, bira fabrikası için malzeme alıyor ve Mani'yi ziyaret ediyordu. (Mani şehirde yalnız yaşamayı tercih ediyor.) Bu da Vic'in de Jarrow'la birlikte gittiği anlamına geliyor.

Bu seni burada, küçük ama şirin çatı katı odanda bırakıyor; kırışlar senin oymaların ve eskizlerinle dolu, soluk mavi duvarlar renkli mobilyalarla tam bir tezat oluşturuyor.

Yalnız ama ruhen değil, bir süre yatağında sessizce kıvrılıp kuşları dinliyorsun: Çoğunlukla ardıc kuşları, mavi baştankaralar ve ispinozlar. Yakındaki ormanlık alanda bir peçeli baykuş var ve daha geniş kapsamlı yürüyüşlerinde bazen çaylaklar, kerkenezler, atmacalar, bataklık tuygunları ve daha fazlasını görebiliyorsun.

Büyük avcıları görmek, odak noktalarında ve av sürüşlerinde kendi açlığının ve zalimliğinin bir ipucunu yakalamak eğlenceli;

kafatasının içindeki diğer insanlardan en az dördü de bu manzardan keyif alırdı. Papaz ve öğretmenin her ikisi de doğaya karşı güçlü bir sevgi besliyordu. Bu sevgi ve neşe, üstlendiğin karanlığa karşı bir dengeleyici olarak artık senin. Bu insanlardan herhangi biri öncesinde orijinal Cai'nin böyle şeyler hissedip hissetmediğine gelince... Bunu anlamamanın bir yolu yok.

Huzurlu, başka bir sabah olsa burada oyalanırdın. Ancak yapman gereken ayak işleri ve gizlice, özel olarak yapman gereken şeyler var.

Güneş pencere kenarından bakıp yatağın üzerine ışık saçacak kadar yükseldiğinde isteksizce kalkıyorsun, yataktan çocuksu bir beceriksizlikle iniyorsun.

Yetişkinlerin ömür boyu edindiği yetkinliği, sekiz yaşındaki sakar bedeninin az gelişmiş refleksleri ve gücüyle uzlaştırmak çok zor, çok. Mental tarafı ise daha da zor.

Şu anda yaşadığın ev aynı zamanda hem yeni hem de eski; ortak kararla verilmiş bir adı veya unvanı yok: Sadece ev. Bir Malikâne, bir Aile kuruluğu değil. Devon onu çalıntı paranın geri kalanıyla açık artırmada satın aldığı anda, burası harap, iki katlı bir kulübenin enkazıydı, zar zor ayakta duruyordu ve çatısı çürümüştü. Kırk yıllık ihmal burayı çoğu insan için yaşanmaz hale getirmişti. Yani, insanların hepsi için, neyse...

Ancak beş yetenekli ve zorlu kitapyiyenin gözetimi altında, hızla aydınlık ve havadar bir yere dönüşmüştü burası: Doğal taşlarla, yeni döşeme tahtalarıyla ve kalın kilimlerle desteklenmiş; her köşeye kitap rafları yerleştirilmiş, oturulacak geniş cumbalı pencereleri olmuş, Hester'ın yaptığı bira ve bal likörünü depolamak için bir mahzen kazılmıştı. Jarrow, Vic ve geri kalanınız için de pek çok keyifli akşamın geçirileceği bir oyun odası vardı.

Hafifçe yürüyerek koridora çıktın, Devon ve Hester'ın odasına bakmak için sadece bir an durdun. Hester'm gözlüğü dikkatlice katlanmış halde komodinin üzerinde duruyor. Ortak

yataklarında iki şekil birbirine kıvrılmış, kolları bellerine dolanmış, siyah saçlar kahverengiyle karışmış. Hester sanki senin varlığını hissetmiş gibi seğiriyor, sonra rahatlıyor. Devon hiç kıpırdamıyor. Bugünlerde çok uyuyor, bu onun çocukluğun boyunca yaptığını hiç görmediğin bir şey.

İyi. Onların huzuru sana memnuniyet ve güvenlik duygusu getirir.

Daha sonra, kıvrımlı merdivenlerden aşağı inip arka planda bitkiler ve led ışıkların asılı olduğu bir oturma odasına giriyorsun. Işıklar evin sakinlerinin hiçbiri için gerekli değil ama Devon, ışıkla yaşamamanın bir seçim olduğunu ve karanlıkta görebilenler için bu seçimin daha da önemli olduğunu söylüyor. Kabul etme eğilimindesin.

Herkesin akşamları birlikte yemek yemek için oturduğu, her tarafta kitap depolarının bulunduğu çiftlik evi tarzındaki büyük masayı geçiyorsun. Kır evinde bir mutfak var ancak burası insan tarzı yemek yapımı amacıyla ailenin ana gelir kaynağı olan bira yapımına uyacak şekilde dönüştürüldü. Neyse ki kitapyiyenlerin yaşamak için çok fazla nakit paraya ihtiyacı yok ve haneniz hızla borç batağından (mikro bira fabrikalarının kurulması ucuz değil) taşrada da olsa rahat bir orta sınıf hayatı yaşamaya geçti. Yıllarca sadece minimuma sahip olduktan sonra, değişimin tadını çıkarıyorsun.

Jarrow'un oyun odası, ana yaşam alanından ayrılan diğer odalardan birinde yer alıyor. Burası dost canlısı bir yer ve aynı zamanda işe de yarar. Burası varış noktan.

Bir köşede, cilalı ahşap bir masanın üzerinde bir daktilo parlıyor ve buraya doğru gidiyorsun, makineye temiz bir kâğıt koyarken sandalyeyi sessizce geriye çekiyorsun.

Daktilo geçen yıldan kalma bir doğum günü hediyesiydi, kendi isteğiyle alınmıştı. Devon buna mecbur kalmıştı, şaşkıncı ama hoşuna gitmişti. Devon'dı o, anlamasa bile uyum sağla-

maya çalışıyordu. Bazen onun seni daha iyi anlamasını istesen de çabası yine de takdire şayan.

Bu yüzden birkaç şeyi harekete geçirerek ona yardım edeceksiniz.

Altı Aile'nin aile reislerinin dikkatine:

Dur, düşüncelerinizi topla, daktilodaki satır başına bas ve yeni bir satıra başla. Tuşlar hassas dokunuşunla çatırdıyor. Harfler boş sayfayı hızla art arda lekeliyor.

Devon'la yaptığınız anlaşma "sır yok"tu, ikiniz arasındaki güveni korumaya yönelik bir taahhüttü bu. Ve neredeyse üç yıldır ikiniz de buna bağlı kaldınız. Kalpten bağlı.

Ama en azından sana göre, Devon bocalıyor. Traquair'in ardından Salem ve babası, Malikâne'nin çoğuyla birlikte bilinmeyen bir yere taşınarak ortadan kayboldu. Aileler bir bütün olarak Devon'ın dönüşü konusunda tetikte. Tedbirli ve dikkatlice, kendi uygulamalarını uyarlıyor ve hatta sınıra göz kulak oluyorlar.

Diğer sorun ise insan farkındalığının artması. Traquair Evi'nin yakılması yerel kuvvetlerin gözünden kaçmadı ve boş kıyafetlerle dolu ve hiçbir ceset olmayan malikânenin ürkütücülüğü aylarca gazetelerde dolaştı. Potansiyel ilgiden korkan Ailelerin hepsi neredeyse bir gecede, mecazi anlamda, yeraltına indi.

Evindeki herkes kızı bulmak için çalışmaya devam ediyor elbette ama nereye gittiklerini veya gittikten sonra ne yaptıklarını tam olarak bilmeden İngiltere'ye geri dönmeye cesaret edemiyorlar. Hester, Mani'nin notları ve kendi tahminleriyle, senin ve kendisinin ihtiyaç duyduğu ilacı doğru şekilde üretmeyi henüz yeni başardı. Ekipmanın bulunması ve kurulması biraz zaman aldı; sen ve o, giderek azalan Kurtuluş deposuna bel bağladığınız kaygılı birkaç yıl geçirdiniz.

Geri dönüş operasyonunu planlamak ise bambaşka bir zor-

luk. Bırakın titizlikle kullanılmayı, bulunması bile çok yorucu olan alet ve bilgiler gerektiriyor. Bu arada Salem'e giden yol daha da imkânsızlaşıyor. Ve bunun Devon'ı nasıl yediğini görüyorsun, herkesi öncelik sırasında öne koymanın ona sürekli maliyeti oluyor. Kardeşin yerine seni seçti, yıllar sonra hâlâ bunu yapıyor. Ayrıca "sır yok" anlaşmasına sadık kalacaksın. Eninde sonunda.

Bu sadece "önce yap, sonra af dile" tarzı bir mevzu. Devon senin benimsemek istediğin yaklaşımı asla onaylamaz ama sana göre gerçek bir risk yok. En kötü senaryoda bu mektuba yanıt alınamaz ve durum şu ana kadar olduğundan daha kötüye gitmez.

Ancak en iyi senaryoda ileriye doğru bir yol açılır. Hatta müzakereye giden bir yol.

Muhtemelen öldüğümü duymuşsunuzdur ve üç yıllık sessizliğin ardından buna inandığınız için sizi suçlayamam. İletişimdeki gecikme için özür dilerim ama bilgilerimden yararlanmak isteyen Devon ve arkadaşları tarafından esir tutuldum, ancak yakın zamanda kaçmayı başardım.

Bildiğim yerlere yazdığım mektuplar cevapsız kaldı ve daha fazla araştırma yaptığımda, Ailelerin çoğunun insan toplumundan daha da uzaklaşmış olduğunu gördüm. Şövalye arkadaşlarım ve eski komutanım Kingsey ya dağıldılar ya da öldüler. Bu benim son şansım.

Aşağıda belirtilen gazetelerden herhangi birine "Fraser"ın dikkatine yönelik kişisel ilan vererek yanıt verilmesini hararetle talep ediyorum. Aktarmam gereken çok önemli bilgiler var ama önce anakaraya dönmek için yardıma ihtiyacım var.

Saygılarımla,

Ramsey Fairweather-Şövalye

Son bir kez bas ve mürekkebin kuru olduğundan emin olmak için dikkatlice üfleyerek mektubu daktilodan yavaşça çıkar.

Aile reisleri senin gibi birine cevap vermez, Devon'a da tabii. Ama pek çok nedenden dolayı Ramsey'e yanıt verebileceklerini düşünüyorsun. Özellikle bu mektupta uydurduğun şeyler göz önüne alındığında.

Aslında Ramsey'nin kendisi veya ondan geriye kalanlar olduğunda, Ramsey gibi davranmak kolay. Bu, Devon'ın anlamadığı ya da anlamak istemediği pek çok şeyden biri ve sen bunu ondan saklaman gerektiğini bilecek kadar bilinçlisin.

Bazı yönlerden annen olan ve olmayan kadın (çünkü kafadaki diğer yirmi altı yetişkini kesinlikle o doğurmadı veya büyütmedi) çok güçlü ancak diğer yönlerden kırılğan. Aşırı su verilmiş ve fazla cilalanmış bir kılıç gibi Devon da sürekli parçalanma tehlikesiyle karşı karşıya olan ölümcül bir silah ve senin kime ve neye dönüştüğün konusundaki gerçek onu çok üzer. Hatta belki onu kırar.

Her ne kadar çoğu ebeveyn çocuklarını başlangıçtaki halleriyle kabul etse de, çocuklarının ne hale geleceği konusunda sıklıkla mücadele ettiklerini gözlemledin. Devon senin canavarca doğanı kabul etti ve sevdi ama sen ondan içindeki diğer birçok canavarı da kabul etmesini isteyemezdin.

Ve *hepsi* öyle ya da böyle canavar. Herkes hayatında en az bir kişiye karşı öyledir. Devon seni temize çıkaracağını düşünerek bunu sana öğretti ama haklı.

Mektup kurduğunda düzgün bir şekilde katlayarak bir zarfa koy ve onu yala, mühürleyip birinci sınıf bir pulla süsle. Ramsey hayattayken kitapyiyen herhangi bir akrabayla aynı sınırlamalara maruz kalmıştı, bu da yazının onun için ulaşılmaz olduğu anlamına geliyordu. Daktiloda bile. Ancak çoğu şövalye gibi Ramsey de yazı yazmak için ejderhalardan veya insanlar-

dan yararlanmıştı ve bu nedenle Aile reisleri onun birliğinden mektuplar almaya alışkındı. Hatta bazen birbirlerinden de; Ravenscar aile reisi zaman zaman Mani gibi insanları “işe alma” konusunda tek örnek değildi.

Her şeyi çok net hatırladığını görebilirsin.

Ve Ramsey’nin Devon’la paylaşmadığı bir sır daha çünkü Devon bu bilgiyi zaten kullanamıyor: Winterfield’ların ve diğer Aile reislerinin işlettiği Royal Mail Posta Kutusu’nun adresini biliyorsun. Bir eve bağlı değil ve Malikânelerini farklı bir bölgeye terk eden Winterfield’ların şu anda nerede olduğu hakkında hiçbir şey söyleyemem. Ancak bakımı için hâlâ para ödüyorlarsa, eninde sonunda postanı alacaklardır.

Sen de aptal değilsin. Bu zarfın üzerinde göndericinin adresi yok, bu evin konumunu gösterecek hiçbir şey yok. Cevap vermek isteyen Aile reislerinin bunu mektubunda belirttiğin oldukça spesifik bir şekilde yapması gerekecek. Mesajı aldıklarını ve yanıt vermeyi seçtiklerini varsayalım. Bu kısım senin kontrolün dışında.

Yazmaya harcanan hızlı ve kolay yirmi dakikalık süre. Kelimeler günlerce kafanda prova ettiğin, Ramsey’nin kendi deneyimiyle işbirliği yaparak geliştirip biletiğiniz kelimeler. Zarf, kısa yürüyüşünde yağmur yağması ihtimaline karşı (sonuçta burası İrlanda) bir not defteri, kalem ve dürbünle birlikte küçük bir sırt çantasına konacak. Biri sorarsa kuş gözlemciliği yapıyorsun.

Çoraplarını ve botlarını giy ve sonra evden dışarı sıvış. Sırt çantanı omzuna as ve evden dışarı çıkıp çamurlu yoldan kasabaya doğru ilerle. Dev ve Hes muhtemelen sen yokken uyacaklar ama senin için endişelenmeyecekler. Sabahın erken saatlerinde maceralara atılmak senin alışkanlığın ve hiçbir yetişkini rahatsız etmez.

Sis dünyayı kaplıyor ve kırsal kesime rüya gibi bir atmosfer veriyor.

İrlanda, zaman zaman başka bir boyuta geçmiş gibi görünen bir yer; bunun gibi sabahlarda, gerçekliğe yalnızca zayıf bir şekilde bağlıymış gibi geliyor.

Doğal olarak seviyorsun burayı. İstikrar, sessizlik, güzellik, hayvanlar. Gerçek bir okyanus tarafından Aile etkilerinden korunan bir ada. Ebeveyn olarak gördüğün yetişkinlerin ikisi de yıpranmış ama sevgi dolu. Bu, üç yıl önce hayal bile edemeyeceğin bir hayattı ve şimdi ise her günün böyle.

Kısacası, onu korumak, muhafaza etmek ve mümkünse üvey kız kardeşine de vermek için her şeyi yapacaksın. Eğer ona ya da babası Luton'a ulaşabilirsen.

Kasaba sislerin arasından belirene kadar bir buçuk mil yürümek gerekiyor, etrafta sadece birkaç kişi var. Fırın zaten açık, taş basamakların önünde neşeyle bekleyen bir insan kuyruğu var. Bu kasabanın insanları dost canlısı ve sen de onların arkadaşlığından keyif alıyorsun ancak bugün sohbete yakalanmamayı tercih edersin.

Postane pek uzakta değil, kırmızı kutu, binanın dışında bir işaret ışığı gibi duruyor. Mektubun posta kutusunun yuvasından zahmetsizce geçiyor ve sen onun içerideki diğer kâğıtların arasına düşerken çıkardığı hafif sesi dinlemek için duruyorsun.

Bir iki gün içinde o mektup adrese ulaşacak. Posta kutusunu ne sıklıkta kontrol ettiklerinden veya hâlâ ödeme yapıp yapmadıklarından emin değilsiniz. Eğer Aileler onu terk etmişse, kullanmıyorsa veya artık kontrol etmiyorsa, çıkmaz sokağa bir mektup göndermişsin demektir.

Bu bir ihtimal, orası kesin. Ama denemeye değer olduğunu düşündüğün bir tanesi.

Sırt çantanı omzundan daha yükseğe kaldırarak fırın kuyruğunda bekleyen birkaç kişiye el sallıyorsun, canlı bir şekilde gülümsüyorsun ve Devon ile Hester'ın beklediği kır evine giden sisli patikaya doğru dönüyorsun.

TEŞEKKÜRLER

Şiddetle minnettar olduğum aşağıdaki destekçilerin yorulmak bilmez çabaları olmasaydı *Kitapyiyenler* bir roman olmazdı:

TOR EKİBİ

- Lindsey Hall, bu hikâyeyi uzun, acımasız bir dövüş makinesine dönüştüren olağanüstü editör.
- Rachel Bass, harika ve her zaman çok hızlı, yardımcı editör.
- Ölümcül reklam ninjaları Sarah Reidy ve Giselle Gonzalez.
- Renata Sweeney, pazarlama dehası ve anlayışlı sosyal medya yöneticisi Rachel Taylor.
- Jamie Stafford-Hill, kapak illüstratörü, bir kitabını sırf kapak maketi yapmak için parçalamıştı.
- Kaitlin Severini, “Kitapyiyen” ve “Kitap yiyen” kelimelerini tutarsız kullanmama sabırla katlandığı için...
- Sıkı bir gemiyi daha da sıkı bir programla yöneten Rafal Gibek ve Dakota Griffin.

(HARPER) VOYAGER KAHRAMANLARIM

- Vicky Leech, Birleşik Krallık’taki tutkulu editörüm, vizyonu beni (en iyi şekilde) şaşırttı.
- Robyn Watts, amansız enerjisiyle bu kitabın üretim aşamasına rehberlik eden üretim kontrolcüsü.
- Jaime Witcomb, benim için gizemli ve büyümlü olan bir reklam gücü.
- Pazarlamaya ustalıkla öncülük eden Fleur Clarke.

BOOKENDS MÜFREZESİ

- Naomi Davis, rock yıldızı edebiyat ajanı, işimde sahip olabileceğim en büyük destekçim. Gerçekten inancımı kaybetmiş olsam bile o her zaman bana olan inancını korudu.
- Jessica Faust ve BookEnds'teki diğerleri, özellikle sözleşmeler ve yabancı haklar mayın tarlası konusunda tavsiyelerini ve uzmanlıklarını paylaşıyorlar.
- Beni tanımamalarına ve hiç tanışmamış olmamıza rağmen bu kitabın diğer ülkelerde satılması ve tercüme edilmesi için inanılmaz derecede sıkı çalışan sayısız yabancı edebiyat ajanı yabancı editör ve yabancı dildeki son okumacılar. Gerçekten bir kitabı hayata geçirmek için bir ordu gerekiyor.

KUVVETLİ KAHRAMANLARIM

- Lee Muncaster, inanılmaz derecede inek, trombon kullanan erkek arkadaşım, hayatımın en kötü noktasında benimle tanıştı ve bunu bana karşı kullanmadı, yazdıklarımı ciddiye aldı ve ben henüz yayımlanmamışken bile buna “iş” demekte ısrar etti. Henüz bir kuruş bile kazanmamış ya da herhangi bir şey satmamıştım ama ben bu taslağın bitiş çizgisine doğru sendeleyerek yürürken bana sık sık kahve getirip sarıldı. Daha destekleyici bir eş bulamazdım.
- Su Blackwell, olağanüstü yetenekli kapak sanatçım. Onun güzel çizimlerinin bu kitabın önyüzünde yer alması beni onurlandırıyor.
- Önemli anlarda (ve çocuk bakımında!) bilgece sözlerle katkıda bulunan veya destek veren gerçek hayattaki arkadaşlarım. Alfabetik sıraya göre; Allison Hargreaves, Eve Skelton, Laura Musgrove, Liska Piotrowska, Michelle White ve Simon Webb.

AİLE BİREYLERİ

- Çocuklarım C. ve V., onlar olmasaydı bu kitap asla olmazdı. Ebeveynlik, yazmaya olan tüm yaklaşımımı değiştirdi ve beni bu konuda başarılı olmaya itti.
- İthafta da adı geçen ve insan dayanıklılığının bir abidesi olan annem ve bana küçük yaşlardan itibaren bilimkurguyu aşıl原因an babam.
- Lee'nin harika ve ilginç ailesi, özellikle de büyük bir destek ve neşe kaynağı olan son derece muhteşem kızları Hannah ve Charlotte.
- Yıllar boyunca verdiği destek ve tavsiyeler için Gareth.

YAZI SAVAŞÇILARI

- İlk eleştiri ortağım ve şimdiye kadar tanıdığım en iyi insanlardan biri olan, kendisinden çok şey öğrendiğim ve birlikte çok şey paylaştığım Essa Hansen.
- Darby Harn, yazma çılgınlığıyla uğraşırken hayata, evrene ve her şeye dair 100.000 kelimelik e-postalarımız için.
- Ravaena Hart, en eski arkadaşım (sorun yok, henüz yaşlı kadınlar değiliz) ve ilk okuyucularımdan.
- Alan Deer, hak ettiğimden daha iyi bir arkadaş ve aynı zamanda harika bir ilk okuyucu.
- Acımasız eleştiriyi sonsuz iyimserlikle mükemmel bir şekilde dengeleyen Gregory Janks.
- Hayranlık duyduğum ve desteklediğim Yazarlar Birliği'ndeki tüm ekip! Fantastik aile hanedanlık armaları sanat eserleri ve genel dostluğu nedeniyle Al Hess ve uzaktan kararlı bir destekçi olan P. K. Torrens.
- Leeds Writers Circle'daki muhteşem Romancı çetesi, *Paperflesh* (kâğıttan et) olarak anıldığı dönemde bu romanın ilk

bölümlerini okumuşlardı. Alfabetik sırayla: Andrew Davies, Andy Armitage, David Cundall, Edward Easton, Kali Richmond, Peter J. Marcroft, Roz Kendall ve Sandy Hogarth.

- Benim süper parlak beta okuyucularım! Ayrıca alfabetik sırayla: Amanda Steiger, Anne Perez, Eric Bourland, Jerry Lizaire, Nisha Tuli ve Wayne Santos. Hepinize çok teşekkür ederim.

Ve elbette, adı bu kitabı açan ve şimdi bitirecek olan tuhaf ve harika arkadaşım John O'Toole'a son bir selam.

